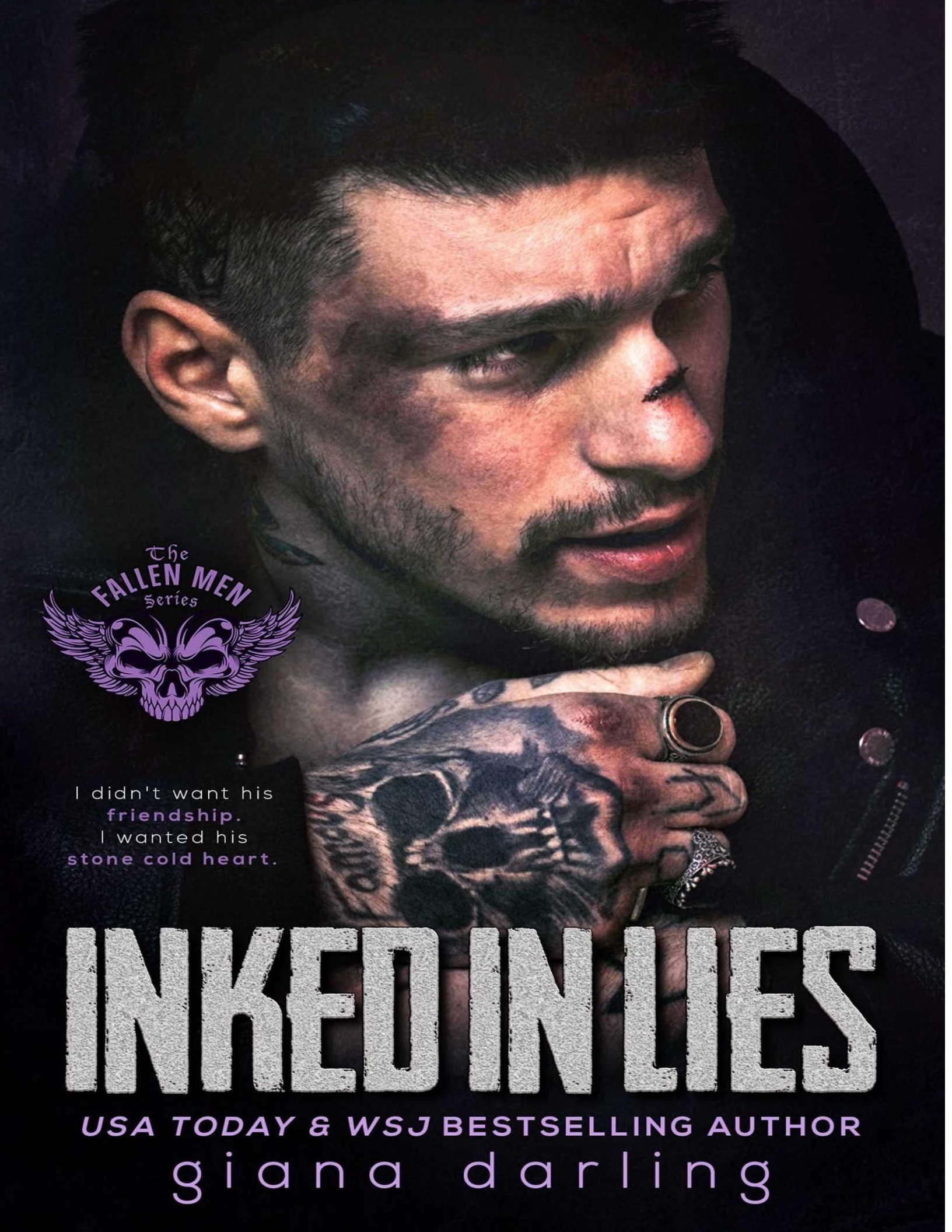

INKED IN LIES

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR

giana darling

Düşmüş Adamlar Serisi. Beşinci Kitap.

İÇİNDEKİLER

Lisans Notları
Çalma Listesi

Bölüm 1 Bölüm 2
Bölüm 3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm 8
Bölüm 9 Bölüm
10 Bölüm 11
Bölüm 12 Bölüm
13 Bölüm 14
Bölüm 15 Bölüm
16 Bölüm 17
Bölüm 18 Bölüm
19 Bölüm 20
Bölüm 21 Bölüm
23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm
26

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Sonsöz
Karanlık Taraf Önizlemesine Hoş Geldiniz
Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz Alıntı
Teşekkürler Vb
Giana Darling Hakkında
Giana Darling Yazarının Diğer Kitapları

LİSANS NOTLARI

Telif Hakkı 2020 Giana
Darling Yayınlayan Giana
Darling Düzenleyen Kim
BookJunkie
Redaksiyon: Michele Ficht
Kapak Tasarımı: Najla Qamber
Kapak Modeli: Stefanos
Milatos
Kapak Fotoğrafçısı George Kasapidis

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece kendi zevkiniz için satın almadıysanız, o zaman
lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.
Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Karşılıksız aşkın enfes ıstırabını bilen herkese.

"**En iyi insanlar** güzellik duygusuna, risk alma cesaretine, doğruyu söyleme disiplinine ve fedakarlık kapasitesine sahiptir. İronik bir şekilde, erdemleri onları savunmasız kılar;
çoğu zaman yaralanır, bazen de yok edilirler."
-- Ernest Hemmingway

PLAYLIST

"Karanlık Gece" --The Blasters
"Bad Company" -- Bad Company
"Holdin on" -- Flume
"The One That Got Away" -- The Civil Wars
"Hurts"-- Emeli Sande
"Bury a Friend" -- Billie Eilish
"Free Fallin'"--Tom Petty
"Watch Me"--The Phantoms
"Lie"--NF
"I Hate U I Love U"--gnash feat. Olivia O'Brien
"Sex on Fire" --Kings of Leon

"Kalbimde Dövme Var"--Bishop Briggs
"Beat the Devil's Tattoo"--Black Rebel Motorcycle Club
"Closer"--Nine Inch Nails
"Aşktan Üstün Değil"--Aluna George
"Gypsy Woman" -- Jonathon Tyler & The Northern Lights
"Mixed Signals"--Ruth B.
"Four Walls"--Broods
"River"--Bishop Briggs
"Bounce"--Timabland ft. Missy Elliot
"Kisses Down Low"--Kelly Rowland
"Closure"--Vancouver Sleep Clinic ft. Drew Love
"If You Want Love"--NF
"Dark Night"--The Blasters
"No Good"--KALEO
"You Shook Me All Night Long"--AC/DC
"What Have I Done"--Dermot Kennedy
"Last Resort"--Papa Roach
"Mucize Aşk"--Matt Corby

CHAPTER ONE

LILA

BU EN BÜYÜK AŞK VE EN BÜYÜK KAYIP . BENIM TÜM HAYAT ben beş yaşındayken yan eve taşındı. Sadece bir çocuktum, bu yüzden gelişmemiş beynimin o anın ne kadar derin olduğunu tam olarak anlaması zor olabilir, Jonathon Booth'un ortaya çıktığı o an

Uzun, zayıf genç bedeni ailesinin minibüsünden indi ve kardeşim Dane ile çimlerde oynadığım yerden on beş metre ötedeki çimenliğe adım attı.

Ama anladım.

O zaman bile, mükemmel bir şekilde karıştırılmış altın sarısı saçları ve o kadar akıcı bir yürüyüşü olan saçma sapan güzel adamın hayatımın merkezi haline geleceğini biliyordum.

Her ilişkinin bir avuç ana indirgenebileceğine inanırdım.

Nova olarak tanınacak olan adamla karmaşık arkadaşlığım tam da onun buraya taşındığı gün başladı.

Dane beni eğlendirmeye çalışıyor ve başarısız oluyordu. Bana Value Village'dan aldığı ucuz, kalıcı lekeli oyuncaklarla oynamak ya da kütüphaneden aldığımız kitaplardan herhangi birini okumak gibi çocukça şeyler yapmaktan hoşlanmıyordum.

Daha on yılın yarısını bile doldurmamıştım ve ağabeyimi keşiften keşfe sürüklemeye hevesli bir maceraperest olmuştum. Arazimizin arka tarafındaki ormanda yürür, terk edilmiş tilki inlerini ve ağaçların arasındaki çayırlarda otlayan geyik ailelerini keşfederdik. Dağların sarp kayalıklarının altında biriken buz gibi sulara dalmayı, eyaletin ortasından aşağıya doğru büyük, kemikli bir omurga gibi uzanmayı ve çimenli tepelerde açan yabani çiçekleri polenle kaplanana ve şarap gibi kokana kadar toplamayı severdim.

Ama o gün, Dane keşfetmek istemedi.

Genellikle kaprislerime boyun eğerdi, özellikle de keşif yapmak babamız ve onun suçlu arkadaşlarıyla birlikte küçük kraker kutusu evde kalmak zorunda olmadığımız anlamına geldiği için.

Ama o gün, gökyüzünün tam olarak cerulean mavisinden, çıplak kalçalarımı gıdıklayan ipeksi çim bıçaklarının hissine kadar canlı bir şekilde hatırladığım o gün, o evde anlamadığım bir şey oluyordu.

Dane biliyordu ve bu yüzden yakın durmamız gerektiğine karar vermişti.

Babamla birlikte içeride 'iş yapan' seğirmeli ve sinsi bakışlı, cepleri parayla dolu ve beli bir silahın baskısıyla deforme olmuş serseri adam hakkında onun gibi endişelenmiyordum. Daha önce de geldiğini, babama çok borcu olduğunu ve cebindeki banknotların bile ona borcunu ödemeye yetmeyeceğini hatırlamıyordum. Ağabeyim gibi, babam Ignacio'nun ödemeyi ete kemiğe büründüren bir adam olduğunu fark edecek yaşta değildim.

Gri minivan, neredeyse evimiz kadar büyük bir U-Haul'u taşıyarak caddenin karşısındaki kaldırıma geldiğinde Dane bunu fark etmedi bile.

Ama ben yaptım.

Motor durur durmaz arabada bir hareketlilik başladı. Yaşlı bir adam sürücü tarafındaki kapıyı iterek açarken, arka kapı otomatik olarak geri çekildi ve araçtan inmek için neredeyse birbirlerinin üzerine yuvarlanan üç ergen çocuk ortaya çıktı.

Yüksek sesle konuşuluyor, genç erkeklerin keskin kahkahaları duyuluyor ve minibüsün diğer tarafından yalnız bir kadın sesi anaç bir uyarıyla yükseliyordu.

Hemen yanlarına gitmek istedim.

Özellikle de son yolcu uzun formunu içeriden çözüp öğleden sonra güneşinin altında ortaya çıktığında.

Daha sonra ünlü olacağı dövmelerden ya da köşeli çenesini sürekli tozlandıran saat beş gölgesinden hiçbiri yoktu, ama on yedi yaşında bile hala kalp durduracak kadar güzeldi.

Beş yaşındaki bir çocuğun gözünden bile.

"Dane," diye fısıldadım, şimdiye kadar geliştirdiğim ilk sırrı vermek üzereydim. Henüz denenmemiş kalbimde anında oluşan bir sır. "Dane, şu insanları görüyor musun?"

Sanki gerçek olamayacak kadar iyiydiler ve o mahallede öyleydiler. Entrance, BC'nin 'iyi' mahallelerini şehrin daha köhne kısımlarından ayıran görünmez çizginin kenarında köhne bir evde yaşıyorduk. Caddenin karşısındaki ev, boyası dökülmüş ve bahçesine yıllardır bakım yapılmamış olsa da, büyük bir sundurması ve geniş resimli pencereleriyle güzeldi.

Aile çevremizdekilerden daha güzel görünüyordu, dört erkek çocuğun her biri güzeldi, baba güçlü ve iri yapılıydı, karısı arabanın etrafında döndüğünde anaokulu öğretmenlerimden biri gibi genç ve tatlıydı.

Sanırım o zamanlar onların gerçekten gerçek mi yoksa aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü mü olduğunu merak ediyordum.

"Sessiz ol Li," diye susturdu beni Dane, gözleri kısılmıştı, bir şeyler duymak için gerinirken zayıf gövdesi garip bir şekilde bükülmüştü.

Hemen sustum, bakışlarım kardeşime, koruyucuma kaydı.

Benden on iki yaş büyüktü, uzun boyluydu ve şimdiden babamızdan daha güçlüydü çünkü öyle olmak için çok çalışıyordu. Öğretmenlerinden biri, ne anlama geldiğini anlamasam da, onun bir kırbaç gibi zeki olduğunu söylemişti.

Bana sessiz olmamı söylediğinde, bir ağaç gövdesi gibi sessiz ve hareketsizdim.

Sonra, belli belirsiz bir ses duydum.

Evin içinden gelen cam şıngırtısı ve babam birine bağırırken patlamış bir hoparlörden çıkan bas sesine benzeyen alçak ses.

Çok bağırdı.

Bu yüzden Dane'in neden bu kadar temkinli davrandığını anlamadım.

Bunu söylemek için ağzımı açmıştım ki bir gürültü daha duyuldu, bu seferki o kadar yüksekti ki sokağın karşısındaki komşular bile maskaralıklarını bırakıp gözlerini sidik sarısı evimize dikerek donakaldılar.

Ağır bir ağaç dalının kırılması gibi gürültülü bir

çatırtı. Bir silah sesi.

Dane harekete geçti, mutfak penceresinden içeri bakmak için avluyu koşarak geçerken çömeldi.

"Burada kal ve içeri girme Li, beni duyuyor musun?" diye emretti.

Sessizce başımı salladım ve kalbim boğazımda, Dane'in önce perdeyi sonra da ön kapıyı yavaşça açıp içeride kayboluşunu izledim.

Bu, evimizden gelen ilk silah sesi değildi.

Baban popüler bir uyuşturucu satıcısıyken, bu gürültü evdeki yıpratıcı seslerden sadece biriydi.

Onunla hayatınızın müzikal soundtrack'i.

Arkamda bir boğaz temizlendiğinde ağzımdan küçük bir çığlık sızdı. İçgüdüsel olarak döndüm, yumruğumu evimizin arkasındaki çayırdan topladığım çiçeklerle dolu aptal, lekeli, plastik kovaya sardım ve arkamdaki kişiye fırlattım.

Gözlerimi diktiğim sevimli genç, kir ve yapraklarla kaplı kot gömleğine göz kırptı, sonra alnına dökülen dalgalı saçlarının arasından bana baktı. Gözlerini fark ettim, o kadar koyu kahverengiydi k i annemin özel günlerde giydiği fırçalanmış süet ceket kadar zengin görünüyorlardı.

Nefesimi tuttum, bu yeni ve acil durum karşısında birincil korkumu unuttum.

Benden nefret edecek, en azından beni dövecek ya da ona toprak attığım için yüzüme bağıracaktı, emindim.

Babam yıllar boyunca Dane'e daha azı için daha çok şey yapmıştı.

Bunun yerine, evimizin içinden boğuk bir bağırış duyulduğunda ağzı inceldi ve sonra göz hizamızda olacak şekilde çömeldi. Ön kollarını kot pantolonunun kalçalarına dayamıştı, elleri dizlerinin arasındaki boşlukta sallanıyordu, böylece bir Sharpie'nin özenle çizilmiş çizgilerinin derisini illüstrasyonlarla böldüğünü görebiliyordum. Topraktan çıkan tek bir çiçek vardı ama benim dikkatimi çeken, bir bileğinden yukarı çıkarken toprağın altına çizdiği şeydi. Keskin dişleriyle daha derine inen küçük yaratıklar, bir göz çukurunun kenarında toza dönüşen kırık bir kafatası. Çarpıcıydı ve çekici olduğu kadar da korkunçtu.

"Burada iyi misin?" diye sorarak dikkatimi tekrar kasvetli gözlerine çekti.

Sesim kutusunda kilitliydi, sanki deniz suyunun altında okyanus tabanına gömülmüş gibi kumun altına gömülmüştü.

Annesi olan hoş görünümlü kadın omzunun üzerinden belirdi ve bana da gülümsedi.

"Hey, günışığım, neden bir süreliğine bizim eve gelmiyorsun? Ailenin bazı sorunları var gibi görünüyor ve senin de bunun bir parçası olmanı istemeyiz, değil mi?"

Güneşin ısıttığı kadife gibi, yıpranmış ve pürüzsüz bir sesi vardı. Bütün gün onun konuşmasını dinlemek isterdim.

Yine de bir şey söylemedim.

Hayatımın o döneminde nezaket, zalimlikten daha şüpheli bir şeydi.

Onların bakış açısını anlamadım ve Dane'in bana yardım etmek için dışarı çıkmasını diledim.

Onun yerine, babamız ve bir silahla içerideydi.

Komşunun babası sokağın karşısından bize doğru yürüdü, cep telefonu kulağındaydı, alçak ve öfkeli bir sesle konuşuyordu.

"Evet, Pine Crescent, Giriş," diye onayladı, önümüzde durdu ve hemen karısının elini tuttu. Bana baktı ve "Hey kızım, bana adını söyleyebilir misin?" diye sorarken sesi yumuşadı.

Benim adım.

O bir yabancıydı ve okul öğretmenim yabancılarla konuşmamam gerektiğini söylemişti ama hayatımın ilk on yılını evime girip çıkan yabancılarla geçirmiştim.

Yabancılar babamın işinin temel taşlarıydı.

Gözlerim ona kayınca genç adam bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Lila," dedim onlara. "Lila Davalos."

"Merhaba Lila," dedi baba bana, gür sakallarının arasından kocaman bir gülümsemeyle. "Ben Diogo Booth. Bu eşim Molly ve en büyüğümüz Jonathon. Neden gelip diğer çocuklarımla tanışmıyorsun? Senin yaşlarında bir tane var."

"Kardeşim içeride," diye mırıldandım, sonunda konuşmaya karar vermiştim çünkü Dane'in iyi olduğunu bilmeden bir santim bile kımıldamamın imkânı yoktu.

Diogo, Molly ile gergin bir bakış paylaşırken nefesinin altından küfretti, ama Jonathon adlı genç, küçük, terli avucumda hala çok sıkı tuttuğum ayçiçeğinin sarı bir yaprağını parmaklamak için uzanarak dikkatimi dağıttı.

"Çiçekleri sever misin?" diye sordu, sanki benimle bir sırrını paylaşıyormuş gibi alçak sesle ve samimi bir şekilde.

Arkadaşım yoktu. Entrance İlkokulu'ndaki çocukların çoğunun benden daha güzel kıyafetleri, daha güzel evleri ve daha güzel hayatları vardı, bu yüzden beni pek sevmezlerdi. Bazıları saçımı çeker ya da annemin giymemden hoşlandığı rugan ayakkabılarıma tükürürdü. Babam bunun sadece fakir olduğum için değil, farklı olduğum için de olduğunu söylerdi. Okulda çok fazla karma çocuk yoktu ama çok sayıda uluslararası öğrenci vardı, bu yüzden bunun tenimin renginden çok kıyafetlerimdeki deliklerle ilgili olduğunu düşündüm.

Bu yüzden bu ilgiye, beni tanımak için, beni korkutmamak için yüzümü inceleyen nazik bir bakışın niteliğine alışık değildim.

Yeni bir şeydi ve doğrusu rahatsız ediciydi. Kıpırdandım. "Çiçekleri kim sevmez ki?"

Jonathon başını eğdi, saçlarının ipeksi telleri bronzlaşmış alnının üzerinden kayarak o sıcak gözlere ulaştı ve kirpiklerine dolandı. "Onları bu yüzden mi seviyorsun?"

Diogo eve gitmek üzere küçük grubumuzu toplayarak uzaklaştı. Babam gürültücü komşulardan hoşlanmadığı için itiraz etmek üzere ağzımı açtım ama Molly beni susturan cesaretlendirici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Hayır," dedim sessizce. "Çiçekleri severim çünkü vahşi ve güzeldirler." Parçalanmış sapı elimde döndürdüm. "Özgürler."

Erkek olmasına ve erkeklerin çiçeklerden hoşlanmaması gerekmesine rağmen Dane'le paylaştığım odanın her tarafını çiçeklerle donatmamın nedeni buydu. Ama Dane'in benimle ve tüm yapraklarımla bir sorunu yoktu, çünkü onların da benim gibi güzel olduğunu söylüyordu.

Güzel değildim, okuldaki çocuklardan anneme ve babama kadar herkes bana bunu söylerdi ama yine de Dane'in böyle düşündüğünü düşünmek beni mutlu ediyordu. Özellikle de güzel olduğu için. Benden farklı bir annesi vardı, bu yüzden benden daha esmerdi, kusursuz cildi ve ince, koyu bukleleriyle Afrika kökenli Kanadalı annesine çekmişti. Ama babamızın gözlerine sahipti. Şafaktan hemen sonra yeni mavi olan gökyüzü gibi aydınlık ve parlak.

Gözlerini sevdim.

Dane'i orada tek başına düşünerek, "Artık içeri girmem gerek," diye karar verdim.

Babam kimseyi sevmezdi, gerçekten. Ama beni severdi ve eğer evde onunla birlikte olursam kimseyi incitmemeye ya da öldürmemeye çalışırdı.

"Hiç sanmıyorum tatlım," diye karşı çıktı Molly, öne doğru bir adım atarak Jonathon'la aynı hizaya geldi, sonra da çömeldi. "Polis gelip kontrol edene kadar neden burada bizimle kalmıyorsun?"

"Babam polisi sevmez," dedim ona ciddiyetle. "Bu mahalledeki çoğu insan da onları sevmez."

Molly, ailelerinin iyi bir yere taşınmadığının ilk işaretini ona verirken dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı.

Ignacio, Diogo'nun aralıksız kapıyı çalması üzerine ön kapıyı açarken, "Kapımın önünden siktir git, orospu çocuğu," diyerek hepimizin gözlerini hemen üzerine çekti.

Ne yazık ki Ignacio çekici bir adamdı. Meksikalı annesinin zengin rengine ve elleriyle çalışan bir adamın kaslı yapısına sahipti. Görünüşe göre inşaat ustasıydı ve bu işten iyi de para kazanıyordu.

Gerçekte, Entrance'ın en büyük ağır uyuşturucu tedarikçisiydi.

Geniş yaşamadık. Çoğunlukla polislerin daha fazla dikkatini çekeceği için, ama aynı zamanda Ignacio'nun bir planı olduğu için.

Para kazanın, sonra da krallar gibi yaşamak için Meksika'ya geri dönün.

Annem sıcağı sevmezdi. Uyuşturucuyu sevmezdi ve parayı da pek önemsemezdi.

Ama Ignacio'yu seviyordu. Bu yüzden onunla kaldı.

Beş yaşındaydım. Onların karmaşık dinamiklerini anlamamalıydım ama güvensiz bir ortamda büyümek çocukları zamanından önce zeki yapıyor.

Anlamıştım.

Molly'nin babama şaşkınlıkla kaşlarını çatmasını da anlıyordum.

Böyle yıkık dökük bir evin sahibi olamayacak kadar güzel ve iyi giyimli biriydi, çocukları bahçedeyken evinde silahını ateşleyen kişi olamazdı.

Bu Ignacio'nun bir suçlu olarak sihriydi. İnsanlar güzelliğin kötü olmasını beklemez.

"Is Lila senin kızım?" Diogo sordu, Ignacio'dan tamamen etkilenmemişti.

Diogo daha uzun boyluydu, bir boğayı güreştirebilecek gibi kalın ve ağır yapılıydı.

Belki de Ignacio'nun korkmuş görünmesi gerektiğini düşündüm ama tabii ki korkmadı.

"Bir şey mi yaptı?" Ignacio bana bir bakış atıp göz kırparak sordu.

Olsaydı da aldırmazdı.

Kendince beni severdi. Bana abejita, küçük arı derdi, çünkü burnumda her zaman polen tozu vardı.

Diogo'nun benimle ciddi bir sorunu olsaydı, babam beni azarlamak yerine kafasına bir kurşun sıkardı.

Aile her şey demekti.

"Hayır, ama bir silah sesi duyunca endişelendik," dedi Diogo sakin bir sesle ve büyük kollarını göğsünde kavuşturdu. "Orada her şey yolunda mı?"

Ignacio'nun yüzü gerildi, yüz hatları keskinleşti, gülümsemesi yanaklarının arasından kötülüğün kaygan bir şekilde dökülmesine neden oldu. "Polis falan mısın?"

"Hayır, ama onları aradım."

Ignacio kalçasını kapının pervazına yasladı ve iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Diogo'yu sanki

Dünya kadar zamanı vardı ve polisin gelmesi umurunda bile değildi.

Beş yaşındaydım ama daha iyisini biliyordum.

"Vancouver'dan gelen bir kodaman mısın, şehrime gelip burnunu ait olmadığı yere sokabileceğini mi sanıyorsun?" Ignacio, saldırıdan önce bir yılan gibi kıvrılmış ve hareketsiz bir şekilde düşündü.

Diogo'yu uyarmak istedim ama yaklaştığımda Jonathon elini omzuma atarak beni sabit tuttu. Başımı kaldırıp ona baktığımda, "Korkunç bir baban var," diye fısıldadı.

Başımı salladım.

Göz kırptı ve nazik yüzünde babamınkinden tamamen farklı bir ifade vardı. "Benimki de öyle."

"Sıradan bir balıkçı," diye cevap verdi Diogo ve hafif bir aksanı olduğunu fark ettim, her zaman ziyaret etmek istediğim türden yabancı bir ülkenin baharatı gibi. "Ama sıradan bir adam bile kötülük geldiğinde onu hissedebilir. İçeride her ne yapıyorsanız, çocuklarınız etraftayken duraklatmayı düşünün, tamam mı?"

Bir yıldırım gibi hızlı bir şekilde, dost canlısı Ignacio gitmiş, yerine uyuşturucu baronu gelmişti. Diogo gözünü kırpamadan kapının pervazından fırladı ve aniden boğazına bir bıçak dayayarak yüzüne kapandı.

Konuştuğunda, tükürükler uzun boylu adamın sakalına uçtu ve bir ağdaki böcekler gibi hapsoldu.

"Sen ve Brady'nin aklına bir fikir gelmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Burası benim evim. Benim bölgem. Dost canlısı komşular istiyorsan, başka bir posta kodu almanı öneririm. Ve, blanquito? Bir daha bana ya da benimkine bulaşmayı düşünürsen, nerede yaşadığını bildiğimi unutma.

Bu kasabada senden çok daha fazla arkadaşım var." Aniden, geniş, neredeyse manik bir sırıtışla Diogo'dan uzaklaştı. Kapı çerçevesine doğru geri çekildi, başını sallayarak ona katılmam için bana ıslık çaldı, sonra ben ona doğru ilerlerken çimenlikte toplanan aileye seslendi. "Mahalleye hoş geldiniz, amigolar."

Topuklarının üzerinde dönüp evimizin karanlık ve nemli iç kısmında kaybolurken güldü.

Tereddüt ettim.

Doğrusu, Booth ailesinin aptal olduğunu düşünmüştüm.

Ben bile yeni ve köhne bir mahalleye taşınıp birinin çatışmasına dahil olunmayacağını biliyordum. Ignacio'nun bana öğrettiği bir şey varsa o da kendi işine bakmam gerektiği, çünkü başka kimsenin senin yerine bu işe bakmayacağıydı.

Neden beni kontrol etmeye geldiklerini anlayamıyordum ve kapıyı kapatmadan önce kafamı tekrar ön kapıdan çıkarmamın nedeni çoğunlukla meraktı.

Jonathon ve Molly, çatlak beton yolumuzda Diogo'ya katılmışlardı. Sokağın karşısında, diğer üç çocuk ön bahçede birlikte oyun oynayarak sabırla bekliyorlardı.

Çok büyüleyiciydiler. Onların garip, yeni güzelliğini göğsümde bir sızı gibi hissettim, o zamanlar dolu olması gerektiğini bilmediğim boş bir yerde bir yankı.

Sevgi, destek ve kahkahalarla dolu.

Onun yerine boş gözlerle Molly'nin sanki uzanıp bana dokunmak istiyormuş gibi elini bana doğru kaldırmasını izledim.

"Kendine dikkat et," diye fısıldadı, akmamış gözyaşları sesinde yoğunlaşmıştı.

"İhtiyacın olursa gelip beni al," dedi Jonathon, sesi güçlüydü, kaşları o kadife kahverengi gözlerin üzerine şiddetle eğilmişti.

Bir babanın söyleyeceği bir şey gibi görünüyordu, ancak o sadece bir çocuktu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, nerede yaşadığımızı biliyorsun," diye yankılandı Diogo.

"İyiyim," diye kolayca yalan söyledim, çünkü hayatım boyunca yalan söylemiştim ve tek bildiğim buydu, DNA'mın o kadar derinlerine işlemişti ki etimin bir parçasıymış gibi hissediyordum. "Ailemle birlikteyim. Burada hepimiz iyiyiz."

Sonra kapıyı kapattım.

Lanet olsun.

Bunu yapmanın, bana umudu tattıran ilk insanlara kapıyı kapatmanın ne kadar acı verdiğini hâlâ hatırlayabiliyordum.

İki kilidi çevirip sürgüyü yerine kaydırdığımda ağzımda hâlâ tatlı bir tat vardı.

Ama karanlık koridorda ilerleyip Dane'in Ignacio'ya öfkeyle fısıldamasını dinlediğimde küle dönüştü.

"Sana inanamıyorum. Bunu şu anda yaptığına cidden inanamıyorum. Lila ön bahçedeyken!"

Ignacio omuz silkerek, "O artık çocuk değil," dedi. "Aile işini biliyor olmalı."

Dane, "O daha beş yaşında," diye karşı çıktı.

Bu doğruydu, ama beş yaşındayken bile Ignacio'nun söylediklerinde doğruluk payı olduğunu biliyordum.

Kendimi pek çocuk gibi hissetmiyordum.

Ve ruhumun en derin oyuklarında gizlice barındırdığım çocuksu eğilimlerim, köşeyi döndüğümde başımın kesilmesiyle hızlı bir şekilde öldü.

ve silah sesine tam olarak ne olduğunu gördü.

Bir adamın göğsünün tam ortasına saplanmıştı.

Ignacio sigarasını yakmak için Zippo'sunu çevirdi ve ardından duman bulutunun üzerinden merakla bana baktı. "Sadece bir ceset, abejita, ağlayacak bir şey yok, tamam mı?"

Başımı salladım. Ağlamak istemiyordum ama ağlayamadığım gerçeği midemi bozuk süt gibi bulandırıyordu. İlk kez kan görmüyordum ama bu farklıydı.

Ya da en azından öyle olmalıydı.

Bunun yerine, Dane'in yere serdiği ceset kadar sessiz ve ölü bir şekilde orada durdum.

Parkenin üzerindeki kanı silmeyi bıraktı ve bana bakmak için kalçalarının üzerine yaslandı. "Odamıza git ve orada kal, tamam mı Li?"

"Hayır, hayır, o burada. Yaşamın ve ölümün gerçeklerini de öğrenebilir." Ignacio hafifçe güldü ve omzumu sıcak bir şekilde sıkmak için öne doğru ilerledi. "Bu aile işi, Lila ve tıpkı ailemiz gibi, kimse işimize karışamaz. Anladın mı beni?"

Dilim yanan umudumun küllerine gömülmüştü, bu yüzden sessizce, aptalca başımı salladım.

Tutkusuzluğumdan hoşlanmadı.

Ignacio derin bir iç çekti, gözlerimin içine bakmak için bir dizinin üzerine eğilirken duman saçlarıma karıştı.

Sonra mikroskoplu bir bilim adamı gibi bana baktı. "Beni iyi dinle, Lila. Aile her şeydir.

Kazanırsın, savaşırsın, ailen için ölürsün. Buradaki adam mı? Ailemiz için öldü çünkü ailemizi tehdit ediyordu.

Onurunu korumalısın. Y a a familia. Bu kadar basit."

Onurunu koruyorsun. Ve aileni. Ignacio bu emre göre yaşadı ve öldü.

Durakladı, sonra o kadar hızlı hareket etti ki, belindeki silahı çekip çıkardığında irkildim. Ellerimi tutarak silaha yerleştirdi, etli elleri üstte kenetlenmişti, böylece korkunç, garip ağırlığı taşıyabilecektim.

"Bunu hissediyor musun? Bu bir hayatın ağırlığı. Tetiğe bir kez basarak onu aldım."

"Ignacio," diye karşı çıktı Dane, ayağa kalkıp bize doğru hamle yaparak. "Onun eline silah verme. Lanet olsun. Neyin var senin?"

Ignacio ellerimizi kolayca hareket ettirdi ve silahı kardeşime doğrultacak şekilde döndürdü. Silahtan, babamdan ve onun kötü niyetinden uzaklaşmaya çalışırken kollarım kilitlendi, nefesim kesildi.

Ignacio, Dane'e kaşlarını kaldırarak anlamadığım sessiz bir noktaya işaret etti ama kardeşim anlamış gibiydi çünkü dudakları inceldi ve teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı.

Memnun olan Ignacio bana döndü ve yumuşak bir şekilde gülümsedi, yüz ifadesi aramızda tutulan silahın sert görüntüsüne karşı şefkatliydi. "Sen tatlı bir kızsın, abejita, ama güçlenmelisin. Hayatta kalmak istiyorsan yumuşak olamazsın, değil mi?"

"Si, Papá," diye mırıldandım ama sesim göğsümü tıkayan karmaşık bir duygu gobleninden çekilmiş tek bir iplikti.

Silahtan korkuyordum ve onu elime tutuşturduğu için babama kızgındım, sanki o bir hastalıkmış gibi

ve hayatım boyunca beni enfekte edecek.

Dane'e bir saniyeliğine bile olsa silah doğrulttuğum, hatta bunu yapmaya zorlandığım için dehşete düşmüştüm. Kendimi bildim bileli ilk kez ağlamak istiyordum.

Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ve gözlerimi ateşte pişmiş çömlek gibi yakıp buğulandırdı.

Ignacio silahı elimden bırakırken gülümsedi, bir eliyle kolayca alıp pantolonunun içine soktu. Yüzümü sert ellerinin arasına alıp alnımdan öpmek için bana yaklaştırdığında kalın bir şekilde yutkundum.

"Sen benim tatlı kızımsın, ama merak etme, büyümeden önce seni güçlü göreceğim," diye söz verdi.

O anda bunun neden bir lanete benzediğinden emin değildim.

Babam ve ağabeyimin cesedi eski bir çarşafa sarmasına yardım ederken tüm açıklığıyla anladığım tek şey, bunu yaparken orada olmak istemediğimdi. Beyaz bir havluyla kanı silerken, kanın kalınlaşmasını ve boya gibi kızarmasını izlemek istemiyordum. Ona yardım ettiğimiz süre boyunca Dane'in çenesinin sıkışmasını ve babamıza dik dik bakarken gözlerinin için için yanmasını izlemek istemiyordum.

Polis geldiğinde orada olmak istemedim, şüpheliydim ama istifa ettim çünkü arama izinleri yoktu ve arama izni olmadan evimize giremezlerdi. Yalan söyleyen Ignacio'yu ve yalan söyleyen Dane'i sorguladılar ve hatta beni, Memur Hutchinson'ın bizi kontrol etmek için çağrıldığında (ki bu sık sık oluyordu) sık sık şeker verdiği saçında çiçekler olan küçük Lila da yalan söyledi.

Dediğim gibi, yalan söylemek o zamanlar benim için ikinci doğaydı, beş yaşındayken bile.

Annemin bana öğrettiği bir söz vardır. El
que con lobos anda, a aullar se enseña.
Kurtlarla koşan ulumayı öğrenir.
Siz, tuttuğunuz arkadaşsınız.
Yalancıların çocuğu olarak doğmuş, yalancılar tarafından büyütülmüştüm.
Polislere gerçeği söylemek hiç aklıma gelmedi. Bu şekilde doğmamıştım.
O günden sonra bildiğim tek şey
artık orada.
Beni sevmesine rağmen beni korkutan bir babanın olduğu bir evde.
Hepimizin yataklarının altındaki Ignacio canavarından kaçınmak için elinden geldiğince sık gitmeye çalışan bir annenin olduğu bir evde.
Orada olmak istemedim.
Ve özlem dolu kalbim sonunda konacak güzel bir çiçek bulmuştu.
Ertesi sabah bana büyüdüğümde ne olmak istediğimi sorsaydınız, size kesin bir dille, gözlerimde heyecan ve sesimde kararlılıkla söylerdim...
"Booth olmak istiyorum."

CHAPTER TWO

LILA

O GÜNDEN SONRA, BOOTH'LARLA DAHA SIK BIRLIKTE OLDUM.

Hayır.

Dane ve benim için Booth ailesi bir nimetti. Jonathon ve Dane aynı yaştaydı. Milo benden dört yaş büyüktü, Oliver iki, Hudson ise bir yaş küçüktü.

Uyuyoruz.

Bunun da ötesinde, Diogo ve Molly Booth bize uyum sağlamaktan büyük mutluluk duydular. İhmal edilmiş çocukların karşısında yaşayıp hiçbir şey yapmayacak türden insanlar olmadıkları açıktı.

Neredeyse her akşam, akşam yemeği için el oyması devasa meşe masalarında onlara katıldık. Diogo bir balıkçıydı, hem de iyi bir balıkçı, bu nedenle neredeyse her akşam ticari teknesinden getirdiği artıklardan deniz ürünleri yiyorduk. Memleketi Portekiz'in yemeklerini pişirmeyi severdi; balık karkasının tamamını kullandığı zengin güveçler ve büyük, kaba elleriyle yaptığı rustik ekmekler. Molly dikiş dikmekte iyiydi, bu dört aşırı hareketli çocuk için bir gereklilikti ve bana da kıyafet dikmeye başladı. Hatta Dane'le beni haftada bir yaptığımızdan daha fazla duş almaya zorladı.

Molly'yi sevmem üç günümü aldı.

Milo, Oliver ve Hudson'ı sevmek için belki üç hafta.

Sessiz, biraz kaba ve künt Diogo'yu sevmek için birkaç ay.

Ve tabii ki küçük kalbim Jonathon'u, taşındıkları gün güneş ışığını o güzel başına bir taç gibi taktığını gördüğüm andan beri seviyordu.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim.

Annemin bizi sevdiğini biliyordum, çünkü mümkün olduğunca sık evden kaçsa bile bize değer verdiğini küçük yollarla göstermeye çalışıyordu. Kasabanın dışındaki Sea to Sky otoyolundaki lokantada uzun saatler çalışır, kalan zamanını da barda geçirirdi. Çok fazla içerdi ama gece geç saatlerde eve döndüğünde ve yatakta beni kontrol ettiğinde kokusu burnuma tatlı gelirdi. O

Şeftali ve armut kokan şarap ve tatlı soğutuculardan hoşlanırdı. İçki içmesi umurumda değildi çünkü iyi bir sarhoştu, hatta bazen sevecendi.

Ignacio Dane'i seviyordu ve geriye dönüp baktığında, oğlu için bir kurşunu bile göze alabileceği açıktı, ama bunu gösterme şekli zayıftı. Dane'i yetiştirmekten çok ona bakıyordu. Onu bildiği tek yolla 'erkek olmaya' hazırlıyordu. Erkek olmak acımasız olmak, kardeşlerin için ölecek ya da öldürecek kadar sadık olmak demekti. Sarılmak, övmek ya da yemek saatlerini paylaşmak demek değildi.

Dane'i bir erkek olarak yetiştiriyordu ama beni de seviyordu. Bir kere ona benziyordum. Çirkin bir çocuk olsam da, tombul, çocuksu yüzümde onun oyulmuş yüz hatlarının vaadi vardı; uyumsuz yüz hatlarıma rağmen, büyüdüğümde bir şekilde kendilerini yeniden düzenleyerek çekici bir şeye dönüşeceklerine dair kalıcı bir his vardı.

En azından Ignacio'nun bana söylediği buydu. Güzelliği önemsiyordu çünkü bu onun en etkili araçlarından biriydi ve kendime geldiğimde bunu nasıl kullanabileceğimi görmekten heyecan duyduğunu söyleyebilirdim.

Beni yakınında tutmayı severdi, kolunun altına sıkıştırırdı, dizine tünerdi, iş ortaklarından iltifat almak için mini bir oyuncak bebek. İyi babayı, sadece ailesinin geçimini sağlamaya çalışan aile babası uyuşturucu satıcısını oynamayı severdi. En azından bana, abejita'sına bakmaya çalışıyordu ama bir asker olarak gördüğü oğluna ve kesinlikle sevmediği karısına pek bakmıyordu.

Ailemiz dışında, Booth'lardan önce kimsemiz yoktu.

Ignacio'nun ailesi hâlâ Yucatan'daydı ve Mamá'nın ailesi aslen Porto Riko'luydu, ancak göçmen

Anne ve babası yıllar önce ölmüştü.

Böylece Dane ve ben birbirimize sahip olduk.

Biz kardeşten daha fazlasıydık. En iyi arkadaştan fazlasıydık.

Dane benim her şeyimdi ve sadece beş yaşında olmama rağmen, onun bana baktığı kadar ben de ona bakmaya çalıştım.

Yine de Molly ve Diogo'nun bize yardım etmek için adım atması güzeldi. Dane ve beni daha da yakınlaştırdı çünkü daha mutluyduk.

Kahkahalar hayatımızda günlük bir olay haline geldi ve ilk kez Dane'in eski bir kuyudan çıkan su gibi derin ve alçak bir göbek kahkahası olduğunu keşfettim.

Onu sevdim ve onu bize veren insanları sevdim.

Uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Davalos ailesi için hiç iyi bir şey olmadı.

Annem öldüğünde altı yaşındaydım.

Hafıza komik bir şey çünkü ölmeden önce onun bir anne olduğunu hiç hatırlamıyordum ama ölür ölmez, bana iyi davrandığı yarım düzine yolu aniden hatırlayabildim.

Kalın kahverengi saçlarıma yağ sürdükten sonra onları örmesi beni neredeyse sevimli hissettiriyordu.

İlkbahar ve yaz aylarında topladığım birçok çiçek için vazo olarak kullanmam için teneke kutuları ve kavanozları toplama şekli.

Tadı şekerden daha tatlı olan maduroları nasıl yaptığını ve onları hala yağ damlayan sıcak tavadan yememize nasıl izin verdiğini.

Bir keresinde babamla çok kötü bir kavga ettikten sonra benimle ve Dane'le birlikte yatağa girip bütün gece bize sarılmış, tatlı tatlı şarkı söyleyip bize küçüklüğüne dair hikâyeler anlatmıştı.

Ellie Davalos hakkında daha önce hiç görmediğim kadar güzel olması dışında pek bir şey bilmiyordum. Egzotik, kıvrımlı ve o kadar eşsizdi ki, sadece badem gözlerini ya da iri buklelerini gördüğümde bile onu kalabalığın içinden seçebilirdim.

Annem hakkında pek bir şey bilmiyordum ama öldürüldüğü geceyle ilgili her şeyi hatırlıyordum.

Çünkü oradaydım.

Kimin yaptığını

gördüm.

Ve sonra, kana bulanmış sarı yazlık elbisesiyle yere düştüğünde, onu yakalayan ben oldum.

Ama önce bağırışlara uyandım.

Öfkeli bir evdeki her çocuğun aile içi anlaşmazlıklar için kendi barometresi vardır.

Alçak, gümbür gümbür bir bağırış sesi, uyumaya geri dönmem gerektiği anlamına geliyordu.

Kendini tutkuyla savunan annemin tiz feryadı, Dane'in olaya karışmasını engellemeye çalışmam gerektiği anlamına geliyordu çünkü annemle babamdan biri ya da her ikisi de öfkelerini ona yöneltebilirdi.

Annemin de vurduğu bilinirdi, Ignacio'ya karşı çıktığında güzel ama çıngıraklı yılan kadar acımasızdı.

O gece ev parazitle doldu, hava uğuldadı, yaz sıcağı ve derin, titreşen öfke ile kalın ve sıcaktı.

"Sen pis bir amcıksın, bunu biliyor musun Ellie?" Ignacio soğuk bir şekilde sordu. "Sadece lanet olası bir orospu para için bir erkekle yatar."

"Para için değildi," diye haykırdı. "Bir gram sevgi içindi! Bana en son ne zaman dokundun?"

"Bunu en son ne zaman hak ettin, hmm? En son ne zaman aile için akşam yemeği hazırladın? En son ne zaman Lila ile oynadın ya da Dane'e nasıl olduğunu sordun?"

Onları sanki bungalovun arka tarafındaki daracık yatak odamda benimle birlikteymişler gibi net bir şekilde duyabiliyordum ve yastığımı, battaniyemi ve doldurulmuş tavşanımı başımın üzerine koymam onların öfkesini dindiremezdi.

"Lanet olası bir fahişe gibi yatıp kalkıyorsun," diye öfkelendi Ignacio. "Peki ben ne yapıyorum? Sana izin veriyorum çünkü o amcığa dokunmak istemiyorum ve seni evden, çocuklarımızdan uzak tutuyor, bu yüzden benim için sorun yok. Ne yapıyorum

benim işimle ilgili bilgileri satman hiç hoşuma gitmiyor, puta."

"Sen bir pisliksin," diye bağırdı Mamá, paslanan çaydanlığımızın düdüğü gibi yüksek ve tiz bir sesle. "Pisliğin tekisin ve buranın kralı olduğunu sanıyorsun, ama ne olduğunu biliyor musun? Sen her şeyin kralısın, Ignacio. Her şeyin kralı!"

Bir gümbürtü duydum ve yatakta irkildim, Dane'in beni teselli etmek için orada olmasını her şeyden çok diledim.

Ama değildi.

Günlerden perşembeydi ve Dane perşembe günleri gizli kız arkadaşı Anne Munn'ı görmek için gizlice dışarı çıkardı.

Yatak odamda solan çiçeklerin arasında yalnızdım, hava sıcak ve bayattı çünkü yaz ortasıydı ve Okanogan Vadisi orman yangınları yüzünden çok sıcaktı. Terliyordum, o kadar susamıştım ki dilim ağzımın çatısından cırt cırt gibi sıyrılıyordu ama su almak için mutfağa gitmeye cesaret edemiyordum.

Orası onların savaş alanıydı.

Battaniyemin altında daha sıkı kıvrıldım ve mutfaktaki karmaşadan uzaklaşmak için kafamda çiçek çeşitlerini sıraladım.

Her zaman ayçiçekleriyle başladım çünkü onlar benim favorimdi, parlak, gülümseyen yüzleri gerçekliğimin kumu ve kiriyle muhteşem bir kontrast oluşturuyordu.

Küçük Becka, Soraya, Amerikan Devi.

"Çocukları alıp kaçacağım!" Annem düşen tavaların çınlaması üzerine çığlık attı.

Ignacio, "Lanet olası cesedimi çiğnemen gerek," diye kükredi.

Pacino, Zohar, Baby Bear ve Elegance.

"Bütün gün onlara göz kulak olamazsın Ignacio ve yemin ederim onları yanımda götürüyorum."

"Kimse çocuklarımı almıyor. Yine de seninle gitmek isterler mi sanıyorsun? Sen onlar için neredeyse bir yabancısın, Ellie. Dondurma kamyonu şoförüyle gitmeleri daha olası."

Bir kadın savaş çığlığı ve ardından bir dizi gümbürtü.

Annem öfkelendiğinde hep Ignacio'ya vururdu.

Çekingen, Fırfırlı, Güneş Sarısı.

"Onları alıyorum, onları alıyorum, onları alıyorum--" Annem yüksek sesle ve çınlayarak bağırıyordu, kapatabilmeyi dilediğim bir alarmdı bu.

Yatak odamın penceresine öyle bir vuruldu ki, dudaklarımdaki mühür kırıldı ve parlak, yüksek bir hıçkırık içeri girdi. Battaniyemin altından loş ışıkta pencereye baktım, kalbim göğsümde öyle sert atıyordu ki çekiç darbesi gibi hissediyordum.

Ignacio'nun bazı arkadaşları daha önce de gelmiş ve bir anlaşmadan sonra ya da babamın mahkeme düzenlediği arka verandaya giderken pencereden bakmışlardı. Neyse ki, bakmaktan ve pencere camında yağlı parmak izleri bırakmaktan başka bir şey yapmamışlardı.

Oradaki Ignacio'nun arkadaşlarından biri

değildi. Benim arkadaşlarımdı.

Jonathon'ın yüzü sokak lambalarının kirli sarı ışığıyla sert açılarla kesilmişti ama onu karanlıkta, kendi kişisel cehennemimin ortasında bile tanıdım.

Onu penceremde bulmak da garip değildi.

O bir uykusuzluk hastasıydı ve bana bunun uyuyamadığı anlamına geldiğini söylemişti. Utanç verici bir şekilde, bunu vampir olup olmadığını sorarak takip etmiştim.

Kaba bir şekilde gülmemişti, bu da onu sevmemin birçok nedeninden biriydi. Kendisinden herhangi bir şekilde aşağı olan insanlarla asla dalga geçmezdi. On yedi yaşında çoğu insandan daha yakışıklı, daha komik ve daha karizmatikti, ama aynı zamanda nazikti, sevimli gülümsemesi gerçekti.

Birkaç yıl sonra, bir zamanlar çok sevdiğim gülümsememin köşeleri kırılganlaştı ve tam oturmayan bir maske gibi çatladı.

Ama tam o anda, dehşetimin ortasında, Jonathon Booth'un pencere camının sarı parıltısı arasından gülümsemesi kadar güzel bir şey görmemiştim.

Çenesini bana doğru salladı, sonra parmaklarını pervazın altından geçirerek pencereyi yapışkan dikişlerinden yukarı kaldırdı.

"Buraya gel," diye fısıldadı, eli boşluktan içeri girdi, parmakları açıktı, avucunun ortasında kalemle çizilmiş bir lotus çiçeği resmi vardı. "Gel bu gece benimle kal."

Mutfakta kırılan porselenlerin gürültüsüyle dudağımı ısırdım. Bazen Dane evde yokken Jonathon'ın beni kontrol etmek için özel bir çaba sarf ettiğini düşünürdüm. Bazen de ona ihtiyacım olduğunda pencereye gelir ve beni haşlamadan önce evimin duvarlarında kaynayan kokuşmuş öfkeden kurtarırdı.

Ama bazen, annemi Ignacio ile ya da Ignacio'yu annemle yalnız bırakamayacak kadar korktuğumda, endişeleniyordum

Öfkeleri evi yerle bir edecekti, Jonathon'a kalması için yalvardım.

Tam bunu yapmak için yapışkan dilimi ağzımın çatısından sıyırmıştım ki, hışımla içini çekti ve pencereyi daha da açarak kendini içeri salladı. Aşınmış siyah converse'lerinin üzerine çevik bir şekilde indi ve yatağıma doğru ilerledi. Oturduğunda, göğsümdeki çirkinliğin, orada ikamet eden düğümlenmiş duygu yığınının gevşediğini hissettim.

Tütün ve burnumu iyi anlamda kaşındıran baharatlı bir şey gibi kokuyordu.

Bir anda elim yorganın altından çıkıp onun elini kavradı.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken dalgalı saçları alnına düştü ve bir an için, neredeyse ondan önceki dakikalardan daha korkutucu bir şekilde, beni reddedeceğinden endişelendim.

Ama sonra küçük elimi sıktı ve gölgeli gözlerinin derinliksiz kahverengisini görebilmem için çenesini yukarı kaldırdı.

"Dane dönene kadar kalacağım, tamam mı?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, yatağın üzerinde geriye doğru kaydım, böylece topaklı şiltede yanıma uzanması için biraz yer açılmış oldu. Bir an tereddüt ettikten sonra ayakkabılarını yorganın üzerinde sallayarak sırt üstü uzandı.

Gözlerimi kapattım ve tanıdık kokusunu derin bir ciğerime çektim. Onun iri bedeni benimle kapı, benimle kavga eden ebeveynlerim, benimle hayatımın acımasızlığı arasında etkili bir şekilde duruyordu. Yatak odamın çiçekli, nemli havasında, saksıların ve bitkilerin arasına sıkışmıştı.

Neredeyse kardeşim kadar güvendiğim bir çocukla duvarın dibinde otururken sonunda kendimi rahat bıraktım.

Uzun bir süre sessiz kaldık, kavganın yatışmasına, annemle babamdan birinin hışımla çıkarken ön kapının çarpmasına ve sessizliğin çökmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Jonathon başını mor yastığımın üzerine koyup geniş ve uyanık gözlerle bana bakana kadar uyuyor olabileceğini düşündüm.

"Uykun gelmedi mi?" diye sordu usulca, sesi başının yastık üzerinde kayarken çıkardığı hışırtı ve dokudan zar zor duyuluyordu. Başımı salladığımda dolgun ağzının sol tarafı yukarı kıvrıldı. "Evet, ben de. Uyuyamadığında ne yapıyorsun?"

Omuz silktim, yorganımın kenarıyla oynarken yanaklarımda sıcaklık hissettim.

Dirseğiyle beni dürttü ve ben ona bakınca göz kırptı. "Hadi, bana anlatabilirsin. Dalga geçmeyeceğimi biliyorsun. Hatta belki bazı numaralarını bile çalabilirim. Uykuya ihtiyacım var."

"Çiçek listeleri yaparım," diye itiraf ettim. "Sen içeri girdiğinde ben Suntastic Sarı Ayçiçekleri'ndeydim."

Dudakları kıpırdadı ama sözüne sadık kalarak gülmedi.

"Suntastic, hey? Ayçiçeği çeşitlerini sayamayacağımdan oldukça eminim ama diğer çiçekleri yeterince iyi yapabilirim. Benimle yapmak ister misin?"

Ona öyle sert baktım ki gözlerim yandı ve sonra bu işe yaramayınca, uzanıp trisepsinin sert kıvrımının üzerindeki sıcak tene dokundum.

Soru sorarcasına kaşlarını çattı ama ben yaptığımın doğru olduğunu kabul ederek kendimi şaşırttım.

"Bazen Dane ve ben senin gerçek olduğunu düşünmüyoruz," diye itiraf ettim bir solukta, sıcak gözlerimin arkasından yaşlar süzülmeye başlayınca dehşete kapıldım. "Sen, Molly, Diogo ve kardeşlerin. Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadık."

Yüzünün düzlemlerinde, yer kabuğunun altındaki tektonik plakalar gibi bir şey değişti. İçinden geçen duygu her ne ise çözemeyeceğim kadar derindi, tek bildiğim bana göz kırparken gözlerinin siyah görünecek kadar karardığıydı.

"Biliyor musun Li? Büyüyüp sana iyi davranan tonlarca insanla tanışacaksın ve o zaman ailem ve ben sana o kadar da tuhaf gelmeyeceğiz."

"Tuhaf değil," diye sertçe düzelttim, tırnaklarım hâlâ tuttuğum koluma batıyordu. "Çok güzel."

Ağzının yumuşamasını izledim, bir erkek için fazla kırmızı olduğunu ama yine de hoşuma gittiğini düşündüm.

"Tamam, garip değil. Ama demek istediğim, bu…" sıkışık odayı işaret etti, mutfaktaki tartışmanın kalıcı anıları sessiz bir hayalet gibi mekâna musallat olmuştu, "bu sadece geçici. Dane neredeyse on sekiz yaşında ve seninle ilgilenecek. Bir planı var."

Dane'in bir planı olduğunu biliyordum. Kendimi bildim bileli bizi ailemizden uzaklaştırmak için planlar yapıyordu. Zekiydi ama bir uyuşturucu satıcısının çırağı olarak yarı zamanlı bir işiniz varken okulda başarılı olmak zordu, bir de küçük bir kız yetiştirmenin stresi vardı, çünkü anne babanız bunu kendi başlarına yapmaya zahmet edemiyorlardı. Asil ve güçlüydü, kahramanlık duygusu vardı.

İkisi de paylaştı. Polis, asker ya da bizimkini düzelteceğine yemin ettiği gibi kırık hayatları düzeltebileceği önemli bir şey olmak istediğini biliyordum. Ancak bu tür bir iş eğitim gerektiriyordu ve eğitim de sahip olmadığımız para ve ayıramadığımız zaman gerektiriyordu. Bu yüzden bir çeşit ticarete atılacağını ve sadece ikimizin kalacağı küçük bir daire tutacağımızı düşündü.

Ama planda beni üzen bir şey vardı ve yatak odamda yarattığımız günah çıkarma sessizliğinde bunu itiraf edecek kadar cesurdum.

"Keşke plan yapmak zorunda olmasaydı," diye mırıldandım. "Keşke sadece hayal kurmak zorunda kalsaydı."

Jonathon boğazının arkasından bir ses çıkardı, sanki sözlerim midesine vurmuş gibi istemsiz bir homurtu.

"Bir hayalin var mı Çiçek Çocuk?" diye sordu bana, yan yan sırıtarak ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Bir çiçekçi dükkânı falan mı açmak istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım çünkü hiç hayalim yoktu, gerçekten yoktu. Dane'in bizim için yaptığı planlara bir rüya gibi sarıldım, çünkü umutluydum ama başarabileceğimize dair şüphelerim vardı.

Ama kendim için? Hayır.

Bana nasıl yapılacağını bilmem için gerekli araçlar bile verilmemişti.

Cevap vermek yerine, Jonathon'a parlayan gözlerimi sunmak için başımı yastığa çevirdim.

Dudakları büküldü, acıma duygusuyla deforme olmuş bir gülümseme. "Sana bir rüya bulacağız. Merak etme. Senin için daha çok zaman var."

"Eminim hayallerin vardır," dedim, çünkü Jonathon sürekli hareket halindeydi, yeni insanlarla tanışıyor, yeni şeyler deniyordu. Sanki iyi hayatı onu rahatsız ediyordu, her zaman kendini sınayacağı yeni bir şeyler arıyordu.

Derin bir nefes verdi ve sanki tüm cevaplar ondaymış gibi tavana baktı. "Evet, rüyalarım var."

"Çok iyi sır tutabilirim," demek için acele ettim, sonra hevesimden kızardım ve beceriksizce omuz silktim. "Yani, eğer bana söylemek istersen."

Hafifçe gülümseyen profilini gözlerimle takip ettim ve bana karşı rahatlığı karşısında içimin ısındığını hissettim. Onu nadiren gördüğüm bir şekilde gevşek ve r a h a t t ı . Bu hoşuma gitmişti. Küçük odamda, daracık ikiz yatağımda yaprakların sıcak yeşil kokusuna sarılmış bir şekilde dinleniyor olması hoşuma gitmişti.

"Hayallerim ailemin benim için kurduğu hayallerle pek örtüşmüyor. Bu yüzden sanırım onları bir süre daha kendime saklayacağım. Ama anlatacağım ilk kişi sen olacaksın, tamam mı?"

Bu bir şekilde hemen söylenmesinden bile daha iyiydi.

"Tamam," diye kolayca kabul ettim, son hece devasa bir esnemeyle karıştı.

Jonathon kıkırdadı. "Tamam Li, neden senin çiçek oyununu denemiyoruz? Dane eve gelmeden önce biraz uyuyabiliriz. Sen başla."

Sıcak yatak örtülerinin içine daha da sokuldum, yüzümü ona dönebilmek için yan döndüm ve uyurken sarılmak için dizlerimi göğsüme çektim.

"Anemon."

"Bebeğin Nefesi," diye karşılık verdi ve burnuma h a f i f ç e v u r m a k için uzandı.

Buruşturdum. "Ben bebek değilim."

"Hayır, ama söylemeliyim ki, keşke olsaydın. Gözlerin altı yıllık bir hayat için fazla yaşlı."

Ela gözlerime yazdığım başka bir şeyi okuyamasın diye onları kapattım ve inatla devam ettim.

"Karanfil."

"Daisy."

"Evening Primrose," diye mırıldandım çünkü zaten işe yarıyordu.

Bir saat önce uyumak söz konusu bile değildi ama Jonathon yanımda bir nöbetçi gibi dururken odama kapanmıştım ve ona uykunun elini uzatıp karanlığa götürülecek kadar güveniyordum.

"Çiçek Çocuk," diye mırıldandığını duydum uzaktan, ben uykuya dalarken. "Umarım bu gece bir rüya görürsün."

Uyandım çünkü nefes alamıyordum.

Ağzımın üzerinde bir el vardı, parmaklar burun deliklerimin altına bastırılmıştı, böylece burnumdan hava geçiremiyordum. Anında donakaldım. Bu koşullanmış bir tepkiydi. Ailemdeki istismar geçmişi bana bir kriz anında yapılacak tek şeyin hareketsiz ve sakin olmak, aksi takdirde şiddetin tırmanmasıyla yüzleşmek olduğunu öğretmişti.

Bu yüzden gözlerimi üzerimde beliren figüre odaklamaya çalıştım.

Annem.

Gözlerinin akı karanlıkta parlıyordu, irisleri derinliksiz siyah havuzlar halindeydi. Perili görünüyordu. Hayır, perili değil, çünkü hayaletleri hep hüzünlü varlıklar olarak hayal etmişimdir.

Çıldırmış gibiydi.

Ona havamı çalmasını söyleyen çılgın bir güç tarafından yönlendiriliyordu.

Düşüncelerimin köşelerindeki bulanıklığı temizlemek için gözlerimi kırpıştırdım ve paniklememeye çalıştım.

"Hey Nena, şimdi annenle gel, tamam mı?" Annem üzerime çullandı ve yatağın ucunda olduğunu fark ettim, hala yanımda sızmış olan Jonathon'ı rahatsız etmemeye dikkat ediyordu.

Jonathon.

Bacağını sağ tarafımda bir yere tekmelemeye çalıştım ama Mamá'nın eli mücadele eden uzvumu acımasızca sıktı ve gözleri daha da beyazlaştı.

"Beni dinle Nena, ne diyorsam onu yapmanı istiyorum. Sessizce kalk ve benimle gel. Babanın duymasını istemeyiz, değil mi?"

Ben yapmadım.

Annem altı yaşındaki çocuğunun yatağında genç bir oğlan olmasını umursamıyordu ama Ignacio'nun Jonathon'u orada bulur bulmaz öldüreceğini biliyordum.

Ben de annemin elinin gücü altında başımı sallayabildiğim kadar salladım ve beni bıraktığında derin bir nefes aldım.

Yataktan kalkmadan önce Jonathon'a bir bakış attım.

Onu hiç görmediğim kadar huzurlu görünüyordu, bir kolunu başının üzerine atmış, diğerini karnının üzerine indirmiş, ağzı gevşek, kirpikleri yanaklarında uzun yelpazeler oluşturmuştu.

Tek yaptıkları Dane ve bana yardım etmekken Ignacio'nun onu orada bulması halinde Booth ailesinin zarar göreceği düşüncesiyle mideme kramplar girdi.

Derin bir nefes daha aldım ve annemle bir yere gitmek istemesem de yataktan sürünerek çıktım.

Ignacio daha önce onun bizim için bir yabancı olduğunu söylerken zalimce davranmıştı.

Ama haksız değildi.

Elimi tutup beni odadan çıkarmaya başladığında dudağımı ısırdım. Kısa koridorda hızlı ve sessiz adımlarla, kavgalarının kırık dökük parçalarının yere saçıldığı mutfağa doğru yürüdük. Küçük bir cam parçası topuğuma saplandı ama sesimi çıkarmadım ve durmadım.

Ignacio'nun uykusu hafifti.

Ön kapıya geldiğimizde çerçevenin yanındaki küçük bavulu fark ettim ve bir ürperti omurgamı acımasızca ısırdı.

Artık nereye gittiğimiz konusunda endişelenmiyordum. Ne kadar süreceği konusunda endişeliydim.

Homurdanarak elimi Mamá'dan çektim. Bu güç beni yere savurdu ve avuç içlerimi ve uyku şortumun açıkta bıraktığı uyluklarımın arkasını parçalayan bir cam yığınının içine düştüm.

Kısa bir feryat, ben onu geri boğamadan boğazımdan kurtuldu.

Ama artık çok geçti.

Annem bir an dehşet içinde bana baktı, sonra küfrederek kapıyı açtı.

Tanıdık bir ses koridorun ağzında yankılanmadan önce deri ceketli, gür sakallı ve koca göbekli bir adamın bir kamyonun önünde durduğunu gördüm.

"ELLIE!"

Yerden kalkmak ve devam eden tartışmanın yolundan çekilmek için yer değiştirdim, ancak kırık bir camın uzun, keskin dişleri uyluklarımı daha derinden kesti. Bacaklarımın arasından ıslaklık süzüldü ve aşağı baktığımda, daha önce sarı renkte olan muşamba kanla kırmızılaşmıştı.

Gözlerimi kırptım, zihnim bedenimden ayrılıyordu.

Gürültülü bir çarpışma oldu. Bir kapı duvara çarptı.

Sonra ağır, öfkeli ayakların eski, gıcırdayan zemine vuruşları.

Nefesi bile duyulabiliyordu, uykusundan uyandırılmış ve bunun için öfkelenen büyük, korkunç bir ejderha gibiydi.

Ignacio koridorun karanlık ağzında belirdi, yumruklarını sıkmış, yüzü her şeyi tüketen bir öfkeyle çarpılmıştı. Bakışları üzerimde gezindi ve ağzı küçük ve sıkı bir şekilde kıvrıldı, göğsünde fokurdadığını bildiğim duyguları bastırmak için zayıf bir girişimdi.

Bakışları kapı aralığındaki Mamá'ya çarpar çarpmaz patladı. "Çocuğumu almaya mı çalışıyorsun?" diye sordu, alçak sesle ve yüksek sesle,

Kelimelerden çok hırıltı.

Mamá, arkasındaki kapı açık olmasına rağmen köşeye sıkışmış bir av gibi donup kalmıştı.

Altı yaşındaydım ama yine de onun kaçması gerektiğini bilecek kadar akıllıydım.

Onun yerine destek çağırdı.

Bugüne kadar ayrıntılar bulanıklaştı.

Ama birkaç şey hatırladım, zihnime kazınmış eski dövmeler gibi kanayan ve solan bulanık anılar.

Arabanın yanında bekleyen motorcu, Mamá'nın arkasında elinde bir silahla belirdi.

Ignacio'nun elinde aniden bir tane vardı ve bağırıyordu.

Ama annem? Çığlık atıyordu ve sonra aniden bana doğru daldı, beni kırık camların üzerinden kapıya doğru sürüklemek için elimden tuttu.

Onun olduğumu haykırarak.

Onun!

Ignacio onu uyardı.

Tanrım, onu uyardı.

Bırak, yoksa.

Ona bir daha dokunursan, ölürsün.

Ciddiyim Ellie, bir adım daha atarsan ateş ederim. Yapacağımı biliyorsun, Ellie. Ve asla ıskalamayacağımı da biliyorsun. Bırak Lila gitsin.

Motorcu silahını kaldırmıştı ve Mamá yeterince yaklaştığında hafifçe önüne geçti.

Belki de onu korumak için.

Belki de bunu uyuşturucu ticaretinde bir açıklık olarak gördü ve bundan faydalanmaya karar verdi.

Önce adamın ateş ettiğini söylediler.

Dediler ki, Jonathon Booth Ignacio'yu yere itmek için o anı seçmeseydi, daha sonra olay yerine tepelerindeki karıncalar gibi sürünen polisler Papa'ya çarpacaktı.

Adamın kurşunu ikisini de ıskaladı. Ama

Ignacio da ateş etti.

Jonathon onu yakalamadan önceki milisaniyede.

Tabancasının tetiğini çekti ve kurşun doğruca Mamá'ya saplandı.

Bir an elimi sıkıca tutuyordu. Ve sonra,

gevşekti.

Ona bakmak için elimi bıraktım, gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşmıştı, boğazım acıyordu çünkü durmaları için bağırıyordum ve bunun farkında bile değildim.

Ölümden önceki o anda yüz ifadesi bomboştu. El değmemiş bir kâğıt gibi solgundu, şok onu ele geçirirken ve yanağındaki dairesel giriş yarasından kan akarken düşünceden yoksundu.

Ve sonra düştü.

Sanırım onu yakalamaya çalıştım çünkü gövdesi katlanmış bacaklarımın üzerine garip bir şekilde indi ve sol dizimin içinde bir şey çarpmanın etkisiyle kırıldı.

Bağırdım ama acıyı gerçekten hissetmedim.

Sadece Mamá'yı hissedebiliyordum,

kollarımda çok ağırdı. Filmlerde insanlar hep

hemen ölür. Pop. Thunk. Öldü.

Ama annem o kadar çabuk ölmedi.

Sudan çıkmış balık gibi bana bakıyordu, ağzı hafifçe çalışıyordu, dilinin üzerinde kan birikmişti, gözleri cam gibiydi.

Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ve

denemedim de. Sadece ona sarıldım.

Ignacio yerden kalkıp motorcunun üzerine atlarken onu tuttum.

Acımasızca dövüştüler, silahları bıraktılar, silahlarını ellerine aldılar çünkü tutku fiziksel darbeler gerektiriyordu ve ikisi de Mamá'ya tutkuyla bağlıydı.

Ignacio bir cam parçasıyla motorcunun göğsünde büyük bir yara açtı ama babamı yemek masamızın kenarına iterek bayıltan motorcu oldu.

Motorcu bundan sonra ortadan kayboldu ve kimse onun kim olduğundan emin olamadı.

Ama ben bunların hiçbirini fark etmedim.

Sadece Mamá'yı fark ettim ve sonra camdan bana doğru sürünerek geldiğinde Jonathon'ı.

Arkama oturdu ve küçük bedenimin etrafında kıvrıldı, böylece onun tarafından koza gibi sarıldım.

Beni koruyor.

Mamá'ya bakarken şiddetle titrediğimi ve yaralı bir hayvan gibi inlediğimi ancak o zaman fark ettim.

Kollarımda ölürken.

Çok uzun sürmedi ama yeterince uzundu.

Mamá son nefesini verdiğinde Ignacio yerde baygın yatıyordu ve motorcu gitmişti.

Sadece komşu çocuk ve ben, camın üzerinde oturmuş, kurumuş kanla yapış yapış olmuş bir cesedi tutuyorduk.

Booth'lar 911'i aramışlardı ve çoktan yola çıkmışlardı.

Bizi böyle buldular, Diogo polis arabaları yanıp sönen ışıklarıyla bahçede renkli şekiller çizerek yanaşırken içeri daldı.

Kapıda durmuş, savaştan harap olmuş bir evin ortasında yerde yatan oğluna ve bana boş gözlerle bakıyordu ve ağlamaya başladı.

Daha önce hiç yetişkin bir adamın ağladığını görmemiştim ve bu beni sersemliğimden çıkarıp benim de ağladığımı fark etmemi sağladı.

Jonathon da öyleydi.

Beni kendine yaklaştırırken yanağı benimkine değecek kadar ıslaktı ve sonra beni kollarına alarak dikkatlice ayağa kalktı, bacaklarım bir kolunun üzerindeydi ve boynum diğer koluyla desteklenmişti.

Islak kehribara yakalanmış bir böcek gibi onun kahverengi gözlerine sessizce baktım.

"Benimle geliyorsun," dedi açık bir yara kadar çiğ bir sesle. İstemsizce, elleri beni göğsüne daha sıkı bastırdı ve bacaklarımın arkasındaki camla dolu açık kesiklere bastırdığında tısladım. "Benimle eve geliyorsun."

O sırada Diogo da oradaydı, iri yarı, hantal formu bizi evin içinden süzülen mavi, kırmızı ve beyaz ışıklardan koruyordu. İri elini yavaşça kaldırdı, bunu yaparken beni izledi, sonra dikkatlice, çimenlere inen bir taç yaprağı gibi nazikçe başımın üzerine koydu ve sert bir başparmağı alnımda gezdirdi.

Bir merhem gibi hissettirdi.

"Bizimle eve geliyorsun," diye yineledi. Ve

bu komikti.

Yüksek sesle gülerek değil çünkü o anda hayatımın kabusuyla ilgili hiçbir şey gülmeye değer değildi.

İronik olduğu kadar komikti de, ancak yıllar sonrasına kadar bu duyguyu nasıl açıklayacağımı bilemedim.

Ellie benim onun olmam için savaşıyordu. Sonra öldü.

Ignacio onun olduğumu iddia etmişti.

Ardından, açık ve kapalı bir duruşmanın ardından, adam öldürme suçundan ömür boyu hapse mahkum edildi.

Ve sonra, kimsenin değildim.

Ama Booth'lar... Booth'lar beni kendilerinin yapmaya çalıştı.

CHAPTER THREE

NOVA

SAATLERDIR UYANIKTIM, AMA YINE DE
boktan bir uyku. Anne karnından yeni çıktığımdan beri uykusuzluk beni rahatsız ediyordu. Gerçi son zamanlarda uyumamak için gerçek nedenlerim vardı. Dane ve Lila'nın kaybı Booth'un evinin üzerinde zehirli bir mantar bulutu gibi dolaşıyordu. Daha yavaş hareket ediyorduk,

daha az konuşuyor, daha az gülümsüyorlardı. Ellie Davalos'un öldürülmesi felaketinden sonra, sosyal hizmetler onları elimizden almış ve birbirlerinden arabayla saatler uzaklıktaki şehirlere ayrı ayrı yerleştirmişti. Hiçbirimizin dayanamayacağı bir şekilde bizden ve birbirlerinden uzaktaydılar.

Entrance'a taşındığımızdan ve yandaki çocuklarla tanıştığımızdan bu yana geçen yedi ay içinde Dane ve Lila Davalos'a kancayı takmıştık.

Dane benim oğlumdu, sahip olduğum en iyi arkadaştı. Her zaman bir sürü arkadaşı olan bir çocuktum, ama aynı zamanda kimseye karşı bir şey hissetmeyen bir çocuktum, ne çok ne de gerçekten.

Annem, babam ve kardeşlerim iyi insanlardı, dünyanın tuzu gibiydiler ya da belki daha uygun bir ifadeyle denizin tuzuydular. Sokak kedilerine, kayıp çocuklara, ailelerine ve arkadaşlarına verecek bolca sevgi ve şefkatleri vardı.

Ben öyle doğmadım. Gülümsemem kolay, kahkaham özgürdü, en iyilerini eğlendirebilirdim, ama bağ kurmak için girmedim. İnsanlar beni pek ilgilendirmiyordu çünkü çoğu insan kolaydı. Onların ihtiyaçlarını ve arzularını gözlerinin arkasındaki floresan ışıkları gibi görebiliyordum ve bu sıkıcıydı.

Dane sıkıcı değildi. Sıkıcılıktan en uzak şeydi ve sadece Entrance'ın önde gelen uyuşturucu satıcısının oğlu olduğu için değil, aynı zamanda kötü bir kumaştan kesildiği halde bir şekilde iyi bir adam olarak inşa edildiği için. Ayakta duran, iyi günde kötü günde yanınızda olan bir adamdı. Yargılamazdı ve kendi etik standartlarından saptırılamazdı.

Aramızda kalsın, ben berbat durumdaydım. Evergreen Benzin İstasyonu'nun yan tarafına yedinci kez grafiti yaparken tutuklanan, bir mülkten

İki kızıyla da yattığı için bir baba ve silahı. Eğlenceli ya da ilgi çekici olmadıkça, beni daha canlı hissetmeye itmedikçe hiçbir şey umurumda değildi.

Ve Dane her şey boyunca oradaydı, boktan Honda Civic'ini kaçış arabası olarak kullandı, benim için tasarlanmış bir yumruğu doğrudan karnıma aldı ve sonra kız arkadaşıyla flört etmemi kıskanan orospu çocuğunu dövmek için kendi yumruğunu attı.

Birbirimizin zıttıydık, anlıyor musun? Ben iyi bir soydan geliyordum, nazik, sağlam insanlardım ama asla görmezden gelemeyeceğim bir şekilde çarpık, yanlış ve asiydim. Peki ya Dane? Kanı onu kötü yapsa bile, baştan aşağı iyiydi.

Bu yüzden ilk başta Lila'ya ilgi duymak sadece Dane içindi. Dünyada kız kardeşinden daha çok sevdiği bir şey yoktu. Onun için şövalyeydi, ölümüne bir şampiyondu. Dane benim oğlumsa, Lila'nın da benim sorumluluğumda olduğunu düşündüm. Biz kardeştik, o da benim kız kardeşimdi.

Zaten üç erkek kardeşim vardı ve doğruyu söylemek gerekirse, hepsi de farklı derecelerde sinir bozucuydu, bu yüzden bir kıza bakıcılık yapmak istemiyordum.

Ama Lila farklıydı.

Dane'i hiç şikâyet etmeden takip ediyor, onun yaptığı her şeyi yapıyor ve bunu gülümseyerek yapıyordu çünkü kardeşiyle birlikteydi ve en sevdiği yer de orasıydı.

Dane benim yüzümden kaykay yapmayı denemeye karar verdiğinde, Lila da denedi ve gerçekten de kaykayı suya atlayan bir ördek gibi benimsedi. Altıncı yaş gününde ona pembe, çocuk boyunda bir kaykay almak mantıklı geldi,

Garip yapılı yüzündeki o kocaman gülümseme göğsüme çarpmamış gibi davrandım.

Dane, Entrance High'da bizim sınıfın en seksi kızı Anne Munn'ı becermeye başladığında, onunla birlikte olabilmek için gizlice Lila'yı aradım. Hiçbir şey düşünmedim, sadece yatak odamın penceresinden Davalos'ların evinin ön kapısını gözledim. Sürüngenler ve sapıklar o eve sivrisinek gibi girip çıkıyordu ve hiçbirimiz Lila'nın o çatı altında yaşamak zorunda kalmasından hoşlanmıyorduk.

Ailem ya da ben, onlara göz kulak olmaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Babam onları Çocuk Esirgeme Kurumu'na bildirmeyi bile düşünmüştü, ama ayrılma ve uzaklara gönderilme ihtimalleri çok yüksekti ve elimizde somut bir şey yoktu.

O gece Ellie Davalos, Lila'nın cılız bacakları arasında yerde ölü yatarken, elimizde somut bir şey vardı.

Bu yüzden, ikisini ait oldukları yere geri götürmek konusunda neden bu kadar geciktiklerini anlamadım.

Bizimle birlikte.

Beni rahatsız ediyordu. Onları yalnız ve ayrı düşünmek, kayıp ve korkuyla acı çekmek. Hayaletleri alkol ve seksle kovalamaya çalıştım -Tanrı biliyordu ki yeterince liseli kadın vardı- ama hiçbir şey işe yaramadı. Bir kadının tatlı sıcaklığı ya da parmaklarımın bir kalemi sıkıca kavraması bile.

Elimde tuttuğum kalem patladı, bu o gece ikinci kez oluyordu. Parmaklarımdaki gerginliği gidermek için onları esnetirken, parmaklarıma batan ıslak, siyah lekeyi görmezden geldim.

Mürekkebi severdim. Hep sevmişimdir. Bana insanların bana bakışını değiştirebileceğimi hatırlatıyordu. Yapabileceğimi

Kendi imajımı gurur duyabileceğim bir şeye dönüştürdüm ve belki bir gün başkalarının da aynı şeyi yapmasına yardımcı olabilirim.

"Uyuyor olmalıydın."

Yeni sözcükleri ahşaba işlediğim mutfak masasından başımı kaldırdığımda annemin mavi keten bornozuna gevşekçe sarınmış bir halde merdivenlerin ağzında durduğunu gördüm. Uykusu dağınıktı ama gözleri -ailedeki tek mavi gözler- tetikteydi.

Molly Booth hiçbir şey kaçırmadı.

Mahvolmuş kalemi masanın üzerine fırlattım ve sandalyede arkama yaslanırken mürekkepli elimi siyah eşofmanlarıma sürdüm. "Sen de öyle yapmalısın."

"Burada anne olan benim Jonathon," dedi hafifçe, çaydanlığa gidip lavaboda doldururken. "Bazen bunu unutuyorsun."

Omuz silktim, annemin hayatta olduğu ve lavabonun üzerindeki büyük pencereden süzülen kansız ay ışığında neredeyse nefesimi kesecek kadar güzel olduğu gerçeğinden etkilenmemeye çalıştım. Bu, Dane ve Lila'nın annelerinin öldüğünü hatırlatıyordu. Bir daha asla annelerinin rahatlığına sahip olamayacaklardı.

"Neredeyse on sekiz oldu," diye düşündüm.

Çaydanlığı ocağın üzerine koyup karşımdaki tahta sandalyeye otururken hafifçe homurdandı. "Tatlım, düşünebilmeye başladığından beri kendini yetiştiriyorsun."

Bu doğruydu. Ailemle aramda, kardeşlerimle de aramda bir kopukluk vardı. Karmaşıktı ama özetlemesi kolaydı: onlar benden daha iyi insanlardı.

Kaosu ve rahatsızlık yaratan zor sorular sormayı severdim.

Otoriteyle uğraşmayı seviyordum çünkü eğlenceliydi ve öğretmenlerimden ve polislerden daha iyi olduğumu düşünecek kadar kibirliydim, yapmak istediğim şey eğlence ve büyüme ruhundaydı, bu yüzden kimseye zarar vermiyorsa kimin umurunda olmalıydı?

Yedi yaşımdayken ailemin kilisesine gitmeyi bırakmış, onlarla birlikte gitmek zorunda kalmamak için babamın balık oltasıyla kendimi eski arka bahçemizdeki ağaca bağlamıştım. Babamın çakısıyla beni şeffaf liflerden kurtarması saatler sürmüştü.

Elma ağaçtan uzağa düşmedi. Benim durumumda, elma bile değildi.

Ama ben kutsanmıştım çünkü onlar bunu anladılar. Farklı kulaçlarla ve aykırı renklerle boyandığımı anladılar ve olmama izin verdiler.

Dane ve Lila'yı tekrar düşündüğümde kalbim göğsümde yandı, ebeveynsiz ve çok yalnızdılar.

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız anne."

İçini çekti, bana bakarken başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarım yanağının kıvrımını ve iri gözlerinden incelikle çıkan üç çizgiyi çizmek için kaşınıyordu. "Bu kadar zor hissettiğini biliyorum. Biliyorum..." Kelimeleri bulmakta zorlandı, mürekkep lekeli elime uzandı, hâlâ siyahla kaplı olmasına rağmen tutmak istedi. "Olanlara tanık olmanın, Dr. Canterbury'nin yardımıyla bile üstesinden gelebileceğin bir şey olmadığını biliyorum."

Meredith'in adı geçtiğinde irkilmemeye çalıştım. Çok yardımcı oluyordu ama annemin düşündüğü şekilde değil.

"Ama bir balıkçı maaşıyla dört çocuğumuz var," diye devam etti, yüzü utançla çarpılmıştı. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama zaten tutumlu olmak zorundayız. İki çocuğa daha nasıl bakacağız?"

"Sen ve babam her zaman paranın önemli olmadığını söylersiniz. Sevgi ve aile önemlidir," diye hatırlattım ona, sesim bir bıçağın ucu kadar sertti.

Pislik gibi davranıyordum. Daha az şanslı olanları yanına almak isteyecek biri varsa o da annemdi. Ama Dane ve Lila'ya kıyasla sahip olduğum ayrıcalığın acı verici ağırlığı göğüs kafesime saplanmış bir mızrak gibi ağrıyordu.

Annem yüzünü buruşturdu ve elindeki elime baktı, başparmağının tırnağını siyah pigmentin üzerinde şekilsiz bir kalp oluşturana kadar gezdirdi. "Ne söylediğimizi biliyorum ve bunda ciddiydik. Babanın ailesi benimle evlendiği için onu evlatlıktan reddetti, biliyor musun? Evlilik dışı hamile kalmıştım, Kanadalıydım ve geleneklerine saygısızlık etmiştim." Gülüşü alışılmadık derecede sert, çiğnenmiş ve uyumsuzdu. "Diogo'nun Algarve'de kalacağından, benim de Ontario'daki evime dönüp seni on dokuz yaşında ve tek başıma büyüteceğimden emindim."

"Ama babam bunun olmasına izin vermezdi."

Gülümsemesi küçük ve şefkatliydi, göremediğim bir anının ifadesiydi. "Hayır, yapmazdı."

"Yani şimdi bunun olmasına izin vermeyecek," diye tahmin ettim. "Onları terk etmeyecek. Çünkü anne, bunu yapmayacağımdan emin olabilirsin."

Beni incelerken hafifçe güldü, gözleri yüzüme karşı nazikti. Yanağımı avuçladığında, ona izin verdim,

çünkü böyle bir şefkat için çok yaşlıydım, ama o zaman buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Belki ben de öyle yaptım.

"Benim kara atım," diye fısıldadı. "Çok eşsiz, cesur ve vahşi. Bunu yapacağından bir an bile şüphe etmedim. Nasıl olacak bilmiyorum ama bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız tatlım. Her zaman yaparız."

ÜÇ HAFTA sonra, evrak işleri soğukta pekmez gibi devlet kademelerinde ilerliyordu. Derimin altında kalıcı bir kaşıntı, engelleyemediğim bir huzursuzluk vardı.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

On yedi yaşındaydım, kendi başıma harekete geçecek kadar erkektim.

Babam, Dane ve Lila'yı evlat edinmeleri onaylanırsa daha fazla para kazanmak için işi büyütmek için her zamankinden daha çok çalışıyordu. Annemi çalışma odasındaki bilgisayarın başında, internette yarı zamanlı işler ararken işaret parmağıyla klavyeye tıklarken görmüştüm.

Neden onlara düşmek zorundaydı? Kısa cevap mı?

Düşmedi amına koyayım.

Bu yüzden sınıfa gitmek yerine Entrance Bay Lisesi'nin park yerinden yürüyerek uzaklaşıyor, Ana Cadde'de vitrinlerdeki iş ilanlarını arıyordum. Stella's Diner'ın mutfağında bir şeyler vardı ama ellerim çizemeyecek kadar kızarana kadar bulaşık yıkama fikrine pek sıcak bakmıyordum.

Yine de içeri girdim ve Stella'yı beni hemen orada denemeye ikna ettim. Eğer memnun kalmazsa, beni işe almak zorunda değildi. Memnun kalırsa, mülakat zahmetine katlanmak zorunda kalmayacaktı.

O da kabul etmişti.

Çoğunlukla, diye düşündüm, çünkü bir grup üniversiteli kız arkamdan gelmiş ve sırf içlerinden biri numaramı kapabilsin diye arka tarafta çalıştığım süre boyunca orada kalmışlardı.

Böylece Dane ve Lila'yı geri alır almaz altı kişilik bir ailenin faturalarını ödemeye yardımcı olacak bir iş buldum. Aileme yardım etmek için okulu bıraktığımı söyleyecektim ama annem hesapları yapmama izin verdiği sürece buna gerek kalmayacaktı. Sayılardan fena halde nefret ederdi ve on üç yaşımda matematiğe karşı bir eğilim gösterdiğimde beni sorumlu tutmuştu.

Dört saat sonra vardiyamı bitirdiğimde, ellerim buharlı su ve sert, endüstriyel sabun yüzünden yanmıştı,

Derim düşük dereceli bir elektrik vızıltısı gibi yanıyordu. Lokantanın arka tarafından çıkarken tısladım, sapı avucumdaki yeni kabarcığa battı ve serin gece havasına doğru ittim. Stella beni işe almıştı, bu yüzden biraz tatmin duygusu hissetmeliydim. Bunun yerine, telefonumu açtım ve Dane'in Vancouver'da koruyucu ailesinin evinin önünde çektiği kirli ara sokağın fotoğrafına, sonra da Lila'nın Okanagan'daki yaban mersini çiftliğinden gönderdiği çivit mersini kümesine baktım.

Onlara kendim bir şey göndermeyeli birkaç gün olmuştu ve evlerini görmek için yaşadıklarını biliyordum. Bu yüzden çok yorgun olmama ve ellerimin ağrımasına rağmen sırt çantamı omzuma aldım ve grafiti ile etiketleyecek bir şey bulmak için Entrance şehir merkezinden dışarı çıktım.

Üç Caballeros'un bir maketini seveceklerini düşünüyordum çünkü büyürken izledikleri tek film buydu ve Lila bazen bize böyle seslenirdi, sanki bir tür kutu setiymişiz gibi.

Kimin aklına gelirdi ki, on yedi yaşında iki erkek ve uğruna ölecekleri altı yaşında bir kız.

Bu çok garipti, okuldaki arkadaşlarıma hiç bahsetmediğim bir şeydi, çünkü onlar ailenin benim için ne anlama geldiğini asla anlayamazlardı.

Ama onlar benimdi.

Benim hayatım, benim seçimim, benim ailem.

Onları bir yıldan daha az bir süredir tanıyor olmam ya da şu anda benden saatler uzakta olmaları umurumda değildi.

Ellerinde hiçbir şey kalmamış gibi görünürken onlara hâlâ birilerinin onları önemsediğini gösterebilirdim.

Bu yüzden Sea to Sky Otoyolu'nun kuzeyindeki sanayi bölgesine gitmek için şehirden yirmi dakika uzağa yürüdüm.

polisin geçme tehlikesi olmadan grafiti yapabileceğim bir yer. Gitmek istediğim bir bar vardı, uzun, alçak, tek katlı bir bina turkuaza boyanmıştı ve üzerinde Eugene's yazan parlak pembe bir neon tabela vardı. Dışarıda sıra sıra Harley'ler ve toprak filme çekilmiş kamyonlarla dolu bir alan vardı. Sert adamların mekânı.

Binaya daha fazla grafiti eklenmesine aldıracaklarından şüpheliydim ve sprey kutusuyla çok iyiydim.

Çantamı yere atıp, siyah bir aerosol kutusuyla geri çekildim ve işe koyulmadan önce arka girişin uzak tarafındaki duvarın boş sol köşesini inceledim. Boğazımın kimyasal spreyden fazla acımasını önlemek için ağzıma bir bandana taktım ve yoldan geçen meraklı heriflerden yüzümü gizlemek için kapüşonumu yukarı çektim. İşimi bitirdiğimde, gece arsanın üzerine koyu bir pelerin örtmüştü ve tasarımım sadece çatının tabanına yerleştirilmiş yapay ışıkların sert sarı parıltısıyla aydınlanıyordu.

Onları tutmaktan kollarım ağrıyordu ve gözlerim yorgunluktan yanıyordu ama sonunda kendimi iyi hissettim, uzun zamandır ilk kez huzurluydum.

Kotumun arka cebinden telefonumu çıkardım ve The Three Caballeros'un bir fotoğrafını çektim.

"Fena değil," dedi solumdan sert bir ses, beni öyle bir irkiltti ki telefonumu asfalta düşürdüm ve çatlamasını izlerken içim cız etti.

Dilimde öfke, bir elinde sprey boya, diğerinde telefonu olan bir adama gizlice yaklaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen her kimse, ona sert bir dayak atmak için etrafımda döndüm.

"Kimyasallarla dolu bir yüz istiyorsun, göt--" Konuşan adamı gördüğümde laneti bastırdım.

Çünkü çok büyüktü.

Mamut gibi.

Dövmeli, sakallı, sol göğsüne dikilmiş rozetleri olan deri bir giysi giymişti, en üstte 'VP' yazıyordu.

Onu tanıdım çünkü motosiklet filosunun insan yapımı bir gök gürültüsüyle kasabadan geçtiğini görmüş ve not almıştım. Not almıştım çünkü onların tarzındaki bir şey, bağımsızlık, uyum sağlamayı ve çizgiye uymayı açıkça reddetme, kanımı karıştırdı ve beni diğer kurtlardan gelen bir uluma gibi çağırdı.

Fallen MC'nin bir üyesiydi.

Kanada'daki en kötü şöhretli kanun kaçağı motosiklet çetesi, Amerika'daki ve Pasifik'in ötesinde Avrupa'daki gruplarından bahsetmiyorum bile.

Şaka değillerdi ve inanın bana, bu adam da öyle görünmüyordu.

Boğazıma düğümlenen korkuyu bastırmak için sertçe yutkundum, rahatsız olduğum için değil, bunun için yaşadığım için.

Kenar.

Düştüğümde hayatta kalamayacağım kadar dik bir yer.

Telefonumu aldım, cebime soktum ve tuğla duvara yaslandım. Çenemi yukarı kaldırarak sordum: "Fena değil mi? Belli ki sanat aşığı değilsin."

Hayal görmüş olabilirim ama kara sakalında bir gülümseme seğirmesi yakaladığımı sandım.

"Hayır, daha önce bir müze ya da galeriye adım attığımı sanmıyorum. Yine de saf güzelliği takdir etmek için bir sanatsever olmak gerekmiyor, değil mi?"

Övgüsü içimi viski gibi yaktı. "Bu sadece bir Disney saçmalığı."

İleriye doğru yürüdü, korkutucu olmak istemese bile cüssesi nedeniyle yürüyüşü bir tehditti. Yanımda durdu ve sanatı yakından incelemek için başını geriye eğdi.

"Ne olduğu umurumda değil, bu çok iyi."

"Evet," diye kolayca kabul ettim. "Doğuştan lanet bir yeteneğim var."

Kalın kaşlarını kaldırarak bana bir bakış attı. "Daha çocuksun ve şimdiden Pasifik büyüklüğünde bir egon var."

Bu sefer kaşlarımı kaldırdım. "Çalışmalarımı gördün, iyi şeyler. Sadece gösteriş içinse alçakgönüllü olmanın bir anlamı yok."

Yarı kahkaha, yarı homurtu gibi bir ses çıkardı. "Bu kadar genç bir çocuk için çok fazla özgüvenin var."

Ona eleştirel bir gözle baktım. "Kaç yaşındasın, otuz mu?"

Güneşin altında korunmadan çok uzun süre geçirmiş bir adamın kalıcı bronzluğu ve kaz ayakları vardı ve uzun zamandır kendine güvenen bir adam olduğunu gösteren bir tür yaşam rahatlığı vardı, ama yaşlı değildi, bu çok açıktı.

"Tam üstüne bastın," diye onayladı. "Ve sen kaç yaşındasın, on iki mi?"

Bana yalan söyleyeceğini bilsem de yalan söyleme ihtiyacı içimi yaktı. "On dokuz."

Solgun, ürkütücü, gümüş rengi gözlerinde eğlence parladı ama benimle tartışmadı. Bunun yerine jambon büyüklüğünde bir elini sırtıma vurdu ve omzumu sıktı. "Eugene'in konserve hayranı olduğu için şanslısın. İlaveyi sevecektir, ama sen

En iyisi içeri gelip onunla tanışmak. Rastgele serserilerin binasını işgal etmesini pek hoş karşılamaz."

"Bu onun sanatı mı?" Şaşırarak sordum, çünkü binanın kenarlarındaki tasarımlar neredeyse benimkiler kadar iyiydi. "Fena değil."

Kıkırdadı ve bizi kapıya doğru götürmeye başladı. "Bunu onun lanet yüzüne söylediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Kendini kaybedecek."

Kırk dakika sonra, Eugene'in harika barının loş, neon ışıklı, kırmızı deri kabininde oturuyordum. Burası bir batakhane barına benziyordu ama grafiti ve neon tabelalardan, tabureleri ve açık kat planını dolduran düz karakter koleksiyonuna kadar kişilikle dolu, son derece havalı bir yerdi. Motorcular, görev dışı striptizciler, kova kova bira paylaşan sivil giyimli polislerle dolu bir kabin ve ellerinin arkasından titreyen ve masama yan gözle bakarken arkadan içki atan seksi bir grup üniversiteli kız.

Zeus Garro ve kardeşlerinin etrafımda oturduğu masam.

Hepsi iri yarı adamlardı, omuzları kocaman, bacakları uzun, elleri yaralı, dövmeli ve halkalıydı, masanın üzerinde atılmış silahlar gibi duruyorlardı. Gülümsemedikleri zaman sert ve çatık kaşlıydılar, çünkü güneşte çok uzun süre kalmış adamların şaşı bakışlarına sahiptiler ve diğer insanlar ağızlarını açtıklarında hiç siklemiyorlardı.

Bok gibiydiler.

On yedi yaşındaydım, göçmen bir balıkçının ve bir ev kadınının oğluydum. Cildim kalemle mürekkeplenmişti, kalıcı değil.

pigmentim ve havam kötü değil, iyi bir hayatı bilmemden geliyordu.

Ama umurlarında bile değildi. Zeus beni gördü, hem de nasıl gördü. Beni karanlık bara sürükleyip adamlarıyla birlikte bir masaya oturtana kadar içimde sesi ya da adı olmayan bir şey gördü.

Kardeşliği, kaosu ve özgürlüğü özleyen bir şey.

Düşmüş Adamlar'ın fazlasıyla sahip olduğu bir şey.

"Stella'da çalışıp para biriktiriyorsun, böylece ailen iki komşu çocuğuna bakabiliyor," diye yavaşça onayladı Zeus, parmağında büyük gümüş bir kafatası döndürerek. "Bir gencin kendisinden başka birini düşünmesi pek sık rastlanan bir şey değil, hele hele kendisiyle hiçbir bağlantısı olmayan şanssız iki çocuk."

Suçluluk duygusu ve öfke içimi, içtiğim üç biradan daha fazla yaktı. Görünüşe göre, eğer motorcularla birlikteysem, Eugene reşit olup olmadığımı pek umursamıyordu.

"Onlar ailemiz," dedim, keşke bu sözleri havaya, lanet olası evrenin dokusuna kazıyabilseydim de kimse onları bir daha bizden almaya kalkışmasaydı.

Başını yana eğdi ve dövmeli parmaklarıyla kısa sakalını okşadı. "Yaşlı bir kalbin ve asi bir aklın var. Sanırım zaten okulu sevmiyordun, sanki dünya kötü bir yer değilmiş ve onlar kötü insanlar değilmiş gibi sahte ve lanet olasıca güzel gülümseyen o insanlarla orada kendini iyi hissetmiyordun." Daha yakına eğildi, kollarını masaya dayadı, iri, sarp yüzü bana o kadar yakındı ki yanaklarındaki gülümseme çizgilerini ve kırışıklıkları görebiliyordum

sert gözlerinin yanında. "Bir bok anlıyormuşsun gibi hissediyorsun ama kimse seni anlamıyor."

Dizlerim masanın altında zıplamaya başladı, asla vazgeçemediğim gergin bir alışkanlıktı bu. Buna alışık değildim. Lila bir keresinde bana bazen ürpertici olan çocukluk bilgeliğiyle bir buzdağı gibi olduğumu söylemişti. Pek çok insan yüzeyin %10'unu görüyor ve gerçek ben çoğunlukla karanlık derinliklere batmışken sunabileceğim tek şeyin bu olduğunu varsayıyordu.

O ana kadar, pratik bir yabancının enginliğimi hissetmesinin ne kadar korkunç derecede savunmasız hissettirdiğini fark etmemiştim.

İnce ince gülümsedi, gözlerinde bir anı, yüz hatlarına damgasını vurmuş bayat bir acı vardı. "Seni yargılamıyorum, evlat. Sadece söylüyorum, ciddi bir derinlik olmadan gerçek bir güzellik olmaz, değil mi? Yaptığın şey takdire şayan. Buna saygı duy."

Kalbim göğsümde kesik kesik atıyordu, çok hızlıydı, doğal ritmime uymuyordu. Bu yüzden onu sabitlemek için biradan hızlıca bir yudum aldım ve yanaklarımın arasına imzam olan sırıtışımı yapıştırdım. "Kahretsin dostum, bana güzel dediğine göre çok güzel olmalıyım."

Zeus uzun saçlı başını tavana doğru eğdi ve kendini toparlayıp bana sırıtmadan önce göbek derinliğinde bir kahkahayla sarsıldı. Fiziksel olarak bu kadar korkutucu bir adam olmasına rağmen, tanıdığım çoğu erkekten daha nazikti. "Söylemem gerek dostum, tanıdığım en ukala herif sensin ve bu da bir şeydir."

"Öyle," diye onayladı Bat adındaki adam, etten çok plastik bir gülümsemeyle. Cehennemden geçmiş ama henüz kurtulamamış bir adamın kırık dökük ve birbirine yapışmış görüntüsüne sahipti.

oldukça geri geldi. "Ama o haklı. Bahse girerim buradaki kadınlardan herhangi birini çekebileceğini düşünüyorsundur, ha?"

Sandalyemde geriye yaslandım, bacaklarımı açtım, elim tehlikeli bir şekilde aletime yaklaştı. Kızıl saçlı seksi üniversiteli kızlardan biri, pembe dilinin ucuyla parlak dudaklarını ıslattı.

"Evet, dostum," dedim, ağzım ona yönelik bir sırıtışla sola doğru kıvrılmıştı. "Pekâlâ yapabilirim."

Zeus, Bat ve diğer iki adam, Axe-Man adında iri yarı bir sarışın ve Kodiak adında sessiz, İlk Milletlerden bir adam, yüksek sesle kahkahalara boğuldular ve masadaki tüm kızların gözlerini üzerlerine çekerek toplu bir baygınlık geçirmelerine neden oldular.

Bir bebekten şeker almak gibi.

Sandalyemde doğruldum ve kollarımı yapışkan masanın üzerine dayadım. "Elli dolar."

"Kızın numarasını almak için mi?" Kodiak homurdandı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hey şimdi, bunu çok kolay hale getirmeyelim. Elli dolarına bahse girerim ki önümüzdeki yirmi dakika içinde onunla barın arkasında buluşacağım."

Axe-Man homurdandı. "Evlat, bunu yaparsan, sana bir C-notu veririm."

Sandalyemi geriye atarken onlara kurt gibi sırıttım. "Tamamdır."

"Hey, Kazanova," diye seslendi Zeus ben dönmeye başlarken. "Kaybedersen, garajı bir ay boyunca ücretsiz temizlersin."

Çenemi onaylarcasına yukarı kaldırdım ve kızların olduğu masaya doğru kasıla kasıla yürüdüm. Kızıl saçlı kız neredeyse saçları kadar kızarmıştı ve dilimi ona değdirdiğimde ayak parmaklarına kadar aynı şekilde kızarıp kızarmayacağını merak ediyordum.

Kabinin yanında durdum, kadınlara bakarken küçük, hınzır bir sırıtışla kabinin kenarına yaslandım. Kızıl saçlı olan tam yanımdaydı, bu yüzden bana bakmak için koltuğunda garip bir şekilde dönmek zorunda kaldı.

Çaba gösterdiğinde ona göz kırptım. "Sıkıldım."

Yaklaşımıma şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

Arkadaşlarından biri, muhteşem bir Hintli kadın, flörtöz bir küstahlıkla konuştu. "Ah evet, bu konuda ne yapmamız gerekiyor?"

Sırıtışım yanaklarımın arasında daha da genişledi. "Sorduğuna çok sevindim, güzelim. Şurada oturmuş arkadaşlarımla dertleşiyordum ve tek duyabildiğim bu masadan gelen tatlı kahkaha sesleriydi. Bu yüzden," diye parmak eklemlerimi masanın üstüne vurdum, "belki beni de oturmaya davet edersin ve benim de gülmek için bir nedenim olur."

"Vay canına," dedi kumral saçlı tatlı kız diğerlerinin kahkahaları arasında.

"Sorunsuz," diye onayladı diğer kız. "Ben Daksha, neden oturmuyorsunuz...?"

"Nova," dedim kadınların sevdiği o gülümsemeyle, koyun kılığına girmiş bir kurt gibi. "Nova Booth."

DİLİ ağzımda tatlıydı ama kızıl saçlı Katie'ninki boynumda daha da iyi hissettiriyor, atan nabzımı yalıyordu. Bluzunun açıklığından memelerini avuçladığımda Daksha inledi ve bir kolumu beline dolayarak onu sıkıca çektiğimde Katie usulca kıkırdadı, elim diğer tarafımdaki kıçına gitti. Çok yumuşaktılar, kıvrımları kenarlarıma bastırıyordu, parktaki bir piknikteki tatlılar gibi kokuyorlardı. Kadınların sevilecek o kadar çok yanı vardı ki; kırılganlıklarının baş döndürücülüğü, arzularını serbest bıraktıklarında ise karanlığı.

Kalbimde her türden kıza karşı büyük bir sevgi vardı, ama bunlar, kendi fantezilerini eğlendirecek kadar kendine güvenen kadınlar? Beni taş gibi sertleştirdiler.

Daksha pantolonumun üzerinden sikimi kavrarken aynı anda dudağımı ısırdı. "Kimi istiyorsun, Nova? Katie'yi mi, beni mi, yoksa ikimizi birden mi?"

Elim kalın, ipeksi saçlarının arkasını kavradı ve nefes nefese kalmış ağzına yumuşakça hırlayabilmek için çekiştirdim. "Neden ikinizin de aşağıda nasıl göründüğünüze bakmıyorsunuz, ben de size haber vereyim."

Katie yine güldü. "Çok seksisin amına koyayım."

"Hey," dedim, dudaklarına karşı konuşabilmek için çenesinin ucunu elimle yakaladım. "Siz ikinize kıyasla ben bunun yarısını bile bilmiyorum."

Bana karşı eridi, ocaktaki tereyağı gibi barın arkasındaki asfalta düştü. Kemerimi ve fermuarımı hızla çekerken bacaklarımı destekledim, sonra yumuşak elleri kotun içine dalıp sikimi çıkarırken iç çektim. Daksha arkadaşının yanına düşerken onaylayarak mırıldandı ve birlikte beni dilleriyle yalamaya başladılar.

Gözlerimi kapattım, grafitili duvara yaslandım ve zevkin içime işlemesine izin verdim.

"Ne oluyor Katie?" Binanın yan tarafından bir erkek sesi havladı.

Katie dondu kaldı, eli bir mengene gibi etrafıma sarılmıştı, ağzı açıktı ve pembe dili uzanmıştı. İlk başta kafası karışmış gibiydi, uyarılma ve sarhoşluğunun o kadar derinlerine gömülmüştü ki gerçekliğin yüzeyine yüzmesi bir anını aldı.

Bunu yaptığında, sikimi sıcak bir kömür gibi bıraktı ve ayağa fırladı, o kadar hızlıydı ki tökezledi.

Kaşlarımı çattım çünkü onun bu kadar sarhoş olduğunu düşünmemiştim. Elimi uzatıp onu sabitlerken bir yandan da sözümüzü kesen sporcuya seslendim. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Kadınlara biraz mahremiyet ver."

"Bunu onlara bir barın arkasında saldıran adam söylüyor," diye hırlayarak ilerledi. Güvenlik kamerasının sarı ışığında

Yüzü öfkeyle aydınlanmıştı. "Çek ellerini kızımın üzerinden."

Sudan çıkmış balık gibi bön bön bakan Katie'ye bir kaşımı kaldırdım. "Aldın mı, tatlım?"

Sessizce başını salladı. "Yine de diliyor."

Anında kanım ısındı. "Seni çok rahatsız ediyor mu?"

Tereddüt etti, çünkü o pislik hâlâ üzerimize geliyordu. "Um, evet."

Daksha zarafetle dizlerinin üzerinden kalktı ve fermuarımı kapattıktan sonra pişmanlık dolu bir okşayışla artık çelimsiz olan sikimi pantolonuma geri sokacak kadar nazikti. "Her zaman dener. Sik kafalının teki."

Dick Head artık Katie'yi yakalamak için hamle yapacak kadar yakındaydı. Onu nazikçe ama sertçe arkama aldım ve dişlerimi göstererek onunla yüzleştim.

"Görünüşe göre senin buraya girmeye hakkın olmadığını düşünüyor. Neden bir yürüyüşe çıkmıyorsun?"

Alay etti. "Neden siktirip gitmiyorsun, tatlı çocuk, ha? Benden daha iyi olduğunu falan mı sanıyorsun?"

"Bu benimle ilgili değil," dedim sakince, anahtarlarımı parmaklarımın arasına almak için kot pantolonumun cebine dalmışken bile. "Bu kızlarla ilgili."

"Katie ne istediğini bilmiyor."

"Ethan," diye itiraz etmeye çalıştı

Katie.

"Şimdi benimle gelirsen, güzel erkek arkadaşını dövmek zorunda kalmam," diye alay etti, parmaklarını çıtlatarak.

Boyu kalçası kadar kalındı, belli ki bir spor salonu bağımlısıydı. Ama asfaltta yürürken hantaldı, ne çevikliği ne de zarafeti vardı.

Üç erkek kardeşi ve bir sokak dövüşçüsü olan en iyi arkadaşı olduğundan da şüpheliydim.

Onu alabilirim.

Ayaklarımın üzerinde hafifçe zıplayarak, pisliğe biraz manyakça sırıttım. "Katie'nin nasıl yetişkin bir kadın olduğunu görünce -inan bana, o kıvrımları hissettikten sonra, onun tam bir kadın olduğunu biliyorum- onun ve senin isteklerine saygı duymamız gerektiğini düşünüyorum. Siktir. Defol."

Ethan bir süre bana baktı, duruşumu, uzun boyumu, hala biraz doldurulması gereken ama yaşıma göre yapılı olan zayıf formumu inceledi.

Sonra ağzını açtı ve "Avery, Bruce, Leland!" diye bağırdı.

Barın ön tarafından bir ses mırıltısı duyduğumda dramatik bir şekilde iç çektim ve ardından üç figür gölgeli köşeyi dönerek bize katıldı.

"O kadar korktun, ha?" Alay ettim. "Nedenini anlamıyorum, o çirkin suratını daha kötü bir hale getirmek benim için zor olurdu."

Bir boğanın önünde kırmızı ışık yakmak kadar kolay, saldırdı. Arkadaşları onu kuşatamadan ya da o daha iyi bir yaklaşım düşünemeden, herif kafama doğru bir yumruk savurdu.

Lanet olsun, gerçek bir dövüş umuyordum.

Eğildim, hedefini ıskaladığı için hava başımın üzerinde kıpırdadı, sonra ayağımın topuğu üzerinde döndüm, kalçalarım maksimum güç için döndü ve doğrudan sol alt böğrüne sert bir aparkat indirdim.

Yaralı bir sığır gibi meleyerek ciğerlerindeki havayı boşalttı. İki büklüm olduğu sırada ayağa fırladım ve dizimi yere düşmüş suratına geçirdim.

Kemiklerin parçalanan krakerler gibi uzuvlarıma çarptığını hissedebiliyor, kendime rağmen sempati duyuyordum.

Dizlerinin üzerine çöktü, kanayan yüzünü avuçladı ve bana neredeyse yalvarmış olmasına rağmen lanet bir bebek gibi ağlamaya başladı.

Ancak üç aptal arkadaşı hızla yaklaşıp bana küfürler yağdırmaya ve 'acıyı hissedeceğimi' garanti etmeye başladıklarından, iyi yapılmış bir işin tadını çıkaracak zaman yoktu.

Omzumun üzerinden bir bakış attım ve çenemi kızlara doğru salladım. "İçeri girin, tüm bunlardan sonra yaralanmanıza gerek yok."

Katie hemen kapıya doğru yöneldi ama Daksha bekledi.

"Seni dayak yemeye terk etmek oldukça boktan görünüyor." Bir kahkaha attım ve sonra daha da sert bir şekilde kıkırdadım.

Arka kapı içeriden açıldığında Katie geriye sıçradı ve unutulması zor devasa bir vücut karanlık arsaya adım attı.

Daksha'ya göz kırptım. "Arkadaşları olan tek kişi Dick Head değil, değil mi? Şimdi içeri gir."

Başını iki yana salladı ama Zeus, Kodiak, Axe-Man ve Bat'in kocaman kıçlarını kapıdan içeri sokmalarını bekleyen Katie'nin yanına koşarken dudaklarında bir gülümseme vardı.

Bize doğru yavaşça yürüdüler, üç pislik bir kalp atışı içinde önümde olmasına rağmen acele etmiyorlardı. Biri öne çıkıp sağ dizinin üst kısmına yumruk attığında hızla diz çöktüm.

Bir feryatla yere düştü. Bir diğeri yan tarafıma tekme attı.

Öksürdüm, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, tekrar dövüşe atılmadan önce kendime bir nefes alma fırsatı verdim. Ama sonra yüzümde kocaman bir eldiven vardı, eklemleri dövmeli, parmakları kafatasları ve üzerinde 'BABA' yazan altın bir yüzükle çevriliydi.

Elini tutarak ayağa kalktım ve bana başını sallayan Zeus Garro'nun yüzüne sırıttım.

"Neden senin güzel çocuk yüzün nereye giderse bela da oraya geliyor gibi hissediyorum?" diye homurdandı iyi huylu bir şekilde.

Göz kırptım. "Senin de kendi payına düşen belayı gördüğünü hissediyorum."

Zeus sırıttı, vahşi, kurt gibi bir ifade onu insandan çok canavara benzetiyordu ama Zeus karşılık veremeden saldırganlardan biri karnına yumruk atmak için ileri atıldı. Zeus darbeyi bir sineği savuşturur gibi savuşturduktan sonra adamın çenesine sert ve kırıcı bir yumruk indirdi.

Yerde kalacağını bildiğim bir şekilde yere düştü.

Zeus tişörtünün kenarıyla yüzüklerindeki kanı silerken, "Aynı asi kumaştan kesildiğimizi düşünüyorum," dedi. "Bizimle takılmak, nasıl gittiğine bakmak istersen, seni aramızda görmekten mutluluk duyacağımızı düşünüyorum."

Yarasa son saldırganın işini bitirdi, onu yerde bıraktı ve sırtıma bir tokat atabilmesi için ağır çizmelerle üzerine çıktı. "Kulübe hoş geldin, Casanova."

Ve böylece, hayatı boyunca hiç kaybolmamış bir çocuk sonunda bulunmuş gibi hissetti.

LILA

"BABA ANNEYI ÖLDÜRDÜ."

Gün batımı ile alacakaranlık arasında, gökyüzünün pembeler ve morlardan yumuşak kenarlı bir maviye dönüştüğü zamandı. Cırcır böcekleri arkadaki tarlada uzun otların arasında cıvıldaşıyordu.

Eski ev ve ateş böcekleri ışık saçmaya başlamıştı.

Havanın soğuması ve güneşin ufuk çizgisini geçmesiyle birlikte beton ön sahanlığa oturdum, bacaklarım çıplak bir şekilde kaz etiyle çakıllanmış kaba taşa yaslandı.

Geceye, etrafımda nefes alıp veren dünyaya odaklanmaya çalışıyordum. Canavarın karnında sadece bir zerre olduğumu, bir toz zerresinden ya da bir kum tanesinden daha az ya da çok önemli olmadığımı hatırlamaya çalışıyordum.

Ama koruyucu annemin mutfakta telefonla konuşurken yaptığı konuşmaya odaklanmamak çok zordu. İnce sesi lavabonun üzerindeki açık pencereden bir şerit gibi geçip istenmeyen bir hediye gibi kucağıma düşüyordu.

"Zavallı şey oradaydı," diye devam etti yemek hazırlarken tencere sesleri arasında. "Artık pek konuşmuyor. Acaba biraz silik olabilir mi? Ya da sadece travma yüzünden mi?"

Elimdeki çimen parçasını soydum, tohumları çıkardım ve bir sonrakine geçmeden önce onları yanımdaki yığına ekledim.

Arka tarlasındaki çimlerin çimlenme döngüsünü biliyordum. Tohumdan büyümeye kadar ne kadar zaman geçmesi gerektiğini. Bazı bitkilerin büyümesi için ne tür koşullara ihtiyaç olduğunu. Güneşe ihtiyaçları varken evin yan tarafındaki tam gölgeye sümbül ekmesinin aptalca olduğunu.

Aptal değildim.

Ama neden böyle düşündüğünü anlıyordum, çünkü onunla ve karısı Rhonda'yla konuşmaktan elimden geldiğince kaçınıyordum. Kötü insanlar olduklarından değil.

Birisi bana doğrudan bir soru sorduğunda bile söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettim.

Belki de sesimi Giriş'te bırakmışımdır diye düşündüm. Annemle babamın kavgayı bırakması için çığlık atarken boğazımdan kopup gitmişti. Annemin ölmemesi için.

"Bütün gün dışarıda oynuyor. Belli ki ailesi onu başıboş bırakmış! Eve kirli elleri ve derisi yüzülmüş dizleriyle geliyor ve sonra bana nerede olduğunu bile söylemiyor."

Neden umursadığını anlamıyordum. Sorun çıkarmıyordum, küçük Summerland vadisindeki diğer çiftçileri rahatsız etmiyordum, o zaman ne yaptığımın ne önemi vardı?

"Sana söylüyorum Lisa, bizimle kalan her türlü çocuk oldu, ama Lila? O...şey, sanki hiçbir şey umurunda değil. O sadece var. Sorunlu bir çocuk değil ama endişe verici ve açıkçası biraz ürkütücü. Boş bir suratla kendisine söyleneni yapıyor ve doğrudan bir soru sormadığımız sürece asla konuşmuyor. Ona ulaşamayacağımızdan endişeleniyorum. Altı haftadır burada ve hiçbir değişiklik yok."

Değişiklik yok.

Kot şortumun arka cebinden eski kapaklı telefonu çıkardım ve son mesajı okumak için açtım.

ÜZERINDE ÇALIŞIYORUZ, ÇIÇEK ÇOCUK. SABIRLI VE GÜVENLI OL, TAMAM MI?

DOKUZ HAFTA VE ON BIR GÜN, LI. DOKUZ HAFTA ON BIR GÜN SONRA NE OLURSA OLSUN ORADA OLACAĞIM. YASAL İŞLERİ HALLEDEMESEK BİLE ORADA OLACAĞIM VE SEN DE BENİMLE GELECEKSİN. SÖZ VERİYORUM.

Başparmağımı küçük ekranın üzerinde gezdirdim, keşke Kabinleri gerçekten görebilseydim, Dane'e gerçekten dokunabilseydim.

Onlar olmadan kendimi biraz nefessiz hissediyordum. Onları özlemenin ezici ağırlığı göğsümde çok ağırdı ve her nefes alışımda hava akışımı kesiyordu.

"Sadece çiçeklerini atmaya çalıştığımda bana kızıyor," diye devam etti Marge musluğu açarken. "Bu yüzden artık onlara dokunmuyorum, camın içinde solup çürüdüklerinde bile. Rhonda eskiden böcek toplardı, yani ortak bir noktaları var ama kızla nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum."

Kulak misafiri olmayı bırakıp basamaktan indim ve arazide alacakaranlık yürüyüşüme başladım.

Rhonda ve Marge Croft'un Summerland'in kenarında bir yabanmersini çiftliği vardı ve onların geniş arazisi benim mutlu yerimdi. Her akşam yemekten önce ponderosa çam ağaçlarının altında yürür, parmaklarımı uzun buğday çimenlerinin arasından geçirir, Okanogan Gölü'nden gelen mineral esintisini tadabilmek için sıcak, kurak yaz havasının derin, temiz kuraklıklarını açık ağzımdan içeri çekerdim. Telefonumla fotoğraf çektim. Mavi bir ortancanın sıkı demetini, kararan gökyüzüne karşı Dev Başı Dağı'nın solan kenarını, kasvetli çamların arasında gizlenen bir kuzgunun ipeksi siyah sırtını.

Bu bizim ritüelimizdi.

Dane, Jonathon ve ben.

Birbirimize göndermek için güzel şeylerin fotoğraflarını çektik. Dane Vancouver'ın fotoğraflarını gönderdi, mavinin sert açıları-

renkli cam binalar ve kayalık sahillerden yayılan Pasifik Okyanusu'nun genişliği.

Jonathon evdeki insanların, Molly'nin mutfaktaki ve Diogo'nun işten eve gelirken ıslak tulumuyla çekilmiş fotoğraflarını gönderdi. Milo ve Oliver'ın garaj yolundaki potada basketbol oynarken çekilmiş videolarını ve Hudson'ın gittiği her yeri dağıtırken çekilmiş fotoğraflarını gönderdi. Her hafta Mac's Grocer, Honey Bear Café ve Stella's Diner'ın fotoğraflarını çekmek için Ana Cadde boyunca yürüdü.

Dane ve benim o fotoğraflar için yaşadığımızı biliyordu.

Uyumadan önce onları gözden geçirirdim, telefonun parıltısı yatağımın yorganının altında sert bir şekilde parlardı.

Benim favorim Jonathon'ın gönderdiği grafiti resimleriydi.

Her yere grafiti yaptı. Kollarında, bacaklarında, göğsünde ve ayaklarında kalemle ulaşabildiği her santim deriye. Booth'un mütevazı çiftlik evinin tüm iç mekânı onun sanatıyla değişime uğramış, yerlere ve duvarlara boyanmış, desenler tavanlarda ve kapı çerçevelerinde çiçek açmıştı.

Ve şimdi de kasabaya grafiti yapmaya

başlamıştı. Dane ve ben bunun bizim için

olduğunu biliyorduk.

Evergreen Benzin İstasyonu'nun siyah tuğlaları üzerinde bir ayçiçeği.

Bir çift mavi göz, Dane'in gözleri, körfezdeki deniz duvarından dışarı bakıyordu.

Terk etmek zorunda kaldığımız kasabanın her yerinde bizden parçalar bırakıyordu.

Ne zaman yeni boyanmış bir tasarım gönderse ağladım ve işini yapmak için karanlıkta sürünürken yüzüne siyah bir iskelet bandanası takmaya başladığında güldüm.

Jonathon Booth, kilometrelerce uzakta olsa bile Davalos'lu çocukları nasıl sevindireceğini biliyordu.

Ama o gece bana hiçbir şey ulaşamadı.

Ignacio'nun doğum günüydü.

Belki de babamla birlikte olmadığım ve bir daha asla onun doğumunu kutlayamayacağım için bu kadar üzülmemeliydim. Ne de olsa annemi öldürmüştü.

Ama o hala benim babamdı.

Mordida şarkısını söylerken yüzünü tres leches pastasına sokmamıza izin veren adam! Bana ayakkabılarımı nasıl bağlayacağımı öğreten ve sabahları okuldan önce sabırla saçlarımı ören adam.

Bildiğim tek yetişkin rehberliğini sağlayan adam.

Göğsümde, onu sevmek ve ondan nefret etmek arasında asla kapatamayacağım bir kraterle iki tarafa ayrılmış gibi bir ağrı vardı.

Alçak yaban mersini çalılarının arasındaki toprağa uzanıp gökyüzünün kararan çanağına bakarken zonkluyordu.

Tarım vadisinde gece o kadar sessizdi ki, çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin çıtırtısını Giriş'te duymam gerekenden çok daha önce duydum.

Başta ilgimi çekmemişti.

Marge ve Rhonda iyi insanlardı, sık sık arkadaşları ve aileleri ziyarete gelirdi, ama ben misafir varken iyiymişim gibi davranacak havada değildim, bu yüzden toprakta kaldım.

Telefonum bir uyarıyla çaldığında, Dane veya Jonathon'dan gelen son güncellemeyi bulmak için aceleyle açtım. Bu

mesajlaşmalarının üzerinden iki gün geçmişti.

Dane'den gelen bir fotoğraftı, torpido gözünün plastik siyah kıvrımıydı.

En iyi çabası değil.

Tam kapatacaktım ki tekrar titreşti.

Jonathon'dan bir fotoğraf, bu dizinin fotoğrafı. Yıpranmış kot pantolonunda bir yırtık vardı ve yırtıktan görünen deriye "Suntastic Yellow" adını verdiği bir ayçiçeği çizmişti.

Başparmağımı ekranın üzerinde gezdirip yapraklara dokunabiliyormuşum gibi yaparken göğsüm ısındı.

Cevap veremeden başka bir görüntü geldi.

Ona dokundum ve şok olmuş nefesimi içime çekerken hemen boğuldum.

Dane ve Jonathon'ın yanak yanağa çekilmiş bir selfiesi. Kardeşimin yüzü göz kamaştırıcı bir şekilde ışıldıyordu ve gözyaşlarım gözlerimin arkasına süzülüp yanaklarımdan toprağa doğru yuvarlanmaya başladı. Onun yüzünde yeniden gerçek bir mutluluk ifadesi görmek güneş leksisine indirilmiş bir yumruk gibiydi. Ve sonra, Jonathon onun yanında. Daha sakin, dudaklarını kıvırarak sırıtıyor ve tek kaşını hafifçe kaldırarak onu hınzır ve muzip gösteriyordu.

Sanki bir sır saklıyormuş gibi.

Dane ve Jonathan'ın tekrar birlikte olmalarının ne anlama gelebileceğini düşünmeye bile başlayamadan evin önünden bir ses patlaması geldi.

"Lila," diye birinin seslendiğini hayal ettim.

Ama sonra tekrar, daha yüksek sesle, biri yaptı. "Lila!"

Kalbim uzun bir an için durdu ve sonra sanki bir marş tabancası tarafından harekete geçirilmiş gibi koşmaya başladım. Atladım.

Topraktan çıktım ve çalıların arasından koştum, ayak parmaklarımın altında yaban mersinleri patladı, kollarım pompaladı, bacaklarım birkaç adımdan sonra yanacak kadar sertleşti.

Sırtımdaki umudun gücüyle hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

"Lila!" Arka bahçeye ulaştığımda ön taraftan başka bir ses seslendi. "Li, neredesin?"

"İşte," diye nefes nefese evin etrafında dönmeye başladım. Sonra daha yüksek sesle, "Buraya!"

Yan kapıdan girdim ve ön yola fırladım, hassas ayaklarımın altındaki asfalt güneşte geçen saatler yüzünden hâlâ sıcaktı.

Ve işte oradaydılar.

Hepsi oradaydı.

Diogo ve Molly.

Milo, Oliver ve Hudson.

Jonathon.

Ve Dane.

Nefes alamıyordum. Ciğerlerimde hava alacak yer kalmamıştı, imkansız bir sevinçle öyle sıkılmışlardı ki. Ağzım açıktı, nefes nefese kalmıştım ama sesimi bulamıyordum. Kanım vücuduma sert bir şekilde pompalanıyordu ama hareket edemediğimi fark ettim.

Sadece gözlerim kıpırdadı, taze kömür gibi sıcak ve ıslaktı, o kadar ıslaktı ki yanaklarımdan, boynumdan, göğsümün eğiminden aşağı sızarak tişörtümün kumaşını nemlendirdi.

Onlara öyle sert baktım ki canım acıdı ve sonra Dane'e baktım.

İyi, sağlıklı ve onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu. Yüzü geniş, beyaz bir sırıtışla açılmıştı, gözleri

Öğle güneşinin gölün üzerinde yaptığı gibi ışıl ışıldı. Ayrı kaldığımız süre içinde boyu daha da uzamış, omuzları ve göğsü kesinlikle daha genişlemişti.

Bir erkeğe benziyordu.

Bir inilti, bozuk bir motorun uğultusu gibi boğazımdan çıkıverdi. Aramızdaki gerginliği kırmış gibiydi ve ben daha gözümü kırpamadan Dane hareket ediyordu.

O zaman ben de koşuyordum.

Ben kendimi onun kollarına atmadan hemen önce kaldırımda dizlerinin üzerine çöktü. Kollarımı ona sardığım ve yüzümü boynuna gömdüğüm anda, kulağının arkasındaki gevrek bukleler beni tanıdık bir şekilde gıdıklarken, gürültülü hıçkırıklara boğuldum.

Kendimi kontrol edemiyordum. Sırtına yapıştım, gömleğini öyle sıkıca kavradım ki kumaş eğrildi, gövdesine tırmandım, böylece yavru bir koala gibi etrafını sardım.

Bu benim kardeşimdi.

Hayatım boyunca beni seven ve her zaman beni kendinden bile önce tutmaya çalışan tek kişi.

Ve o oradaydı.

Beni tutuyordu.

Bu gerçek olamayacak kadar iyi hissettirdi ve endişem beni ona pençe atmaya ve küçük bedenimin izin verdiği kadar sıkmaya itti.

Dane'in boğuk kıkırdaması saçlarımı mahvetti. "Hâlâ toprak kokuyorsun ve bahar kadar tatlısın."

Ve işte bu, soğukkanlılığımın sonu oldu. Hıçkırıklar boğazımdan yukarı fırladı ve dilimin üzerinde yırtıldı, bir fırtına sesi.

"Şşşt, Li, kendini hasta edeceksin," diye mırıldandı bana, kocaman elini saçlarımdan aşağıya ve sırtıma doğru okşayarak onu hırpalamama izin verirken. "Sessiz ol, Li kızım."

"Yapamam," diye çaresizce feryat ettim, yüzüne bakabilmek için başımı geriye attım, dönüş hızımla yanağımdan sümükler akıyordu. "Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum," diye cevap verdi sakince, her zaman çok sakin, her zaman vahşi ruhumu bağlamaya çok hazır. "Şimdi buradayım ve seni seviyorum."

Tombul ellerimi yanaklarına koyup yüzünün düzlemlerini, sakalının çenesinin derisinden yukarı doğru itilip avuçlarımı nasıl aşındırdığını, elmacık kemiklerinin nasıl bu kadar yüksek ve dik açılı olduğunu hissettim. Koyu teninin tanıdık tonunu ve yorgun olduğunda sol gözünün seğirme şeklini tanımaktan zevk aldım. Başparmaklarımı kaşlarının üzerinde gezdirdim ve alnımı boynuna yaslayarak bitirdim, onun yatıştırıcı sözlerinden çok fiziksel muayenem beni rahatlatmıştı.

Her zaman dokunsal olmuşumdur, zihnimin inanacağı tek olumlama dokunmaktır.

"İşte böyle," diye mırıldandı Dane beni kucağına alıp bir bebekmişim gibi kalçasına oturturken.

İtiraz edemeyecek kadar sevinçli ve duygusal sağanaklarım yüzünden çok yorgundum. Bunun yerine bir elimi tişörtünün içine soktum ve araba yolundan onlara doğru yürürken Booth'lara bakabilmek için başımı çevirdim.

Açıkça ağlayan tek kişi Molly'ydi ama Hudson'ın gözleri kızarmış ve annesinin eline sarılırken ciddi bir şekilde somurtuyordu. Milo ve Oliver omuz omuza vermiş, birbirlerinden teselli almaya çalışıyorlardı ve Jonathon da annesinin yanında duruyordu.

Diogo, her iki adam da kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını birleştirmiş, sanki yeniden bir araya gelmemize engel olan herkesi öldürmeye hazır gibiydiler.

Kalbim o kadar çok acıdı ki bir an durdu.

"Merhaba," dedim, aniden utanarak.

Onları haftalardır görmemiştim. Belki de her şey farklıydı. Belki onlar da ailem gibi beni nasıl seveceklerini unutmuşlardı.

Ama sonra Molly Hudson'la birlikte öne fırladı ve ikimizi de kucakladı. Ev kokuyordu, mayalı ekmek ve güneşte ıslanmış keten.

"Selam tatlı kız," dedi gözyaşları ve gülümsemesiyle. "Hey, tatlım."

Sonra Diogo onun omzunun üzerinden geçti, kocaman eli başıma indi. Onu orada bir taç gibi taşımaktan gurur duyuyordum.

"Selam kızım," dedi hafif aksanlı, gürültülü sesiyle. "Eve gelmeye hazır mısın?"

"Ciddi misin sen?" Nefes aldım, gözlerim yine yaşlarla doldu.

Dane güldü ve yanağını yanağıma bastırdı. "Biraz zaman aldı ama eyaletle anlaştılar. Molly ve Diogo ben on sekiz yaşıma gelene kadar bize bakacaklar ve dokuz hafta sonra senin vesayetini alabileceğim."

"Ve on bir gün," diye ekledim ve herkesi mizahtan çok rahatlamaya yönelik bir ifadeyle güldürdüm.

"Ya da daha uzun," dedi Molly, Milo ve Oliver'ın sırtımı sıvazlamalarına, elime dokunmalarına ve yanağımı öpmelerine izin vermek için geri çekilirken.

Booth'lar da dokunsaldı ve çiftlik evinin kenarındaki güneşe aç sümbül gibi onların parlak sevgisinin her zerresini aldım.

"Siz ikiniz hazır olana kadar taşınmak zorunda değilsiniz," diye devam etti. "Dane'in okula ya da başka bir yere gidebilmesi için kalmak isterseniz, sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Dane'in değiştiğini, omurgasının dikleştiğini ve omuzlarının kilitlendiğini hissedebiliyordum. "Göreceğiz."

Molly büyük, hüzünlü kahverengi gözleriyle ona baktı, dudakları dişlerinin arasında kıvrıldı ve sonra başını salladı. "Tamam. Şimdilik neden koruyucu ailenle konuşup eşyalarını almıyoruz? Acele edersek gece yarısından önce Entrance'a dönebiliriz."

"Tabii burada bir gece daha geçirmek istemiyorsan?" Jonathon alay etti.

Hâlâ grubumuzdan biraz uzakta duruyordu, elleri bol, yıpranmış kot pantolonunun ceplerindeydi. Pembe ağzında küçük, rahat bir gülümseme vardı, ama mutlu görünmüyordu, gerçekten değil.

Endişeli görünüyordu.

Göğsümde bir şeyler burkuldu çünkü dakikalar önce hissettiğim aynı kırılganlık onda da yankılanıyor gibiydi.

Dane beni bırakana kadar kıpırdandım ve sonra koşmak istememe rağmen yavaşça Jonathon'a doğru yürüdüm.

Yüzüne yapışmış o sahte sırıtışla bana baktı, gözleri temkinli olduğunu gösteren tek gerçekti.

Ona yaslanana kadar hareket etmeyi bırakmadım, kollarım beline dolanırken ona sarıldım.

Bu ona ilk sarılışımdı ve bana en son ne zaman dokunduğunu, annemin öldürüldüğü kaosun ortasında canlı bir kalkan gibi etrafımda kıvrıldığını hatırlamama neden oldu.

Bu kez onu teselli edebilecek olan bendim.

Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım ve onun beni izlediğini, sırıtışının şaşkın bir yüz ifadesine dönüştüğünü gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim usulca, sadece onun için. "Babamı kurtardığın ve annemi kurtarmaya çalıştığın için."

Gözlerinin arkasında bir şey çalışıyordu ve ağzının köşesi dişlerinin arasında kayboldu. Sonra eli kalktı ve omzuma yerleşip kısa bir süre sıktıktan sonra eğilip sadece bana şöyle dedi: "Onları kurtarmaya çalışmıyordum Lila. Hiç de onlarla ilgili değildi, değil mi?"

Ağzımdan titrek bir nefes aldım ve yavaşça başımı salladım. "Evet, tamam. Ama bilmelisin ki bir rüya buldum."

"Ah, öyle mi?" Bu kez gülümsemesi gerçekti.

"Evet," dedim, gerçeği söyleyecek cesareti kendimde bulmaya çalışarak. "Siz yan odaya taşındığınız ilk gün bunu düşünmüştüm ve şimdi gerçekleşiyor gibi."

"Ne o zaman?"

Çıplak ayağımı asfalta sürttüm, derin bir nefes aldım ve şimdiye kadar söylemek zorunda kaldığım en doğru şeyi söyledim, "Bir Booth olmayı hayal ettim."

CHAPTER FIVE

LILA

"FELIZ CUMPLEAÑOS!" KAPIYI AÇARKEN BAĞIRDIM
Dane ve Jonathon'ın paylaştığı yatak odasına girdim ve kardeşimin uyuyan bedenine doğru koştum. "Mutlu yıllar, Dane!"

Sonra, ailenin geri kalanının arkamda sıraya girmesini beklemeden, avazım çıktığı kadar şarkı söylemeye başladım

Kendimi Dane'in yatağına attım ve uykulu yüzüne ilahi söyleyebilmek için göğsünün üzerine diz çöktüm.

"Estas son las mañanitas,
que cantaba el Rey David,
Hoy por ser día de tu santo,
te las cantamos a ti,
Despierta, Dane, despierta,
mira que ya amaneció,
Ya los pajarillos cantan,
la luna ya se metió."

Ağabeyimin omuzlarını sarsarken ve onun gülümseyen, hoşgörülü yüzüne bakarken Las Mañanitas'ın dizelerini tekrarladım.

Bitirdiğimde başımı yana eğdim ve ona gülümsedim. "Sana tres leches keki yaptık! Molly ve ben! Şimdi mi yoksa sonra mı yüzüne vurmamızı istersin?"

Dane sahte bir öfkeyle bana kaşlarını çattı ve beni çukurlarımın altından tutup gıdıklayabilmek için çökme pozisyonuna geçti. Kahkahalarımla homurdandım ve ellerinden kaçmaya çalışırken ciyakladım.

"Bu yıl yüzüme pasta tıkmayacaksın, değil mi Li?" diye sordu beni gıdıklayıp dururken.

Nefes nefese kaldım ve Booth'ların yatağın etrafında toplanıp bize güldüklerini fark ederek ortamı tuttum. "Hayır, hayır, gülmüyorum!"

Durdu ve burnuma vurdu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yapmayabilir," diye seslendi Hudson, sadece beş yaşındaydı ve her zaman yaramazlık yapmaya hevesliydi. "Ama ben yapacağım!"

Herkes güldü ve sesin içime işlediğini hissettim. Olumlu bir şekilde yara alıp alamayacağınızı, bir şeyin derinize bu kadar derinden işleyip işlemeyeceğini, muhteşem ve kalıcı bir iz bırakıp bırakmayacağını merak ettim.

Sonra Jonathon'ın dövme fikrini bu kadar sevmesinin nedeninin bu olduğunu fark ettim.

Bir an için gözlerimi kapattım ve sanki Dane'in değil de benim doğum günümmüş gibi bir dilek tuttum, bu günün sonsuza dek ruhumda dövme olarak kalmasını umuyordum.

"Doğum günü kahvaltın için hazır mısın?" Diogo sordu. "Molls sana Booth ailesinin klasiğini yaptı. Çikolata parçacıklı ve yaban mersinli krep."

"Oh, evet." Jonathon gri yorganından doğruldu, dalgalı kahverengi saçları sanki uyku ellerini üzerinde gezdirmiş gibi dağılmıştı.

Molly yarım ağızla, "Dil," diye söylendi.

Dokuz yaşındaki Milo, kıvırcık başını bilgece sallayarak, "Anne, biz sikişin ne demek olduğunu biliyoruz," dedi.

"Ben berbat bir anneyim," diye yakındı Molly, ama gülümsüyordu.

"En kötüsü," diye onayladı Oliver, kolunu onun beline dolayarak. "O kreplerle bunu telafi edebilirsin."

"Krep kulağa hoş geliyor," diye onayladı Dane ama beni kalçasına çekti ve bir kolunu etrafıma doladı. "Ama Lila ve benim önce acilen yapmamız gereken önemli bir şey var."

Molly dudaklarını dişlerinin altında yuvarladı, göz kapaklarının arkasında bir boru patlamış gibi gözleri birden ıslandı. Şaşkınlıkla ona baktım ama o bana gülümsedi ve Diogo'nun onu nazikçe ekibin geri kalanıyla birlikte kapıdan çıkarmasına izin verdi.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Sadece ikimiz kaldığımızda Dane'e sordum. "Günü onlarla geçirmemiz gerektiğini düşünmüyor musun? Ya onları sevmediğimizi düşünürlerse ve--"

"Hey, hey. Li, bu konuda bu kadar endişelenmeyi bırakmalısın. Hayatını korku içinde yaşarsan, birine karşı herhangi bir şekilde hareket edersen seni terk edeceğinden korkarsan, hiç yaşayamazsın. Gerçekten, tam olarak değil."

Ellerime baktım, sadece birkaç dakika önce odada yankılanan kahkahanın sıcaklığını çağırmaya çalıştım. "Sadece onları kaybetmek istemiyorum."

Dane uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı, sadece bana sarıldı, saçlarımdan nefes aldı. Sonunda gözlerimin içine bakacak kadar çekildi, o kadar berrak bir maviydi ki hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüm.

"Sen tüm dünyadaki en sert, en cesur ve en nazik kızsın. Eğer biri seni sevmemeyi seçerse, sana layık değildir. Bu kadar basit."

Boğazımda konuşmamı zorlaştıran bir ağrı vardı. "Ya onları kızdıracak aptalca bir şey yaparsam?"

Öfkenin ürününü, nasıl şiddete yol açtığını ve şiddetin nasıl ölüme yol açtığını görmüştüm.

Sadece annem ve babamla değil, Ignacio'nun işindeki diğer insanlarla da.

Birini sevebilir ve yine de onu incitebilirsiniz. Hala onları terk edebilirsin.

Ve bu, kalbimin en karanlık köşelerinde yaşayan kâbustu.

Sevdiğim herkesin beni terk edeceği ve yalnız kalacağım korkusu.

Dane beni göğsüne bastırdı ve boğazından ağlamak istediği ama ağlamadığı anlamına gelen bir ses çıkardı. "Booth'lar bir noktada işleri berbat edebilir, bir şey yüzünden kavga edebilir ya da birbirinize kızabilirsiniz çünkü bu bir aile için doğaldır, ama bu onları kaybetmeniz gerektiği anlamına gelmez. Bu konuda pek iyi değilim ama birini seviyorsan, seni incitmiş olsa bile, eğer içinde onu affetmek varsa, affetmelisin. Herkes hata yapar, Li."

"Sen değil."

"Henüz değil, belki, seninle değil," diye kabul etti. "Ama ben de daha çocuğum. Daha önümde yıllar var ve hayatımız boyunca birbirimizi incitmeden yaşayacağımızı düşünecek kadar aptal değilim. Bu sadece insan doğası." Durakladı, dudağımı ısırdığımı görünce hafifçe gülümsedi. "Ne olursa olsun, Lila Mia, birbirimizi her zaman affedeceğiz, tamam mı?"

"Söz mü?"

Alnını benimkine yasladı ve fısıldadı, "Söz veriyorum. Bugün on sekiz yaşıma girdim, yani konuştuğumuz gibi yasal olarak senin vasin olmak için başvurabilirim, ama..." yüzümü inceledi. "Booth'larla kalmak konusunda ne düşünüyorsun? Sana düzgün bir şekilde bakabilmek istiyorum ama birkaç ay sonra mezun olsam bile bir süre iyi para kazanamayacağım. Bunun üzerinde çalışıyorum ama şimdilik ne dersin?"

Göğsümde düğümlendiğini bile bilmediğim bir şey çözüldü. "Evet, bunu istiyorum."

Gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Büyük bir aileye sahip olmak güzel ve onlar iyi insanlar. En iyileri."

"En iyisi," diye ekledim, çünkü bu doğruydu.

"Evet, Li, kesinlikle. Ama dinle, bizim için bir şey hazırladım." Yatağın yanına eğilmek ve sırt çantasını karıştırmak için uzaklaştı. Zımbalanmış bir yığın sayfayla geldiğinde kaşlarımı çattım ama sayfaları ondan aldım. "Bunlar soyadımızı yasal olarak değiştirmek için gerekli evraklar. Artık on sekiz yaşındayım, bu yüzden bunu yapabilirim ve senin için de başvurabilirim çünkü sen reşit değilsin. Artık Ignacio ile aynı soyadını paylaşmamızı istemiyorum. Sen ve ben mi? Biz her zaman kendi ailemiz olduk ve kendi soyadımıza ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

Kendi ismimiz.

Davalos'un değil. Ignacio'nun ya da

Ellie'nin değil. Sadece bizim.

"Evet," diye fısıldadım çünkü sesim göğsümdeki duygu girdabında kaybolmuştu. "Evet, kendi ismimizi istiyorum."

Dane sırıttı, onu hiç görmediğim kadar çocuksu ve kaygısızdı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neden bizim için bir tane seçmiyorsun?"

Gözlerim ikiz madeni paralar gibi yuvarlaklaştı. "İstediğim herhangi bir isim gibi mi?"

"İstediğin herhangi bir isim gibi," diye kabul etti, yataktan kalkıp boxer'ının üzerine eşofmanlarını geçirmeden önce saçımı okşadı. Booth'ların yanına taşındığımızdan beri kilo almış ve kaslanmıştı, artık o kadar çirkin değildi. Onu formda ve sağlıklı görmek hoşuma gidiyordu; göğsümde bir şeylerin çiçek açmasına neden oluyordu.

Yatağına sırtüstü uzandım ve Jonathon'ın tüm alanı takımyıldızlarla dolu siyah bir gökyüzüyle boyadığı tavana baktım. İsim fikirleri koştu

Başımı keten çarşafların üzerinde çevirip pencereden evin solundaki çimenli tepeciğe bakana kadar zihnimde yakalayamayacağım kadar hızlı bir şekilde dolaşıyordu. Papatyalar, nergisler ve gelinciklerin rastgele kırmızı patlamasıyla sabah zaferiyle dolup taşmıştı.

Zihnim yavaşladı ve durgunlaştı, okyanustan sokaklara doğru tünel açan esintide nazikçe sallanan o çiçeklerin görüntüsüyle yatıştı.

Huzurluydular, yaşam döngülerinde istikrarlıydılar, çok çabuk gittiler ama her zaman eskisi kadar güzel olarak geri döndüler.

İlk başta bir çiçek

istemiştim. Dane ve Lila

Leylak.

Dane ve Lila Suntastic. Dane

ve Lila Clematis.

Ama Jonathon'ın boyalı evrenindeki tek bir şeyi, tek bir çiçeği, tek bir yıldızı temsil eden bir isim istemedim.

Büyüdükçe içime yerleştirmek istediğim şeye bağlı olarak her şeyi ve her şeyi ifade etme olasılığı olan bir isim istedim.

Ben de başımı battaniyenin üzerinde çevirerek yatağın yanına çömelmiş olan Dane'e baktım, böylece göz hizasına gelmiştik ve Diogo'nun cinayetten sonra bana ailesini vaat ettiği zaman yaptığı gibi elimi uzatıp alnına dokundum.

Ve Dane'i yeni ismimizle kutsadım.

"Meadows," dedim usulca, dokunuşumla ve niyetimle alnına dövme yaptım. "Dane ve Lila Meadows."

KAHVALTI ÇOK LEZZETLIYDI. Hiç krep yememiştim çünkü annem neredeyse hiç yemek yapmıyordu ve Ignacio da sadece bildiği ve sevdiği şeyleri yapıyordu; bunlar da çoğunlukla fasulye, pilav ve ızgarada pişirilmiş yağlı, lezzetli baharatlı etlerdi. Dane ve ben yememiz gerekenden çok daha fazlasını yedik ve şekerlemeleri krem şantiye bularken Booth'lar da bizimle birlikte güldü.

Dane herkesten hediye aldı ve paketlerini açmasına yardım etmeme izin verdi. Siyah ve gümüş renkli kâğıtlar içinde o kadar güzel paketlenmişlerdi ki, onları açmaktan nefret ediyordum.

Ama Dane hediyeleri severdi.

Diogo'dan bir olta çünkü diğer çocukların hepsinin kendi oltası vardı.

Molly'den, alnına gümüş dikişle Dane'in adı yazılmış siyah bir toka.

Milo ve Oliver paralarını birleştirerek ona indirimli Nike spor ayakkabılar almışlardı. Ayakkabılar o kadar beyazdı ki parlıyorlardı ve ağabeyimin büyük elleriyle ayakkabılara hafifçe dokunuşundan, parmaklarının bile güzelliklerini bozmasından korktuğunu anlayabiliyordum.

Jonathon ve ben birlikte bir hediye seçmiştik. Parası olduğu için gerçekten Jonathon'ın hediyesiydi ama Jonathon'ın alt tarafına kazıdığı kafatasları, silahlar ve muştaların arasına küçük çiçekler boyayarak tasarlamasına yardım ettim.

Krooked marka bir kaykaydı, üstü siyah, altı bizim desenlerimizle kırmızı renkte süslenmişti. Pahalı olduğunu biliyordum çünkü Jonathon satın aldığında kasadaki numarayı görmüştüm ama Dane parlayan gözlerini Jonathon'a kaldırdığında ve aralarında kayan bir yıldız gibi parlak ve kısacık bir an paylaştıklarında tekrar hatırladım.

Dane, "Sağ ol, kardeşim," dediğinde bu boğuk ve kısık bir sesti ve Jonathon cevap verdiğinde bu sadece sarsak bir baş sallamayla oldu.

Çocuklar çok aptaldı.

Kahvaltıyı bitirdik ve hemen doğum günü pastasını servis ettik. Hudson ve ben, Ignacio ile yaptığım gibi "mordida" diye bağırırken Dane'in yüzünü yumuşak ikramın içine soktuk ve göğsüm sıkışsa da Booth'larla geleneği sürdürdüğüm için mutluydum.

Şimdiye kadar yaşadığım en güzel sabahtı.

Molly elinde açılmış bir mektupla mutfak adasında duraklayıncaya kadar, kumral alnı büzülmüş ve ağzı bir solukta açılmıştı. Mektuptan başını kaldırdığında,

hepimiz donup kalmıştık, bakışlarımız ona yapışmıştı, ama onun dehşetle baktığı kişi Jonathon'du.

"Jonathon," diye mırıldandı. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle."

Başım hızla döndü, en büyük oğluna bakarken boynuma kramp girdi. Yüz hatları katılaşmadan ve omuzları sertleşmeden önce yüzünde şaşkınlık süzülüyordu.

O anda nasıl göründüğünü asla unutmayacağım; generali tarafından alenen ihanet ettiği için çağrılan bir asker, utancı, yasal olarak olmasa da ahlaki olarak doğru olanı yaptığına dair çelik gibi bir kararlılıkla yumuşatılmıştı. O zamanlar saçları daha uzundu ve annesine kilitlendiğinde gözlerine düşüyordu.

"Bu doğru," dedi, sesi sertti ama tonu aldatıcı bir şekilde kolaydı. "Çok kızgın olman da umurumda değil. Yapılması gereken doğru şey buydu."

Gözyaşları Molly'nin alt kapaklarının üzerinde birikti ve un serpilmiş tezgâha sıçradı. Diogo'nun sandalyesi gıcırdayarak geri itildi ve karısının yanına doğru yürüdü. Mektubu aldı ve her geçen saniye kaşları gözlerine inerek okudu.

Jonathon'a baktığında boğazı garip bir şekilde çalışıyordu ve kederle öfke arasında asılı kalmış gibiydi. "Bu kabul edilemez."

Jonathon'ın çenesindeki bir kas dişlerini sıkarken kasıldı. Balonlar ve pastalarla, parti flamalarıyla ve Dane'in adını ve yaşını gösteren şapkalarla çizilmiş elleri, krepon kâğıdından masa örtüsünün üzerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Hayır, kabul edilemez olan Dane ve Lila'yı geri alamamış olmamızdı," diye söze girdi. "Sen demiştin ki

paramız yoktu. Ben yaptım, biz de yaptık."

Hudson omzunu bana çarptı. Bakmadan ellerimizi birbirine doladım ve sıktım.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Dane aniden ayağa kalkarak yumruklarının üzerinde masaya yaslandı ve en iyi arkadaşına ters ters baktı. "Ne yaptın sen Jon?"

Jonathon da ayağa kalktı, ikisi de boynuz tokuşturmak üzere olan dağ keçileri gibi büyük yuvarlak masanın üzerine eğildiler.

"Burada bizimle olabilmen için bunu ben yaptım," diye hırladı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Evet, olabilir," diye bağırdı Dane. "Şimdi hangi aptalca şeyi yaptığına bağlı."

Molly, Diogo'nun kollarının arasından, "Okulu bıraktı," diye nefes aldı. "Okulu bıraktı ve bulduğunu söylediği yarı zamanlı iş, sanırım tam zamanlı."

Jonathon'ın kare çenesi o kadar gergindi ki yanağındaki nabzı okuyabiliyordum. "Buna inansan iyi edersin. Senin ya da ailemin bu konuda ne düşündüğü umurumda değil. Gördüğüm en büyük yanlışı düzeltmek için bir şey yaptığımda kendimi kötü hissetmemi sağlayabileceğini mi sanıyorsun? Başına bir şey daha gelecek, Dane."

Mutfaktaki hava sıcaktı, ocakta çok uzun süre bırakılmış bir tencere gibi fokurduyordu. Isıyı nasıl düşüreceğimden emin değildim, bu yüzden tenim kaşınsa ve nefesim çok sıcak olup boğazımı yaksa da bir şey söylemedim.

Molly, Diogo ya da Dane'in Jonathon'a bağırmasını istemedim.

Sadece bağırmak bana Ellie ve Ignacio ile birlikte yaşadığım sokağın karşısındaki sarı evi hatırlattığı için değil.

Ama Jonathon'ın yaptığı şeyin o güne kadar duyduğum en özverili şey olduğunu düşündüğüm için.

"Sen lanet olası bir aptalsın," dedi Dane sonunda o balmumu gibi sıcak sessizliğin içinde. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jonathon alay etti çünkü o Jonathon'dı ve hiçbir şey onu korkutamazdı. Hiçbir şey, ailesi ya da en iyi arkadaşı bile kendisinden bir an bile şüphe etmesine neden olamazdı.

"Aptal olduğumu düşünüyorsun, umurumda değil. Burada olduğun sürece ne istersen düşünebilirsin."

Genç aklım için çok romantikti bu açıklamalar. Her cümlesinde küfretmesi ya da kelimelerinin sonundaki 'g'leri ısırması önemli değildi. Çenesini o kadar havaya kaldırmıştı ki, şaşı kahverengi gözlerini zar zor görebiliyorduk.

Hayatımda gördüğüm en güzel adamdı ve bu güzel gözleri ve dalgalı saçlarının çok ötesinde bir şeydi.

Dane'in güzel olduğu gibi o da güzeldi.

Çünkü bana hiç kimsenin yapmadığı şekilde bağlanmıştı.

Benim için savaştı, benim yüzümden değil.

Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü aniden iki genç de bana bakmaya başladı, yüzleri aynı anda düştü.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı Hudson bana, bir eliyle ağzını kapattı, sanki bu sözlerinin sesini azaltırmış gibi

sessizliğin ortasında. "Mendil falan ister misin? Çenenden aşağı sümük akıyor."

Ağladığımı fark etmemiştim ama utanmamıştım. Başka her şeydim: Jonathon'ın böyle bir fedakârlık yapmasından utanıyor, bunu yapmak istemesinden etkileniyor, başka kimse yapmazken bunu yapmanın en doğru seçim olduğunu düşündüğü için ona aşık oluyordum.

Bunların hiçbirini ifade edemeden Hudson'ın elini bıraktım ve yavaşça masanın etrafında döndüm. Duygularla öylesine dolmuştum ki kafamla bedenim arasındaki iletişim kesilmişti, bacaklarım sallanıyor ve ellerim titriyordu. Molly ve Diogo'ya ulaştığımda, gözlerimin arkasında çarpan kalbimle onlara baktım ve fısıldadım, "Lütfen ona kızmayın. Lütfen onu göndermeyin."

Molly bir hıçkırığı ısırdı ve eliyle ağzını kapattı.

Diogo sanki onu çimdiklemişim gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerimin içine bakmak için ikiye eğilirken başını yavaşça salladı. İri, kaba eli her zaman yaptığı gibi çok yavaşça, sanki koşan vahşi bir hayvanmışım gibi başımın üzerine indi.

"Ona kızgınız Li kız, ama onu asla göndermeyiz, tamam mı? Tıpkı seni asla göndermeyeceğimiz gibi."

"Bir iş bulacağım, böylece Jonathon okula geri dönebilecek ve sen onunla mutlu olabileceksin ve hepimiz birlikte yaşayabileceğiz çünkü param olacak." Bunu aceleyle söylerken bir şekilde dilimi ısırdım ve ağzıma metalik kan doldu.

"Tatlım," dedi Molly yumuşak bir sesle. "Sen altı yaşındasın. İş bulamazsın."

Jonathon gibi çenemi havaya kaldırdım ve ellerimi kalçalarıma koydum. "Yeteneklerim var, biliyorsun. Dikebilirim

çünkü yeşil bir parmağım var." Molly ve Diogo'nun incelemesi için onları havaya kaldırdım. "Ve insanlar güzel bahçeler için para ödüyor."

"Öyle," diye kabul etti ve başparmaklarıma öpücükler kondurabilmek için ellerimi sıkmak üzere uzandı. "Ama çocuklar çalışamaz. Bunu sadece yetişkinler yapabilir, Jonathon'a kızmamızın nedeni de bu. Öğrenmek ve okula gitmek bir çocuğun işidir. Bir yetişkinin görevi de geçimini sağlamaktır."

"Bunu bizim için yaptı," diye fısıldadım boğazım düğümlenirken, burnum gözyaşlarıyla tıkandı. "Lütfen kızma. Daha önce hiç kimse Dane ve benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Omzuma bir el dokundu ve arkamda Jonathon'ı görmek için hafifçe döndüm. Yüzü bir cenaze törenindeki gibi ağırbaşlıydı ama önümde çömeldiğinde, duygulandığını ve bunu kimsenin görmesini istemediğini anladım.

"Rüyanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım, bunun hileli bir soru olduğundan endişelendim.

"Bu gerçekleşen bir rüya. Artık geri dönüş yok. Artık hepimiz büyük bir aileyiz ve doğru olduğunu düşündüğüm için bir şey yapmış olsam bile, ailemin benimle aynı fikirde olmamasına izin var. Onlar benim ailem olduğu için endişelenecekler çünkü benim için en iyisini istiyorlar. Ben, Milo, Oliver, Hudson ve şimdi de sen ve Dane için böyle hissediyorlar. Bizi seviyorlar ve onlara saygı göstermediğimizde bunun sonuçlarına katlanmak zorundayız. Ama bu sonuçlar asla bizi uzağa göndermek olmayacak, tamam mı? Bu hayal senin için asla ölmeyecek, Li. Artık Booth'larla birliktesin ve burada kalacaksın."

"Öylesin," diye onayladı Dane, sesi mutfağın sessiz, günah çıkarma alanına dönüşmüş ortamında çok yüksek çıkıyordu. Çok uzun boylu duruyordu, göğsü kabarmıştı. "Ve bir süredir bunu düşünüyordum. Artık Lila'nın güvenli bir yeri var, her zaman yapmak istediğim şeyi yapabilirim ve bunu ailem için para kazanarak yapabilirim, böylece bize yük olmaz--"

"Sen bir yük değilsin," diye araya girdi

Molly. Dane onu duymazdan geldi.

"Askere yazılıyorum," diye devam etti. Bunun ne anlama geldiğini bilecek, her kelimeyi göğsüme mermi yağdıran bir tüfek gibi hissedecek kadar yaşlıydım. "Donanmaya yazılıyorum."

Diogo bir adım öne çıkarak, "Hey şimdi, sırf bu yüzden bu kadar sert bir şey yapma," dedi. "Seni burada istiyoruz, bunu başaracağız."

Ama kardeşim çoktan başını sallamaya başlamıştı, çok kararlı, çok sakindi. Her konuda olduğu gibi bu konuda da kendinden emindi.

Kalbimin bir taş gibi karnımın yumuşak çukuruna gömüldüğünü hissettim.

"Her zaman değerli bir şeyler yapmak istemişimdir. Jonathon aptalın teki ama okulu bırakarak benim ve Lila için değerli bir şey yaptı. Ben de ülkeme hizmet ederken bu aile için para kazanarak değerli bir şey yapmak istiyorum."

"Sen sadece babam gibi kötü biri yerine kahraman olmak istiyorsun," diye tükürdüm ona, Jonathon, Molly ve Diogo'dan uzaklaşıp ön kapıya doğru ilerleyerek kardeşimden olabildiğince uzak olmaya çalıştım, böylece belki kalbime yapılan saldırıyı azaltabilirdim. "Sadece ondan daha iyi olduğunu kanıtlamak istiyorsun."

Dane üzgün, ıslak, kadife mavisi gözleriyle bir an bana baktı. "Belki Li, belki de haklısın. Ama yine de yapacağım ve bunu bundan daha fazlası için yapacağım."

"Gideceksin!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki kelimeler boğazımdan geçip havada patladı.

Milo ve Oliver irkildiler. Hudson bana doğru gelmeye başladı, sonra geri dönüp ailesine doğru koşmaya başladı.

"Lila," diye başladı Dane, büyük, nazik ellerini uzatarak yanıma geldi. "Hadi, şimdi."

"HAYIR!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım, karnımda biriken, batık kalbimin etrafında dönen ve damarlarımdan akan zehri dışarı atmaya çalıştım. "HAYIR! Az önce bana söz verdin. Gitmeyeceğine söz vermiştin. Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Beni terk ediyorsun!"

"Şu anda gitmiyorum," diye yatıştırmaya çalıştı, yaklaşırken avuçlarını gökyüzüne açmıştı. "Katılmam, eğitimimi tamamlamam gerekiyor... Hemen denizaşırı bir yere gitmem bile gerekmeyebilir."

"Dane, Afganistan'da savaştayız," diye gürledi Diogo.

Molly onu susturmak için Diogo'ya vurdu ama artık çok geçti.

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu, düşecek sandım.

"Savaşta mıyız? Neden savaşmaya devam etmek istiyorsunuz? Onu daha yeni bulduk. Daha yeni bulduk!" Ona bağırdım, koridorda geri geri giderek ön kapıya daha hızlı ulaşmaya çalıştım çünkü Dane bana yaklaşıyordu ve bana dokunursa

ve o kadar çok parça olurdu ki, bir daha asla düzgün bir şekilde bir araya getiremezdim.

"Neyi buldun Li?" diye sordu sakince, gülümsemeye çalışarak, beni parçalayan kendisiyken beni rahatlatmaya çalışarak. "Hiçbir şey kaybetmiyorsun. Geri çekilmeyi bırak. Bunun hakkında konuşalım, tamam mı?"

"Az önce huzuru bulduk," diye hıçkırdım, boğazımdaki hava kabarcığı patladı ve gözyaşlarımın üzerindeki barajı yıktı. Gözyaşlarım sel oldu, yanaklarımdan aşağı ateş gibi dökülürken kapının koluna körlemesine uzandım ve çekerek açtım. "Daha yeni barışı bulduk ve sen daha fazla savaş istiyorsun."

"Lila," dedi sertçe, ben topuklarımın üzerinde dönüp serin sonbahar sabahına doğru koşarken. "Lila, buraya gel!"

Ama geri dönmedim.

Sokağın karşısındaki o sarı evde her gün yapmak istediğim şeyi yaptım. Booth'ların yanına taşındığımdan beri, şimdiye kadar hiçbir gün yapmak istemediğim şeyi yaptım.

Ben kaçtım.

KAYAK PARKI bir Pazar sabahı bu kadar erken saatte neredeyse terk edilmişti. Graffitili betonun eğimli çanaklarından birine oturdum, güneşin yüzümü ısıtmasına izin verdim, gözlerim mavi gökyüzünde aşırı çırpılmış krema gibi esen pıhtılaşmış bulutlara bakarken görmüyordu.

Gözyaşlarım kurumuş, kulaklarıma kadar sıkı, tuzlu izler bırakmıştı ama en azından boşaldığımı hissediyordum. Arınmış. Düşünceler gazlı bez gibi ince bir şekilde kafama girip çıkıyordu. Göğsümde kalıcı bir sızı vardı ama hem hafiflemiş hem de derinleşmişti. Sonsuza dek orada kalacağını biliyordum; korku ve terk edilmenin beni neredeyse ikiye böldüğü göğüs kemiğimin altına oyulmuş bir krater.

Birinin beni bulması an meselesiydi.

Belki Milo ve Oliver olur diye düşündüm çünkü onlar beni her zaman nasıl gülümseteceklerini biliyorlardı ama sonunda Jonathon oldu.

Yüzünü görüş alanımda, yüz hatlarını gölgede, güneşi başının arkasında bir aura olarak görmek beni rahatsız ediyordu. Taşındığımızdan beri meşguldü, çalışıyordu ve ben de okul ödevlerini yaptığını sanıyordum. Bu süre içinde anlaşılmaz bir şekilde de değişmişti. Gülümsemeleri dudaklarının arasına sıkışmış sırlar gibiydi. Sayfaları ayırıp orada ne yazdığını okumak istedim ama onun gizemlerini çözmek için doğru soruları nasıl soracağımı anlayamayacak kadar gençtim. Birlikte çok fazla zaman geçirmemiştik ve sonuç olarak, beni bulan kişi olduğu için ona kızgındım. Bir şekilde samimiyetsiz hissettiriyordu.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı, sonra başını diğer tarafa çevirerek benimkinin yanına uzanabilmek için gözden kayboldu.

Mantıksızdı ama ben de ona kızgındım.

O Dane'in en iyi arkadaşıydı. Bir şeyler söylemeli, daha fazla protesto etmeli ya da daha iyisini yapmalıydı. Böyle aptalca ve bencilce bir fikre kapılmasını engellemeliydi.

Kalbim göğsümde yandı ve ateş boğazımda kaynadı, bu yüzden yapabileceğim tek kişiye yöneldim.

"Sen bir pisliksin," dedim ona. "Sen ve Dane."

"Hey, şimdi, ben ne yaptım? Küfür etmemelisin Li, küçük kızlar için doğru değil."

"Ben küçük bir kız değilim," dedim inatla, bu gerçeğin son derece farkında olmama rağmen.

Bir yetişkin olsaydım çalışabilirdim ve Dane ikimiz için de çalışmak zorunda kalmazdı. Jonathon okulu bırakmak zorunda kalmazdı ve Dane de ayrılmak zorunda kalmazdı.

Yaşım boynumda bir albatros gibi hissediyordum ve onu çıkarma konusundaki çaresizliğim yüzünden öfkeliydim.

"Tamam," diye kolayca kabul etti Jonathon, saçlarının yumuşak telleri yanağıma değecek şekilde başını kaydırarak. "Tamam Li, sen küçük bir kız değilsin ama Dane de öyle. O artık bir erkek. Bunu anlamıyorsun, belki kadın olduğun için, ama muhtemelen genç olduğun ve onun küçük kız kardeşi olduğun için, ama bir erkeğin erkek olduğunu kanıtlamak için bir şeyler yapması gerekir." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o devam etti. "Sana, bana ya da ailenin geri kalanına kanıtlaması gereken hiçbir şey yok. Kendine bir şey kanıtlamakla ilgili, anlıyor musun? O bir erkek ve kendini hayallerine karşı test etmesi gerekiyor. Gerçek dünyaya karşı."

"Ama sonunda mutluyuz," diye karşı çıktım ve sonra ani, ezici bir şüphe hissettim.

Dane mutlu muydu?

Ona gerçekten sormuş muydum?

Daha önce Ignacio ile sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk. Kişisel gelişime, arzulara ya da mutlu hayallere yer yoktu.

Ama şimdi, Booth'larla birlikte çok fazla alan vardı, eğlenebileceğimiz ve kurduğumuz her güzel hayali geliştirebileceğimiz gerçek bir alan.

Dane bu alanda kendi hayallerini mi keşfetmişti?

Bunu yapabileceği, iki ayrı insan olduğumuz hiç aklıma gelmemişti. Her zaman aynı vizyonu paylaşmıştık: çocukluğumuzu atlatmak ve kaçmak.

Birlikte.

Ama kurtulduk, yani hayatta kaldık, peki şimdi ne olacak?

Dane için bu, beni terk etme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Jonathon bana, "Düşündüğünü duyabiliyorum, zihninin uğultusu kuş seslerini bastırıyor," diye şaka yaptı.

"Beni dinle, tamam mı?"

Gökyüzüne kaşlarımı çattım çünkü onu dinlemek istemiyordum. Kendime acımak için yalnız kalmak istiyordum.

Bunun yerine, manyetik bir güç gibi başımın yan tarafında duran gözlerinin yoğunluğu tarafından çekilerek, yüzümü ona dönebilmek için başımı çevirdim. Bizim gibi yakından bakınca gözleri sadece kahverengi değildi. Akçaağaç şurubunun içinden süzülen güneş ışığı gibi parlıyorlardı, siyahla çevrelenmiş ve akik taşından sivri uçlarla çizilmişlerdi. O gözlere bakarken gözlerimi kırptım ve bana sunduğu tek şey güvenli bir yer olduğu halde ona kızdığım için anında pişmanlık duydum.

Dane gibi.

"Tamam," diye usulca kabul ettim.

"Sana bir hayal bulmanı söylemiştim, değil mi? Ben de aynı şeyi oğlumuz Dane'e söyledim. Onu herkesten daha iyi tanıyorsun, değil mi? Sence ne hakkında rüya görür?"

Düşünürken parmak eklemlerimi kırdım, çünkü nedense gergindim.

Ya Dane'in hayalleri benimkilerle uyuşmuyorsa?

Sonsuza kadar Booth'larla ve kardeşimle yaşamak istedim. Hepimizin mutlu ve bütün olması için.

Ama Dane?

Elbette ne istediğini biliyordum. Tanıdığım en iyi insandı ve tek istediği insanlara yardım etmekti. Bir kız olarak kahramanlığı babamın almadığı aptal hikaye kitaplarındaki ya da annem televizyonu sevmediği için izleyemediğimiz Disney filmlerindeki şövalyeler değil, ağabeyim tanımlardı.

Her zaman ve sonsuza dek beni kurtarmaya gelen Dane'di ve sanırım hep onun beni kurtaracağını hayal etmiştim.

aynı kalır.

"İnsanları kurtarmak istiyor," diye mırıldandım huysuzca. "Beni kurtardığı gibi."

"Evet," diye onayladı Nova, kırmızı, neredeyse morumsu ağzı alay ederken yaptığı gibi sola doğru kıvrıldı. "Dane eski kot pantolon giyen bir beyaz şövalye ve her zaman daha fazlasını yapmak istemiştir. Askere gitmenin ona bunu vereceğini düşünmüyor musun? Hayatları değiştirmek için gerçek bir yol?"

"Benimkini değiştirirdi," diye ağzımdan kaçırdım, bronzlaşmış tenimin arkasında belli olmayacağını bildiğim halde bir kızarıklık vardı. Öfkem çirkin ve zehirli bir şey gibi yüzeyin altında yanıyor ve kaynıyordu. Bunun adil olmadığını düşünüp duruyordum, adil değildi. Altı yaşında bir çocuğun ailesinin geri kalanını kaybettikten sonra bir kardeşini kaybetmekle karşı karşıya kalması hiç de adil değildi. Ama sırf bir oyuncak ayının yerini tutamayacak kadar travmatize olduğum için Dane'i kendime zincirlemem de adil değildi.

Dünyada gerçek canavarlar olduğunu biliyordum. Ben de birinden doğmuştum.

Ve benim için onlarla yüzleşecek gerçek bir şövalyeye ihtiyacım vardı.

"Çiçek Çocuk," diye seslendi Nova, sırf beni kızdırmak için burnumun ucuna hafifçe vurarak. "Benimle misin?"

"Evet, sanırım. Sence ciddi miydi? Hemen gitmek zorunda kalmayacağını mı?" Çenesini süpüren koyu renkli kirli sakalının güzelliğiyle teselli bularak söze girdim.

Hiç düşünmeden parmaklarım dokusunu test etmek için uzandı ve Dane'inkinin daha yumuşak, yer yer püsküllü olduğu yerde keskin ve kalın olduğunu gördü.

Nova sırıttı ve parmaklarımı şaklattı, ben de onları geri çektim. "Evet, bir süre daha buralarda olacak. Aslında, çok

uzun süre uzakta kalmayacağını hissediyorum ve kalsa bile

her zaman yazacak, mesaj atacak ya da e-posta gönderecek. Her zaman saçında çiçekler olan küçük kız kardeşini düşünecek."

Saçımdan bir papatya koparıp iri parmaklarının arasında döndürürken kızardım, bu seferki sıcak ve elektrikliydi. Midem sanki bir kavanoz kelebek devrilmiş ve karnımın içinde açılmış gibi çırpındı.

"Dane'in de senin gibi bir hayali olmasını istiyorsun. Bunu bilmesine izin vermen çok önemli, tamam mı? Herhangi bir hayvanı çok uzun süre tasmalı tutarsan, onları orada tutan ele kızmaya başlarlar Li ve senin o kısıtlayıcı olmak istemediğini biliyorum. Onu bu kadar severken olmaz."

"Kimse bir hayali ağabeyimden daha fazla hak etmiyor," dedim, çünkü bu doğruydu.

Tanıdığım en iyi insandı ve potansiyel terk edilişi bile bunu değiştiremezdi.

"Ve bilmelisin ki," diye devam etti Jonathon, kalın kirpikli gözlerindeki ışıltı geri gelmişti. "Eğer Dane giderse, seni bizimle bırakacak ve evimizde istenmediğin bir zaman asla olmayacak, tamam mı?"

"Ya sen de taşınırsan?" İkisini birden kaybetme fikriyle sarsılmış bir halde sordum.

Bu kaçınılmazlığı neden düşünmemiştim?

On sekiz yaşındaydılar. Kendi başlarına dışarı çıkabilirlerdi.

Peki iki üyesi olmadan los tres Caballeros neydi?

"Hey," dedi Jonathon sert bir sesle ve beni tekrar kasvetli yüzüne çekti. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Evimi buldum,

Sadece içindeki yerimi bulmalıyım. Ve sana bir sır vereceğim, eğer kimseye söylemeyeceğine söz verirsen."

"Dane bile mi?" Nefes aldım, çünkü hiçbir zaman bir sırrımız olmamıştı, sadece ikimizin.

"Bile değil," diye tekrarladı sahte bir ciddiyetle. "Evim gibi hissettiren bir yer buldum. Benim olduğu kadar sizin de aileniz olabilecek daha fazla aile, kardeşler, amcalar ve arkadaşlarla birlikte."

"Yani," diye derin bir nefes aldım, umut boğazımda ateş gibi yanıyordu, "Benimle paylaşır mısın?"

Dudakları kıpırdadı ama gülmedi. "Evet, Li, seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım. Bana göre ne kadar çok aile o kadar iyi, değil mi?"

"Evet," diye hemen kabul ettim ve ellerimi sıcak kaldırıma dayayarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Onlarla tanışabilir miyim?"

"Ne?" diye sordu gülerek. "Şu anda mı?"

Heyecanla başımı salladım ve saçımdan bir çiçek, bir iris düştü. Jonathon onu kaldırımdan alırken bana sırıttı ve ayağa kalkmadan önce kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Pekâlâ Çiçek Çocuk, Dane'i ve bizimkileri arayıp iyi olduğumuzu haber verelim, sonra da gidip yeni arkadaşlarla tanışalım."

FALLEN MEN yerleşkesi, Faversham Girişi'nden Sea to Sky Otoyolu'na kadar, Entrance'ın sanayi mahallesinde küstah bir dev gibi yayılıyordu. Dünyayı kulüpten ayıran devasa kapılardaki zincir bağlantı çitine yanaştığımızda, metalin arkasındaki binaların yayılması beni çoktan dehşete düşürmüştü. Sağ tarafta, su kenarında alçak tuğla bir bina, büyük bir garaj ve üzerinde Hephaestus Auto yazan, çoklu garaj bölmelerinin üzerine asılmış yırtık pırtık, kesik sacdan bir otopark vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, güzel bir bahçe ve piknik masaları ile bazı çocuk oyun alanlarının bulunduğu bir mekân da vardı.

"Bu da ne böyle?" Molly'nin mavi minivanının yolcu koltuğundan Jonathon'a sordum

Jonathon böylesine sakinleştirilmiş bir 'anne' aracını kullanırken gülünç görünmeliydi ama bunu başaracak kadar soğukkanlıydı.

Sol kolunu cama dayayışı, sağ bileğinin direksiyona gelişigüzel yaslanışı, simsiyah Ray Bans'lerle gizlenmiş koyu renk gözleri, parayı nereden bulup aldığından emin değildim. Tepeden tırnağa soğukkanlı bir kötü çocuk timsaliydi.

"Burası The Fallen MC'nin evi Li ve tam olarak katılmama izin verdiklerinde benim de evim olacak. Peki daha önce ne demiştim?"

"Mi casa es tu casa," diye tereddütle cevap verdim.

"Buna inansak iyi olur," diye onayladı kapılar açılmadan ve biz araziye doğru ilerlemeye başlamadan önce.

Garajın yanındaki bir yere çektik ve kapıyı açtığımda, sıcak asfalt ve motor yağı kokusu burnuma çarptı, arsanın ötesinden akan okyanusun tuzlu tangıyla kesildi. Mor parmak arası terliklerimin altındaki betonun sıcaklığını topuklarıma vurdukça hissedebiliyordum ve hava, içinde hareket ettikçe tenime yapışıyordu.

Sonbahara göre hava sıcaktı, yazdan kalma hava yaklaşan kış rüzgarlarına ve donmuş yağmurlara teslim olmak istemiyordu. Ama güneşin tenimdeki hissini seviyordum, bu yüzden başımı gökyüzüne doğru eğdim ve Jonathon beni oyun alanına götürmek için elimi çektiğinde bile şikayet etmedim.

Orada, yeşilliklerin arasına gizlenmiş, üzerinde canavar resmi olan yeşil bir kaydırağın üzerinde oturan, dili plastiğin uzunluğuna uzanan bir kız vardı. Parlak, dalgalı sarı saçları rüzgârla karışmış ve keçeleşmişti. O kadar parlak, o kadar sarıydı ki dokunup gerçek olup olmadığını görmek istedim.

"Kim o?" Jonathon'a fısıldadım.

Bakışlarımı kıza doğru takip etti ve sırıttı. "Hey, Harleigh Rose, gelip kız arkadaşım Lila ile tanışmak ister misin?"

Kız kaydırağın üzerindeki yarı uzanmış yatağından kalktı ve kulağındaki kulaklığı çıkardı. Uzun bir süre beni inceledi, gözleri kısıktı ama uzaktan bile gerçek bir mavi olduğu belliydi.

"Sakin mi?" diye bağırdı. "Çünkü saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Anlıyor musun?"

Jonathon bıyık altından gülerek beni bahçenin kenarına götürdü. "Bence oldukça havalı bir kız, ama ben babanı bulmaya giderken neden bu konuda senin karar vermene izin vermiyorum?"

Kederle başını salladı, gözleri jean şortumu ve lavanta rengi köylü bluzumu inceliyordu. Molly kendi giysilerimi seçmeme izin verirdi ve ben de en çok vintage şeyleri sevdiğimi fark ettim, bu yüzden sadece biz kızlar kasabadaki ikinci el dükkanlarında harika hazineler bulmaya giderdik.

Harleigh Rose'un Guns N Roses tişörtü, deri çizmeleri ve siyah, yırtık jean şortuyla kıyaslandığımda küçük, titiz bir kız gibi göründüğümden endişelendim ama o sadece dudaklarını büzüp başını salladı.

"Evet, yargılama konusunda iyiyimdir," diye kabul etti ve Jonathon'a el salladı. "Sen babamla işini görürken ben de onu araştırayım."

Jonathon alaycı bir ciddiyetle, "Çok minnettarım," dedi. Ama elimi sıktı ve yanımdan ayrılmadan önce kamburunun üzerine çöktü. "İyi olacak mısın, Çiçek Çocuk? H.R. iyi bir çocuktur. Kız bir arkadaşının olması senin için muhtemelen iyi olacak, değil mi?"

Miles, Oliver ve Hudson'ın yıllardır söylediklerini tekrarlayarak, "Kızlar aptaldır," dedim.

Eflatun rengi ağzı seğirdi. "Dünyada bir sürü aptal insan var, ama cinsiyetlerine göre tanımlanmıyorlar, sana bu kadarını söyleyebilirim. Sadece bir dakika sürecek, ama bana ihtiyacın olursa seslen, tamam mı?"

Başımı salladım, hâlâ bizi inceleyen kıza bir bakış atarken gergin bir şekilde parmaklarımı çıtlattım.

Jonathon kıpırdayan ellerimi avuçlarının arasına aldı ve yanımızdaki çiçek kutusundan bir lavanta koparak kulağımın arkasına yerleştirdi.

"İşte böyle, her şey hazır," diyerek göz kırptı, sonra ayağa kalktı, Harleigh Rose'u selamladı, o da karşılık olarak çenesini eğdi ve sonra tuğla binaya doğru yola koyuldu.

Harleigh Rose'dan iki metre uzakta durdum ve ona göz kırptım.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye cevap verdi.

İkimiz de bir süre daha birbirimize baktık, farkında olmadığım kuralları olan bir tür çekişmeye girmiştik.

Sonunda, o gülümsedi hafifçe. "Sen Yapma. var çok arkadaşın var, değil mi?"

Omuz silktim, midem endişeyle kasılıyordu. "Pek sayılmaz. Sadece ailem."

"Nova'yı böyle mi tanıyorsun?" diye sordu. "O senin kardeşin mi?"

"Nova kim?"

Kaşlarını çattı ve başparmağını Jonathon'ın arkasına çekildiği kapıya doğru salladı. "Nova. Az önce elini tutan adam mı?"

"Ah," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Lakabının bu olduğunu bilmiyordum. Biz ona Jonathon deriz."

Harleigh Rose homurdandı ama kaydıraktan kalkıp bana doğru ilerlerken gözlerinin içi gülüyordu. "Babam Nova'nın Kazanova'nın kısaltması olduğunu söyledi. Ayrıca Nova kadar kuyruğu olan bir çocuk görmediğini de söyledi."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve o da bunu yüzümden okumuş gibiydi.

"Kuyruk kız demek," diye açıkladı. "Tanrım, seni kanatlarımın altına alıp sana bizim yöntemlerimizi öğretmem gerekecek, değil mi?"

Omuz silktim. "Neyin yolları?"

Güzel yüzünü ikiye bölen sırıtışı neredeyse şeytaniydi. "Motorcu bir bebek olmanın yolları. Merak etme, hâlâ çocuğuz, yani daha çok zamanımız var."

"Tamam," diye yavaşça başımı salladım, bu kız arkadaş olmak istiyor gibi göründüğü için mutluydum. "İstersen sana çiçekler hakkında bir şeyler öğretebilirim, onlarla aram gerçekten iyidir."

Burnunu kırıştırdı ama kötü niyetli değildi, sadece komikti. "Ben daha çok müzikle ilgileniyorum, biliyor musun? Sen ne tür müzikten hoşlanırsın? Dur, dur tahmin edeyim," diyerek beni değerlendirmeye çalıştı. "Seni bir country müzik kızı sanırdım."

Jonathon -Nova- ve Dane ile araba sürerken dinlediğim müzikleri düşünerek başımı salladım. "Hayır, ben rock severim, sanırım."

Harleigh Rose gökyüzüne doğru kükredi ve beni kaydırağa ve terk edilmiş iPod'una doğru sürüklemek için elimden tuttu.

"Nova haklı, sen havalısın. Otur, seni her türlü badass ve rock'n'roll konusunda doğru düzgün eğiteyim!"

Bir saat sonra kulüp binasından çıktıklarında bizi, Jonathon ve Zeus'u böyle buldular. Harleigh Rose ve ben başlarımızı yanak yanağa birleştirmiştik, böylece ikimiz de küçük müzik kutusundan yayılan müziği dinleyebiliyor, The Cars'ın "Good Times Roll" şarkısının ritmiyle birlikte başlarımızı sallayabiliyorduk.

"Gitmeye hazır mısın, Çiçek Çocuk?" Jonathon sesinde bir gülümsemeyle seslendi.

Kaşlarımı çatarak kulaklığımı dikkatlice çıkardım ve bana yumruğunu uzatan Harleigh Rose'a yumruk attım.

"Yakında görüşür müyüz?" Birden gerilerek sordum.

"Evet," diye kabul etti. "Nova artık kulübün bir parçası olacak, yani birbirimizi sık sık göreceğiz. Etrafta çok fazla çocuk yok, yani sen ve ben? Temelde en iyi arkadaş olacağız."

"Öyle mi?" Sırıtarak sordum. "Sanırım bunu başarabilirim."

"Öyle mi?" Harleigh Rose gülümsemesinin gücüyle gözlerini kırıştırarak sordu. "Tamamdır."

Başımı salladım ve yanındaki adam çocukları kahvaltıda yiyecek kadar kaba görünmesine rağmen Jonathon'a doğru yürüdüm. Hatta belinden eğilip iri, sarp yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdiğinde biraz irkildim.

"N'aber kızım?" diye sordu canavara benzer bir sesle. "Biraz daha kalmak ister misin? Nova bizim için bir proje yapacak ve sanırım senin kadınsı dokunuşuna ihtiyacı var."

Jonathon'a baktım, gözlerim kocaman olmuştu çünkü bu adam korkutucuydu ama aynı zamanda nazik bir gülümsemesi vardı, bu yüzden onunla ne yapacağımı bilemedim.

Çenesini çıktıkları binanın önündeki tuğla duvara doğru sallayıp sol elinde olduğunu fark etmediğim sırt çantasını kaldırırken o tanıdık kahverengi gözleri parlıyordu. "Bu boku etiketlememe yardım etmek ister misin?"

Kalbim boğazıma fırladı, heyecandan neredeyse boğuluyordum. "Ciddi misin?" Daha önce ona yardım etmeme hiç izin vermemişti çünkü bunun yasadışı olduğunu ve başımın belaya girebileceğini söylemişti ama ben hep bir gün ona yardım etmeyi hayal etmiştim.

"Ciddiyim. Zeus kulüp binasının logoyla etiketlenmesini istiyor ve belli ki bu iş için uygun kişi benim," diye cevap verdi sırıtarak.

"Harleigh Rose yardım edebilir mi?" Şansımı zorladığımı biliyordum ama yeni arkadaşımın onun ne kadar havalı olduğunu görmesini istiyordum.

Zeus adındaki adama baktı, o da gülümsedi. "Al bakalım, ama çok çirkinse üzerini boyayıp yeniden yapacaksın."

"Siktir git," dedi Jonathon gülerek. "İkimiz de benim ürettiğim her şeyin harika olduğunu biliyoruz."

Zeus bana bir kaşını kaldırdı ve ben de başımı sallarken kıkırdadım.

"Bir keresinde," dedim onlara, "siyah bir leke gibi görünen bir örümcek yapmıştı."

Jonathon beni boynumdan yakalamak için uzandı ve sümkürdü. Protesto etmek için kıpırdandım ve güldüm, önceki melankolim o kadar uzak bir duyguydu ki göğsümde sadece tenekemsi bir yankı vardı.

The Fallen MC'nin devasa yeşil ve siyah kurukafa ve parçalanmış kanat logosu üzerinde çalışmaya başladığımızda, önlükler
H.R. ve ben, ağzımıza bağladığımız motor yağı ve deri kokan bandanalar, Nova dedikleri ve benim Jonathon olarak tanıdığım adam bize kutuyu nasıl düzgün püskürteceğimizi öğretirken, bana verdiği hediyenin göğsümdeki kratere batmasına ve boşluğu doldurmasına izin verdim.

Çünkü Dane ne kadar uzun süre uzakta olursa olsun, nereye giderse gitsin, Jonathon bana her zaman ailem olacağını gösteriyordu. Ve dahası, sahip olduğu her şeyin doğası gereği benim de ailem olduğunu.

Ve hayatım boyunca bundan daha büyük bir hediye almamıştım.

CHAPTER SIX

LILA

ORADA VARDI A AVUÇ IÇI KADAR . ETKILEYICI ANLAR, GÜÇLÜ

Jonathon 'Nova' Booth ile olan ilişkimin temelini oluşturan anılar, omurgadaki omurlar gibi bizi bir arada tutuyordu.

O zamanlar fark etmemiş olsam da, benim için ne ifade ettiğine dair kelimeleri nihayet bulduğumda on üç yaşındaydım. O gece benim için yaptığı şey, kalbime asla silinemeyecek bir şekilde dövme gibi işlenmişti.

O gece ay yoktu, gökyüzü devrilmiş bir mürekkep kabı gibi sokaklara dökülüyor, her şeyi obsidyen ve gölgeyle kaplıyordu. Yataktaydım ama uyumuyordum, karnıma o zamana kadar bir yıldan biraz fazla süredir çektiğim regl sancılarından başka bir şey kramp girmişti. Sıkıntılı zihnimi yatıştırmak ve uyumaya ikna etmek için bir fincan karahindiba çayı yapmıştım ama hiçbir şey kanımı asite çeviren o huzursuz endişeyi dindirmiyordu.

Hudson'ı uyandırabilirdim. Kardeşlerine şaka yapmak ya da yaşlı McLintock'un çayırındaki ineklere bahşiş vermek için evden gizlice çıkıp evimizin arkasındaki tarlalara gitmek gibi gece geç saatlere kadar süren maskaralıklara her zaman hazırdı.

Uyuması gereken saatten çok sonra plak dinlediğine şüphe olmayan H.R.'yi arayabilirdim. O bir MC prensesiydi, bu yüzden yatma saati yoktu, ama ertesi gün okula güzel mavi gözlerinin altında derin yivler ve yüzünde büyük, orantısız bir gülümsemeyle geleceğini biliyordum çünkü müzikteki bir sonraki en iyi şeyi keşfettiği Old Sam's Record Shop'a yeni gitmişti.

Hatta Molly'ye bile gidebilirdim, kapıyı açar açmaz uyanır, beni aşağı indirip konuşur ve ballı ılık süt içirirdi.

Ama bunların hiçbirini yapmadım çünkü asıl istediğim Dane ile konuşmaktı.

Ondan haber almayalı üç hafta olmuştu, görevdeyken bu alışılmadık bir durum değildi ama yine de beni endişelendiriyordu.

Nova gibi tam bir uykusuzluk hastası değildim ama bazı geceler uyuyamazdım, denizaşırı düşman topraklarında sadece zırhlı bir yelek ve bir hizmet tüfeği, aklı ve onu koruyacak silah arkadaşları olan kardeşimi düşünmekten uyuyamazdım.

Bu onun ikinci görev yeriydi ve işini sevdiğini biliyordum, ama onu özlemek beni gölgemden daha yakın takip ediyordu, asla kaybolmuyordu, karanlıkta bile bir hayalet gibiydi.

Çatı katındaki yatak odamın pencere kenarındaki koltuğuna kıvrılıp geceye baktım ve melankolimin o mürekkepli geceye yayılmasına izin verdim.

Telefonum yanımdaki yastığın üzerinde vızıldadı ve bana kimin mesaj attığını kontrol edemeden gülümsedim.

Gecenin o saatinde beni rahatsız eden sadece bir kişi vardı.

UYANIK MISIN?
HAYIR

Cevap geldiğinde gülümsedim, Nova nereye giderse gitsin ona her zaman eşlik eden ışık suratsızlığımı yok etti.

ÇOK KÖTÜ. UYUYAMIYORUM, BENI EĞLENDIRMEN LAZIM.
SAAT GECENIN 2'SI, BEN BIR GENCIM VE UYKUYA IHTIYACIM VAR.
GÜZELLİK DİNLENMESİNİN BİR YALAN OLDUĞUNUN YAŞAYAN KANITIYIM.
BOK GIBI UYUYORUM VE HALA MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORUM.

KADINLAR ALÇAKGÖNÜLLÜ ERKEKLERI SEVER, BILIRSIN.

NOVA: BENIM KAPSAMLI TECRÜBELERIME GÖRE DEĞIL.

BARF. LÜTFEN IĞRENÇ OLMAKTAN KAÇININ, YA DA

ASLINDA UYUYORUM, KABUSLAR GÖRÜYORUM.

İKIMIZ DE BILIYORUZ KI BEN RÜYALARIN YAPILDIĞI ŞEYIM, KABUSLARIN DEĞIL.

LILA: TAMAM, ŞIMDI GIDIYORUM.

Ama yazarken gülüyordum, sanki bir hediyeymiş gibi yanıtını bekliyordum.

Ve öyleydi.

Nova on sekiz yaşında evden taşınmış ve bir daha da geri dönmemişti. Hâlâ kasabada, Ana Cadde'de, son birkaç aydır faaliyet göstermeyen eski bir kırtasiye dükkânının üzerinde yaşıyordu. Onu hep pazar günleri görürdüm. Diogo Portekiz mirasıyla ilgili pek çok şeyden kaçınırdı ama Pazar günleri her zaman aile günüydü. Ama bunun dışında Nova, Hephaestus Auto'da çalışmakla, Vancouver'da yerel olarak ünlü bir dövme dükkanında çıraklık yapmakla ve Fallen motosiklet kulübü eğlence için ne yapıyorsa onu yapmakla meşguldü.

Doğruyu söylemek gerekirse, bazen onu da Dane'i özlediğim kadar özlüyordum.

Tam cevap vermek üzereydim ki kapı çalındı.

Sadece bir vuruştu.

Parmak eklemlerinin tahtaya üç kısa, yumuşak vuruşu.

Ama şiddetli bir ürperti omurgamı sarstı, beni sarstı ve dişlerimi kenetledi.

NOVA, SANIRIM BIR SORUN VAR.

Sonra Molly kapıyı iterek açtı, İrlandalı teni hiç görmediğim kadar solgundu, o kadar beyazdı ki yanağındaki mavi damarları ve boynunda zonklayan nabzını görebiliyordum.

Tekrar titredim, öyle sertti ki dişlerim takırdadı.

"M-Molly?" Mırıldandım ve titrediğimi, dişlerimin gıcırdadığını fark ettim.

Soğuk muydu?

Hayır. Baharın sonlarıydı ve sıcaklık dağların tepeleri arasına yerleşmişti.

Çok büyük gözleri vardı, mavi ortanca renginde iri irisleri. Gözlerini kırpmıyorlardı ve ben bunun tuhaf olduğunu düşündüm ve "Neden kırpmıyorsun?" diye sordum.

Fark etmek için çok aptalca bir şeydi.

Ama ona odaklandım. Bir okul gecesinde, sabahın ikisinde kapımın önünde solgun ve boş bir şekilde dururken neden gözlerini kırpmıyordu?

"Lila," diye fısıldadı, sesten çok nefesti ve henüz dökmediği gözyaşlarıyla kenarları ıslanmıştı.

Ve sonra Diogo onun arkasından kapıdaydı ve oğullarıyla aynı karanlık bakışlarla bana bakarken o da gözünü kırpmıyordu.

"Li girl," dedi aynı su dolu ses tonuyla. Ve ben

biliyordum.

Biliyordum ve bütün gece bildiğimi fark ettim. Bir şekilde, asla anlayamayacağım bir şekilde. O kadar metafizikti ki, çocukken düşündüğüm şeyin doğru olup olmadığını ve Dane ile aynı ruhu paylaşıp paylaşmadığımızı merak ettim.

Telefonum elimde çalmaya başladı, aniden boşalan kemiklerimi o kadar acı verici bir şekilde titretti ki onu elimden düşürdüm.

uyuşmuş parmaklarını yere vurdu ve yumuşak bir sesle parçalandı. patladı ve parçalar halinde yere saçıldı.

Konuşmaya başladılar. Biri ya da ikisi, ama ben onları duyamıyordum çünkü suyun altındaydım. Gözlerim Nova'nın yatak odamın kapısının etrafındaki duvara çizdiği okyanus manzarasına, bir deniz kaplumbağasının yüzdüğü ve bir gümüş balık sürüsünün kapı çerçevesinin üzerinde zig zag çizerek parladığı turkuaz ortasına yol veren mürekkepli derinliklere sabitlendi.

Nefes almıyordum.

Ama bu sorun değildi çünkü suyun altında nefesinizi tutmak zorundaydınız.

Ve orada, su altında, yüzeydeki çalkantılı dalgaların altındaki sessizlik ve durgunlukta huzur içinde kalmak istedim.

Duymak istemedim.

Duvarımda masmavi okyanustan başka bir şey görmek istemiyordum.

Hiçbir şey hissetmek istemiyordum, vücudumdan geçen nefesi ya da kanımın nabzını bile.

Ölmek istedim.

Çünkü düşünmemek için kendimi zor tutmama rağmen Dane'in, benim Dane'imin, benim hermano'mun öldüğünü biliyordum.

Ondan sonra ne oldu bilmiyorum.

Görünüşe göre Molly ve Diogo beni sersemliğimden kurtarmaya çalışmışlar ama bana ulaşamamışlar. Yere yığılmış, uyuşmuş bir halde oturuyordum, yarı yarıya pencere kenarındaki koltuğa yaslanmıştım, gözlerim boş ve kırpışmadan duvara bakıyordum, uzuvlarım pişmiş erişte gibi gevşekti.

Komaya
girmiştim. Şoka

girmiştim.

Molly histerik bir hale geldi ve Hudson'ı almak için odadan dışarı koştu.

O benim küçük kardeşimdi ve belki bana ulaşabilir diye düşünmüştü.

Denedi.

Yıkılmakta olan bir binanın etrafındaki sarmaşık gibi etrafımı sardı ve beni bir arada tutmaya çalıştı.

Kulağıma fısıldadı, birkaç çarpık kelime, uğultulu derinliklerden bana ulaştı.

Seni seviyoruz, yanındayız, iyisin.

Sonra Milo ve Oliver geldi ve hıçkırarak ağlayan Molly'ye sarıldılar ve ambulans çağırmak üzere olan Diogo ile tartıştılar çünkü bende bir sorun vardı ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Ağlamıyordum.

Çığlık atmıyordum.

Zar zor nefes alıyordum.

Hiçbir şeydim çünkü hiçbir şey olmam gerekiyordu, yoksa telefonum gibi küçük, geri getirilemez parçalara ayrılıp yere düşecektim.

Bozuk telefonum çalmaya devam etti ve sonunda Hudson cevap verdi.

Biriyle konuştu.

Dakikalar sonra, kapı aralığında başka bir figür belirdi.

Suyun altında bile onun kim olduğunu biliyordum ve işte o zaman derinlerden yukarı doğru süzülmeye başladım.

Çığlık attım.

Bir banshee gibi, kırlarda dolaşan, çoktan ölmüş sevdiklerini özleyen ama onlara ulaşamayan çılgın, kayıp bir ruh gibi.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki dakikalar içinde boğazım düğümlendi.

Hudson benden uzaklaştı ve onun rahatlatıcı bağından kurtuldum, çırpınmaya başladım çünkü kelimenin tam anlamıyla vücudum dikiş yerlerinden ayrılıyormuş gibi hissediyordum.

Ben çırpındıkça ses tellerimden sesler yükseliyordu ve Milo, Oliver, Diogo ve Nova kendime zarar vermemem için beni yere sabitlemeye çalışıyorlardı.

Sonradan öğrendiğime göre boğuşma sırasında iki parmağımı kırmışım.

"Lila!"

Biri çığlık atıyordu ve bu çok değerli bir sesti ama Dane'in sesi değildi.

Bir daha asla duyamayacağım bir ses. Çığlıklarım inanılmaz derecede yükseldi. Dışarıda bir köpek havlamaya başladı.

Komşularımızın evlerinde ışıklar yandı ve polisler çağrıldı.

"LILA!" Biri böğürdü ve kelimeyi duyduğum kadar hissedebiliyordum da; ses, Dane'in yüzünü doğum günlerinde en sevdiği tres leches kekine soktuğumuz gibi yüzüme doldu.

Gözlerimi kırptım ve başka hiç kimse gözlerini kırpmazken bu bana çok yanlış g e l d i. Her şey Molly'nin iri, ortanca mavisi gözlerinin benimkilere bakmasıyla başlamıştı.

Gözlerimi tekrar kırptım çünkü gözlerim çok kuruydu ve sonra tekrar kırptım çünkü Nova oradaydı ve bunun nasıl olduğundan emin değildim.

"Nova?" Çığlık attığımı hatırlamadığım için boğazımın acımasına şaşırarak mırıldandım.

"Hey, Çiçek Çocuk," dedi usulca ve İspanyolca konuştuğunu fark ettim. "Bize geri dön, tamam mı? Senin için buradayız."

Tek düşünebildiğim Nova'nın İspanyolca'da ne zaman bu kadar iyi olduğuydu.

Dane'in yıllardır ona bir şeyler öğretmeye çalıştığını biliyordum ama birkaç kelimeden fazlasını söylediğini hatırlamıyordum.

Dane.

Adı aniden ağrıyan kafatasımda yankılandı ve gerçeklik raydan çıkmış bir trenin gücüyle bana geri döndü. Çarpışmanın etkisiyle nefesim vücudumdan dışarı fırladı ve aniden Nova'nın üzerine doğru yuvarlandım, ellerim gömleğini, saçlarını yırtıyor, acı verici bir şekilde kumaşı çekip yırtıyor ve ona yarı saldırıp yarı sarılırken etini tırmalıyordu.

"Nova!" Tekrar çığlık attım ve bunun ilk kez olmadığını biliyordum çünkü dilimin arkasında kanın metalik tadını alabiliyordum. "Nova!"

"Sus," dedi sertçe, onu taciz etmeme izin verirken bile güçlü elleriyle sırtımı okşadı. "Sessiz ol Li, bu kadar bağırdığın yeter. Sus, ben buradayım. Biz de buradayız. Hepimiz yanındayız, tamam mı? Hepimiz yanındayız."

Ama duramazdım, artık başlamıştım. O kadar çok ağladım ki nefes alamadım ve hıçkırıklar göğsümü öyle acımasızca yırttı ki tüm vücudumu sızlattı. Gözyaşlarım Nova'nın gömleğini yakasından göbek deliğine kadar ıslattı ve sırtında delikler açarak sanki pençelerim varmış gibi parçaladım.

Ama bana sarıldı. Beni kucağına aldı ve ben onun canını yakarken gözünü kırpmadan beni okşadı ve sonra beni salladı,

Akıtacak gözyaşlarım tükenirken ve bedenim yorgunluktan parçalanmaya başlarken kulağıma anlamsızca mırıldanarak yatıştırıyordu.

Bağırışlar iniltiye dönüştü, annesi olmadan kaybolmuş, zor durumdaki bir kedi yavrusu gibi garip, kıvrımlı miyavlamalar.

Molly bir ara, "Hadi onu yatağa yatıralım," diye fısıldadı.

Hayal meyal, Diogo'nun bir süre önce, sonradan polis olduğunu öğreneceğim kapıya cevap vermek için ortadan kaybolduğunun farkındaydım. Dikkatim dağılmış bir şekilde, güneş ufkun kabuğunu kırıp yatak odama sütümsü bir ışık saçtığında saatler geçtiğini de fark ettim.

Nova beni tavan arasındaki küçük ikiz yatağıma koymadı.

Aşırı pişmiş uzuvlarımı dikkatlice kollarına aldı ve beni Molly ve Diogo'nun büyük yatak odasına götürmek için merdivenlerden indi. Hudson donmuş ayaklarıma kalın çorapları dikkatlice geçirirken, Molly sırılsıklam olmuş tişörtümü Diogo'nun temiz ve kuru tişörtüyle nazikçe değiştirirken, Milo ve Oliver yatağı indirirken ve ben sürünerek içeri girerken o yatağın yanında bekledi.

Nova dizlerini yatağın üzerine koydu, sonra yatağın ortasına gelene kadar bu şekilde yürüdü, sonra yerleşti, beni uzun kollarının arasına aldı, şimdi gerçekten mürekkepliydi, bir rollercoaster yolculuğunun koşum takımı gibi beni sıkıca sardı.

Beni yakınımda tutması, yeniden düzgün nefes almaya çalışmama yetecek kadar beni hafifçe toprakladı.

Sonra Milo bir yanımdan, Oliver da diğer yanımdan bana doğru kıvrıldılar, elleri benimkilerle hafifçe birbirine dolandı, böylece parmaklarımızın arasındaki oluklar birbirine bağlandı ve sıkıca bastırıldı.

Hudson ıslak bir yüz beziyle yatağa süründü ve kızarmış yüzümü serin kumaşla nazikçe silebilmek için bacaklarımın arasına diz çöktü.

Sonunda Diogo ve Molly panjurları sıkıca kapatıp daha fazla yastık aldıktan sonra yatağa girdiler. Hepimizi paranteze aldılar, tüm aileleri kendi yaptıkları kızın etrafındaki yatağa sıkışmıştı.

Tekrar ağlamaya başladım, gözlerimi kapatıp sızlanırken vücudumdaki son gözyaşlarını da acı içinde dışarı akıttım.

Ama bunlar farklı gözyaşlarıydı, daha az acı verici değillerdi ama tuhaf bir şekilde temizleyiciydiler.

Çünkü Dane'in şu anda bulunduğu yerde, gitmeden önce bana verdiği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Beni asla terk etmeyecek bir aile.

Beni koruyacak ve sonsuza kadar ellerinden geldiğince sevecek bir aile.

Ama bu gerçek o anda hiçbir şey ifade etmiyordu. Babam, kardeşim, koruyucum ve en iyi arkadaşım olan adamın muazzam, her şeyi kapsayan kaybının yanında hiçbir şey.

Tanıdığım en iyi adamı kaybetmekle kıyaslanamaz bile.

Parmaklarımı sokmama izin verdiği bukleleri olan adam, güneşli bir yaz gününde Kayıp Göl kadar mavi ve berrak gözleri olan adam.

Bana daha fazlasını vermenin bir yolunu bulana kadar uzun zamandır her şeyim olan adam, sevmek ve sevilmek için bütün bir topluluk.

Ama bu, hayatımın geri kalanında hatırlayacağım ve değer vereceğim bir şeydi ve o an için yeterliydi.

Beni huzursuz bir uykuya daldırdı.

Evden çıkmam iki haftamı aldı. Yaşlandığımda bu beni biraz utandırdı, sanki kederimden daha çok utanmalı, onu daha iyi saklamalı, daha kolay yutmalıydım. İnsanlar Booth'lara, bana saygılarını sunmak için ziyarete geldiklerinde benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Mutfakta öylece oturup Nova'nın ahşap mutfak masasına yaptığı çizimlere baktım, parmaklarımı Hudson'ın adının grafitiyle stilize edilmiş kıvrımlı eğiminin üzerinde gezdirdim ya da Milo ve Oliver'ın boks eldivenleriyle karikatür şeklinde dövüştüğü küçük versiyonu.

Kendime tahammül edemiyordum çünkü kendi zihnimde ve bedenimde bir yabancıydım. Dane olmadan ben kimdim?

Sorulara zar zor cevap veriyordum, o zaman bile çoğunlukla tek kelimelik cevaplar veriyordum. Harleigh Rose çoğu gece bizde kalırdı, kalmadığı gecelerde ise Hudson benim yatağımda, Molly ya da Milo ve Oliver'la uyurdu.

Seviliyordum. Çok seviliyordum ve bir şekilde bu beni daha çok incitiyordu.

Çünkü beni her zaman en çok sevmiş olan Dane tarafından bir daha asla sevilmeyeceğimi vurguluyordu.

Onu kaybetmenin üstesinden nasıl gelebileceğimi anlamıyordum. Bu beni tüketti, ele geçirdi. Tanımadığım ve sevmediğim birine dönüşüyordum.

Sonra bir gün Nova mutfakta Diogo'nun morina balığı yahnisine eşlik etmesi için hamur haline getirdiğim un ve su dolu kaseden ellerimi çekip aldı. Molly ne yaptığını sorgularken tek kelime etmedi ve bir elini benimkilerden birine sarıp beni kapıdan dışarı çektiğinde kimse onu durdurmaya çalışmadı.

Kaldırım kenarında duran pırıl pırıl krom ve siyah motosiklete bakarak durdum.

"Hayır," diye iddia ettim. "Asla olmaz."

Nova kaskını ve benim için yedeğini alırken bana baktı. Sonra omuz silkti, bir elini saçlarında gezdirdi ve ilk kez motosiklete binmediğini belli eden yumuşak bir hareketle motosiklete bindi.

"En kötü ne olabilir ki?" diye sordu soğuk ve acımasız bir sesle. "Ölebilir misin? Artık bu fikre pek aldırmıyor gibisin."

Deri ceketinin arkasındaki desene göz kırptım. Bir zamanlar The Fallen MC kulüp binasının yan tarafına grafitiyle çizdiğimiz yırtık kanatlar ve kafatası tasarımının aynısıydı.

"Yamanmışsın," dedim donuk bir sesle.

"Yaptım," diye başını salladı. "Dane'in kaybolduğu gün."

Başımı salladım, bisiklete bakarken parmak eklemlerimi kırdım.

İnsanların sürekli Dane'in 'kaybolduğunu' söylemesi beni rahatsız ediyordu. Yurtdışında savaştayken birinden haber alınamadığında, sanki hepimiz onun büyük ihtimalle bir çukurda, bir el yapımı patlayıcı tarafından havaya uçurulmuş halde öldüğünü bilmiyormuşuz gibi, buna 'kayıp' diyorlardı.

Cenaze töreni yapamadık çünkü resmi değildi.

Araştırmalarımda bazen hiç olmadığını okumuştum.

Birisi ortadan kayboluyor ve olay kapanıyor.

Nova bana siyah kaskı uzatarak, "Hadi, Lila," diye ikna etti. "Bin ve benimle bir gezintiye çık."

Kaska baktım, zihnimin etrafına kurduğum dikkatli barikatı aşan duyguların başlangıcıyla mücadele ediyordum. Nedense gözlerimin arkasında yaşlar birikti.

"Lila," diye seslendi Nova, bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde onu yumuşacık ağzı ve sevgi dolu gözleriyle bana bakarken buldum. "Hadi güzel kızım, bin şu bisiklete."

Dişlerimin arasından derin bir nefes çekip kaskı kaptım ve bir bacağımı bisikletin üzerine atmadan önce kafama geçirdim. Kasıklarımı kıçına, göğsümü sırtına bastırmak, kollarımı dar beline doğal bir şekilde dolamak şaşırtıcı derecede rahattı. Deri, duman ve baharat kokuyordu ve daha derin nefes almak için burnumu deriye bastırdım.

"Sıkı tutunun," diye emretti, sonra vites kolunu indirip Harley'in derin, hırıltılı motorunu çalıştırdı.

Caddeden aşağıya indiğimizde, saç bağım örgümün ucundan uçup saçlarım rüzgârda çözülürken ciyakladım. Hızlıydı ama tehlikeli değildi; alçak, virajlı yollardan geçerken gülüyor, ana caddeye varmadan önce düz bir yolda hızla ilerlerken bağırıyordu.

Ben beğendim.

Telaş, özgürlük, rüzgârın talepkâr parmakları saçlarımı bir gün sahip olmayı hayal ettiğim türden bir sevgili gibi çekiştiriyor.

Bu bana Dane'le birlikte neredeyse ölmek üzere olan bir parçamı hatırlattı.

Rüzgârı, toprağı ve yağmuru sevdim.

Özgürlüğü ve biraz da kaosu seviyordum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadan bir maceraya atılmayı seviyordum.

Dane bu spontanlığı pek sevmemişti. O kararlı ve sakindi, ben ise pervasız ve vahşiydim.

Aynı değildik.

Onu kaybettiğim için o parçamı da kaybetmemiştim.

Bunu fark etmek içimi acıttı, göğsümde solmuş bir organı canlandırır gibi sızladı, ama Nova'nın Ana Cadde'deki apartmanının altındaki terk edilmiş kırtasiyenin önüne geldiğimizde gülümsüyordum.

Küçüktü. Dudaklar sıkıca bastırılmış, ağız zar zor kıvrılmıştı. Ama oradaydı.

İki haftadır ilk defa.

Nova da bisikletten inmemi beklerken bunu gördü. Dalgalı saçlarını dalgalandıran rüzgârla, güneş gözlüklerini iterek bana sırıttı.

Yüzü bronzlaşmış ve parlak ağzına yayılan gülümsemeyle daha da yakışıklı hale gelmişti.

"Selam," dedi. "Seni bir süredir görmüyordum."

Anında kaşlarımı çattım ama o sadece usulca kıkırdadı ve beni dükkânın ön kapısına götürmek için kolunu omuzlarıma doladı. Kot pantolonundaki kafatası zincirine bağlı bir anahtarla kapıyı açtı ve beni karanlık içeriye itti.

Tozu ağzıma çekerken öksürdüm, sonra ışıkları yaktığında ve eski kırtasiye dükkânı netleştiğinde nefes nefese kaldım.

Sadece, artık bir kırtasiye dükkanı değildi.

Bir dövme salonuna dönüştürülmüştü.

Siyah duvarlar, mor vurgular, orada burada parlayan gümüş ve krom. Beş farklı istasyon, gümüş renkli bir kurukafa logosuyla boyanmış uzun, yuvarlak bir resepsiyonist masası ve iki çapraz dövme tabancası gördüm.

Street Ink Dövme Salonu

yazıyordu. Şaşırdım.

"Güzel, değil mi?" Nova dükkânı incelerken kollarını kavuşturmuş, kendini beğenmiş bir şekilde sordu.

Dükkanı.

"Bu senin," dedim çünkü ortada soru işareti yoktu.

Duvarlardaki sanat eserlerinden mekânın renklerine ve düzenine kadar burası tamamen Nova Booth'a aitti.

"Öyle," diye kabul etti. "İşe girdiğimde burayı açmak için kulüpten kredi aldım. Burayı düzene sokmak için gece gündüz çalıştık ve şimdi, kendi adıma söylemem gerekirse, mükemmel bir yer oldu."

"Öyle," diye hemen kabul ettim, ellerimi resepsiyon masasının arkasındaki siyah yarım duvara boyanmış nazlı bir balığın üzerinde gezdirdim. "Tam sana göre."

Arkamdan mutlu, neredeyse rahatlamış bir sesle iç çekti. "Bunu söylediğini duymaya sandığımdan daha çok ihtiyacım vardı."

"Ne?" Omzumun üzerinden ona kuşkuyla baktım. "Sanki mükemmel olduğunu bilmiyorsun, az önce kendin söyledin."

Tek omzunu silkti. "Artık Dane yok... Beni senden daha iyi kimse tanıyamaz. İkinizi de buraya getirebilirdim. a Şişe'a şampanya," I buruşuk benim Çünkü tatlı şeylerden nefret ederdim ve o da güldü. "Ya da belki bir bira, ve burada ilk anımızı yaşardık birlikte. Los tres Caballeros."

Mor yatar dövme koltuğunun üzerindeki duvarda stilize edilmiş grafiti gibi 'Casanova' yazan bir istasyona doğru ilerlerken ince bir şekilde gülümsedim.

"Senin istasyonun," diye mırıldandım parmaklarımı sandalyenin şık kumaşı üzerinde gezdirirken. "Evet, Dane de bunun mükemmel olduğunu düşünürdü. Ne olursa olsun."

"Her şeye değer," dedi, sesi sertti, kolumu sıkıca kavrayıp beni kendine yaklaştırmak için hamle yaparken gözleri neredeyse acımasızdı. Sıcak kahverengi gözlerindeki siyah çizgileri görebiliyordum, o kadar yakındı ki. "Üzgün olabilirsin, yuvarlanabilirsin, Dane'i kaybetmenin üstesinden asla gelemezsin. Umurumda değil çünkü Tanrı biliyor ki ben de onu asla unutamayacağım. Umurumda olan tek şey sensin. Hala buradasın, Li. Sen buradasın ama Dane yok. Bu berbat bir şey. Altı yaşında trajik gözlere sahip olan bir kızın başına gelebilecek en kötü şey. Ama oldu ve sen. Buradasın. Buradasın. Dane'i el üstünde tutmak ve ona saygı duymak istiyorsun.

Hafıza mı? İkiniz için de yaşıyorsunuz. Hak ettiğiniz ama asla elde edemediğiniz özgürlük ve neşe dolu hayatı seviyorsunuz. Bunu ikiniz için yapıyorsunuz çünkü siz her zaman bir paket anlaşmasıydınız ve hala öylesiniz. Onu hâlâ sevebilir ve tıpkı daha önce yaptığınız gibi onun için yaşayabilirsiniz.

Pes etme, Li. Onunla birlikte ölme. İkinizi de annemden, babamdan, Milo'dan, Oliver'dan, Hudson'dan ve benden ayırma. İkinizi de almak için bu kadar mücadele etmişken ve Dane'i de kaybetmişken olmaz."

Hem Nova uzun süre ciddiyetini koruyan biri olmadığı için hem de kederimde ne kadar bencil olduğumu duymak canımı yaktığı için konuşması beni tutuklamıştı. Bir odaya girdiğimde Molly'nin ağladığını ve sonra durup yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştığını belli belirsiz fark etmiştim. Uzaktan, Hudson'ın ben uyurken sanki beni de kaybetmekten korkuyormuş gibi bana sarıldığını fark ettim. Sonra garajdaki alet duvarına boş boş bakan Diogo'nun tek bir anısı. Ona ne yaptığını sormuştum ama beni duymamıştı. Orada öylece durmuş, duvara boş boş bakıyor ve sanki acı çekiyormuş gibi kalbini ovuşturuyordu. Onu orada bırakmıştım ve bir saat sonra nihayet akşam yemeği için içeri geldiğinde gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etmemiştim.

Tanrım, hepimiz Dane'i ve onun hatırı sayılır ışığını kaybetmiştik.

Ani karanlıkta mücadele eden tek kişi ben değildim.

Beni terk eden iç çekiş, ciğerlerimden dışarı atılan çirkin, bencil bir yasın tsunami dalgası gibi hissettirdi.

"Özür dilerim," dedim ona, gözlerim kilitlenmişti çünkü samimiyetimi orada okumasını istiyordum.

"On üç yaşındasın," diye cevap verdi. "Sen hâlâ bir kızsın. Sana kızgın değilim. Sana Milo, Oliver ve Hudson'ın sadece kardeşlerini kaybetmiş çocuklar olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Molly ve Diogo sadece oğullarını kaybetmiş ebeveynler. Ben sadece en iyi arkadaşını ve kardeşini kaybetmiş bir adamım, kendi seçimimle yaptığım ilk kardeşimi. Hepimiz bu işin içindeyiz ve bunu hep birlikte atlatacağız, tamam mı?"

"Evet," diye kabul ettim, ama bunu nasıl aşacağımı tam olarak bilmiyordum. "Tamam."

"Güzel," diye başını salladı ve sonra muzipçe sırıttı. "Şimdi seni buraya gerçekten neden getirdiğimi anlamaya hazır mısın?"

Sanki bir işaretmiş gibi, kocaman, deri giysili bir motorcu dükkânın arka tarafındaki kapıyı açtı ve içeri girdi. Onu tanıdım çünkü H.R. ve benim yaşlarımda Cleo adında bir kızı vardı.

Axe-Man ağır adımlarla ilerledi ve Nova'nınkinin yanındaki tabureye ağır ağır oturdu. "Otur," diye emretti.

Nova'nın sandalyesine doğru ilerleyişini, gömleğini çıkarışını ve üzerine düşüşünü izledim. Kollarını başının üzerine kaldırıp çenesini tavana doğru eğerken bana göz kırptı.

"Dane için bir şey yaptırıyorum," diye açıkladı Axe- Man dövme aletleriyle dolu tekerlekli bir masayı yanına çekip hazırlamaya başlarken. "Burada olman gerektiğini düşündüm."

Başımı salladım, Nova'nın sandalyenin üzerine öylece yayılmış, gömleksiz ve yarı çıplak halini görünce aptallaşmıştım.

Geniş omuzları olan uzun bir gövdesi ve kalemle çizmek isteyeceğim sert kas sıralarıyla tanımlanmış bir beli vardı. Şimdi iki kolunda da mürekkep vardı, kolları

Kendi çizdiğini bildiğim sayısız rastgele sanat eseriyle süslenmişti. Çiçekler, kafatasları, ağır bir yumruğun üzerinde bir çift muşta, omzunda oturan şeytani bir aşk tanrısı tarafından atılan bir okla vurulmuş anatomik bir kalp. Sanat çok güzeldi ve zaten olağanüstü olan vücudunu neredeyse günahkârca yakışıklı kılıyordu.

Parmak uçlarımı açık ağzıma dokundurdum ve salyalarımla hafifçe nemlendiler.

Ona bakarken, sanki başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi kafa derimin tepesinden topuklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı. Tenim sıcaklıkla karıncalanıyor, kalbim bu saldırıya karşı daha hızlı atıyordu.

Arzu. Üvey kardeşim tarafından pervasızca ateşlenen ilk kıpırtılar, kayıp kardeşimin anısıyla mürekkeplenmek üzere bir masanın üzerine serildi.

Bu yabancı bir histi ve kasıklarımda hissettiğim tuhaf sıkılaşmayı hafifletmek için kot pantolonumun içinde kalçalarımı birbirine sürttüm.

İşte buydu diye düşündüm.
birini istiyorum.

"Li?" Nova beni müstehcen hayallerimden kabaca çekip çıkardı. "Bir tabure çek ve bir ustayı iş başında izle. Axe-Man neredeyse benim kadar iyi."

İri yarı, sarışın Viking adam, Nova'nın boğazının dibine bir şablon yerleştirmek için öne doğru eğilirken sadece homurdandı.

"Bu acıtmayacak mı?" Kendi boynuma dokunarak sordum.

"Aynen öyle," dedi gülerek. "Ama güzellik acı vericidir."

"Neden daha az acı veren bir yerde yaptırmıyorsun?" Bir tabureyi onun boş tarafına doğru yuvarlayıp, mavi kot pantolonunun kenarından aşağıya doğru uzanan koyu renkli tüyleri sayabilecek kadar yakınına otururken sordum.

Dümdüz, tuhaf bir şekilde erotik izlere bakarken ağzım kurudu ve dişlerimin arasından çekmeyi düşündüm.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı.

"Çünkü ne giyersem giyeyim aynaya baktığımda onu görebilmek, Dane'i hatırlamak istiyorum ve boğazım her zaman görünür oluyor," diye açıkladı.

Boğazıma bir yumru oturdu ve ne kadar yutkunsam da onu çıkaramadım. "Onu gerçekten seviyordun. Ona hiç söyledin mi?"

Nova'nın dudakları bir an için düzleşti. "Böyle şeyleri yüksek sesle söylemek gibi bir alışkanlığım yok. Ama birine onu sevdiğini belli etmenin pek çok yolu vardır. Bu benimkilerden biri."

Axe-Man tasarımın ana hatlarını çizerken o hareketsiz kaldı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Cevap vermek yerine, Axe-Man'in uzaklaşmasını ve boğazındaki görüntüyü görebilmesi için kendisine bir el aynası uzatmasını bekledi.

Boğazının tam dibinde hafifçe açılmış, soğanlı ve görkemli bir nilüferdi.

"Bir lotus," diye nefes aldım, bilinçsizce öne doğru eğilip tasarıma uzandım, parmaklarım üzerinde geziniyordu. "Engelleri aşmanın, yeniden doğuşun sembolü."

"Çirkin bir şeyden yaratılan güzel bir şeyin," diye kabul etti Nova. "Dane sadece kokuşmuş bir bataklıkta doğdu.

Ignacio'nun yanında senin gibi, ama o tanıdığım en saf, en iyi adamdı."

"Evet," diye hırıldadım boğazımda genişleyen kütlenin içinden. "Evet, öyleydi."

Nova başını salladı ve gözlerini kapatmak için arkasına yaslandı, bana en yakın olan eliyle elime uzandı. Arkasında bir kafatası bulunan büyük elinin benimkini sarışını izledim.

"Biraz zaman alacak ama işi bittiğinde aynı şeyi dükkânın yan tarafındaki ara sokağa birlikte asacağız, tamam mı? Böylece dükkâna gelen herkes Dane'e olan saygımızı görecek. Buna ne dersin?"

"Sanırım," dedim, göğsümde bir şeylerin ters döndüğünü hissederek. "Bence bu mükemmel."

Damarlı ve nasırlarla kaplı büyük, sıcak eli benimkini sıktı.

Ve göğsümde neyin ters döndüğünü fark ettim.

Kalbimin.

Çünkü keder, Nova Booth'a bakarken kullandığım merceğin prizmasını değiştirmiş ve onu bir kardeş ya da arkadaş sevgisinden daha fazlasına dönüştürmüştü.

Onu güçlendirmiş, bir kaleydoskop gibi çoğaltarak çok daha fazlasına dönüştürmüştü.

İşte o an, o adamın benim için ne olduğunu ve benim için her zaman ne ifade edeceğini anlatacak kelimeleri bulduğum andı.

Onu sevmiştim.

İstemeden ama geri dönülmez bir şekilde.

Ve dövme bittiğinde, ham ve kırmızı, beyaz yapraklar tabanda ve yanlarda pembe renkteydi, Dane'in adı

Dikkatli, biraz titrek el yazımla son dakikada eklediği bir ek olarak altına el yazısı ile karalanmış, bundan emindim.

Onunla birlikte olmam gerekiyordu.

Aramızdaki yaş farkına rağmen, koruyucu aile ilişkimize rağmen, Dane'in gitmiş olmasına rağmen ve bize karşı yığılmış diğer tüm şeylere rağmen.

O benim için öyleydi.

Dükkânın dış duvarında, altında Dane'in adının yazılı olduğu büyük bir lotus çiçeği tasviri üzerinde birlikte çalışmak üzere dışarı çıktığımızda, çiçeğin kıvrımları arasına kendi küçük tasarımımı ekledim.

JB + LM dikenli tellerle çevrili bir kalp içinde.

Dikenli çünkü bizi koruyacaktı. Çünkü bizi, dostluğumuzu, nilüfer gibi çiçek açıp çok daha fazlasına dönüşene kadar koruyacaktım.

Ta ki ben büyüyüp Nova'nın etrafında bal arıları gibi dolaşan kadınlar gibi güzelleşene ve o da beni ne kadar çok sevdiğini fark edene kadar.

Bu mürekkeple yazdığım ilk ve kendi kendime yazdığım son yalandı.

Nova'nın gerisini halledeceği ortaya çıktı.

CHAPTER SEVEN

LILA

TARAFINDAN VE ZAMAN I OLDU A GENÇ, I OLDU BIR UZMAN ÜZERINDE

Karşılıksız aşk, ancak yirmili yaşlarımın ortalarına gelene kadar kalbimi simbiyotik olarak saran köklerin beni ne kadar derinden incitebileceğini gerçekten anlamadım.

Kırılganlaşmak, beni asla sevmeyecek bir adamı bir ömür boyu sevmenin kireçlediği parçaların yaşla birlikte ufalanması ve çatlaması, böylece bir zamanlar olduğum kişiden giderek daha az uzaklaşmam kolay olurdu. Bu olmadı çünkü şefkatimi tacı korumaya çalışan bir şövalye gibi şiddetle korudum. Beni ben yapan şeyleri, sırf birisi onları sevmemeyi seçti diye kaybetmek istemedim.

Bana ne kadar değer verdiklerini göstermekten çekinmeyen diğerlerinin arasında tek bir adam, tek bir kişiydi. Çoğunlukla kaba ve huysuz motorculardı, ama bana verdikleri sevgi daha mucizevi ve daha baş döndürücüydü çünkü bana hediye ettikleri sevginin alışılmadık doğası vardı. Ben kanlı değildim ve yaşlı bir kadın da değildim. Normalde, bu iki şeyden biri olmadığı sürece bir kadının motosiklet kulübünde yeri yoktu. İkisi de değildim ama yine de her şeye sahiptim. Sevgi ve saygıları, ihtiyacım olduğunda şampiyonlukları ve ihtiyacım olmadığında bile destekleri. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olmama rağmen deri kesimli erkek kardeşlerim, babalarım ve amcalarım vardı.

Bana bunu veren ilk kişi Nova'ydı. Bunu yapmak zorunda değildi ve beni onların arasında bu şekilde örmesinin çaba gerektirdiğini biliyordum, bu yüzden kimse kulüple hiçbir bağı olmayan genç kızın neden sürekli etrafta dolaştığını sorgulamayı düşünmedi. Bunu yaptı çünkü bana kendi kanından bir aile verdikten sonra, kendisi için daha uygun bir aile bulmuştu ve Dane askere ilk gittiğinde en iyi arkadaşına ve kardeşime söz verdiği gibi yaptı. Beni asla vazgeçemeyeceğim bir şekilde ailesi yaptı.

Yani Nova bana ailelerimi verdi, karşılığında romantik aşkını vermemiş olsa bile. Bir kız gerçekten nasıl acı çekebilir ki?

Bu konuda mı? Beni seviyordu, o muhteşem Kazanova'yı, başka hiç kimseyi sevmediği kadar değerli bir şekilde seviyordu. Bunu biliyordum ve her ne kadar basit, dayanıksız bir teselli olsa da, kalbimdeki kırılganlığı her hissettiğimde bir bandaj gibi sıkıca sarıyordum.

Bu kadarı yeterliydi.

Ya da kendimi çok çok uzun bir süre bunun yeterli olduğuna ikna ettim.

Karşılıksız aşk için tek çarenin enfekte olmuş uzvu kesmek, Nova'yı onu unutmaya yetecek kadar uzun bir süre için gerçek anlamda hayatımdan çıkarmak olduğunu biliyordum.

Ama bu ne kadar sürer?

Onu beş yaşımdan beri seviyordum ve şimdi yirmi bir yaşındaydım. Onu sevmemem için onu sevdiğim on sekiz yılın tamamını geçirmem mi gerekecekti?

Peki onsuz hayatım nasıl olurdu? Çünkü o

olmadan, onunki de olmazdı.

Molly ve Diogo yok, Hudson, Milo ve Oliver yok.

Fallen MC yok.

Zeus ve Loulou yok, King ve Cress

yok... Harleigh Rose yok.

Bir gün beni sevebilecek biri için kalbime başka bir bahçe ekme umudum olsun diye Nova'yı kökleriyle birlikte hayatımdan söküp atarsam elimde ne kalırdı?

Hiçbir şey.

Nadasa bırakılmış bir tarla.

Bu yüzden yakın durdum ve özlem duydum.

Bitti ve yıllar, o yakındankorunan gizli

Uzun zamandır kalbimde sakladığım şey

bedenimde şekillendi. ile

Nova'nın tenime işlediği her dövme, ona derinden aşık olduğumu daha da belirginleştiriyordu.

Kulüp biliyordu.

Booth'ların bile bildiğini düşündüm.

Nova'nın kendisi hariç herkes.

Sonra tembelleştim sanırım.

Hayır, belki de cüretkârdım. Belki de sonunda özlemimin acısını bilmesini istedim, böylece duygularıma karşılık vermese bile (ki vermeyeceğini biliyordum), en azından sessiz acım fark edilerek onaylanacak ve belki de sonra affedilecekti.

Hayır, dikkatsiz davrandım.

Bu da o sıcak yaz gecesi The Fallen yerleşkesinde asla geçmemem gereken bir çizgiyi neden geçtiğimi açıklıyor.

Kulüp destansı partilerinden birini düzenliyordu; öğleden sonra aileler için düzenlenen barbekü geceleri utanmaz, orjiastik bir düşkünlük şölenine dönüşüyordu - uyuşturucu, rock, seks ve bolca içki.

Ön tarafın tamamı beyaz ışıklarla kaplıydı ve sürekli olarak yerli bira ve votka, tekila ve cin şişeleri ile dolu tutan hang-around'lar ve müşteri adayları tarafından taşınan buzlarla dolup taşan teneke küvetlerle süslenmişti. Harleigh Rose'un iPod'una bağlı hoparlörler vardı çünkü her zaman en iyi şarkı listeleri ondaydı ve şu anda hoparlörlerden AC/DC'nin "You Shook Me All Night Long" şarkısı çalıyordu. Fallen yerleşkesinde kulüp binası, Hephaestus Oto Garajı ve Kaporta Atölyesi ve Edge Trucking için bir karakol bulunuyordu. Entrance'ın endüstriyel varoşlarındaydı, bu yüzden o saatlerde etrafta kimse yoktu.

Gürültü şikayeti için bir gece... ve olsa bile, kimse buna cesaret edemezdi.

Düşmüşler, özellikle bir kulüp partisi gibi önemsiz bir şey için uğraşılacak bir ekip değildi.

Saat o kadar geç olmuştu ki çocuklar ve eşlerin çoğu gitmişti. Ben hala dışarıdaydım, H.R., kardeşi King ve onun kadını Cressida ile bira pong oynamak için el koyduğumuz piknik masasında takılıyorduk.

İçeri girmek istedim.

Dışarısı soğuk olduğu ya da tuvaleti kullanmam gerektiği için içeri girmek istemedim.

İçeri girmek istedim çünkü Nova'nın yarım saat önce içeride kaybolduğunu görmüştüm ve bütün gece hiç takılmamıştık. Saat sabahın ikisine geliyordu, Eugene'in barında sekiz saat sonra sabah vardiyası başlayacaktı ve ben bu sürenin bir kısmını en iyi arkadaşımla geçirmek istiyordum.

O kadar sarhoştum ki ılık Blue Buck biramı geri fırlatıp Harleigh Rose'a fısıldamak iyi bir fikir gibi göründü. "Nova'yı bulmaya gidiyorum."

Hemen yüzü asıldı. King'e benimle konuşurken beklemesi için parmağını kaldırdı ama o çoktan Cressida ile öpüşmeye başlamıştı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye tısladı, mavi gözleri kuşkuyla irileşmişti. "Orospu, muhtemelen şu anda orada bir kulüp fahişesiyle birlikte olduğunu biliyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Yolanda'yla görüşüyor."

Eugene'in yerinde yeni işe başlayan Rus nakilliydi. Onu siyah elbisesi ve IQ'sundan daha yüksek topuklu ayakkabılarıyla bara girerken gördüğüm anda Nova'nın onunla tanışır tanışmaz peşine düşeceğini anlamıştım.

Ve haklıydım.

Gözlerini devirme sırası en iyi arkadaşıma gelmişti. "Sence bu onu bu gece kolayca bulunabilecek bir kuyrukla yatmaktan alıkoyacak mı?"

"Neden böyle söylemek zorundasın?" Burnumu tiksintiyle kırıştırarak sordum.

Aptal değildim. Kulübün Jonathon Nova'ya "Kazanova" demesinin bir sebebi olduğunu biliyordum.

Ama o hala Molly ve Diogo'nun oğluydu. Aldatacağını düşünmemiştim.

"Çünkü bebeğim, motorcular böyle konuşur ve eğer henüz fark etmediysen, ben onlar tarafından yetiştirildim. Ve flaş haber, nasıl olduğunu anlayacak kadar uzun süredir buralardasın. Oraya giriyorsun," parmağıyla kulüp binasının gölgeli açık kapısını işaret etti. "İçeri girdiğinde o adamın taşaklarını kulüp amının derinliklerinde bulmayı bekliyorsun."

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beni şok etmek. İçeri girmemem için beni incitmek, ama tavsiyesini görmezden gelip yine de yaparsam, o zaman acımasız uyarısıyla desteklenirdim.

İşe yaramadı.

Kalbimde çok fazla umut ve damarlarımda acının ya da acı potansiyelinin yankılanmasına izin vermeyecek kadar likör vardı.

Bunun yerine kendimi kontrol ettim, dekolteli, süet, püsküllü bluzun içinde göğüslerimi ayarladım, giydiğim düşük bel, yüksek kesim jean şortu yukarı kaldırdım. Belimin solundan kalçama ve uyluğuma doğru inen şakayık demetleri, sağ kolumun kolu, lotusun kenarı ve göğüslerimin arasındaki kıvrımlı parşömen işi, üstümün değişen malzemesinin altında sadece kışkırtıcı bir ipucu

olarak dövmelerim tam olarak sergileniyordu. Son birkaç yılda nihayet dolgunlaşmıştım, kalçalarım ve kıçım yuvarlaklaşmıştı,

Yerçekimine boyun eğecek kadar büyük göğüsler, sütyensiz bile bana hınzırca göğüs dekoltesi verecek kadar.

Sonunda dikkat çekecek şekilde bir kadın olmuştum.

Nova bile üvey kardeşinin at gözlükleriyle oturup dikkat kesilmek zorunda kaldı... değil mi?

Belime kadar uzanan saçlarımı omzumun arkasına attım ve H.R.'ye hissetmediğim ukala bir sırıtış fırlattım. "Daha çok erken, eminim kardeşlerle takılıyordur. Ayrıca, eğer kafası meşgulse, bana ne? Dışarı çıkıp kız arkadaşımla takılacağım, değil mi?"

Ondan izin almam gerekmediği halde izin istiyordum. Bu benim onay isteme yolumdu çünkü saçmaladığımı biliyordum ama kendimi olması gerektiği gibi kınamayacaktım.

Beni anlayacak tek bir kişiye ihtiyacım vardı. Göğsümde yeşeren ve çiçek açan bir bahçeye sahip olmanın, o tek adamın içinden geçmesini beklemenin ama asla geçmeyeceğini bilmenin nasıl bir his olduğunu anlamak için.

Ya Harleigh Rose?

Dikenli bir gül kadar dikenli olabilirdi, ama karşılıksız aşkı herkesten daha iyi anlıyordu ve daha da iyisi, beni ağabeyimden başka herkesten daha çok anlıyordu.

Dramatik bir şekilde içini çekti, birasının geri kalanını fondip yaptı ve beni yoluma itmeden önce ıslak ağzını elinin tersiyle sildi. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, benim onayımla git o zaman. Her iki durumda da burada olduğumu biliyorsun."

Teşekkür etmek için yanağına bir öpücük kondurduktan sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve umutla dolmuş bir halde kulüp binasına giden merdivenleri hızla çıktım.

Tehlike de bu değil miydi zaten? Umut, insan kalbini uçabileceğini hissedene kadar doldururdu ve aşırı şişirilmiş bir balonun patlamasının çok daha kolay olduğunu unutmak çok kolaydı.

Kulüp binasının içi karanlıktı ve esrar dumanıyla doluydu, tatlı ve iğrençti. Koku ev gibi hissettirecek kadar tanıdıktı, Boner ve Kodiak'ın The Wet Lotus striptiz kulübünden çıplak bir striptizciyle vücut shot'ları yaptığı barın yanından geçip Skell'in karısı olmadığı belli olan biriyle çiftleştiği koridordan geçerken bunu düşünmek garipti.

Ama orada, rock müziğin ve dumanın yoğun cazibesinin ortasında, bir grup kanun kaçağı günahkârla birlikte bir ahlaksızlık evinde kendimi böyle hissettim.

Evdeymişim gibi.

Koridoru sonuna kadar takip ettim, T şeklindeki koridor sağa ve sola dallanıyordu, kardeşlerin odaları binanın arka tarafına yayılmıştı. Nova'nınki üç kapı aşağıda, sol taraftaydı ve kapısının aralık olduğunu görebiliyordum.

Baş dönmesi göğsümde açılmış bir kavanoz kelebek gibi patladı, kanatları kaburgalarımın arasında uçarken beni gıdıkladı.

Ne olacağını bilmiyordum.

Belki de kapıyı itip açtığımda onu uysal olacak kadar sarhoş bulacağıma, üniversite için Vancouver'da olduğum haftalar süren ayrılıktan sonra beni görecek kadar mutlu olacağına, beni farklı bir şekilde fark edeceğine dair bir fantezim vardı. Sonunda beni tarihsel bağlamımızdan bağımsız olarak görecek ve beni şehvetli, yetişkin bir kadın olarak görecekti.

Ama bu çok özeldi. Umudum her şeyi kuşatıyordu, o kadar baskındı ki, hiçbir şekli yoktu, sadece ılık su gibi her santimime yayılan yumuşak, parlayan bir maddeydi.

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu ve endişeli nefesimi kontrol etmeye çalışarak kapısına doğru ilerlerken alnımdan terler b o ş a n ı y o r d u .

Bir inilti, nefes nefese bir ünlem sesi vardı ve bir şeye izinsiz girdiğim belli olmasına rağmen beni bir şekilde kapıya yaklaştırdı.

Koridordan yatak odasına düşen altın rengi ışık, dar bir bele doğru sivrilen geniş, dövmeli bir sırtı aydınlatıyor, çarşaf umutsuzca bir erkek kalçasının sert kabarıklığına yapışıyordu.

Sırtındaki kasların nasıl çalıştığını biliyordum.

Loş ışıkta bile, etinin üzerinde oynaşan dövmelerin karmaşık kıvrımlarını ve girdaplarını izleyebiliyordum.

Arzu içimde uğuldarken, nefesimi çalarken, meme uçlarımı sert tepelere kadar sıkarken, karnımda beni yerle bir edeceğini düşündüğüm bir ateşi tutuştururken tenim neredeyse acı verici bir şekilde çakıllandı.

Birini beceriyordu.

Kıskanmam gerekirdi ve kıskandım da, tadı damağımda metalik bir his bıraktı.

Ama karşılık bulma umudu olmayan aşk acısı çeken bir kız için bu an boşa harcanamayacak kadar güzeldi.

Onu bu şekilde altında yatan kişiyle görmek, onun tüm cinsel çekiciliğinin açığa çıkışına tanık olmamın tek yoluydu.

Tükürük dilimin altında birikti.

Kalçalarımı birbirine bastırıp cinsel organımın tepesinde zonklayan yanığa sürtündüğümde, orası da kayganlaşmıştı.

Eğer fark etmek için bana doğru bakarsa, içine dalabileceği bir kuyu.

Ama

yapmadı. Hiç

olmadı.

O anda, diğer pek çok anda olduğu gibi, kendi görünmezliğime o kadar inanmıştım ki, tamamen yasak olan bir şeyi yapmaya cesaret ettim.

Dar açılan kapının gölgelerine doğru eğildim, kalçamı duvara yasladım ve parmaklarımı düz karnımdan aşağı, kot şortumla tenim arasındaki kıvrıma doğru açtım.

Üvey kardeşimin başka bir kızı becermesini izlerken kendime dokundum.

Klitorisim sertleşmiş ve kömür gibi yanıyordu. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim, sadece birkaç saniye oynadıktan sonra boşalmak için yanıp tutuşuyordum çünkü Nova'nın görüntüsü içimi dışımı yakmıştı. Çarşafı geriye attığında, nefesimin sonunu ısırdım ve titredim.

Kıçı yüksek ve gergindi, her iki yanında kalın kaslarla çukurlaşmış ikiz altın et ayları vardı. Elimi kalçalarının arasındaki gölgede oynatırken o kabarıklığı ısırmak, taşaklarının dikişini izlemek ve hevesli parmaklarımı sikinin etrafına sarmak istedim.

Onun ağırlığını avucumda hissetmek istedim.

Tepemde boncuk boncuk ter vardı ve bir damla yavaşça şakağımdan aşağı süzülüyordu.

Adam her hamlenin sonunda kadının içine girerken kadın coşkuyla inledi. Korkunç, umutsuz bir an için

Kapı çerçevesine sürtünmeyi düşündü, ona karşı nasıl hissedebileceğini hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Bunun yerine, boştaki elimle meme ucumu çimdikledim ve bir iniltiyi bastırdım.

Nova aniden geri çekildi ve ben donup kaldım, parmaklarım klitorisime bir damga gibi bastırdı, göğsüm kabardı, bana doğru bakmamasını umuyordum.

O yapmadı.

Bunun yerine, çekilmeden yatağın ucunda durdu ve kadını tekrar sikinin üzerine sürükledi, bacaklarını omuzlarına kaydırdı. O zaman profilini görebiliyordum, tutkuyla gerilmiş, tasmalı vahşetle kızarmıştı. Daha hızlı, daha sert hareket etmek istiyordu. Onu mahvetmek istiyordu ama yapamadı. Bir şey onu geri tutuyordu, böylece gerçek karanlık arzularının sadece bir pırıltısı gıcırdayan dişlerinde ve parlayan kahverengi gözlerinde görülebiliyordu.

Onu izlemek son derece erotikti, bir erkeği, hem de herhangi bir erkeği değil, Nova'yı, üvey kardeşimi, en iyi arkadaşımı gözetlemenin iffetsizliği her şeyi bir uyuşturucu gibi artırıyordu.

Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım, bakire olduğum ve her şeye rağmen şu anda başka bir kadınla sevişen adamın beni fark etmesini beklediğim düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Ama her zaman canlı bir hayal gücüne sahip olmuştum ve onun yerine kendimi koymak çok kolaydı.

Elim klitorisimin üzerinde daha hızlı dolaşırken nefesim dudaklarımda kekeliyordu ve Nova konuşmak için ağzını açtığı anda, bunun öz kontrolümü yerle bir edecek bir kıvılcım olacağını biliyordum.

"Al şunu," diye homurdandı, eli yataktaki yumruktan kızın boğazına doğru kayarak sıkıca sarıldı. "Sikimi al,

ve beni boşalt."

İçimdeki her şey boğuk bir an için durakladı. Elim klitorisimde, nefesim ciğerlerimde, kalp atışlarım hızlanıyordu. Serbest bırakılmadan önce sıkışmış bir fermuar gibi, kısa bir süre durdum ve sonra açıldım. Orgazmım boyunca çalışırken amımdan müstehcen ıslak sesler çıktı ve nefesim ciğerlerimden patladı. Neyse ki, çift daha da fazla ses çıkardı, nefes nefese kaldı ve homurdandı, coşkuları içinde hayvanlara dönüştüler.

Aşağı inerken klitorisimin üzerinde yavaş ve nazik daireler çizerek kendimi kuruladım ve ağır bir şekilde kapı çerçevesine yaslandım. Bakışlarım odaklanmamıştı ve seks sonrası sersemliğimle aciliyetimi ve dikkatimi kaybetmiştim.

Bu yüzden Nova sonunda kendini düzeltip kapıdaki aralıktan doğrudan bana baktığında bunu beklemiyordum.

Aleti loş ışıkta parlıyordu, ıslaktı ve hâlâ çoğunlukla sertti, uzun ve kalındı, o kadar sert atıyordu ki havada hafifçe zıplıyor gibiydi.

Bilinçsizce dudaklarımı yaladım, kalbim hala çarpıyordu, yakalanmıştım ama bu konuda ne yapacağımı düşünemeyecek kadar tahrik olmuştum.

Peki ya Nova?

Sadece bana baktı.

Sonsuzluk gibi gelen uzun, pekmez gibi bir saniye boyunca, seks kokulu odanın öbür ucundan yakışıklı, seksi gevşemiş yüzüne baktım ve tepkisini okumaya çalıştım.

Bana hiçbir şey vermedi.

Bunun yerine, bir an sonra bakışları yatakta memnun bir kedi gibi kıvrılan kadına kaydı ve sırıtarak

Kapıya doğru ilerlemeden önce açıkta kalan kıçına bir şaplak attı.

Bana doğru.

Nefesimi tuttum ama hareket etmedim, yırtıcıyı hisseden bir av gibi felç olmuştum.

Ve sonra karşımdaydı. O kadar yakındı ki pürüzsüz, dövmeli göğsünden süzülen ter damlacıklarını sayabilir, boğazına yaptırdığını gördüğüm lotus dövmesinin dibindeki pembeleşmeyi görebilirdim.

Gözlerim onunkilere kaydı ve ağzım açıldı. Ne söyleyecektim, hiçbir fikrim yoktu.

Ama ben sesimi çıkaramadan kapıyı kapattı. Tam suratıma.

Tahtanın arkasından derin kahkahalar ve yataktaki kıza yeniden katılırken yüksek sesli bir kıkırdama duyabiliyordum.

Yaşadığım deneyim ve verdiği yanıt karşısında şaşkına dönmüş bir halde elimi jean şortumdan çektim ve temizlenmek için banyoya gitmeden önce kalçamdaki yapışkanlığı sildim. Ayna beni gösteriyordu, büyümüş ve dışarı çıkmıştım, sonunda birçok erkeğin bana erişmek istediklerini söylediği kıvrımlarla gelişmiştim.

Ama Nova değil. Asla Nova değil.

Çünkü ben onun ölen en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydim, onun yerine koruyup kollayacağına söz verdiği kızdım.

Onun beni asla sevmeyeceğini biliyordum, aynı şekilde benim de onu arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Bazı şeyler şifreli olarak yazılır, vücuda sabitlenir. Nefesin ciğerlerdeki hareketi, kalbin göğüsteki atışı. Nova'nın kanımdaki hissi de aynı şekilde içseldi. Artık

kendi kolumu kesmektense, ondan kurtulmayı tercih ederim.

Birini sevmek, onun da bu sevgiye karşılık vermesine bağlı olmamalıdır.

Birini sevmek, karşılık vermekten ayrı olarak var olmuştur.

Ama Nova öyle düşünmese de yakışıklı olduğumu kendime bir kez daha hatırlatmaya çalışarak ellerimi yıkarken ve aşırı ısınmış yüzüme su çarparken bile hayatımı böyle birini severek geçirmenin sağlıklı olmadığını biliyordum.

Dane benim için böyle bir şey istemezdi.

Ve Nova'nın bir zamanlar bana söylediği gibi, hayatımı ikimiz için yaşamayı Dane'e borçluydum.

Ona olan sevgim maddeden çok umuttu ve aç kalbimi ayakta tutmaya ancak yetiyordu.

Daha fazlasını hak ediyordum.

Tıpkı Dane'in daha fazlasını hak ettiği gibi.

Ve Nova'nın tepkisi, benim bariz ilgimi umursamazca görmezden gelmesi, ağlamak istememe yetti çünkü sonunda balonu delen iğne gibi hissettirdi.

Sarhoş bir şekilde, yavaş yavaş bunu kabullenmeye çalışıyordum ki banyonun kapısını açtım ve biri bana çarptı, elini göğsüme götürerek beni doğruca içeri itti.

Nova.

Pembemsi mor renkteki muhteşem ağzı sürekli dut lekesi varmış gibi hırıltılı bir şekilde kapanmış, gözleri parlıyordu.

"Bu ne lan Li?" diye hırladı, o kadar derinden ve alçak sesle ki kelimeleri duymaktan çok hissettim.

Eli göğüslerimin arasında, parmakları etimin üzerinde geziniyordu. Farkında olmadan, uyarılmayla savaşırken bile meme uçlarım sertleşti ve sinirlenmeye başladım.

"Mahremiyet istiyorsan kapıyı kapatmak diye bir şey duydun mu hiç?" Küstahça karşılık verdim.

Artık bir kız değildim.

Uzun zamandır gitmemiştim. Bana zorbalık yapamazdı.

"Birini beceriyor olmamın bana biraz rahat vermen için yeterli bir neden olduğunu sanıyordum," dedi.

Bronzlaşmış, dövmeli teninin altında boynundaki nabız atıyordu. Göğüs kafesimin üzerindeki eli öfkeyle büküldü ve beni duvara doğru daha sert itti.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Seni asla namuslu biri olarak görmedim, Nova," diye karşılık verdim, yüzüne baktım, savunmaya geçtim çünkü hatalı olduğumu biliyordum ama bir centilmen gibi peşini bırakamadığı için utanmıştım. "Sorun nedir? Sikin biraz sola mı sarkıyor?"

Homurtusu dudaklarıma sıcak hava püskürttü. "İyi bir göz zevki aldın, sen söyle."

"Senin derdin ne be?" Hareketsiz omuzlarını itekleyerek talep ettim. "Ne olmuş yani? Evet, seni izledim, tamam mı? Bir saniye kadar. Kendine gel."

"Bence beni unutması gereken sensin," dedi soğuk bir şekilde. "Çocuklar son zamanlarda senin hakkında beni rahatsız ediyorlardı. Bana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyorlar, ama ben de düşündüm ki, biz bir aileyken Çiçek Çocuğumun beni böyle düşünmesine imkan yok. Sonra geçen gün silahımın altında, rahat edemiyormuşsun gibi kıvranıyordun.

Seni mürekkeplerken benim için hep kıpırdamadan durdun. Sonra fark ettim ki, ellerim lanet olası memenin üzerindeydi. Bu muydu yani?"

Neredeyse ağzıma doğru hırlamak için yaklaştı. "Bu seni tahrik etti mi, Lila?"

"Kapa çeneni," diye bağırdım, onu itmeye çalışıyordum, kalbim sıkıştığı ahırdan kaçmak isteyen bir mustang gibi kaburgalarımı tekmeliyordu. "Ve gözümün önünden çekil ve sürtüğüne geri dön!"

Ama yüzümden çekilmedi.

Bunun yerine daha da yaklaştı, öyle ki göğsümdeki eliyle duvara yapışmakla kalmadım, tüm vücudunun ağırlığı bedenime yapıştı. Göğsünün göğsümü düzleştiren mutlak katılığını, uyluklarındaki sert kasların benimkilere baskı yaptığını ve elinin boğazıma dolanana kadar yukarı, yukarı hareket ettiğini, nasırlı başparmağının nabzıma değdiğini hissedebiliyordum.

Ciğerlerim sanki az önce bir yarışta koşmuşum gibi havayı içeri çekmeye çalışarak kabarıyordu ve bir bakıma öyle de olmuştu. Hayatım için koşuyormuşum gibi hissediyordum, bu durumdan, Nova'nın onu herkesten daha çok sevdiğimi ve seveceğimi fark etmesinden, o beni sevemese bile.

"Beni dinle, Li," diye hırladı Nova, dudakları kıvrılmış, gözleri sadece erimiş kehribarın ince yarıklarını görebileceğim şekilde kısılmıştı. "Kafanı peri masalı saçmalıklarıyla doldurmana izin vermeyeceğim. Ben parlayan bir şövalye falan değilim, anladın mı? Ben bisikleti olan, elleri kanlı ve kalbinde iblisler kadar ciddi şeyler olan bir adamım. Senin için çiçeklerim ya da romantizmim yok ve dürüst olmak gerekirse, asla da olmayacak. Bunu kafana sok, tamam mı? Peşimde hurda arayan başka bir zavallı kıza ihtiyacım yok."

Sözleri tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi göğsümü delip geçti. Direniş yok, tereddüt yok. Sadece metal, kasları, deriyi ve kemiği doğruca kalbime doğru kesti.

"Acınası mı?" Zalimliği karşısında yıkılmış bir halde yankılandım. "Cidden şu anda bana zavallı mı diyorsun?"

Bu o değildi. Bu

biz değildik.

Küçük bir kız olduğumdan beri geçen yıllar içinde daha da yakınlaşmıştık. En iyi arkadaşı gitmişti, o kadar uzun süredir kayıptı ki öldüğü sanılıyordu. Ben de onun en iyi arkadaşı oldum.

MC'deki kardeşleri gibi değil, ama iki insanın birbirlerinin arkasını kollayarak, hem iyi hem de kötü anılarla birbirlerine bağlanarak hayatlarını sürdürmeleri gibi.

Lise mezuniyetimde elinde bir buket kır çiçeği ile oradaydı.

Derslerin yapısından nefret ettiğim için üniversiteyi bıraktığımda yanımdaydı ve bana Eugene ile barda iş bulan da oydu.

Hastalandığımda, üzüldüğümde, sıkıldığımda ya da yalnız kaldığımda yanımdaydı. Benimle birlikte sahil boyunca ve iç kesimlerin buruk sıcaklığına doğru yolculuklara, Booth'larla Portekiz'e iki haftalık bir geziye ve sadece ikimizin Fas ve Mısır'a yaptığı on günlük bir yolculuğa çıktı.

O, çok gerçek bir şekilde benim her şeyimdi.

Bırakın beni aşağılamayı, beni küçümsediği bir zamanı bile hatırlamıyordum.

Yine de buradaydı, bana zavallı diyordu.

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, gözlerimin arkasında her zaman bir gözyaşı selini takip eden yanmayı engellemeye

çalıştım. "Acınası mı?" Tekrar boğuk bir fısıltıyla sordum. "Benim zavallı olduğumu mu düşünüyorsun?

Tanıdığım en iyi adam olduğun halde seni sevdiğim için mi? Beş yaşımdan beri benimle ilgilenen, beni seven ve koruyan adam gibi bir adamı istemenin acınası olduğunu mu düşünüyorsun? Tamam, Jonathon," dedim, sadece irkilmesini izlemek için, çünkü konuşmam boyunca ağzının ve gözlerinin yavaşça yumuşaması yeterince iyi değildi. "Tamam. O zaman beni zavallı olarak kabul et."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama tüm tavırları ısınmış ve yumuşamış olsa da vücudu hâlâ benimkine karşı kıpırdamayan bir güçtü.

"Dur," diye tersledi Nova, kalçalarını benimkilere daha sıkı bastırarak. "Bunun seninle ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Yanılıyorsun. Bu, sana asla ikinci bir bakış atmayacak bir adam için hayatını boşa harcamanla ilgili çünkü seninle göz göze gelmek onun hakkı değil ve senin gibi bir kızla ilgilenmek de onun haddine değil."

Kelimeleri duymadım. Zihnim hâlâ göğsümde açılan yaraya odaklanmıştı, hançeri çıkardıktan sonra bile. Kendimi tükenmiş ve tükeniyor hissediyordum, deliği kapatamıyordum.

"Her neyse," diye iç geçirdim, sesim o kadar bozguna uğramıştı ki tanıyamadım. "Bırak gideyim, söz veriyorum bu zavallı kız seni de bırakacak."

Ve ciddiydim.

Bundan o kadar nefret ettim ki, bunun adaletsizliğinin içimde bir bulantı dalgasına dönüştüğünü hissettim.

Ama ciddiydim.

Onu karşılıksız sevmekte bir sorun görmüyordum ama duygularım yüzünden beni inatla aşağılayan birini sevmeyi reddediyordum.

"Her şey yoluna girecek," dedi Nova, sesinde korkudan kaynaklanabilecek bir tını vardı. "Her şey yoluna girecek, sen de bu aptal aşkı geride bırakacaksın. Sen hâlâ benim kızımsın. Her zaman benim Çiçek Çocuğum olacaksın."

Çenesine bakarken gözlerim görmüyordu, dalgınlıkla oradaki kalın siyah kirli sakalla kaplı hafif yarığı fark ettim.

"Keşke hepimiz pastamızı yiyebilseydik," diye fısıldadım.

Eğer bakıyor olsaydım, çatık kaşlarının altındaki kahverengi gözlerinin yoğunluğunu fark edebilirdim. Boğazındaki lotus çiçeği dövmesinin sertçe yutkunurken nasıl sallandığını fark edebilirdim.

Ama yas tutmanın özelliği de bu; sizi dünyanın nüanslı renklerinden soyutlayıp düz siyah ve beyaza indirgiyor.

Aşkımı reddeden adamın yüzünden başka bir şey görmedim.

Bu yüzden, yan tarafa geçmeden önce mayalı nefesini yüzüme üfleyen sert bir iç çekişle beni bıraktığında, öylece gittim.

Tek bir kelime daha etmeden oradan ayrıldım ve Nova'nın söyleyecek daha çok şeyi olsa da o da konuşmadı.

CHAPTER EIGHT

LILA

İKI YIL SONRA.

JAKE, Eugene'inkini beğenmedi.

Bu çılgıncaydı, çünkü Eugene's Bar benim ikinci evimdi ve bundan daha fazlası, doğrudan, filtrelenmemiş havalıydı.

Gerçek bir dive bar olamayacak kadar bakımlıydı, ancak duvarları kaplayan neon tabelalar, çerçeveli ve imzalı grup posterleri ve motorcu gereçlerinden oluşan seçkin seçki, baştan aşağı bir badass tarafından seçilmişti. Kapıdan içeri girerken Hunter S. Thompson ve Rat Pack, Patsy Cline ve Allen Ginsberg'in uğrak yeri olan bir yere girdiğinizi hissediyordunuz.

İçeri giren en heteroseksüel müşterileri bile sarhoş edecek kadar yoğun bir ambiyansı ve atmosferi vardı. Eugene's bir motorcu barı, sahibinin iri elleri tarafından yapılan süslü bir kokteyl içmek için iyi bir yer ve hafta sonları yeni gruplar keşfetmek için en iyi bar olarak ün yapmıştı.

Bayıldım.

Motorcu kızlarla -Harleigh Rose, yengesi, Cressida, Hannah, Maja, Cleo ve Loulou- çalışmadan önceki yıllar boyunca orada o kadar çok zaman geçirmiştim ki, aslında orası benim şu an olduğum kadına dönüşmeme yardımcı olmuştu.

Hippi ve rock.

Doğal ve çalışılmış.

Yumuşak ve elektrikli.

Bu yüzden nişanlımın oradan nefret etmesi beni sadece rahatsız etmedi.

Bu beni çok rahatsız etti.

Bu yüzden randevu gecesi orada olmamamız gerekirken oradaydık çünkü Jake her zaman

Barda böyle bir huysuz.

Onu iklime alıştırmak için son bir deneme yapıyordum.

"Surat asmayı kes," diye takıldım ona, bir elimi kalçasının kıvrımından aşağı kaydırarak, ilk kez değil, bir kez olsun pantolon yerine lanet olası bir kot pantolon giymeyi denemesini diledim. "Eteğimin altına bir şey giymiyorum ve eğer iyi bir çocuk olur ve gerçekten gülümsersen, daha sonra beni banyoda becermene izin verebilirim."

Jake başını bana doğru sallarken dudaklarını büzdü ama kahverengi gözlerindeki küçük pırıltı isteksizce eğlendiğini gösteriyordu. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun? Şu anda burada saydığıma göre dört adam var ve seni banyoda becerdiğimi duysalar muhtemelen kafamı uçururlar."

Çubuğu hızlıca süpürürken alt dudağımı ısırdım ve sonra şakacı bir şekilde omuz silktim. "Ben altı saydım." Ona göz kırptım. "Haklısın. Düşmüşler biraz aşırı korumacı olabiliyor ama biraz tehlike seksi bir şey, sence de öyle değil mi?"

"Lila..." dedi, sanki söylediklerimi geri almam için bana zaman tanımak istermiş gibi adımı uzatarak. "Bazen gerçekten çok fazla oluyorsun."

Çok fazla.

Bir konuda fikir ayrılığına düştüğümüzde Jake'in değişmez nakaratı buydu.

Müşterilere karşı çok flörtözdüm.

Rockabilly kıyafetlerimle çok
seksiydim. Güldüğümde çok
gürültülüydüm.

Seksi başlattığımda çok agresifti. Çok,
çok, çok fazla.

Ona gözlerimi devirdim. "Çok güzel olman iyi bir şey, biliyor musun? Yoksa kıçındaki sopaya katlanamazdım."

Yine dudakları seğirdi.

Bu gibi küçük jestler nişanlım için bana umut veriyordu. Belli ki benimle evlenmek isteyecek kadar abartılı kişiliğimden hoşlanıyordu, ama içinde bu düzeyde bir yaşamı ve kendisi için yaşamayı kabul etmeyecek bir şey vardı.

Ateşe yakın olmak ama yanmayı hissetmemek istiyordu.

Zaman ve sabırla bir gün birlikte yanabileceğimizi umuyordum.

"Ben şanslı bir adamım," dedi içtenlikle, o geniş, kahverengi gözleri benimkilere takılırken sevgi doluydu.

İfadesini bir öpücükle noktaladığında mırıldandım, elimi kısa saçlarının arkasına soktum ve daha fazlası için onu kendime çekmeye çalıştım.

Bir kahkaha atarak sözünü kesti ve elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Lila, her yerime ruj bulaştırıyorsun."

Sırıttım. "Güzel, bayanlar benim olduğunu hemen anlasınlar, böylece seninle flört ederlerse parmaklarını kırmak zorunda kalmam."

Kıkırdadı ve ondan bunu duymak bana kendimi yüz dolar kazanmış gibi hissettirdi.

Belki de Harleigh Rose'un dediği gibi, Jake benim için mükemmel değildi.

Ama hepimiz onun gibi ruh eşimizi bulamadık.

Yıllarca ayrı kaldıktan, birbirlerini öyle ya da böyle sevdikten sonra, kızım H.R. nihayet hayatının aşkıyla, artık emekli bir polis olan Lionel Danner ile birlikteydi.

eski bir beyefendi gibi ve genç bir Clint Eastwood'a benziyordu.

O şanslı bir kaltaktı.

Ama Jake bana karşı

iyiydi. Benim için iyiydi.

O benim vahşi kalbime demir attı ve bana mantıklı olmamı hatırlattı.

Pratik.

Molly ve Diogo onu sevdi.

Hudson onun sıkıcı olduğunu düşünüyordu, ama dürüst olmak gerekirse Huds, dokuzdan beşe bir işi olan ya da takım elbise giyen herkesin sıkıcı olduğunu düşünüyordu.

İkisi de finans sektöründe çalıştıkları için Milo onu yeterince seviyordu ama Milo kimseye kızacak bir adam değildi.

Düşmüşlerin geçen Noel'de evlat edindiği, çoğu zaman Zeus ve Lou'yla, bazen King ve Cress'le, geri kalan zamanlarda da Booth'larla yaşayan çocuk Ares, Jake hakkında hiçbir şey söylemedi. Zaten söylemesine de gerek yoktu. Hispanik sözde ağabeyimden daha güzel gözleri olan biriyle hiç tanışmamıştım.

Ve o iri, kara gözler, Jake'in adı ne zaman geçse nazik bir küçümsemenin çerçevesi oluyordu. Çocuk sadece on yaşındaydı, ama kendi toplumsal ahlak kurallarına göre tanımlanmış kromdan arabalara binen deri şövalyeler tarafından yetiştiriliyordu.

Oliver...şey, Oliver bir keresinde Jake'i yumruklamakla tehdit etmişti çünkü dövmeleri bırakmamı istediğini duymuştu. Oliver'ım bazen asabi olabiliyordu ama iyi niyetliydi.

Ve tüm Booth ailesi dövmelerimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Hepsi temizdi, mürekkep yalamışlardı ama beni ve Nova'yı bu yüzden yargılamayacak kadar tanıyor ve saygı duyuyorlardı.

Jake sadece... yeterince içtiğimi düşündü.

Kalçamın üst kısmındaki eteğimin kenarından görünen şakayıklarla kaplı zengin, altın tenime ve sağ koluma işlediğim çiçeklerle dolu koluma baktım.

Kıyafetlerimin altında daha fazlası vardı; göğüslerimin arasında bir lotus çiçeği, sutyenin balenleri gibi tümseklerin altında toplanmış çiçekler ve omuzlarımdan sırtımın aşağısına doğru epeyce bir miktar vardı.

Nova'nın Çiçek Çocuğu.

Onlarla ünlüydüm.

Nova beni ilham perisi yapmıştı ve karşılığında beni neredeyse Street Ink Tattoo Parlour kadar ünlü yapmıştı.

Dükkândan aldıklarıyla kıyaslanamayacak bir şey olduğunu biliyordum ama insanlar sosyal medyama sürekli yazıp daha fazla dövme içeriği istiyorlardı.

Photogram hesabımda neredeyse bir milyon takipçim vardı.

Street Ink ve Nova'nın her biri iki milyondan fazla sattı.

Dövme sevgim, iki yıl önce en büyük üvey kardeşimi hayatımdan çıkarmamın önündeki en zor engellerden biri olmuştu. Bedenimi bir sanata, o sanatı da bir işe dönüştüren bir adamdan nasıl ayrılabilirdim?

Yapamadım.

Yıllar geçse de bana dövme yapmaya devam etti.

Ama Harleigh Rose'u hep yanımda getirirdim.

Ya da Cleo, Cressida veya Loulou'yu.

Ya da Milo, Oliver, Hudson ya da Ares.

Bir keresinde, çok sıkıştığımda, Bat'e benimle gelmesi için yalvarmıştım. Ona bir ay boyunca bedava bebek bakıcılığı sözü vermek zorunda kalmıştım ama buna değmişti.

Çünkü Nova etrafta başkaları varken benimle istediği gibi konuşamıyordu.

Ve diğer her fırsatta ondan kaçtım.

Booth'larla Pazar akşam yemekleri her zaman kaçınamadığım tek durumdu. Kesin olmadıkça mazeret kabul etmezlerdi. Eğer bir vardiyaya yetişmem gerekiyorsa, ya da Nova bir dövme kongresinde şehir dışındaysa veya kulüple bir koşuya çıkmışsa, belki kabul ederlerdi.

Aksi takdirde, Nova'nın gençken mürekkep döktürdüğü masaya oturduk ve her şey yolundaymış gibi davrandık.

Güldük, şakalaştık, atıştık. Ama konuşmadık.

Bana sanatından bahsetmedi. Bazı geceler yaptığı gibi uykusuzluk çektiğinde benimle yatağa girmedi. Seyahat etmedik. Yürüyüş yapmadık ya da maceralara atılmadık.

Los Tres Caballeros'un yaptığı hiçbir şeyi yapmadık. Sadece dövmeler. Ve asla sadece ikimiz yalnız kalmadık.

Sadece tekmeleyemediğim o ritüel, tenimdeki elleri, etimde kas ve kemiğin altına inen ve ne kadar ayıklamaya çalışsam da kalbimde derin kökler bırakan şaheserler yaratıyordu.

Çok fazla olduğunda bir tane aldım.

Onu sevmemek.

Ne zaman onu özlediğimi hissetsem beni ikiye ayırırdı.

İkimizin aynı havayı soluduğu, seslerimizin yeni bir dövmenin tasarımı üzerinde animasyonla senkronize olduğu sadece birkaç saat.

Biz

olmanın. JB

+ LM.

Sağlıksız bir saplantısı olan bir bağımlıydım ama en azından kontrolüm altındaydı.

Ve kalbim tamamen olmasa bile hayatıma devam

etmiştim. Jake ile birlikteydim.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmışım gibi, barın kapısında bir kargaşa oldu ve bir grup motorcu, motosiklet botlarının tepinmesi ve alçak, dumanlı kahkahalar korosuyla içeri girdi.

Elbette, sık sık olduğu gibi, Nova her şeyin merkezindeydi.

Eugene'e yetişmek için Ransom, Kodiak, Boner ve Bat'i bara kadar takip etmesini sadece göz ucuyla izlemeye çalıştım ama onu iki haftadır görmemiştim ve onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Saçlarını daha kısa kestirmişti, yanları ve arkası kulaklarının arkasına ve ensesine yaptırdığı dövmeleri gösterecek kadar kısaltılmıştı ama tepesi hâlâ odadaki loş ışığı yakalayan ve gece yarısı göldeki ay ışıkları gibi yansıtan kalın, dalgalı, koyu, parlak vizon postundan oluşuyordu.

Deri kesimi ve eski, siyah kot pantolonuyla alanda kasıla kasıla yürümesini izleyen tek kızın ben olmadığımı biliyordum. Kaslı yuvarlak omuzlarından o kesimi itmenin, dar siyah tişörtü çekip çıkarmanın nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendini alamayan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

ve dilimle, dişlerimle ve parmak uçlarımla altında ne kadar mürekkep olduğunu keşfettim.

"Lila," dedi Jake sertçe, bakışlarımı sinirli ifadesine çekti. "Jonathon'la aranızda neler oluyor?"

Ona Nova demeyi reddediyordu çünkü bu onun gerçek adı değildi ve Nova'nın sürekli Casanova diye çağrılmadan da yeterince büyük bir kafası olduğunu düşünüyordu.

Dudağımın kenarını ısırdım ve parmaklarımı masanın altında gergin bir şekilde çıtlattım.

Jake koruyucu ailem hakkında her şeyi biliyordu. Pazar yemeklerine sık sık gelirdi; hatta altı ay önce evlenme teklif etmeden önce Diogo'dan benimle evlenmek için izin istemişti.

Ama Nova'yı tanımıyor, anlamıyor ya da sevmiyordu.

"Sana yüzlerce kez söyledim," dedim bıkkınlıkla. "Hiçbir şey söylemedim. Bir süre önce duygularımı incitti ve bir daha asla toparlanamadık."

Aslında, Jake'le tanıştığım gece duygularımı incitmişti.

Nova kalbimin içini başarıyla boşalttıktan sonra partiden hışımla ayrılmıştım, Hudson'ı arayıp bizi Vancouver'a götürmesi için yalvarırken Harleigh Rose da izinsiz peşimden gelmişti.

Sarhoştum, 21 yaşındaydım ve hâlâ bakireydim. Bu

olmazdı.

Böylece, öfkem, en iyi arkadaşım ve yeni favori üvey kardeşimle birlikte, bana bir ilişki bulmak için Davy Caddesi'ndeki kulüplerden birine doğru yola çıktık.

Beş dakika sonra Jake'i fark ettim. Uzun boylu, zayıf, yakışıklı ve İtalyan görünümlüydü.

Harleigh Rose onun Nova'nın temiz bir versiyonu gibi göründüğünü düşündü.

Umurumda değildi.

Muhteşemdi ve ona yaklaştığımda, bakışlarının kalçalarımı ve açıkta kalan göbeğimin üzerinde salınan saçlarımı almasından duyduğu takdiri hissettim.

O zamandan beri benim olmuştu.

Kendimi tam olarak iyi hissedip hissetmediğim.... başka bir konuydu.

"Görünüşe göre çözülmemiş bir meseleniz var," diye atıldı Jake. "Belki de bunu konuşarak halletmeyi denemelisiniz?"

Ona gülümsedim, pürüzsüz traşlı yanağını öpmek için yaklaşırken kalçasını sıktım. "Onunla konuşuyorum. O bir Booth. Ondan kaçmak neredeyse imkânsız olurdu," gerçi denemiştim. "Güven bana, zamanın iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Nova sanki konuşmamızı hissetmiş gibi o anı bara sırtını dönmek ve dirseklerini arkasındaki tahtaya dayamak için seçti, böylece odanın görsel bir taramasını yapabildi. Tişörtü, altındaki kasların kabarıklığına karşı sıkı bir şekilde gerilmişti; siyah, mürekkebinin parlak gobleniyle mükemmel bir kontrast oluşturuyordu.

Beni bulması on saniye sürdü ve bulduğu anı loşlukta gözlerini görebildiğim için değil, tüm tavrı değiştiği için anladım. Bara yaslanmış ağır vücudunun gevşek yapısı kaskatı kesildi, omuzları geriye ve yukarı yuvarlandı, çenesi taş gibi sertleşti.

Ben gülümsemedim, o da gülümsemedi.

Bunun yerine, yüzyıl gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Onun köklerinin kalbimi sıkıca sardığını ve beni ona gitmeye çağırdığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kırptım, Boner omzuna vurdu ve bağlantımız koptu.

Hiçbir şey yolunda gitmese de Jake'e usulca, "Biz iyiyiz," diye tekrarladım.

Jake makul bir şekilde, "Son zamanlarda çok şey yaşadın, eğer o senin ailen ise seni desteklemesi gerekir," dedi.

İçim burkuldu. Jake'e Nova'nın tüm hayatım boyunca bana ne kadar destek olduğunu söylememiştim. Ignacio'yu ölümden kurtarmış, ailesine para kazandırmak için liseyi bırakıp Dane ve bana bakmış ve Dane'in bir daha eve dönmeyeceğini öğrendiğimizde havaya uçan parçalarımı toplamıştı.

Banyodaki o olaya kadar bana destek olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Lanet olsun, ama bir kızın mesafeyi koruduğu için kendini sefil hissetmesi için yeterliydi.

"Sanırım senden hoşlanıyor."

Gözlerimi kırptım, aniden hayalimden koptum. "Affedersiniz?"

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Jake. "Dürüst olmak gerekirse, Lila, bazen kendini doğru dürüst göremediğini düşünüyorum. Sen hayatımda gördüğüm en muhteşem kızsın, dövmelerin olsa bile. Sevgi dolu, sadık, komik ve naziksin. Adamın üvey kardeşin olması sana karşı kayıtsız olduğu anlamına gelmez."

"O aileden biri," diye tekrarladım ama içi boşmuş gibi geldi.

"Sen çocukken taşındı. Evet, belki Milo ve Oliver, kesinlikle Hudson, seni kız kardeşleri olarak görüyorlar ama bu adam?" Barmen Olivia'yla flört etmek için öne doğru eğilmiş, kollarını barın üzerinde gevşekçe kavuşturmuş olan Nova'ya bakarken gözlerini kısmıştı.

"Diğerleriyle aynı ailesel körlüğe sahip olamayacak kadar uzakta."

"Sadece kıskanıyorsun," diye takıldım, biraz da çaresizce çünkü Nova hakkında konuşmaya devam etmek istemiyordum. "Çok tatlı."

Jake kaşlarını çattı ama ben ona güldüm ve somurtan ağzının kenarını öptüm. Nova'nın beni izlediğini, mutlu ve aşık olduğumu göreceğini bilerek bunu yapmam beni kötü biri yapmazdı, değil mi?

"İşte orada," diye yanımızdan bir ses geldi ve Jake'e döndüğümde Bat Stephens'ın kabinin kenarında durduğunu gördüm, dövmeli eklemlerinde 'Hell Bent' yazıyordu ve yumruklarına yaslanarak bize bakıyordu. "Artık hiç görmediğimiz kız."

"Hey, Yarasa," dedim usulca, çünkü adamdan her zaman şefkatli bir ilgi görmüştüm.

Tartışmasız en korkutucu Düşmüş adamlardan biriydi, sert yüzlü, denizaşırı savaşlardan yara almış ve orada topladığı şeytanların peşini bırakmadığı biriydi. Colt M45A1'ini her zaman belinde taşır, en iyi zamanlarda bile suskun kalır ve yabancılara asla gülümsemezdi.

Ama onun sadakati önce ordu, sonra da MC kültürünün kardeşliği ile şekillenmişti. Onu tanıyan herkes gibi ben de biliyordum ki, sevdikleri için mutlu bir şekilde, gönüllü olarak, gülümseyerek kurşun yerdi, çünkü onları incinmekten kurtarmak için her şeyi yapardı.

Bu yönüyle bana Dane'i hatırlatıyordu ve ben de onu biraz kayıp kardeşim gibi sevmeme izin verdim.

Bir şekilde ağrıyı hafifletti.

"Selam dostum," diye selamladı Jake biraz zoraki bir sırıtışla.

Kardeşlerinin kendisini erkeklik konusunda yetersiz, takım elbise giydiği ve hiç silah kullanmadığı için daha az alfa gibi hissettirmesinden hoşlanmıyordu.

Bu adil bir yargı sayılmazdı ama ben de aynı şeyleri hissetmemek için mücadele eden bir kız olarak yetiştirilmiştim.

Yarasa Jake'e baktı, yakışıklı yüzü ifadesizdi.

Bat istemediği hiçbir şeyi ele vermezdi. Karısıyla mutlu olmadığını, ikiz çocuklarıyla başa çıkmakta zorlandığını ve pek çok şeyden eski asker kocasını sorumlu tuttuğunu biliyordum ama onunla konuşurken bunu asla anlayamazdınız. Bat, kulüpteki herkesin dinleyecek birine ihtiyaç duyduğunda ve daha da ötesi bir konuda arkasını kollayacak birine ihtiyaç duyduğunda başvurduğu kişiydi.

Ama içinde her zaman bir yoğunluk vardı, sanki kara gözlerinin arkasında gizlendiğini gördüğüm şeytanları zorla zincirliyormuş gibi.

Bir keresinde Nova, Yarasa'nın cehennem buz tuttuğunda olan şey olduğunu söyleyerek dalga geçmişti ve bu tezat ona uymuştu.

"King ve Cress'in nişan partisine ikiniz de geliyorsunuz," dedi Bat soru sorar gibi değil. "Gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

Eğer Jake gitmek istemezse, Bat'in nişanlım hakkında tahmin ettiği her şey doğrulanmış olacaktı.

Jake'in dizini sıkarken sahte ve parlak bir gülümsemeyle "Elbette öyle," dedim. "Hayatta kaçırmayız."

Jake yanımda kaskatı kesildi ama ben sadece akışına bırakması için sessiz bir yalvarışla kalçasını sıktım. Umutsuzca kardeşlerden hoşlanmasını istiyordum ama daha çok, en azından Jake'e saygı duymalarını istiyordum.

Bat bana aksini söyleyen düz bir bakış fırlattı ve kara gözleriyle neden Jake'le birlikte olduğumu anlayamadığını ifade etti.

Ona ince bir gülümsemeyle karşılık verdim, sonra Nova omzunun üzerinden belirdiğinde dişlerimin arasından bir nefes çektim, son birkaç yıldır takındığı o çarpık, kırılgan sırıtış çarpıcı yüzüne damgasını vurmuştu.

"Selam hanımlar," diye selamladı elindeki köpüklü bira bardağını masaya bırakıp Jake ve bana sırıtarak. "Selam vermeden bütün gece burada saklanmayı planlıyormuşsunuz gibi görünüyordu, bu yüzden meseleyi kendi ellerime alabileceğimi düşündüm."

Bat hafifçe homurdandı ama şaşırtıcı bir şekilde cevap veren Jake oldu: "Merhaba demeyi hiç planlamıyorduk. Buraya bir randevu için geldik."

"Randevu mu?" Nova kaşlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla Jake ile barın arasına baktı. "Hanımını Eugene'in yerine şarap içmeye ve yemek yemeye getiren bir adam olduğunu düşünmezdim."

Jake, "Tıpkı benim de seni güzel ve şık bir kadına yemek yedirmekten anlayan bir adam olarak görmeyeceğim gibi," diye karşı çıktı.

Gözlerim kocaman oldu ve kendimi içinde bulduğum duruma benim sebep olduğumu düşünmüş gibi başını hafifçe sola eğen Bat'a bir surat ifadesi takındım. Ona burnumu kırıştırdım ve o da parmaklarını masaya vurmadan önce küçük bir kahkaha attı.

Nova'nın sırtına bir tokat atıp çenesini bana doğru eğdikten sonra bara geri dönerek, "Yetişmen için seni yalnız bırakayım," dedi.

"Hain," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" Nova sanki çok iyi arkadaşmışız gibi kocaman bir gülümsemeyle sordu ve yanıt beklemeden dairesel kabinin benim tarafıma oturdu ve sert kalçası benimkine değene kadar yana kaydı.

Her zaman istediğim ama sahip olamadığım adamla, ondan emin olmasam da hayatımın geri kalanını adadığım adam arasında sıkıştığımı fark ettiğimde kalın bir şekilde yutkundum.

Bunlar neden benim başıma geldi?

"İyi görünüyorsun, Çiçek Çocuk," diye mırıldandı Nova, alçak sesle ve samimi bir şekilde, çenesini eğip sıcak bakışlarını vücudumdan aşağı dökerken. Birden, küçük, yıpranmış jean eteğimi giydiğime ve içime sütyen giymeden dar, beyaz, nervürlü atletimi giydiğime pişman oldum. Meme uçlarım onun sıcak bakışları altında çakıllaştı ve uzun saçlarımı omuzlarımın üzerinden geçirerek onları örtecek şekilde umursamazca ayarladım.

Nova'nın sırıtışı sol tarafta daha yukarı kıvrıldı ve hınzır sırıtışını, 'uslu durmayacağım' ifadesini sergiledi.

Birçok gülümsemesi olan bir adamdı ve ben her birini tanıyordum.

Kıvrık parmağını uzatıp arkasını mürekkep sürülmemiş kolumun üzerinde gezdirdi. "Hâlâ buralarda ayçiçeği mi düşünüyorsun?"

Hafif sertliğin altında tüylerim diken diken oldu ve sahiplenici kolunu omuzlarıma dolayan Jake'e yaklaşırken hafifçe ürperdim.

"Evet," dedim, sonra boğazımı temizledim çünkü kısık sesim normalden daha da hırıltılıydı. "Evet, belki."

"Biraz Suntastics," dedi, bakışlarımız kilitlendiğinde gözleri yumuşadı.

Muhteşem Sarı Ayçiçekleri.

Ellie'nin öldüğü gece konuştuğumuz çiçekler.

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı ve ondan nefret ettim, benimle bu kadar ustaca oynadığı için ondan nefret ettim. Beni herkesten daha iyi tanıyor olması ona zayıflıklarımı bana karşı kullanma hakkını vermiyordu.

Çenemi havaya kaldırdım ve Jake'e doğru eğilirken ona baktım. "Bekleyebilirim. Jake düğünden önce yeni mürekkep yaptırmamı istemiyor."

Nova'nın güzel yüzünde çirkin bir ifade belirdi ama o bunu nazik ifadesinin arkasına saklayamadı. "Ah, öyle mi?" Yüzüklü eline baktı ve parmaklarını açıp yumarken arkasındaki kafatasının esnemesini izledi. "Jake senin çok seviyor göründüğün pek çok şeyi istemiyor."

"Ve Jonathon, Lila'nın kendi aklı olduğunu unutmuş gibi görünüyor," diye karşı çıktı Jake ve ben onun kendini tutabildiği için rahatladım. "Eğer daha fazla dövme istiyorsa, yaptıracağından hiç şüphem yok. Belki de artık pek hoşlanmadığı dövme sanatçısıdır..."

Nova'nın sırıtışı acımasızdı, Jake'in boğazına dayanmış bir bıçak kadar keskindi. Bu bana, güzel olmasının Nova'nın ölümcül olamayacağı anlamına gelmediğini hatırlattı.

"Nefret etmesi zor biriyim," dedi Nova kolayca. "Öyle değil miyim, kızım?"

Ayçiçeğim.

Ona kaşlarımı çattım. "Jake İspanyolca bilmiyor. Kaba olma, Nova."

"Ah." Sahte bir özürle elini kalbine bastırdı. "Müstakbel kocanızın çocukluğunuzun dilini öğreneceğini düşünmüştüm."

"Senden önceki çocukluğumla ilgili hatırlamaya değer pek bir şey yok," diye tersledim düşünemeden.

Ve sonra solgunlaştım çünkü bu şekilde -senin önünde- söylemek, Booth ailesini bir bütün olarak kastettiğimde Nova için çok kişisel, çok özel görünmesine neden oldu.

Jake hâlâ yanımdaydı, çok sessizdi.

Kafamı kaldırdığımda onu Nova'ya ters ters bakarken buldum, klasik yakışıklı yüzü hoşnutsuzlukla buruşmuştu.

Odanın öbür ucundaki barda Boner, Bat, Ransom ve Kodiak sevimli barmenlere sırtlarını dönmüş, utanmadan gösterimizi izliyorlardı. Onlara ters ters baktım ama Boner bana sadece aptalca bir sırıtışla başparmağını kaldırdı.

"Nova," dedim, aniden yorulmuştum, o kadar bitkin düşmüştüm ki kemiklerim metrik ton ağırlığındaymış gibi hissediyordum ve kalbim atması için gereken enerjiyi harcamak istemiyordu. "Sadece git, olur mu?"

Bulutların ardında bile güneş gibi hiç durmayan enerjisi, ruh halimi anladığında azaldı. Bir süre kısık gözlerle beni inceledikten sonra rahatça arkasını kabine yasladı.

"Hayır," dedi. "Eğer bu adamla evleneceksen, onu tanısam iyi olur diye düşünüyorum, ha?" Yakınlardaki bir masaya bira bırakan Olivia'nın bakışlarını yakalamak için başını çevirdi. "Liv, hayatım, bize birkaç kadeh viski getirir misin?" Yumuşak ve sinsi bir sırıtışla bize döndü. "Mutlu çiftin şerefine içelim, olur mu?

Nişanı kutlayacak zamanımız olmadı ve şimdi tam zamanı."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Jake de Nova'yla birlikte birasını yükseltiyordu ve konuştuğunda sesinde çözemeyeceğim kadar erkeksi bir cüret vardı.

İki adam kadeh tokuştururken, "Lila'ya ve bana," diye tartışmasız bir şekilde kabul etti.

Nova, "Mutlu çifte," diye düzeltti ve yanımdaki nişanlımın haberi olmadan eli çıplak uyluğuma gitti ve dizimin üstündeki hassas noktayı sıktı.

Hafifçe sıçradım ama Nova yumuşamadı. Bunun yerine, sanki ben iyi bir kızmışım da henüz bunu bilmiyormuşum gibi neredeyse küçümser bir tavırla dizimi okşadı.

Gırtlaktan gelen bir mırıltıyla, "İç, Li," diye ısrar etti.

Jake itaat etmem için dirseğiyle beni hafifçe dürttüğünde, dediklerini yaptım.

Çoğunlukla dolu olan soluk bira bardağımı dudaklarıma götürdüm ve kuruladım.

Eğer sıvı cesaret diye bir şey varsa, o zaman buna fazlasıyla ihtiyacım vardı.

CHAPTER NINE

LILA

İKI SAATLER SONRA, BIZIM MASA ÜSTÜ OLDU ÇÖP ILE BOŞ bardaklar, kirli bir kasede birikmiş kullanılmış misket limonları ve dökülen biranın yapışkan çubuğuna yapışmış tuz granülleri.

Çok yüksek sesle, çok fazla gülüyordum.

Ama ben sarhoştum ve Jake de benim 'çok fazla' olduğum konusunda yorum yapmayacak kadar sarhoştu.

Ayrıca Nova, Nova olarak oradaydı, o kadar çekiciydi ki, ondan nefret eden Jake bile, onu Eugene's Bar'a takılmak için getirdiğimden beri ilk kez uysallaşıyor, gülüyor ve gülümsüyordu.

Onun gücü buydu, üvey kardeşim, eski en iyi arkadaşım. Erkek ya da kadın fark etmeksizin, en sıkı korunan kalpleri bile etkisiz hale getirebilirdi.

Jake gülüyordu, ağzı bir karış açıktı, başı sanki ağırlığını taşıyamıyormuş gibi öne eğikti, Nova ise eve götürdüğü yaşlı bir kadının kendisini becermeden önce bebek yağıyla ovmasını istemesinin hikâyesini anlatıyordu, çünkü kadın erkeklerini yağlı seviyordu. Görünüşe göre Nova yağın üzerine kaymış ve neredeyse kendini sayvanlı yatağın kenarına atacakmış.

İyi bir arkadaş, bol miktarda içki ve yanlarımda gittikçe daha da yakınlaşan iki bedenle çok sıcaktım. Hava, yerel bir grubun "Sex on Fire" şarkısını çalmasının, terleyen vücutların ve mayalı ayının kokusunun altında bir şeyle canlıydı.

Tehlikeli bir şeyle canlı.

Nova'nın sadece nişanlıma kendisini sevdirmek için orada olmadığı, bir zamanlar 'nadasa bırakılmış bir tarla kadar sıkıcı' dediği bir adamla evleneceğim gerçeğine aniden karar vermediği ve Jake'le iyi geçinmemi istediği hissinden kurtulamıyordum.

Her ne kadar nazik, sıradan bir yakışıklı çocuk gibi davransa da Nova cam kırıkları kadar keskin ve sivri uçluydu.

Nova'nın bir oyun oynadığı hissinden kurtulamıyordum.

Bizimle anlamadığım bir oyun oynuyordu ve Jake'in kazanma umudu yoktu.

Nova o anı bana bir köpekbalığınınki kadar geniş ve hesapçı olan beyaz dişli sırıtışını göstermek için seçti.

"Kızarmışsın," diye mırıldandı, kelimeleri yanağıma doğru söylemek için yakınımda sallandı.

Geri çekildiğinde refleks olarak yanağıma dokundum. "Hayır, kızarmıyorum. Kızarmadığımı biliyorsun." Tenimin altındaki sıcaklığı gösteremeyecek kadar karaydım ve herkesin ne düşündüğümü bilmesine karşı bir koruma katmanı olduğu için buna minnettardım.

Eli çıplak kalçamdan tehlikeli bir şekilde yukarı kaydı, parmakları dantelle kaplı göbeğimden birkaç santim ötede bacağımın iç kısmındaki yumuşak, hassas deriye kıvrıldı.

"Elbette hissediyorum," diye karşılık verdi usulca.

Açık dudaklarımın arasından nefesim kesildi. Onları bilinçsizce yaladım ve gözlerinin yolu takip edişini izledim. Isı boğazımdan aşağıya, geri attığımız tüm içkilerden daha güçlü bir şekilde kavruldu ve kalçalarımın arasında birikti. Eli bu kadar yukarıdayken, oradaki ani sıcaklığı hissedebileceğinden endişelendim, bu yüzden bacaklarımı bir çırpıda kapattım.

Ne yazık ki, eli orada sıkışıp kaldı, daha sonrası için sakladığım preslenmiş bir çiçek gibi kalçalarımın arasına damgalandı.

Bir ter damlası şakağımdan aşağı damladı ve köprücük kemiğime düştü.

Nova diğer eliyle başparmağını hızla çekip aldı ve pembemsi mor renkli ağzına götürdü

benim tadımı emmek için.

Kıvrandım.

"Onu istiyorsun," dedi Jake yanımdan sert bir sesle.

Sesi, yanımda oturuyor olması, sağ tarafıma bastırması beni o kadar derinden irkiltti ki, utanç üzerime çökmeden önce kalbim bir an durdu. O yanımda otururken lanet olası nişanlımı nasıl unutmuştum?

Çünkü Nova Booth, pislik, ciddi oyunlar oynuyordu.

Nova başını yana eğdi, Jake'e bakarken yüz hatlarına şaşkınlık yerleşmişti. "Bir daha söyle?"

Jake dudaklarını birbirine bastırdı ve devam etti. "Lila'yı istiyorsun. Aranızda olan şey bu. Kabul etsen de etmesen de onu istiyorsun ve onun seni istememesinden nefret ediyorsun."

"Ah," Nova başını geriye atıp kahkaha atarken tavana doğru sessiz bir kahkaha attı ve Jake'le tekrar göz göze geldi, yüzü aniden kasvetlenmişti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Orada belli belirsiz ama tehlikeli bir cüret vardı.

Oh, çok tehlikeli.

Çünkü Jake, benim tatlı Jake'im, gururlu bir adamdı.

Finansçı bir adam. Nova kadar açık bir alfa değil, ama böyle bir tehdidi hafife almayacak kadar erkek.

Sanki unutulmuşum gibi üzerime doğru eğildi ve Nova'ya dişlerini gösterdi. "Biliyorum."

Uzun bir dakika boyunca göz göze geldiler, iki savaşçı şiddet olmadan biteceğinden emin olmadığım bir çatışmanın içindeydiler. Fakat

Sonra Nova rahatça gülmeye başladı ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kabinin karşısındaki rahat, kambur pozisyonuna geri yaslandı.

Birasını dudaklarına götürdü ve buzlu bardağın üzerinden bana göz kırptı.

Jake dar gözlerle etkileşimi takip ederken nabzı boğazında güçlü bir şekilde atıyordu.

Ve başardı.

Nova'nın özenle ektiği cesaret ipini yakaladı ve bizi ona bağladı.

Ona.

"Neden bu teoriyi test etmiyoruz?" Jake kelimeleri ısırarak, Nova'nın sunmaktan çok mutlu olduğu zehirli elmayı çiğneyerek önerdi. "Öp onu."

"Affedersiniz?" Müstakbel kocama bakmak için koltuğumda dönerek tersledim. "Jake, cidden, bunu bir saniye düşün."

"Zorunda değilim," dedi, o kadar kararlıydı ki çelikten biçimlendirilmiş sözlerinin ilişkimizin kalbine bir silah gibi saplandığını hissedebiliyordum.

Bunu yapamazdık. Asla

toparlanamayız.

Bunu temelden biliyordum çünkü bunu yapmak, Nova'yı yıllarca parlak, esnek dudaklarını benim dudaklarımda düşünerek geçirmişken, bir vejetaryenin kendisi ve dünyası için beslenme düzenini değiştirmeye karar vermesi gibi sevmeye karar verdiğim adamın önünde öpmek felaketten başka bir şey olmazdı.

"Yap şunu," dedi Jake bana, gözleri Nova'nınkilerden daha hafif, daha yuvarlak ve daha yakındı ama yine de evlatlığıma çok benziyordu

kardeşinin. "Senin için aileden öte bir şey ifade etmiyorsa, bu seni itmeli, değil mi?"

"Yine de beni kardeşim olarak görmem gerektiğini düşündüğün birini öpmeye zorlamak mı istiyorsun?" Öfkeyle karşılık verdim, parmak eklemlerimi o kadar sert kırdım ki bir daha kırılmadılar. "Bu çılgınlık."

"Hayat çılgın bir kaltak," diye araya girdi Nova. "Ya ona sıkı binersin ya da denerken ölürsün, değil mi Li?"

Özgür yaşa, zor öl. Fallen MC'nin sloganı, aynı zamanda Nova'nın hayat felsefesi.

Ve benimkini.

Üniversiteyi bırakmıştım çünkü yapısından nefret ediyordum. Bir barda çalıştım çünkü saatleri, kaosu, sürekli yeni insanlar ve deneyimlerle dolu döner kapıyı seviyordum.

Hayattan fazla bir şey istemiyordum, ne para, ne güç ne de prestij.

Hayattan tek istediğim yaşamaktı.

Ve işte buydu. Kalbimi hızlandıracak kadar berbat, doğru nefes alamayacağım kadar tehlikeli, doğru düşünemeyeceğim kadar sinirli bir durum.

Bu yaşıyordu.

Nova'nın yaptığı buydu. Benim

yaptığım. Bir zamanlar birlikte

yapmayı sevdiğimiz şey. Ve o anda,

bunu yapacağımı biliyordum.

Nova'nın bana uzattığı kılıcın üzerine düşerdim, sırf yıllardır bildiği şeyi kanıtlamak isteyecek kadar bencil ve korkunç olduğu için.

Beni istediği gibi kullanabilirdi.

Eğer maçoluk taslayarak beni isterse elde edebileceğini kendine kanıtlaması gerekseydi, ben de

Bırak onu.

Beni hissetmesine izin ver, dudaklarımı onun dudaklarında, bedenimi onun bedeninde, potansiyelimi onun ağzında.

Sonra da tıpkı onun şimdi arkadaşlığımızın son kalıntılarını söküp attığı gibi ben de onu şiddetle s ö k ü p a t a r d ı m .

Bir arkadaş sabote etmedi.

Ve burada yaptığı şey de buydu. Jake

ve beni sabote ediyordu.

Çünkü serpintiden sağ çıkamayız.

Ama Nova, onun ve benim hayatta kalmamamızı sağlayacağımı da anlamadı.

Jake'in gözlerinin içine bakarak "Bu senin seçimin," dedim, böylece kafama doğrultulmuş silahı ve bizi öldürmeye hazır mermiyi görebilecekti. "Bunu yaparsan canımız yanacak," diye söz verdim ona.

Jake beni kendine çekti ve alnını alnıma bastırdı, böylece ılık, alkol kokulu nefesi yüzümde dolaştı ve bana Ellie'nin yatağımda içki kokusuyla süründüğü tüm geceleri hatırlattı.

Bana yaptığı tüm kötü seçimleri hatırlattı.

Onun sahipleniciliği Ignacio'nunki kadar bizim ailemizi de mahvetti.

Jake benim olmak istedi.

Nova onun olmamı istemiyordu ama olabileceğimi herkese kanıtlamak istiyordu.

Kimsenin anlayamadığı şey ise benim kimsenin malı olmadığımdı.

Kalbim bir kez sertçe attı, sonra yavaşladı ve o anın trajedisini anladığımda zayıfladı.

"Seni seviyorum," dedi Jake, belki de seviyordu ama o anda kendini daha çok seviyordu, erkekliğini kanıtlamama ihtiyacı vardı. "Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Belki onun için, ama benim için değil.

Kalbime açtığı delikten sızan sevgiyi şimdiden hissedebiliyordum.

Ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdim ve avına odaklanmış bir avcı gibi beni şahin gibi dikkatle izleyen Nova'ya döndüm.

"Bu senin seçimin," diye yineledim ona, artık kızgın bile değildim, sadece yorgun, yorgun, yorgun.

Gülümsemesi de şaşırtıcı bir şekilde hüzünlüydü. Hüzünlü, küçük ve sıkıydı. Sertçe başını salladı. "Biliyorum."

Ayıklık sarhoşluğumu azalttı, ama ne olacağını bildiğim için karnımda bir gelgit gibi yükselen beklenti dalgasını bastırmaya yetmedi.

Nova beni öpecekti.

Sanki kalbim kaburgalarımdaki kafesi kırıp masanın üzerinden atlamaya çalışmıyormuş gibi rahat bir şekilde kabine yaslandım. Şimdiye kadar istediğim tek iki erkeğin arasında sıkışmışken, ikisinden de vazgeçmek zorunda kalmadan önce sadece bir saniyeliğine ikisine de sahip olmanın mümkün olabileceğine inanamıyordum.

Göğsümde çiçek açan, sarmaşıklar gibi boğazıma tırmanan duygu cümbüşünden nefes alamıyordum.

Nova koltuğun üzerinde hareket eden bir gölge gibi kıvrılarak yaklaştı.

Kabinimizin üzerindeki neon tabelanın alçak ışığı, onun zarif yüz hatlarını metalik mavi renkte parlatıyor, onu uhrevi, akkor halinde görkemli gösteriyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar yakındı.

Adamım yanımda kıpırdamadan otururken nefesimi tuttum ve diğeri ağzını benimkinin üzerine bastırmak için aramızdaki son boşluğu kapattı.

Her şey soldu.

Bar, sayıları giderek artan ve bizi izliyor olabilecek motorcular topluluğu, doruğa ulaşan müzik, parmağıma yüzük takan adamın hemen yanımda oturup beni izlemesi.

Hepsini.

Geriye kalan ise katıksız, kesintisiz bir sevinçti.

Nova'nın ipeksi dudaklarının hissi, üst kısmı biraz daha dolgun, alt kısmı ise benimkilerin arasından geçip üst dudağımı hafifçe emerken yumuşacıktı.

Ağzım binlerce arı sokması gibi neredeyse acı verici bir şekilde karıncalandı.

Sonra başımı geriye ve yana doğru çekebilmek için bir elini ensemdeki saçlara sokmadan önce ağzıma karşı usulca, çok usulca hırladı.

Dudakları benimkileri hiç bırakmadı, sıkıca bastırdı, ağzımı açtı, dili baş döndürücü, viski tadı ve hafif baharatlı, tamamen Nova bir şey dalgasıyla içeri girdi.

Duman, baharat ve deri kokusunu alabiliyordum.

Onu hissedebiliyordum, sert elleri, biri saçlarımda, biri yüzümde, nasırlı bir avuç içinde yüzümün her tarafını avuçluyor, dizleri dizlerime dönmüş, uyluğu kasıklarıma derinlemesine bastırıyor, böylece onun sıcaklığı ve baskısı beni bayıltıyordu.

Uzun sürmüş olamaz. En

fazla bir dakika.

Muhtemelen daha az çünkü bir dakika tam altmış saniyedir ve gerçekten, o dudakların üzerimde olduğu, saat beş yönündeki gölgenin tenimi tırmaladığı bir dakika boyunca öleceğimi düşündüm.

Yani kesinlikle daha az.

Nova aniden geri çekiliyor, Jake'in eli omzunda, onu itekliyordu.

Ve sonra Nova ayağa kalktı, eli hâlâ omzunda olan Jake'inkine kilitlenmişti, böylece nişanlım da onunla birlikte yukarı ve hafifçe masanın üzerine çekildi, yarı yarıya bana doğru sürüklendi.

Nova sıkışmış bir boğa gibi nefes alıyordu, o kadar hararetliydi ki göğsü kabarırken ve gözleri Jake'i yakarken burnundan buhar çıktığını hayal ettim.

Aralarından öyle bir şey geçti ki hava önce parladı sonra söndü.

Nova aniden Jake'in elini bıraktı ve kabinden dışarı bir adım attı.

Jake hemen kendini toparladı ve beni kucağına çekti, iki kolu da koruyucu bir şekilde etrafımı sarmıştı.

"Onu istiyorsun," dedi Jake, her kelimesi Nova'yı kırbaçlıyordu. "Ve şimdi ona sahip olamayacaksın. Fırsatın varken onu sevmeliydin."

Utanç, öpüşme sonrası sersemliğimi yaktı ve ardından hızla öfke geldi. Jake'in kollarını üzerimden çektim ve kabinin sonuna doğru ilerleyerek her ikisiyle de yüzleşmek için ayağa kalktım.

Jake'e titreyerek, "Evine git," diye emrettim. "Seni yarın arayacağım."

"Lila--" diye başladı ama neredeyse histerik bir şekilde başımı salladım ve ona gerçeği söyledim.

"Bunu sen istedin. Sonuçlarına katlanacaksın. Peki ya şimdi? Seni görmek istemiyorum."

Hâlâ sert nefes alan ve matadorunu kovalamak üzere olan bir boğa gibi kendini kaskatı tutan Nova'ya baktım.

"Ve sen," dedim hızlıca, çünkü yüzündeki ifadenin yoğunluğuna bir dakikadan fazla bakamadım. "Ben de seni görmek istemiyorum."

İkisini de beklemeden, topuklarımın üzerinde döndüm ve hemen kendimi bir kabine kilitlediğim, başımı bacaklarımın arasına koyduğum ve derin nefes aldığım kadınlar tuvaletine doğru koştum.

Siktir, diye düşündüm.

"Carajo," diye yüksek sesle küfrettim, sonra kapalı kapıyı ittim ve yine yüksek sesle küfrettim.

"¿Estás bien?" diye yumuşak, lirik bir ses banyoda bir yerden bana seslendi.

Entrance, B.C.'de İspanyolca sesine alışık olmadığım için donup kaldım. Şehirde İspanyolca konuşan birkaç kişi vardı ama çok fazla değildi. Göçmenlerin çoğu Fransız, Hintli, İranlı ya da çoğunluğu Asyalıydı.

Kadın konuşmacı sorusunu tekrarladı.

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. "İyiyim, teşekkür ederim." Bir duraklama.

"Sesin iyi gelmiyor," diye İspanyolca devam etti. "Neden oradan çıkmıyorsun, ben de sana bir içki ısmarlayayım. Hayat tecrübesi olan birine içini dökebilirsin."

Tereddüt ettim ve harika ayakkabılarımın içindeki mor boyalı ayak tırnaklarıma baktım.

"Erkek sorunu olduğunu hissediyorum," diye ekledi dumanlı bir kahkahayla. "Bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim. Sana bir içki ısmarlayayım. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, hmm?"

Derin bir iç çektim ve kendimi tuvaletten dışarı attım, kabinin kilidini açarak diğer taraftaki kadını ortaya çıkardım.

Büyüleyiciydi.

O kadar muhteşemdi ki, derin kıvrımlı, gür, kahverengi vücudunu, göğüs dekoltesinin altından baldırlarına kadar inen fermuarlı, dar, beyaz bir elbisenin içine sokulmuş görünce şok olmuş bir şekilde nefesimi tuttum.

Kırmızıya boyanmış dolgun ağzı, mükemmel bir şekilde kapatılmış beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde ayrılmış olarak bana gülümsedi ve yaklaştığında zengin bir parfüm bulutunun üzerindeydi.

Ama benden bir adım ötede durup ağır mücevherlerle süslü elini benimkini sıkmak için uzattığında beni tutuklayan şey güzelliği değildi.

"Hola, abejita, es bueno finalmente conocerte después de tanto tiempo," diye mırıldandı.

Merhaba küçük arı, sonunda seninle tanışmak güzel.

Onun adıydı.

Irina Ventura.

Çünkü beni tanıdığı belli olan kadın, az önce Ignacio'nun bana taktığı isimle hitap ettiğine bakılırsa, The Fallen MC'nin baş düşmanı Javier Ventura'nın karısından başkası değildi.

Kartel patronu.

Entrance'ın yozlaşmış

belediye başkanı. Irina

Ventura'nın kocası.

Neyse ki benim şaşkınlığımı başka bir şeye yordu.

"Baban sana benden bahsetmiş olmalı," diye tahmin etti küçük bir kıkırdamayla, elimi yanımdan çekip sıcak bir şekilde sıkarken. "Hatırlıyor musun, bir zamanlar onun patronuydum?"

"Hatırlıyorum," dedim, hatırlamasam da.

Ignacio'nun Ventura Karteli için çalıştığını biliyordum ama Irina'ya rapor verdiğini bilmiyordum.

Bana hâlâ o kadar sıcak gülümsüyordu ki, beni başka biriyle karıştırmış olabileceğini düşündüm. Öne doğru uzandığında hafifçe irkildim ama o sadece siyah saçlarımın uzun bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Baban gibi çok güzelsin," dedi, koyu renk gözleri ağır makyajlıydı ve obsidyen taşlar gibi parlıyordu. "Bu da beni bu ilginç yerde bulunma nedenime getiriyor. Merak ediyorum..." Daha da yaklaştı, göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaştı ve tatlı nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi. "Eğer sen de onun kadar yardımcı olabilirsen."

LILA

HAPISHANE ZIYARETLERIYLE GEÇEN BIR ÇOCUKLUKTAN SONRA

Şimdiye kadar alışmış olacağımı düşünürdüm. Yirmi dört yaşındaydım ve neredeyse hatırlayamayacak kadar küçük olduğumdan beri iki yıl boyunca her Pazar kiliseden sonra babasını ziyaret etmek zorunda kalan küçük kız gibi hissediyordum. Annem

Kalın, karmakarışık kahverengi saçlarıma fiyonk takardım, rengi her zaman arabada değiştirmeye zorlandığım fırfırlı, ikinci el elbiseyle uyumluydu. Parlak, rugan ayakkabılar ve ayak bileklerimi kaşındıran kenarları kıvrık beyaz çoraplar giyerdim.

O ziyaretlerle ilgili her şeyden nefret

etmiştim. Şimdi nefret etmiyordum.

Çünkü Ignacio Davalos'u ziyaret etmiyordum.

Zeus Garro'yu ziyaret ediyordum, o zamana kadar neredeyse on beş yıldır hapiste olan biyolojik pislik de dahil olmak üzere, şimdiye kadar sahip olduğum en yakın baba figürü olan bir adamdı.

Hayatta karşılaştığınız bazı insanlar vardı ki tamamen manyetikti, çekim güçleri o kadar mutlaktı ki üçüncü bir kutup gibi davranıyorlardı.

Zeus Garro da o adamlardan biriydi.

Tüm dövmelerinin ve yasadışı faaliyetlerinin altında iyi bir adamdı ve bu manyetizma ile iyi insanları kendine çekiyordu, öyle ki başkanı olduğu Fallen Motosiklet Kulübü'nün tamamı onun somutlaştırdığı aynı ikilemle doluydu.

Kötü çocuklar, iyi adamlar.

Kulüple olağan bağlarım olmamasına rağmen hepsini sevdim.

Yamalı baba, erkek kardeş ya da erkek arkadaş yok.

Beni umu r s a y a c a k kimse kalmadığında beni yanına alan tek bir adam.

Bana tanıdığım en büyük hediyeyi vermiş olan bir adam.

Fallen ailesi.

Ve bu ailenin başında, beni kızının en iyi arkadaşı ve kardeşinin hayırseverlik davası olarak hayal edebileceğimden daha kolay kabul eden Zeus vardı.

Zeus için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Gardiyanın son kapıdan geçmeme izin vermesini beklerken ona gülümsedim ve telefonların ve cam bölmelerin bulunduğu, sivilleri hapsedilenlerden ayıran kapıdan geçtim.

Gülümsemek istemedim.

Öfkelenmek istedim. Tıpkı onu parlak turuncu bir tulumun içinde, lekeli pleksiglasın arkasında her gördüğümde yaptığım gibi. Hapishane için fazla büyüktü, kalbi ve boyu devasaydı. Geniş omuzları iki yanındaki bölmeleri öpüyor ve oturduğu plastik sandalyeyi cüceleştiriyordu.

Onu öyle görmek içimi acıtıyordu, küçücük bir kafesteki büyük bir kedi gibi.

"Zeus," dedim karşısına oturup kırık siyah telefonu elime aldığımda. "Keşke turuncunun senin rengin olduğunu söyleyebilseydim."

Kıkırdadı, ki ben de bunu yapmasını bekliyordum, çünkü renk çarkını hiç umursamıyordu. "Lila kızım nasıl? Dövmeli dazlaklara bakarak geçen bir günün ardından bu zavallı gözler için harika bir manzara, sana söyleyeyim."

Ona gülümsedim. İtici bir çocuk olduğumu kabul etmek benim için zor değildi. Annem bana büyükbabamın gür saçlarını miras bırakmıştı ama bukleleri yoktu ve bana bu saçlarla ne yapacağımı öğretemeden öldüğü için, saçlarımı evcilleştirme çabalarıma rağmen saçlarım hep karışıktı. Babamdan iri, badem biçimli gözleri, İspanyollara özgü zeytin tonlu teni ve zayıflığa olan doğal eğilimini miras almıştım.

Yani, çekici değil.

Ama bu sorun değildi çünkü bu eksiklikleri telafi etmek için küçük yaşlardan itibaren kişiliğimin diğer yönlerini geliştirmiştim ve yedi yaşındayken Harleigh Rose ile tanıştığımda ve o bana anında aşık olduğunda, sonunda görünüşümü geliştirmeme yardımcı olacak birini bulmuştum.

Bana gür saçlarımı evcilleştirmeyi ve bronzluğumun gücünü kullanmayı öğretti. Beni kardeşlerden biri olan Bat ile birlikte spor salonuna götürdü, o da bize aletleri nasıl kullanacağımızı öğreterek kız gibi formlarımıza daha dik kıvrımlar kazandırdı. H.R. iki hafta dayanabilmişti ama ben spor salonunu bir rutin haline getirmiştim ve bunu kanıtlayacak sonuçlara sahiptim.

Yine de iltifatlara alışık değildim ve Zeus bunu biliyordu.

Bu da bana her fırsatta ne kadar sevimli olduğumu söyleyeceği anlamına geliyordu.

O da böyleydi. Sevgisi ve ilgisiyle cömertti.

Onun gibi olmayı arzuluyordum ve tam da bu özelliğim beni o gün bir planla onu ziyaret etmeye itti.

"Dinle, buraya seninle atışmaya gelmedim, Z," diye itiraf ettim, onun heybetli kaşlarındaki ani parıltıdan kendimi uzaklaştırmak için dövmeli sol elime baktım. Parmaklarımın iç kısımlarında yapraklarını açan ve ellerimin arkasına kadar uzanan çiçekli sarmaşıkların karmaşıklığını seviyordum. Diğer elim ise Nova'nın dövme tabancasından çıkan mürekkebin öpücüğüyle henüz dokunulmamış boş bir tuval gibi çırılçıplaktı.

Jake'in hoşuna gitmese de yakında Street Ink'e gidip mekâna bir şeyler yaptırmaya karar verdim. Boşluğu

Beni rahatsız etti çünkü keşfetmeye çekindiğim yönleriyle, kendi hayatımda hissettiğim hoşnutsuzluğu yansıtıyordu.

Bu yüzden, planım.

Bakışlarım Zeus'un gümüş bıçaklı gözleriyle buluştuğunda omuzlarımı dikleştirdim. "Burada bir şeylerin değişmesi lazım. Kadınların kulüp işlerine karışması konusunda çağdışı kurallarınız olduğunu biliyorum ama bu iş şu anda hepimizin kulağına kadar gidiyor Z ve dediğim gibi, bir şeylerin değişmesi gerekiyor."

Kocaman ellerini laminant tezgâhın üzerinde yumruk yapmış, kısık gözlerle bana bakıyordu. "Belki öyle, Li-kız, ama bunu yapacak kişi sen olmayacaksın."

Burnumun ucuyla ona bakabilmek için çenemi havaya kaldırdım. "Kadınlara karşı bilmediğim bir şeyin mi var?"

Kaşlarını çattı.

Elbette Zeus'un ender rastlanan bir kanun kaçağı MC Prez olduğunu, yaşlı kadınlara ve kulüp çocuklarına -erkek ya da kadın- çoğu motorcudan çok daha fazla değer verdiğini herkesten iyi biliyordum.

Ona hakaret etmiştim ama bir amacı vardı.

"Saf bir sevgiden geldiğimi bildiğin halde bu şekilde çarpıtmak istiyorsan, kurduğun saçma sapan plandan vazgeçmen anlamına geliyorsa bunu kabul ederim. Sana çok saygı duyuyorum Lila, ama bu senin hazırladığın kahramanlık saçmalıklarını onaylayacağım anlamına gelmiyor."

"Bu aptalca değil," diye karşı çıktım. "Bir planım var."

"Rakip bir MC'yi alaşağı etmek için intikam planı yapan bir kızım var... Harleigh Rose için bunun nasıl sonuçlandığını hatırlatmama gerek yok sanırım."

Yüzümü buruşturdum, çünkü en iyi arkadaşımın Berserker'ları alt etmek için yaptığı neredeyse talihsiz planı gündeme getireceğini biliyordum

Vancouver'daki MC. Kardeşlerinden biri, Cricket adında bir pislik, Harleigh Rose'a tecavüz etmişti ve benim kızım bu boku yatarak kaldıracak türden bir kız değildi.

Bu yüzden örgütü araştırmak ve çökertmek için yerel bir gizli polisle ortaklık kurdu.

Bu süreçte söz konusu polisi bıçaklamak zorunda kalmış, köpeğinin ölümünü izlemiş, kaçırılmış ve hem kendi annesi hem de Berserker'ların başkanı tarafından tehdit edilmişti.

Evet, kabul etmek zorundaydım, onunki tavşan beyinli bir plandı.

Ama benimki öyle değildi.

"Evet, H.R.'nin travma geçirdiği için kontrolden çıktığına katılıyorum ama ben gün gibi ortadayım Z ve gerçek bir planım var."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kısa sakalını dalgınca okşarken beni ciddiyetle inceledi. Düşüncelere dalması onu sevmemin birçok nedeninden biriydi. Yirmi üç yaşında, kulübüyle hiçbir bağı olmayan bir kadındım. Onu sorgulamaya, zorlamaya, hatta normal %1'lik kültürün yazılı olmayan kurallarına dayanarak onunla konuşmaya bile hakkım yoktu.

Ve işte büyük ve kötü şöhretli Zeus Garro beni dinliyordu, beni ciddiye alıyordu çünkü o tam da böyle bir adamdı.

Sonunda bana kızgın bir bakış fırlatarak, "Bu konuyu açmana izin vermezsem, yine de gidip aşırı şeyler yapacağını hissediyorum," dedi. "Bu yüzden, eğer sana sakin olmanı söylersem sakin olman şartıyla seni dinleyeceğim, tamam mı?"

Bu koşullar hoşuma gitmediği için ağzım bir karış açık kaldı.

Ailemi kurtarmak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmak istedim.

Ama onu yakaladım.

Bana saygı gösteriyordu ve benim de aynısını yapmam gerekiyordu. Ben de çenemi eğerek, uzun zaman önce ondan çaldığım bir hareketi yaptım.

Nova ve planıma başlarken ellerimi masanın üzerine yaydım.

"Ventura'lar çok uzun zamandır kasabamızla ve kulübümüzle uğraşıyorlar. Önce Cressida'yı kaçırdılar ve kuklaları MC Nightstalkers'ın vekaletiyle ellerine çivi sapladılar. Sonra da Başçavuş Danner'ın yozlaşmış polis gücünü destekledi. Javier kulüp için geliyor, ilk adımı da seni kesinlikle işlemediğin bir cinayetten hapse attırmak olacak," diyerek neden aşırı önlemler almamız gerektiğini anlaması için zemin hazırladım. "Sanırım onlar için gelmemizin zamanı geldi de geçiyor."

"Öyle mi?" Zeus belli belirsiz eğlenmiş olsa da sordu Gözleri daha acımasız bir şeyle parlıyordu, bağırsaklarında gizlenmiş ve zincirlenmiş bir şey, serbest bırakıldığında yoluna çıkan her şeyi yok edecekti.

"Evet." Başımı salladım. "Javier'in Aşil topuğuna saldıracağız. Karısının üzerine gideceğiz."

Zeus'un yüzündeki eğlence ifadesi dondu. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Gülümsemem yüzümde geniş ve yavaş bir yayılma gösterdi. "Irina Ventura'nın seks kaçakçılığı ve yasadışı pornografi işi için kendimi sunacağım."

"Seni lanet olası," diye homurdandı ve neredeyse pleksiglasa yapışmış bir halde bana doğru hamle yapmak için koltuğunda öne doğru atıldı.

"Doğruca engerek inine mi girmek istiyorsun? Bilmediğim bir intihar niyetin mi var?"

"Hayır," dedim sakince, yapmam gerekecekleri düşündükçe avuçlarım terlese de. "Bir kız olarak benim için önemli olan her şeyi kaybettikten sonra bulacak kadar şanslı olduğum bir ailem var. Saldırıya uğrayan bir ailem var ve ben bu saçmalığı sineye çekecek türden bir kız değilim." Derin bir nefes aldım. "Ve Irina Ventura ile Düşmüşler'deki başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir yakınlığım var.

"Ben Ignacio Davalos'un kızıyım. Operasyonları buraya taşımadan önce Ventura'nın Entrance'daki uyuşturucu operasyonunu yürüten Ignacio Davalos'un kızı. Irina iyi bir asistan olup olamayacağımı sormak için ona gittiğinde bana kefil olacak olan Ignacio Davalos."

"Hayır. Tartışma bitmiştir." Zeus, Ignacio'nun adının onda her zaman uyandırdığı öfkeyle şişerek üç kat daha büyük görünüyordu. "O pislikle hiçbir sebeple konuşmayacaksın. Onun baban olduğunu mu söylüyorsun? Hay sikeyim. İşte bu. Senin baban yok. Yetimdin, sonra Booth'lar seni aldı, sonra da biz. Diogo bu saçmalığı söylediğini duysa ne düşünürdü biliyor musun? Bu isimde bir baban yok ve eğer onu bir daha hiç düşünmezsen çok mutlu olurum."

Öfkelenmesine izin verdim. Ignacio ve kulüp yıllar önce ben küçük bir kızken birlikte var olmuşlardı ama bunun tek nedeni Z'nin kötü kalpli amcası Crux'un o zamanlar Fallen'ın başkanı olmasıydı. Tabii ki, o ve Ignacio gayet iyi anlaşıyorlardı.

"Bara geldi," diye itiraf ettim, çünkü Irina Ventura'nın Eugene's Bar'da benimle yüzleşmesi bir kıvılcım olmuştu.

Bu planın zihnimde tutuşması. "Kim olduğumu biliyordu, Z. Bana doğrudan işi isteyip istemediğimi sordu."

Z'nin kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Benimle taşak geçiyorsun. Eugene'in önünde mi?"

"Bana İspanyolca sordu," diye itiraf ettim. "Ama evet."

"Hayır dedin," dedi, bu bir soru olmasına ve ona istediği cevabı veremeyeceğime rağmen. Sadece dudaklarımı büzdüğümde küfredip kendini düzeltti. "Hayır diyeceksin."

"İstemiyorum. Kulübün bir parçası olduğumu bilmiyor. Resmi bir üyeliğim yok ve Eugene'de çalışıyor olmam beni sizin üyeniz olarak göstermeye yetmiyor."

"Sen lanet Düşmüşlerin malısın." Zeus yumruğunu masaya öyle sert indirdi ki, arkasındaki duvarda duran bir muhafız irkilerek bize doğru gelmeye başladı.

Sakinliğimi korudum çünkü burada galip gelmek için bir nedene ihtiyacım vardı. Beni gençliğimden beri kurtaran adamlar için bir kahraman olma şansına ihtiyacım vardı.

Zeus, Kral ya da sevgilim Harleigh Rose gibi büyük bir aşkım yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve bu yüzden riski alanın ben olmam daha uygun değil miydi?

Eğer işe yaramazsa.

Eğer ölürsem.

En azından arkamda onlarınki gibi ölümümden sonra asla iyileşemeyecek bir aşk bırakmazdım.

Bir nişanlım vardı, iyi bir adamdı, Düşmüşlerden nefret etmesine rağmen bana iyi davranan biriydi.

Bir gün onu sevebileceğimi düşündüm ve onun da beni sevdiğini biliyordum.

Ama bana bir şey olsaydı Jake iyileşirdi.

Dürüst olmak gerekirse, Eugene'de olanlardan sonra, ölürsem onun ne hissedeceğini düşünmek bir yana, düğünü yapabileceğimden bile emin değildim.

Zeus, King ve H.R.'ın ortaklarıyla paylaştıkları türden bir aşk mı?

Bu tür bir aşk, bir insanın asla ötesine geçebileceği bir şey değildi.

Biri öldü, diğeri de ölecek. Eğer

izin verselerdi bunu yapardım.

Beni kaybetmek Booth'ları yıkacaktı ama büyük klanlarının geri kalanı yanlarındaydı ve Dane öldüğünde bana yardım ettikleri için tecrübelerime dayanarak bir araya gelip bunu atlatacaklarını biliyordum.

Şehitlik Davalos'un kanında var gibiydi ve artık bir Çayır olsam da bu, koruma arzusundan kurtulabileceğim anlamına gelmiyordu.

"Hayır, Z," dedim soğukkanlılıkla. "Ben kimsenin malı değilim. Sana nezaketen geldim ama bunu yapmak zorundayım ve yapacağım, arkamda sen olsan da olmasan da."

"Bunu tek başına yapmayacaksın," diye homurdandı Zeus ve onu bu kadar iyi tanımasaydım ses tonundaki soğuk öfke karşısında titreyebilirdim.

"Beni zorlama," diye karşı çıktım tek omuz silkerek.

Birbirimize baktık, iki avcı bir avın üzerine kilitlenmişti, ikisi de diğerine boyun eğmek istemiyordu. Zeus'la hiç böyle atışmamıştım.

Böylesine güçlü bir adamın gözlerinin içine bakıp ona meydan okumak beni hayrete düşürdü.

Ama ben yaptım.

Titreyerek ve midem bulanarak, ondan nefret ederek ve kendimden nefret ederek yaptım çünkü onu memnun etme ihtiyacımla onu kurtarma ihtiyacımı uzlaştıramıyordum.

"Hayır, Lila," dedi sonunda, yumuşak bir sesle, aklını sorunun etrafında çalıştırırken öfkesi kederle bulanıklaşmıştı. "Seni kendi çocuğum gibi seviyorum, bu yüzden bu saçmalığı onaylayamam. Beni anlamana, hayır dediğimde beni duymana ihtiyacım var. Bunu yaparsan ölürsün. Garanti. Elimizde başka bir ölüme ihtiyacımız yok, kızım. Sadece üç yıl oldu, hala Mute'u atlatmaya çalışıyoruz. Bu aileyi bir bütün olarak tutalım."

"Bütün değil. Sen buradayken olmaz," diye karşı çıktım.

"Lila," dedi kararlı bir şekilde, bu konuşmaya bir nokta koydu. "Hayır."

Kararını kabul etmek için dudaklarımı dişlerimin altında yuvarladım. "Her şeyimizi elimizden alana kadar rahat etmeyecekler. Bunu nereden bildiğimi biliyor musun, Z? Çünkü onlar da Ignacio gibiler. Ve Ignacio da kendi bencil amaçları uğruna benden her şeyi alana kadar durmadı. Mute gitti ve sen buradasın. Bizden yeterince şey aldılar."

Bunun korkunç yanlışlığından dolayı acı çekiyordum ve öfkeliydim çünkü rol modellerim -Diogo ve Dane, Zeus ve Nova- sevdiklerine yapılan bu tür yanlışların kontrolsüz kalmasına asla izin vermezlerdi.

Neden yapayım ki?

Sırf kadın olduğum için mi? Daha yumuşak, daha zayıf, daha az saf niyetli olduğum için mi?

Tabii ki hayır.

Çenemi yukarı kaldırdım ve Kuzey Amerika'nın yeraltı suç dünyasındaki en büyük, en kötü orospu çocuklarından biri olan Zeus Garro ile gözlerimi kilitledim ve yere attım. "Javier ve Irina Ventura yüzünden başımıza bir şey daha gelirse, sana şimdiden söylüyorum, bunu yapacağım Zeus. Seni seviyorum ama ne dediğin umurumda değil."

Zeus bana ters ters baktı, kalın parmakları avuçlarının içinde kıvrılmıştı, ağzı sert bir çizgiydi. "Bu kulüp işi, Lila. Bir kez daha söylüyorum, yarım yamalak bir şey yaparsan ölürsün, bunu bana yüklüyorsun, tamam mı? Güvende ve aklı başında kal. Hayır. Lanet olsun. Vendetta. Plan."

Yumruk haline getirdiğim çıplak elime baktım, sonra nişan yüzüğüm olmadan tamamen çıplak göründüğünün farkında olarak masanın üzerine yaydım.

"Peki," dedim usulca, ayağa kalkarken ona bakmadan. "Ama sözüm hâlâ geçerli. Bir şey daha var, ben onlara gidiyorum."

Başka bir şey daha söyledi ama ben çoktan telefonu beşiğe koymuş ve uzaklaşmıştım. Beni korumaya çalışan iyi bir adamın, parmaklıklar arkasındayken ilgilenmesi gereken çok fazla insan olduğu için kendini çok ince bir şekilde yayması, onu böyle bırakmak acı veriyordu.

Bazen fedakarlık yapılması gerektiğini benim gibi anlamadı.

Ben de kendim bir tane yapmaya çok istekliydim.

ÜÇ HAFTA SONRA, hayatının aşkıyla evleneceği günün arifesinde, Kral Kyle Garro vuruldu ve Entrance Körfezi'ndeki kayalıklardan aşağı düşerek öldü.

Dediğim gibi, ortağı Cress ile paylaştığı türden bir aşk mı?

O da öldü, nefes alırken bile. Yürüyen

bir zombi.

Yani iki kişi daha eksilmiştik. Hayatımın yarısından fazladır tanıdığım ve sevdiğim iki ruh.

King'in ölümünden bir hafta sonraki son ziyaretimden bu yana ilk kez pleksiglas bölmenin önünde belirdiğimde Zeus şaşırmadı.

Cüssesi yüzünden dikişleri patlayacakmış gibi görünen zehirli turuncu tulumunun içinde, başı öne eğik, bakışları büyük, yara bere içindeki çanağında oturuyordu.

Ellerini avuçlarında birleştirmiş, sanki cevaplar için avuçlarının çizgilerini inceliyordu.

Ben oturup telefonu kulağıma dayayıp bekleyene kadar kafasını kaldırmadı.

Bunu yaptığında, gözlerinde yaşlar vardı ama yanıyorlardı ve bu da onun yakıcı, öfkeli kederini gösteriyordu.

Plastik telefona uzanırken eli titredi ve parmaklarının arasında sıkarken kırabileceğini düşündüm.

"Bir şey daha var," diye fısıldadım ahizeye. 'Sana söylemiştim' değil.

Asla.

Onun yerine, başka bir söz.

Yapacağım son şey olsa bile Ventura'ları alaşağı edeceğimi.

Bunu onun için, Nova için, Harleigh Rose ve Cressida için yapardım.

Loulou ve bebekleri için.

Motorcu bebekler için, böylece onlar güvende olabilir ve adamları hayatta kalabilir.

Bunu Booth'lar için yapardım, böylece Zeus'un yaşadığı gibi bir evlat kaybetmenin acısını yaşamazlardı.

Bunu kendim için yapardım çünkü hepsi beni adaletsizliğin uyuyan bir köpek gibi yatmasına izin vermeyecek türden bir insan olarak yetiştirmişti.

Bunu yapardım çünkü ben Dane Meadow'un kız kardeşiydim ve o da aynısını yapardı.

"Bir şey daha," diye tekrarladım, gözlerim ıslaktı, boğazımı saran bir mengene nefesimi kesiyordu, bu yüzden kelimelerim

Niyetimin olmadığı yerde ipliksi ve zayıf. "Yapıyorum Zeus."

Bana göz kırptı, gümüş rengi gözleri o kadar berraktı ki, bulutların altındaki derinliksiz bir gölün yüzeyi gibi içine düşebileceğimi hissettim. Bakmaya devam ettiğimde yasının büyüklüğü üzerime çöktü ama bu yükü ben taşıdım çünkü hapishanede tek başına, o bunu çok uzun zamandır taşıyordu.

"Evet," dedi, kelime delinmiş bir yaradan çıkan hava gibiydi, acılı, nefes nefese, rahatlamayla patlayan. "Evet, bunu birlikte yapıyoruz."

"Sen içeridesin," diye karşılık verdim.

"Kafesteki bir canavar yine de bir canavardır," diye kaşlarını kaldırarak espri yaptı. "Adım ve bağlantılarım hâlâ korkunun gücünü taşıyor, Lila. Eğer seni o yapışkan, lanet olası cehennem çukuruna gönderiyorsam, inan ki yalnız göndermiyorum."

"Ama ben gidiyorum," diye onayladım, kalbim göğsümde öyle sert çarpıyordu ki canım acıyordu. "İş çoktan bitti. İki hafta önce Irina'nın yanında işe başladım. Ona Eugene's'te çalışmam gerektiğini söyledim ama Wet Works'te işe başlıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun Li, seni orada düşünmek bile midemi bulandırıyor." Bir elini uzun saçlarında gezdirirken nefesinin altından homurdandı.

"Seni burada gördüğümde bana da aynısı oluyor," dedim ona dürüstçe. "Bitti, Z. Ben varım. Ve onları alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Kral'ı geri getirmeyecek," diye fısıldadı kısık sesle. "Seni de mi kaybedeyim? Buna dayanamazdım."

"Dikkatli olacağım."

"King'in öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" diye karşılık verdi, zalimce değil ama keskin bir şekilde, yüzüme bir tokat atar gibi, uyanmam için.

"Öyle olduğunu biliyorum." Öne doğru eğildim, yüzüm bölmeye o kadar yakındı ki cam buğulanıyordu. "Ama King'de gözleri vardı. O yeni Prez'di, Zeus Garro'nun varisiydi. Ben kimim peki? Hiç kimse. Geldiğimi görmeyecekler."

Ve bunun doğru olduğuna inanmak zorundaydım. Aksi takdirde, ölmüş olurdum.

NOVA

SOKAK MÜREKKEP DÖVME SALON OLDU BENIM EV DAHA FAZLA DAHA

başka hiçbir yerde yaşamadım. Yirmi dört yaşındayken soğuk parayla satın aldığım 1500 metrekarelik alanın her santimetrekarelik motorunu ve tuğlasını biliyordum. Beş yaşımdan beri parkta güzel mürekkepli bir adam gördüğümden beri biliyordum.

Boynundan parmak uçlarına kadar teninin her santimetresine, bu tür somut, nefes alabilen bir sanattan sorumlu olmak istedim. Eline kalem, pastel boya, hatta toprağa çizmek için bir sopa aldığımda ciddi bir yeteneğe sahip olduğumu fark etmemiştim.

Ailem sanatsal yönüm konusunda endişeliydi çünkü kim tutkusundan para kazanabilirdi ki, hele de bu tutku yaratıcıysa? Ama sonra ilkokulda Paris'te École des Beaux-Arts adında havalı bir enstitüye gitmiş olan bir öğretmenim aileme on yaşındaki bir çocuk için ciddi, deha düzeyinde bir yeteneğim olduğunu söyledi ve onlar da fikirlerini değiştirdiler.

Booth ailesinden bir dahi mi?

Kanada'nın batı kıyısının acımasız kıyılarında babamdan Algarve yarımadasındaki atalarımıza kadar balıkçılık yapan dayanıklı insanlardık. İri kemiklerin üzerinde kaslarla kalınlaşmış iri elleri olan, kalem gibi narin bir şeyle beceriksiz ama sicim, ip ve ıslak, tehlikeli kenarlı kancalarla çok güçlü adamlardık.

Biz dedim ama onları kastettim.

Elbette ellerim onlarınki kadar geniş ve güçlüydü ama Bay Larson aileme sanatımın potansiyelinden bahsettikten sonra diğer üç kardeşimle birlikte tekneye binmekten kurtuldum.

Babama teknede eşlik etmek için şafaktan önce uyandıklarında, kalın yün katmanları ve su geçirmez tulumlarla kundaklandıklarında, mutfak masasında bir düzine boş sayfa ve kalem koleksiyonumla oturuyordum.

> Benim 21st yüzyıl Picasso'su ya da Bertolucci'si olacağımı umuyorlardı. Ama yağlıboya ya da suda boyanın yarattığı karmaşayı sevmiyordum.

Mürekkebin keskin hassasiyetini, pigmentasyonunun kesin doğasını tercih ettim. Ayrıntıları severdim, kalemin kağıt üzerindeki küçük kıvrımlarını ve dönüşlerini arzulardım, bu da bir yaprağı topografyanın bütün bir dünyası gibi gösterirdi.

Bu benim takıntımdı ve kısa süre sonra kağıt yetmemeye başladı.

Mutfak masasının sıcak ahşap damarlarını, oymalı ayaklarını ve soluk meşe yemek odası sandalyelerini çizdim. Dolapları ayrıntılı Mağribi desenleriyle boyadım çünkü babamın annesi Mağribi'ydi ve annemin küçük salonunu Alice Harikalar Diyarında motifiyle boyadım çünkü o her zaman Aynanın İçinden'e takıntılıydı. Kardeşlerim kendi odalarının yapılmasını istediler, ben de yaptım ama onların talimatlarına uymadım.

Hudson için tavanını ve ahşap zeminini siyah, beyaz ve kırmızı geometrik şekillerle kaplamıştım çünkü o zaten popüler bir çocuktu, altın çocuktu ama kişiliğinde düzen ve titizlik isteyen bir sofuluk vardı.

Aralarında sadece on bir ay olan ve birbirlerinden hiç ayrılmayan Miles ve Oliver'ın odası ortadan ikiye bölündü. Zeminin ortası boyunca uzanan kalın siyah çizginin her iki tarafına da aynı desenler yapıldı, ancak turuncu ve kırmızıya karşı mavi ve yeşil gibi tamamlayıcı renklerde.

Evi bitirdiğimde sokaklara çıktım, bir şişe sprey boya ve hayal gücümle sanata dönüştürebileceğim çirkin bir şey aradım.

Çok geçmeden, polisler nezdinde bir ünüm oldu, her ne kadar arabadaki çocuğun kimliğini bilmeseler de

Mor kapüşonlu, el boyaması siyah bandanası yüzünün büyük kısmını kapatıyor.

Çoğu grafiti sanatçısının aksine, yaptığım şeylerin üzerine adımı yazmadım çünkü aptal değildim. Zaten buna ihtiyacım da yoktu; sanatım bana aitti ve öyle de görünüyordu.

On yedi yaşında kulübü keşfettiğimde, benden sadece birkaç yaş büyük ama zaten deneyimli, genç bir kızı olan ve on yıldır dövmecilik yapan Axe- Man'i buldum. Beni Vancouver'daki bir arkadaşının yanına yerleştirdi ve orada altı yıl çıraklık yaptıktan sonra kendi yerimi açmaya karar verdim.

İyi yönlendirilmediğim söylenebilir, bu yüzden kendi işimin patronu olmam herkes için daha iyi oldu.

Ailem bana inanırdı.

Hem biyolojik üyelerim hem de kulüp kardeşlerim.

Ama Lila dışında hiç kimse sanatımın şu anda yükseldiği zirvelere ulaşmasını beklemiyordu.

Sosyal medyada milyonlarca takipçi.

En azından bir yıl önceden ayarlanmış bir program, sırf dövme tabancamın acısını hissetmek için kuzeye gelen ünlüler için kalıcı olarak ayrılmış bazı yerler.

Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Yine de son zamanlarda huzursuzdum, yeni maceralar için Entrance sokaklarını arşınlıyor, Zeus'u, sonra Buck'ı, sonra da Kral'ı bana daha fazla sorumluluk vermeye, daha önce hiç bu kadar ilgilenmemiş olmama rağmen beni daha fazla koşuya göndermeye zorluyordum.

Açlıktan gözü dönmüş kalbim çok acıkmıştı ve canavarı neyle beslersem besleyeyim homurdanmaya devam ediyordu.

Bardaki o geceden sonra, Lila önüme bastırdı, ağzı en sevdiği çiçeklerden biri gibi benimkinin altında çiçek açtı, neye aç olduğunu biliyordum.

Onu.

Resepsiyon masasının üzerine, siyah duvara boyanmış koi balıklarının yanına astığımız Lila posterine göz kırptım. Fotoğrafta çırılçıplaktı, keskin ışık ve göğüslerinin üzerine iyi yerleştirilmiş bir kol kasıklarını ve göğüslerini gizlerken altın sarısı teninin geri kalanı görünüyordu. Başını arkaya eğmiş, gözlerini bir şey hayal ediyormuş gibi kapatmıştı ve bu hayal, teninde filizlenen bahçede resmedilmişti. Kaslı kalçasından yukarıya, geniş kalçasının kıvrımına doğru salkım salkım şakayıklar, göğüslerinin arasından çıkan bir nilüfer, o gür kıvrımların altına serpiştirilmiş çiçeklerle dolu sarmaşıklar. İçinde nefes alıyordu, tamamen büyüleyiciydi, bu yüzden hem yeni hem de eski müşteriler Street Ink'e girdiklerinde durup onun görüntüsüne baktıklarında dükkandaki hiçbirimiz şaşırmadık.

O artık hem mecazi hem de gerçek anlamda benim Çiçek Çocuğumdu.

O çiçeklerin her birini yıllar boyunca o pürüzsüz tene dövme olarak yaptırmıştım.

Onu ilk kez koltuğuma oturttuğum zamanı hâlâ hatırlıyorum, dükkân boştu çünkü bekâretini almak için mahremiyet istemiştim, hayır, buna ihtiyacım vardı. En sevdiğimiz rock müziği kısık sesle çalmıştık, böylece nefesimiz ve silahın vızıltısı daha yüksek, bir şekilde samimi olmuştu.

Önce lotusu istemişti, göğüslerinin altına ve arasına sıkıştırmıştı.

On altı yaşındaydı ve ne kadar değiştiğini ilk kez o zaman fark etmiştim. Artık tırnaklarının altında kir ve burnunda polen olan sıska küçük kız değildi.

Lila genç bir kadındı, asmadaki meyve gibi olgunlaşıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir ısırık almadan atılamayacak kadar sulu, olgunlaşmış bir şeftali gibi elime düşmesin diye ona elimi sürmeye neredeyse korkuyordum.

Ama benim Lila'm? O bunu kolaylaştırdı. Bakire olduğu için vücudunun bir erkeğe neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu biliyordum çünkü bir gece uyuyamadığımda bana anlatmıştı ve ben de eskiden yaptığım gibi onunla yatağa girmiştim. İkimizi de uyandıran seksi bir rüya görmüştü ve ter içindeydi, kıvranıyordu, belli ki tahrik olmuştu.

Rüyasındaki adam hakkında onunla dalga geçmiştim, okuldaki bir çocuk olduğunu düşünmüştüm.

Parmak eklemlerini çatlattı, gergin tiki vardı ve okulda çocuk olmadığını itiraf etti.

Bakire olduğunu ve layık birini bulana kadar öyle kalmayı planladığını söyledi.

Sözleri beni garip bir şekilde içimden vurmuştu. Sarhoş ya da saldırgan ve azgın olduğu için bir adamla yatmayacak kadar olgun olmasından memnundum.

Ama onun kuledeki bir prenses gibi asla gelmeyecek mükemmel bir prensi beklediğini düşününce midem bulandı.

Çünkü o yapmasa bile kimsenin onun için yeterince iyi olamayacağını biliyordum.

Ve eğer Jake Piper bunun kanıtı değilse, hiçbir şey değildir. Orospu çocuğu kadınını başka bir adamın öpmesine izin mi verdi?

O adam ben miyim?

Kadınının bir zamanlar gerçekçi olmayan hayaller kurduğu adam.

Onun için asla yeterince iyi olamayacağını bildiği için bu hayalleri çizmesinin altında ezmiş olan adam.

Doğru karar olduğunu bilmesine rağmen, olay gerçekleşir gerçekleşmez pişman olan adam.

Evet, Jake Piper lanet olası bir aptaldı.

Kabul ediyorum, ben de öyleydim.

Çünkü artık o olgun şeftali elimdeydi ve ilk ısırığı ben almıştım. Dilimin üzerinde taze taze patlayan tadını biliyordum, o ipek ağzın karnımı doyurmam için ayrıldığını hissediyordum…

Ve şimdi bile, günler sonra, Lila'nın Pazar aile yemeğini bile kaçırdığı radyo sessizliğinden sonra, hala dilimin arkasında onun tadı vardı.

Ve kendime rağmen daha fazlasını istedim.

Kendime bunun, kısıtlamaya alışık olmayan bir adam olduğum için olduğunu söyledim.

Ben bir hedonisttim. Zevk peşinde koşmak hayatımın nakaratıydı ve müziği nasıl durduracağımı, harekete geçmeden önce nasıl durup düşüneceğimi bilmiyordum çünkü bundan önce hiçbir şey onu durduracak kadar önemli olmamıştı.

"Yine kaşlarını çatıyorsun," dedi Cressida, tatlı, yumuşak sesiyle kara kara düşünmemi yarıp geçerek.

Başımı kaldırdığımda onu istasyonumda buldum, ellerini önünde kavuşturmuş, saçları yıkanmamış, gözleri siyaha yakın koyu halkaların üzerinde kan çanağına dönmüştü.

Ölü gibi görünüyordu.

Ruh eşi vaktinden önce ölmüş birinin yapacağı gibi.

"Hey, Queenie," diye mırıldandım, orada ne kadar uzun süredir durduğunu fark edecek kadar dikkat etmediğim için anında pişmanlık duydum. "Çok bekledin mi?"

Başını salladı ama viski rengi gözlerindeki hüznün ardında ilgiden söz eden bir titreşim vardı. "İyi misin, Nova? Daha önce kaşlarını böyle çattığını görmemiştim."

Kolayca güldüm ve bir deri bir kemik kalmış kadını kucaklamak için ayağa kalktım. "Yok canım, ben iyiyim. Sadece kızım için endişeleniyorum, hepsi bu."

Cress kollarımın arasından bana baktı, bakışları beni incelerken kurnazdı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sanırım bir şeyler oldu."

Gülümsemem düşmeye çalıştı ama onu sabitledim ve eskiz defterimi almak için uzaklaştım, oturmasını işaret ettim. "Sana göstermek için tasarımı alacağım, ama sen otur."

"Nova," dedi sakin bir şekilde, her zamanki gibi sabırlı. "Benimle konuşana kadar gitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Ve benimle gerçekten konuş demek istiyorum, sadece yaptığın şirin şakalar değil."

Nefesim kesildi. "Sevimli mi? Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten, Cress, bu çok kesici. En azından sevimli, hatta belki de büyüleyici olmanı beklerdim."

Gözlerini devirdi, ama ağzında küçük bir gülümseme vardı, bu da kendimi bir milyon dolar gibi hissetmeme neden oldu çünkü King gittiğinden beri pek gülümsemiyordu.

"Bu Lila," diye tahmin etti, saklanmaya çalışsalar bile herkesi okuyabilme yeteneğiyle. "Ne olduğunu merak ettim

ikinizin arasında oldu. Jake'le evlenmeyi kabul ettiğinde şok olmuştum."

"Evet, sen de ben de," diye mırıldandım, tabureme çöktüm ve eskiz defterimi vermek için yanına yuvarlandım. "Adamda hiç taşak yok."

Bana kaşını kaldırdı ve dökülmem için benimle oynadığını bilsem de oltayı yedim ve beni oltaya getirmesine izin verdim.

"Ondan hoşlandığımdan endişelendi," diye omuz silkerek itiraf ettim, sonra sinsi bir sırıtış sahte masumiyetimi yok etti. "Ben de onu öptüm."

Cress'in gözleri ikiz madeni paralar kadar büyüdü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hadi canım sen de. Ağzını aldı ve herif orada öylece oturup izledi."

"Jake'in onu öpmene izin vermesine şaşırmadım, Nova. Seni tanıdığım kadarıyla, Lila ile aranızda bir şey olmadığını kanıtlamak için bunu ona mümkün olan en iyi seçenek gibi sunduğundan eminim. Şok olduğum şey sensin." Durakladı. "Onu merak ediyorsun."

Homurdandım.

"İnkâr etme, bunu söyleyebilirim. Çatık kaşlar, Byronic düşünceleri... O öpücük hoşuna gitti."

Tanıdığım en nazik kadınlardan birinin gözlerine baktım, tüm hayatını değiştirmiş bir kadındı çünkü her şeye rağmen daha iyi bir şeyin peşinden koşacak kadar cesurdu ve ona yalan söyleyemezdim.

King'i bir ay önce kaybetmişti ve ilk kez başka bir şeyle gerçekten ilgilendiğini görüyordum.

King'i de Dane'i sevdiğim gibi sevmiş ve takdir etmiştim, çünkü o iliklerine kadar iyi bir adamdı ve mecbur kalmadıkça kimseye yanlış yapmazdı.

"Öpücükten hoşlanmak hiçbir şey ifade etmez," diye mırıldandım.

"Ah, Nova, tatlım," diye nefes aldı, göz kapaklarının alt çukurunda gözyaşı damlaları birikiyordu. "Bu her şey demek."

"King'i seviyorsunuz çünkü o bu tür bir sevgiye layık. O bunu hak etti çünkü çok zekiydi, herkese karşı nazikti ve kelimelerle herkesi utandıran bir tarzı vardı." Ona gülümsedim ama sanki ateşe çok yakın tutulmuş plastik gibi şekilsiz bir gülümsemeydi. "Birine hiçbir şey vermemem gerektiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Sence bu, bir Old Lady'ye sahip olmadığım ve asla bir planım olmadığı gerçeğini etkilemiyor mu?"

Cress sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi ve hemen öne eğilerek soğuk elini yanağıma dokundurdu. Bilinçsizce ona doğru eğildim.

"Nova," diye fısıldadı, şimdi ağlıyordu, sabahın çiy damlaları gibi yumuşak, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Sana sunacak hiçbir şeyin olmadığını kim öğretti? Kim sana böyle korkunç bir yalan söyledi?"

Tekrar gülümsedim, dudaklarımı eline bastırıp öptüm, sonra daha da yaklaşıp kucağındaki eskiz defterime uzandım ve konuyu tamamen değiştireceğini bildiğim bir sayfayı açtım.

"İşte," dedim, eklemlerimle sayfaya vurarak. "King için yaptığım tasarım. Tüm kardeşler, bunu bir yere yazdıracağız."

Gözyaşları daha hızlı akmaya başladı ve nefesi kesildi. Kederinde bile çok güzeldi, yorgunluktan ağarmış ve umutsuzluktan solmuş olsa bile. Trajik ve o kadar güzeldi ki kalbim açık bir yara gibi zonkluyordu.

Lanet olsun, bu kadının acısını dindirmek için neler yapmazdım.

Gözyaşlarının arasından "Enfes," diye fısıldadı, çiğnenmiş tırnağının kenarıyla kalem darbelerine nazikçe dokundu. "Mükemmel."

Ellerime kramp girene, sırtım ağrıyana ve görüşüm bozulana kadar dairemin üst katındaki taslak masamın üzerinde saatlerce çalışmıştım.

Ama haklıydı.

Enfesti.

Ölen kardeşim için daha azı olmaz.

Çocuğun kitap kurdu bir ilkokul çocuğuna, öğretmenine aşık olan kibirli, havalı bir genç adama, ölmeden önce olduğu gibi dinamik bir lidere ve çok yönlü bir kahramana dönüşmesini izlemiştim.

O bizim için öldü.

Ventura'lar ve eski Başçavuş tarafından cinayetle suçlanan babası Zeus'u hapisten çıkarmak için.

Kardeşlerini, kadınlarını ve tüm ailelerini güvende tutmak için.

Ölen kardeşlerim için iki dövme yaptırdım. Dane ve

Mute. Yakında King'inkini de ekleyip üç yapacağım.

Üç tane fazla.

Ama her biri benim en iyi işimdi. Ve

King'inki pastayı alırdı.

King'in en sevdiği kitap olan Kayıp Cennet'teki yılanın bir gözünden girip "Özgürlüğün bedeli" yazan metne doğru kıvrıldığı, eğik bir taç taşıyan ağır gölgeli bir kafatası.

"Nova," diye seslendi Cress bana, bakışlarımı kendi bakışlarına doğru çekerek. "Bil diye söylüyorum, değersiz birinin böyle bir güzelliği yaratmasına imkân yok. Kendin hakkında bu kadar kötü düşünmene ne sebep oldu bilmiyorum ama sana söylüyorum, son beş yılda yaşadığımız onca şeye rağmen sen sürekli ışık ve iyilik oldun. Sensiz hayatım çok karanlık bir yer olurdu. İnan bana, şu anda bunun ne kadar doğru olduğunu bilecek bir yerdeyim."

Gözlerimin arkasındaki yanmayı durdurmak için sertçe gözlerimi kırptım, sonra şablonu hazırlamak için yerime geçerken boğazımı temizledim. "Mürekkebi ilk senin alabileceğini düşünmüştüm."

Bir anlık hayal kırıklığına uğramış sessizliğin ardından, "Doğru düşünmüşsün," diye kabul etti ve neyse ki konuyu kapattı. "Son bir şey, sonra çenemi kapatacağım, tamam mı?"

"Kahretsin," diye homurdandım, termal faksla hazırladığım şablonu alıp onun yanına dönerken.

"Güzel yüzün solabilir ya da yara alabilir, yine de tanıdığım en yakışıklı adam olursun," dedi, yüzü yapaylıktan arınmış, o kadar çıplak ve savunmasızdı ki neredeyse sesine dayanamayacaktım.

Çünkü Cress'in bilmediğini biliyordum. Ben buna layık değildim.

Bunu çok uzun zaman önce terapide öğrenmiştim ve kısa sürede unutacağım bir şey değildi.

Ben de yaslı dula gülümsedim, Great Gatsby tişörtünü kaburgalarının üzerine sarmasında yardımcı oldum ve ruh eşinin büyüklüğünün kalıcı hatırasını, bir zamanlar onun için yazdığı bir şiirin karşısına gövdesinin yan tarafına kazıdım.

Büyüklüğün ne olduğunu ve kendi sınırlarımı biliyordum.

Evet, Lila'yı öpmek dünyamı alt üst etmişti.

Lila, büyüdüğümde hep birlikte olmak istediğim türden bir kadındı. Ama otuz beş yaşındaydım ve onun gibi bir kadına layık bir erkek olmaya hiç de yakın değildim.

CHAPTER TWELVE

LILA

IRINA VENTURA ŞAŞIRTICI DERECEDE SIKI BIR GEMI YÖNETIYORDU.

Wet Works, pornografi ve kamera kızı işlerinin şemsiye şirketiydi, ama aynı zamanda daha yasadışı fuhuş ve seks kaçakçılığı girişimleri için mükemmel bir öncü sağladı.

Onun asistanı olarak çalıştığım bir aydan kısa bir süre içinde bariz bir şekilde yasadışı hiçbir şey görmemiştim ama resmen hayatım boyunca görmek istediğimden daha fazla yarak görmüştüm.

"Hadi ama Richard," diye tükürdü Irina, şu anda sette iki kırmızı kafadan oral seks alan adama elindeki panoyu fırlatarak. "Kıçını kaldır da bakayım! Kimse yavan bir oral seks izlemek istemez."

Söz konusu adam daha iyi bir kaldıraç için ellerini kalçalarına koyup sarışının ağzına ıslak bir şekilde sokmaya başladığında yüzümü buruşturdum, esmer kadın ise artık sallanan taşaklarını onunkilerin içinde tutmaya çalışıyordu.

"Daha iyi," diye alay etti Irina, beyaz deri yönetmen koltuğuna yerleşirken.

Uzun, gür siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve sanki kanepede oturmuş romantik komedi eleştirisi yapan iki kızmışız gibi bana gülümsedi.

"Nasılsın, chica?" diye mırıldandı bana. "Büyük, güçlü erkeklerimi seviyor musun?"

"Çok güzeller," diye kabul ettim, her ne kadar hiçbiri bana hitap etmese de. "Sitenizin bu kadar kârlı olmasına şaşırmadım."

Patronum kanarya yemiş kedi gibi gülümseyerek eğildi ve mükemmel bakımlı tırnaklarını çiçek desenli mürekkepli kolumda gezdirdi. "Dikkat çeken sadece erkekler değil, değil mi? Senin gibi güzel bir kadın çok iyi bir kazanç sağlayabilir."

İçimde bir hayalet gibi dolaşan ürpertiyi zapt etmeye çalıştım ve yüzüme nazlı bir gülümseme yerleştirdim. "Ben utangacım."

Irina beni okşamaya devam ederken masumca göz kırptı. "Evet? Bu çok tuhaf, çünkü ben seni çiçeklerin kızı olarak tanıyorum. Aslında..." Gözleri kısıldı ve ağırlaştı

Bu haliyle, siyah astarla agresif bir şekilde eğilmiş olarak, saldırmak üzere olan zehirli bir yılana çok benziyordu. "Duyduğuma göre bu güzel çiçekleri o güzel tenine serpiştiren adam için çıplak yatmayı çok seviyormuşsun."

Bu tam da Zeus'un endişelendiği şeydi.

Kulüple resmi bir bağım yoktu, ancak Düşmüşler'in uzun süredir üyesi olan Nova Booth'un bilinen bir üyesiydim.

Korku yüz kızgın arı gibi boğazımı sarmıştı ama kendime onun sadece balık tuttuğunu hatırlattım.

Herhangi bir internet araştırması beni Street Ink Dövme Salonu ile bağlantılı gösterecektir. Herhangi bir araştırmacı, Booth'lar tarafından evlatlık verildiğimi ve hala onların arka bahçesinde yaşadığımı keşfedecektir.

"Mürekkebi severim, ne diyebilirim ki?" Umursamazca omuz silktim ve Irina'nın bakışlarını üzerime çekecek şekilde kolumdaki dövmelere dokunmaya başladım. "Böyle bir sanata nasıl karşı koyabilirim?"

Parmaklarımın omzumdan yukarı ve lotus çiçeği deseninin uçlarının görülebildiği göğüslerimin arasından aşağı doğru izlediği yolu takip ederken dudaklarını yalayarak "Kesinlikle," diye onayladı. "Peki bunu kullanmaya nasıl karşı koyabilirim?"

Dikkatlice derin bir nefes aldım. "Beni asistanınız olarak işe aldınız."

"Ve sen de bana bu yolda yardımcı olacaksın, öyle mi?" diye sordu tatlı tatlı.

Bakışlarım dizlerinin üzerine çökmüş, hayatının bir döneminde kesinlikle steroid ve ateş etmeden önce Viagra almış bir adamı üfleyen iki kadına gitti.

Cidden ailem için bir yabancının kellesini vermeye razı mıydım?

Midemde asit fokurdadı ve sanki bu yardımcı olacakmış gibi bir elimi oraya koydum.

Irina'ya dönüp baktığımda sakin ifadesinin ardında beni dikkatle izliyordu. İlk kez değil, kaç kez bir erkeğin İrina Ventura'yı çarpıcı olduğu için hafife aldığını ve bu nedenle ne kadar kurnaz olabileceğini unuttuklarını merak ettim.

"Senin için çalışan gereğinden fazla kadın var," dedim, çünkü son bir ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da ne kadar çok insanı kendisi için çalışmaya ikna ettiğiydi.

Wet Works arsasını ve deposunu hayalet gibi dolduran, uyuşmuş, uyuşturulmuş ya da gözyaşları içinde olan, bazıları yasal olarak ciddi şekilde şüpheli pek çok genç kız.

Çoğunlukla mutlu kızlar değillerdi. Ve onları suçlayamazdım.

Pornografi çaresizler ya da nadiren de olsa cinsel açıdan derin olanlar içindi.

"Taze kan her zaman en iyisidir," diye karşı çıktı, koltuğunda tamamen bana dönük olacak şekilde kaydı ve enerjisinin tüm gücünün bir büyüteçten geçen güneş ışığı gibi aktığını hissedebiliyordum, yakıcı ve kaçınılmaz. "Bunu benim için yapacaksın."

Sanki kalbim boğazımda kesik kesik atmıyormuş gibi boş boş onu inceledim. "Eğer yaparsam, bunun parayla ilgisi varmış gibi davranmayalım. Bu sadakatle ilgili. Sana ihanet etme olasılığımın azalması için oyuna dahil olmamı istiyorsun."

Bu cesur bir hamleydi ve Irina'nın nasıl tepki vereceğinden emin değildim, sadece güçlü bir kadın olduğunu ve bu güç hamlesine saygı duyacağını düşündüm.

Bir an sonra keyifle güldü ve ellerini çırptı. "¡Qué huevos! Çok cesursun, Lila. Bu ben

hayranım."

"O zaman belki pornografi yapmadığım gerçeğini takdir edersiniz. Bazı insanlar açıkça bundan zevk alıyor, ama ben özel bir kızım. Oyunda biraz yer almamı istiyorsanız, yaparım ama bunu bir kamera kızı olarak yaparım."

Yabancılar için kıyafetlerimi çıkararak yaşayabilirdim. Bu temelde soyunmakla aynı şeydi ve bu konuda herhangi bir iffet takıntım yoktu. Açıkçası, bazı kızlar kendileriyle ya da oyuncaklarıyla ya da her neyse onunla oynarlardı, ama duygusallığımı sonuna kadar kullandığım sürece belli bir mahremiyet derecesiyle kurtulabileceğimden emindim.

Irina'nın gözleri parladı. "Ah, ben de bunu umuyordum."

Bir tür Bond kötü adamı gibi parmaklarını şıklattı ve arkamda birinin adım attığını hissettim, parlak sahne ışıklarında oluşturduğu gölge bir şey ifade ediyorsa kocaman biriydi.

"Sevgili Bruto'm sana nerede hazırlanacağını gösterecek." Arkamda soyunma odalarının sıralandığı koridora doğru bir el salladı, sonra beni çoktan unutarak tekrar öne doğru döndü. "Richard! Richard, gerçekten, eğer boşalmak üzereysen yüzlerine sıçradığını görmek istiyorum. Yere bir damla damlatırsan onu dilinle temizletirim, olur mu?"

Sandalyemden püsküllü botlarımın topukları üzerinde kaydım ve beni bekleyen adama bakmak için döndüm.

İçime çektiğim şiddetli şok nefesi beni boğdu ve iki büklüm oldum, öksürürken gözlerimden yaşlar geldi.

Irina sessiz olmamız için bize bağırırken bile kocaman bir el bana yardım etmek için sırtıma vurdu.

"Yakaladım seni," diye mırıldandı Irina'nın süvarisi derin gürültüsüyle, bana arkaya kadar eşlik etmeye başlarken.

Kapılara vardığımızda ve ses geçirmez koridora geçtiğimizde, onun elinden kurtulacak ve lanet okuyan bir cadı gibi onu işaret edecek kadar kendime gelmiştim.

"Burada ne halt ediyorsun?" Suçladım.

Lysander Garrison gözlerini kırpıştırarak bana baktı, çılgına dönmem karşısında hiç şaşırmamıştı. Kız kardeşi Cressida ile tek ortak noktaları renkleri, gür ve uzun kahverengi saçları ve iri, uzun kirpikli, kahverengi gözleriydi. Bunun dışında Lysander, Irina'nın ona dediği gibiydi; vahşi, eski bir mahkûmdu ve bu da belli oluyordu. Omuzları kocaman, boyu da uzundu, her santimi yoğun kaslar, yara izleri ve dövmelerle kaplıydı.

Yine de yüzünde yumuşak bir şeyler vardı, hapse girmeden önce bir zamanlar klasik bir yakışıklı olduğu gerçeğini anlatan bir şey ve zor yaşamak bronz tenindeki çizgileri oymuş ve o derin, sıcak gözleri sertleştirmişti.

Tıpkı kulüple olduğu gibi kız kardeşiyle de karmaşık bir ilişkisi vardı. Bir zamanlar Cress'i kaçırıp işkence eden rakip kulüp Nightstalkers MC'ye yardım etmiş, ayrıca Loulou, Loulou'nun kız kardeşi Bea ve Harleigh Rose'u evlerini ateşe vermeye çalışan aynı kulüpten kurtarmıştı.

O, çözmeyi ummadığım ya da istemediğim bir zıtlık yumağıydı, özellikle de onu bulmayı hiç beklemediğim bir yerde, engerek yılanının inindeyken.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrarladım, bu sefer daha yumuşak.

Gri tişörtünün şeklini bozacak kadar kasla dolgunlaşmış o büyük omuzlarını silkti. "Benim yaptığım senin burada yaptığınla kıyaslanamaz bile. Burası bir cehennem çukuru, senin gibi bir kadına göre değil."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşı çıktım.

"Hayır," diye tersledi, yüzüme doğru alçak sesle hırlamak için öne çıktı, fısıltıyla kükrüyordu çünkü kimin dinleyebileceğini bilmiyorduk. "Ama kız kardeşimin Lila adında, derisinde çiçekler olan bir kıza aşık olduğunu biliyorum ve senin de Fallen'la birlikte olduğunu biliyorum. Bu işe bulaşman sadece kötü haberlere yol açacak ve kulübe daha fazlasını getirecek kişi ben olmayacağım."

"Bu senin suçun değil, o yüzden o kalın kafanı bu konuda yorma," dedim tatlı bir gülümsemeyle ve kordonlu koluna küçümseyici bir vuruşla.

Tereddüt etti, ilk komutla fırlamaya hazır bir saldırı köpeği gibi bana bakıyordu. "Burada kızlarla ne yapacağım diye endişeleniyorsun... Endişelenme. Ben hallederim."

"Anladın mı?" Alaycı bir şekilde sordum. "Belli ki anlamamışsın, çünkü kadınlar hâlâ bu kara deliğin içine çekiliyor."

"Anladım, üzerinde çalışıyorum," diye dişlerini sıktı. "Artık burada yapabileceğin başka bir şey yok, biliyorsun."

"Bir bok bilmiyorum," diye fısıldadım sertçe, yüzüne vurmak için ayak parmaklarımın ucuna kadar yuvarlandım. "Seni tanımıyorum ama bildiklerim de yarım yamalak. Cress'in seni sevdiğini ve aranızda bir uzlaşma olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda kulübe ve kız kardeşine geçmişte ciddi bir yanlış yaptığını da biliyorum. Bunu yapamazsın.

Şimdi sana güvenmemi bekleme. Güvenmek için bir nedenim yok ve senin de Başçavuş Danner ve Ventura'larla çalışman için kendi gündemine hizmet etmekten başka bir neden göremiyorum."

"Bir bok bilmiyorsun, haklısın," diye homurdandı ama gözlerinde kendinden nefret ve keder vardı. "Ama bu oyunda sandığından daha fazla derim var. Cress'e kanıtlamam gereken bir şey var ve burada önemsediğim insanlar var."

Koridorda bir kapı açıldı ve çilek sarısı genç bir kadın koridora fırladı, kendini düzeltip kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde hafifçe tökezledi.

Lysander anında alarma geçti, kollarını iki yana açtı, ağırlığını ayaklarının üzerinde dengeledi.

Yavaşça ona ve bize doğru sallanan kıza baktım ama adam, "Tatlım, sana ne demiştim?" diye homurdanana kadar kızı tanıyamadım.

Kız cam gibi gözlerle ona baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Sander! Bilmiyorum, bana ne söyledin?"

İçini çekti ve ona doğru yürüdü, ama kolunu sabitlemek için uzandığı anda, onunla ilgili her şey nazikleşti.

"Cisco'ya geri dönmeyi bırakmanı söylemiştim. Sana yardım edemem, temizlenerek kendine yardım etmiyorsun," diye mırıldandı, dizlerini bükerek daha küçük, neredeyse narin kızla göz hizasına geldi.

Ve Bal'ın sevecen bir takma ad olmadığını fark ettim.

Honey, King ve H.R.'nin ayrı yaşadıkları üvey kız kardeşleri Honey'di, Ventura'lara bulaşan da oydu.

Onu gördüğümde kalbim sıkışmıştı, gergin ama yine de çok güzeldi, ona bakmak bir Monet tablosuna hayran olmak gibiydi.

"Selam kızım," dedim usulca, onlara doğru ilerleyerek. "Ben Lila."

Honey akçaağaç şurubunun içinden süzülen güneş ışığı gibi soluk kahverengi gözleriyle bana baktı ve ne kadar güzel olduğunu, Harleigh Rose'a ne kadar benzediğini, sadece daha küçük, daha zarif olduğunu görünce neredeyse nefesimi tutacaktım.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu, kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı.

Ona gülümsedim. "Henüz değil, ama olacaksın. Artık burada çalışıyorum ve içimden bir ses sen, ben ve..." Lysander'a baktım, Honey'i bariz bir endişeyle inceliyordu ve buraya kimseyi kandırmak için gelmediğini biliyordum. Detaylar ne olursa olsun, o da benimle aynı nedenden dolayı Ventura'larla yatıyordu.

Onları alaşağı etmek için.

"..ve Lysander iyi arkadaş olacaklar."

Söz konusu adam alnında ağır bir düğümle bana baktı. "Artık burada mı çalışıyorsun?"

Başımı salladım ve omzunu sıvazladım. "Buna inansan iyi olur, Bruto. Şimdi neden ikiniz de içeri gelip bana yardım etmiyorsunuz?"

"Bu kulüp için bir şey mi?"

"Evet."

"Ne oldu?"

Kurt gibi sırıttım ve saçlarımı savurdum. "Kamerayı kurmak için yardımına ihtiyacım var. Bugün kamera kızı olarak ilk çıkışımı yapıyorum."

Lysander ve Honey bana göz kırptı, ilki şok içindeydi, ikincisi ise sarhoştu.

"Lanet olası Fallen MC," dedi sonunda. "Kadınların erkeklerden daha deli olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Güldüm. "Bundan emin olabilirsin."

CHAPTER THIRTEEN

NOVA

"O GITTI."

"Olamaz," diye göz kırptım, Cressida'nın çekip gitmesi fikrini kafamda oturtmaya çalışıyordum. "Ailesini tek kelime etmeden terk etmez."

"O yaptı. King'in bisikletini aldı ve gitti," dedi Zeus, hapisten çıktığından beri ilk kez kilisede toplanan kardeşlere bakarak.

Serbest bırakıldı çünkü oğlu King, Başçavuş Danner'a tuzak kurmuştu ve oğlunun karısı Cressida, piç polisin sakladığı ve Zeus'u temize çıkaran kanıtların ortaya çıkarılmasına yardım etmişti.

Kahretsin, ama devasa adamı masanın başında tekrar görmek güzeldi, Lou'nun özel olarak parlattığı kesimini giyiyordu, böylece Priest'in odanın önüne yerleştirdiği vitray pencereden sızan düşük ışıkta parlıyordu.

Tam oraya baktı.

Buck liderliği üstlenmeye çalışmıştı ama o bir lider değildi, gerçekten değildi.

King çok iyi bir iş çıkarmıştı ama çocuk Zeus değildi ve yılların deneyimi olmadan da olamazdı.

Açıkçası, Zeus Garro gibisi yoktu ve hiçbirimiz onun hapsedilmesinin acısını hissetmekten kurtulamamıştık.

Kutlama zamanı olmalıydı, ancak her zaman olduğu gibi çok fazla şey oluyordu ve ele almamız gereken sorunlarımız vardı.

Yeni dul kalmış Cressida Garro'nun gecenin karanlığında kaybolması gibi.

"Ben onu bulurum," diye teklif ettim.

Rahip homurdandı. "Onu bulacak biri varsa, o da benim."

Kızıl saçlı kardeşe baktım, on yedi yaşından beri düşmanlarımıza işkence eden ve öldüren kardeşe, sanki ölümden doğmuş ve onu teslim etmek için yaşıyormuş gibi.

Haklı olduğunu biliyordum.

"Yarasa ya da Kodiak da iyi iş çıkarırdı," dedi kırk yıldır günde iki paket sigara içen Smoke harap olmuş sesiyle.

Bu da doğruydu.

Kodiak elimizdeki en iyi iz sürücüydü. Doğada onun gibi hareket eden birini daha önce hiç görmemiştim. Alutiiq İlk Milletlerinden olan dedesinin Alaska'daki topluluklarının en iyi iz sürücüsü olduğunu ve bildiği her şeyi ona aktardığını iddia ediyordu.

Ve Bat, eski bir deniz piyadesiydi ve o kadar çok yeteneği vardı ki, bazıları dehşet vericiydi, Cress'i bulabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Zeus, "Kimse bakmaya gitmiyor," diyerek konuşmayı sonlandırdı.

"Ne diyeyim?" Boner sordu. "Öylece üzgün ve yalnız bir şekilde kaçmasına izin mi vereceğiz? Umurumuzda olmadığını düşünecek!"

Heckler alaycı bir tavırla, "Tanrı korusun," diye homurdandı.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Axe-Man göt herife.

"Yeter." Zeus etli yumruğunu masaya vurdu ve hemen sustuk. "Kimse bakmaya gitmiyor çünkü gitmeden önce Lou'yla konuştu ve yalnız kalmak istiyor. Yas tutmak ve yeniden yaşamayı öğrenmek için zamana ihtiyacı varmış. Ona bunu vereceğiz. Ne zaman geri dönmek isterse bizimle birlikte evde olacağını biliyor."

Başkanlık rolünde her zaman olduğu gibi tereddüt etmeden, güçlü ve doğru bir şekilde söyledi.

Ama onu gümüş gözlerindeki acıyı görecek kadar tanıyordum.

Cress'i kendi kızı gibi severdi ve onun gitmesi hiç hoşuna gitmemişti.

Benimle olmadığına eminim.

Bat, "Bir şeyler oluyor ve eğer o burada değilse, belki de böylesi daha iyidir," diye önerdi. "Hatırlatmaya ihtiyacı yok.

Kral Z'yi hapisten çıkarmak için öldü ve hala uğraşmamız gereken Venturalar var."

"Son durum nedir?" Zeus yardımcısı Buck'a sordu.

Yaşlı adam hâlâ iri kıyımdı, gümüş rengi saçları bronz tenine karşı parlıyordu. İyi bir adamdı ve kuvvetlere liderlik etmek yerine ikinci komutan olarak geri döndüğü için rahatladığını hissedebiliyordum.

"Honey Yves hâlâ Ventura'larla uğraşıyor ve Javier de bulduğu her fırsatta kulübe karşı söylemlerini artırıyor," diye bilgi verdi Buck. "Bazı yerel kızların kaybolmasının bizim yüzümüzden olduğunu söyleyerek dikkatleri SS Danner'ın yolsuzluğu ve hapsedilmesinden bizim üzerimize çekmeye çalışıyor."

Zeus'un yüzü derin bir kaş çatmayla çöktü. "Orospu çocuğu." Skell elini masaya vurarak, "Bence o herifi vuralım," dedi. "Yeterince insan içinde. Birisi takım için bir tane alsın ve onu vursun." "İşte bu yüzden yetkili sen değilsin," dedi Bat,

eleştirisinin soğuk bıçağıyla kesip attı. "Kimse Javier Ventura'yı öldürmekten ya da öldürmeye teşebbüsten içeri girmeyecek. Adam kartelden, yani yakalanırsak ciddi bir tepki alırız ve bunu deneyecek kadar aptal olsak bile, etrafı her zaman sıkı güvenlikle çevrilidir."

"Sen bir keskin nişancıydın, değil mi, bir çatıya çıkamaz mısın?" Skell devam etti.

Bat onu görmezden geldi. "Asıl sorun şu ki, Organize Suçlar birimini bizi araştırmak için buraya getirmeye çalışıyorlar. Bunu yaparlarsa işler ciddileşebilir."

"İşimiz sıkı," dedi Axe-Man.

"İşlerimizin ne kadar sıkı olduğu umurumda değil, kartelle savaşın eşiğindeyken birimi buraya getirirsek, birden fazla kardeş hapse girer ya da ölür." Zeus'un gözleri parladı ve gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Ventura'larla bir işim var, nasıl sonuçlanacağını göreceğiz. Javier birimizi Grouse deposuna kadar takip etmenin bir yolunu buldu, başka hiçbir şeyin boka sarmasına ihtiyacımız yok, bu yüzden tetikte olun ve kuyruklara dikkat edin."

Kurallarla işimiz olmazdı. Biz kanun dışı bir motosiklet kulübüydük, bu yüzden özgürlüğe ve spontanlığa neredeyse her şeyden daha fazla değer veriyorduk.

Ama bu bizim ve kardeşlerimizin, ailelerimizin güvenliğiydi.

Kimse Z'nin yönetimine karşı bir şey söyleyemezdi çünkü zaten çok şey kaybetmiştik.

Dilsiz Kral, aylardır Zeus'un hapishanesinde.

Tetikte olurduk, çiftler halinde seyahat ederdik ve bu bizi rahatsız etse de çantalarımızı hazırlardık.

Boner bir anlık sessizliğin ardından, "Geri dönmene sevindim patron," dedi ve ardından yumruklarını masif meşe masaya vurdu.

Geri kalanımız da peşimizden geldi, gümbürdüyor, yuhalıyor ve bağırıyorduk çünkü çok şey kaybetmiştik ama Prez'imiz geri dönmüştü. Ve hiçbirimizin, bizimle ve bizimkilerle uğraşmaya cüret eden orospu çocuklarına karşı bizi zafere götüreceğinden şüphesi yoktu.

Zeus'un gülümsemesi sakalında acımasız bir kesikti ama çenesini kardeşlerine doğru eğdi ve bir tür iyiliksever yeraltı lordu gibi avuçlarını gökyüzüne açtı.

"Evde olmak güzel, kardeşlerim," diye ilan etti. "Burayı, yani bizim lanet olası yerimizi kendilerine ait kılmaya cüret eden haşaratları yok etsek iyi olur. Hadi yapalım şu işi."

Masanın etrafından onay sesleri yükseldi ve ardından toplantı sona erdi, kardeşler ortak odada toplanmak ya da işlerine geri dönmek için kalktılar.

"Dur bakalım, tatlı çocuk," diye yumuşak bir sesle emretti Z.

Oturduğum yerde kaldım, onun rahat ses tonundan çekiniyordum çünkü Zeus rahat bir adam değildi.

Bir şeyler oluyordu.

Son kardeş nihayet şapelin kapısını arkasından kapattığında, Z başını eğerek bana baktı, dövmeli eli sakalındaydı.

"O kadar güzelim ki bana sadece biraz bakmak mı istedin?" Alay ettim.

Dudakları kıpırdadı. "Geçen gece Eugene'de Hispanik bir kızı öptüğünü duydum."

"Ah, öyle mi?" Bilmesi beni şaşırtmamalıydı. Lanet olası Loulou kulüpteki kardeşler hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu çünkü hepimiz ona her şeyi anlatırdık. Bize karşı böyleydi, bizim için. Bizim Foxy'miz.

"Evet."

Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık. Bir çıkmaz.

"Dükkâna gitmeliyim," dedim ve ayağa kalkmaya çalıştım.

"Otur yerine," dedi Zeus, sonra da benim oturmamı bekledi ve ona ters ters baktı. "Biz herkesten çok kardeşiz. İlk kez hapse girdiğimden beri benimlesin ve her şeyi atlattık. O yüzden götlük yapmaya çalıştığımı düşünme."

"O zaman olma," dedim dişlerimi sert bir gülümsemeyle sıkarak.

Zeus'un gümüş kanatlı gözleri, boğazıma dayanmış bir silahın ucu gibi içime doğru bastırdı. "Söylemek zorundayım, sen de benim yerimde olsaydın, senin gibi bir adamın iyi ve saf biriyle oynaşmasını izleseydin, sen de söylerdin."

Senin gibi bir adam.

Evet, bunu daha önce de duymuştum.

Yıllarca süren terapi, doğuştan bildiklerimi daha da pekiştirdi.

Ben kara koyun, kara at, bir ruh için fazla çirkin bir hayvandım.

Bir bok için yeterince iyi değil.

Yani evet, fazla bir şey için uğraşmadım. Dükkânımdan, mürekkep tutkumu kitlelerle paylaşarak elde ettiğim itibardan memnundum.

Bundan fazlasına, aileme ve kardeşlerime ihtiyacım yoktu.

Aşkın hayatıma girmesine gerek yoktu çünkü bunun bir tuzak olduğunu erkenden öğrenmiştim.

"Lila'ya bulaşma kardeşim," diye uyardı Zeus. "Kızın küçüklüğünden beri sana karşı hisleri olduğunu bilmelisin."

"Oh, öyle mi? Lou'nun senin için yaptığı gibi mi?" İşaret etmeye cüret ettim.

Zeus, Loulou'yu altı yaşındayken bir kurşuna hedef olmaktan kurtarmıştı ve o bir kadın olana kadar birlikte olmamış olsalar da, bir uyarı işareti tutması gereken son kişi oydu.

Dudakları düzleşti. "Aramızdaki yaş farkı yüzünden seni uyardığımı sanıyorsun, körsün. Seni uyarıyorum çünkü bir keresinde bana aşkın zayıflar için olduğunu ve bunu asla yapmayacağını söylemiştin.

tekrar. O kaltak Meredith ile olanlardan sonra olmaz--"

"Onun adını ağzına alma," diye tısladım, tüylerim diken diken olmuştu, karanlık hayvan boğazımdan öyle bir yükseliyordu ki uluyup çatlamak istiyordum. "Bu kutsal lanet yerde o ismi duymak istemiyorum."

"Tamam kardeşim," diye kabul etti. "Ama söylediklerimi dinle, tamam mı? Hayatına devam etmeye çalışıyor. Evet, Jake ibnenin teki ama bu onun seçimi. Onunla oyun oynuyorsun çünkü onun tüm dikkatini üzerinde toplamayı özlüyorsun. Yapma bunu. Hayatında yeterince şey yaşadı."

Vardı.

Kimse benim ne kadar sevdiğimi bilmiyordu.

Ağır, zehirli bir iç çekiş çıkarırken kalbim sıkılmış bir bulaşık havlusu gibi burkuldu. Ellerime, Ellie Davalos'un öldüğü ve Lila'nın tüm hayatının değiştiği o korkunç geceyi temsilen sol bileğimin iç kısmına kazıdığım Güneştastic Sarı Ayçiçeği'ne baktım.

Kalbim yanarken ve boğazım düğümlenirken başparmağımla kabarık mürekkebe dokundum.

Lila'nın daha fazla acıya, daha fazla karmaşaya ihtiyacı yoktu.

En iyisini hak ediyordu ve evet, lanet olası Jake öyle değildi ama bir an için ben de öyleymişim gibi davranamazdım.

Bu yüzden o öpücüğü ve ona yol açan anları unutmam gerekiyordu.

Ama Lila'yı aşkı yüzünden utandırdığımda geri dönüşü olmayan bir şey olmuştu. Beni kendinden uzaklaştırmış, küçük bir kutuya kapatmış ve kapağını kilitlemişti. Yine de konuştuk, kan bağımız olan ve olmayan ailelerimizle takıldık.

Ama artık ayçiçeği ruhuna yaklaşmama izin vermiyordu.

Onunla aramıza o inatçı mesafeyi koyana kadar, bir duvardaki ikiz sarmaşıklar gibi ne kadar iç içe büyüdüğümüzü fark etmemiştim.

Zekâsı ve gevezeliği olmadan, vejetaryenliğin ve gezegeni kurtarmanın zevklerinden bahseden hippi ruhu olmadan, ben saçma sapan evrak işleriyle uğraşırken bana eşlik ederken dükkânda müzikle coşması olmadan hayat orantısız geliyordu.

Hayatımı öylesine bütünüyle, öylesine güzel bir şekilde işgal etmişti ki, kendi kendime diktiğim bir tür sabah zaferi gibi, onu çekip çıkarana kadar hayatıma ne kadar önemli bir şey kattığını fark etmemiştim.

Ve sonra o öpücük.

Bir öpücük arkadaşlığımızın gidişatını sonsuza dek değiştirdi. Çünkü o öpücükten sonra?

Lila benim için hayati önem taşımıyormuş gibi davranmaya geri dönmemin bir yolu olduğunu düşünmüyordum. Çünkü dudaklarını dudaklarımda hissetmek, iki yıl boyunca yarım bir ciğerle yaşadıktan sonra taze oksijen gibiydi.

Ve şimdi özgürce nefes alma düşüncesine bağımlıydım.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Zeus sertçe, boyun eğerek.

"Hayır," diye kabul ettim orantısız bir sırıtışla. "Ama ne zaman yaptım ki?"

"Her şeyi berbat edeceksin," diye uyardı. "Umarım işleri tamamen mahvetmeden önce o güzel çocuk kafanı kıçından çıkarırsın. Çünkü Lila, Lou'yla yaşadığım mutluluğa ulaşma şansın olabilir. Bir çeşit

"Göğsümde sadece onun için atan ikinci bir kalp gibi taşıdığım için mutluyum."

Görüntü aşağı inerken ona göz kırptım.

Lila bisikletimin arkasında, deri Property of No One ceketi yenisiyle değiştirildi.

Nova'nın malı.

Peki ya o resim? Yıllar önce olduğu gibi kurdeşen dökmeme neden olmadı.

Bunun yerine, göğsümün içinde kelebek kanatlarının fırçalanması gibi bir çırpınma hissettim.

"Hey, patron?" dedi Kaos dediğimizi sandığım bir adam kapıdan kafasını uzatırken. "Böldüğüm için üzgünüm ama Curtains az önce internette Lila adında bir kızla ilgili ping attığını söyledi. Görünüşe göre Wet Works'ün web sitesinde kameralar karşısında soyunuyormuş."

"Bu ne lan!" diye kükreyerek masadan kalktım ve ayağa kalkarak askıya doğru yürüdüm ve ön kolumu boğazına dayayarak onu duvara yapıştırdım. "Bana hemen Perdeleri getirin."

CHAPTER FOURTEEN

LILA

BOOTH'UN ARKA BAHÇESINDE YAŞIYORDUM.

üniversiteden ayrılıp Entrance'a geri döndüm. Bunun nedeni para kaygısı değildi. Eugene's'de tonlarca bahşiş kazanıyordum ve Flower Child Photogram hesabımdan yıllardır sadece makyaj ya da kıyafetlerle ilgili paylaşımlar yaparak para kazanıyordum.

Hayır, Booth'ların arka bahçesinde yaşıyordum çünkü Vancouver'da UBC'deyken onları özlemiştim. Hudson'ı özlemiştim.

Sırf beni rahatsız etmeyi sevdiği için kapıyı çalmadan odama dalıyordu. Taşınmış olan Milo ve Oliver'ı özlemiştim, ama sadece iki kapı ötede bir dizi apartman dairesine dönüştürdükleri yıkık dökük miras evine taşınmışlardı. Milo finans işi için her gün Vancouver'a gidip geliyordu çünkü o da aileden ayrılamıyordu ve Oliver da Diogo'nun gelişen ticari balıkçılık şirketinde çalışıyordu.

Ares de haftada en az bir kez bizimle birlikte oluyordu, evdeki sessiz varlığı bir şekilde rahatlatıyordu. Hala İspanyolca konuştuğum tek kişi oydu, gerçi bunu asla toplum içinde yapmazdık. Mirasından neredeyse korkuyordu, kelimeleri kendi derinlerinden çıkardığı alçak bir Latince fısıltıydı. Ana dilimizde konuşmasını her şeyden çok benim için yaptığını düşünürdüm. Bana en sevdiği şairlerden, Pablo Neruda ve Federico García Lorca'dan, Dane'nin ve benim çocukluğumun dilinde bir şeyler okumasını, yorgun bir kasın üzerine yapılan baskı gibi canımı yaksa da severdim.

Hepimiz yakın durduk çünkü biz böyleydik.

Çoğu gece sırayla akşam yemeği hazırlardık, günün son öğünü için biri ya da diğeri gelir ya da giderdi ve Pazar akşam yemeklerinde herkes oradaydı.

Molly ve Diogo üniversiteyi bıraktığım için beni suçlamadılar. Nova liseyi bırakarak bir nevi önümü açmıştı ve onlar beni diploma olsun ya da olmasın kendime bir hayat kurmanın bir yolunu bulacağımı bilecek kadar iyi tanıyorlardı.

Hayır, koruyucu ailemden azar işitmedim.

Bunun yerine, Vancouver'daki tüm eşyalarımı toplayıp eve döndüğümde, yorgun ve sevinçliydim,

Tüm aile yüzlerinde hoppa sırıtışlarla ön verandada beni bekliyordu. Hudson gözümü bağlamak için öne fırladı ve sonra gülerek beni arka bahçeye götürdüler.

Görüşümü engelleyen kurdeleyi çözdüklerinde gözyaşlarına boğuluyordum.

Çünkü Molly ve benim kullanmayı düşündüğümüz eski serayı benim için küçük bir eve dönüştürmüşlerdi.

Cam pencerelerin çoğunu yerinde tuttular ama çatıyı değiştirdiler, su tesisatı, sıcak su ve elektrik eklediler. Sonunda, Molly ve benim daha yedi yaşındayken ekmeye başladığımız çiçek bahçesinin arasına sıkışmış bu kesinlikle sevimli yeşil ve cam eve sahip oldum.

Mükemmeldi, peri masallarından fırlamış gibiydi.

Ve küçük kulübeye giden arnavut kaldırımlı yolda her yürüdüğümde, ailemin bana duyduğu sevginin kalbimde alevlendiğini hissettim.

Sadece, Wet Works'teki uzun, çok uzun bir günden dönerken, evimin görüntüsü ya da esintide bana gülümseyen yüzlerini eğen Suntastic ayçiçekleri bile yüzümdeki çatık kaşları kaldıramadı.

Çok yorulmuştum.

Giysilerimin yapışkan bir tutkal gibi tenime yapışmasına neden olan parıltılı losyonla kaplıydım, bir saat boyunca dizlerimin üzerinde durmaktan vücudum ağrıyordu, kamera beni tüm ihtişamımla görebilsin diye çeşitli pozisyonlarda kasılıyordum, işim bitmişti.

Tamamen bitkin bir halde, arka kapıdan ana eve doğru gelen gülme seslerini takip etmedim. Bunun yerine, kapımın kilidini açtım, deri hobo çantamı bıraktım

yere bıraktım ve karanlık yaşam alanından küçük banyoya doğru ilerledim.

Duşu neredeyse haşlama derecesine kadar açtım ve kıyafetlerimi çıkarıp bir daha giymemek üzere çöp sepetine attım.

Kurtulamayacakları kadar kirlenmiş hissediyorlardı.

Buharlı duşa girdim ve başımı spreyin altına eğdim, kollarımı duvara dayayarak başımın omuzlarımın arasına düşmesini sağladım.

Uzun bir süre orada durdum, suyun üzerimden akıp gitmesine ve beni günden arındırmasına izin verdim.

Keşke su beni Honey'nin görüntüsünden arındırabilseydi. On altı yaşında ve uyuşturucu bağımlısı, parası yetmediği için Irina'ya borçlu, lanet olası on altı yaşında olduğu ve daha iyisini bilecek gücü, bağlamı ya da topluluğu olmadığı için bu döngüye kilitlenmiş.

Onun topluluğu olmaya karar vermiştim.

Listeme ekleyeceğim bir şey daha var, değil

mi? Irina Ventura'yı indir.

Javier Ventura'yı indir.

Honey Yves'i hayatından çıkar.

Uzun buklelerimdeki çiçekli saç kremini yıkarken, Zeus'la birlikte kulüpten bana yardım etmesi için kimi tutabileceğimizi düşündüm. Bunu tek başıma yapabileceğimi düşünecek kadar saf değildim.

Curtains bilgisayar korsanlığı becerileri nedeniyle en iyi aday olurdu. Adam bilgisayarla benim bile anlayamayacağım şeyler yapabiliyor.

Lysander'ı kas gücü olarak kullanıyordum, ama ona güvenmiyordum.

onu kaldıracak gücü bile yoktu).

Suyu kapatıp kabinden çıktığımda ve hala nemli olan tenime losyon sürmeye başladığımda hala bu konu üzerinde kafa yoruyordum.

Bu yüzden oturma odasındaki ışığın açık olduğunu fark etmedim.

Banyo kapısının aralık olduğunu fark etmedim, sanki biri odaya bakmış, beni duş alırken görmüş ve belki de ayrılmadan önce biraz oyalanmış gibi.

Bunun yerine kısa bir süreliğine oturma odasına geçtim, küçük koridordan yatak odama döndüm ve üzerime bir tanga ile üzerinde 'Ayçiçeği Ruhu' yazan favori bluzumu giydim. Yaşam alanına geri döndüğümde, Tezgahımın üstündeki dolaptan bir bardak almak için durup oturma odasını oluşturan mor kanepeye, sandık sehpaya ve kitap raflarına bakarken, köşeye sıkışmış yalnız sandalyede oturan siyahlar içindeki bir adamı fark ettim.

Kendimi tutamadan bir çığlık attım ve bardak uyuşmuş parmaklarımdan kayarak teneke bir şangırtı ve çınlamayla tezgâha çarptı. Bir parçası yere düştü ve ayak başparmağımı kesti ama acıyı fark etmedim çünkü bakışlarım kadife koltuğumdaki adamın karanlık, düşünceli bakışlarına kilitlenmişti.

Nova.

"Curtains'den bir telefon aldım," diye homurdandı, gerçekten homurdandı, sesi gürültülü, öfkeli bir törpü gibiydi. "Görünüşe göre tüm kulübü bir kayıt defterine kilitlemiş. Üyelerden biri ya da aileleri hakkında yeni bir şey ortaya çıktığında, ona ping atılıyor."

Durakladı ve aramızdaki hava dayanılmaz bir basınçla şişti, patlayacak kadar dolmuş bir balon gibi.

"Ne bulduğunu bana söylemek ister misin, yoksa sana hatırlatmam mı gerekir?" diye sordu, sözleri bir petrol sızıntısı kadar kaygan ve çirkindi.

Ona göz kırptım, zar zor giyindiğim gerçeğinden tamamen habersizdim, benden neredeyse iki yıl uzak durduktan sonra evimde olmasına o kadar odaklanmıştım ki, onun gerçekten benim alanımda olduğunu hesaplayamadım.

Orada iyi görünüyordu.

Böyle bir şeyi fark etmek için çılgınca bir zamandı, ama bu sizin için Nova'nın güzelliğiydi. Gözlerinizin ortasına öyle bir çarptı ki, kafanızın içindeki her şeyi unuttunuz ama o kadife gözlerin rengini ve koyu renkli saçlarının gölgesinde kıvrılmış ve dolgun mor kırmızı ağzını unuttunuz.

"Lila?" diye sordu.

Sabırsızlığı sıcak olmamalıydı. Meme uçlarımı sert noktalar haline getirmemeli ya da içime elektrik vermemeliydi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hayır mı?" diye sordu tehlikeli bir ses tonuyla, ayağa kalkarak bana doğru sinsi sinsi yürümeye başladı. "Irina Ventura'nın yasadışı, boktan porno işi için kıyafetlerini çıkardığını hiç hatırlamıyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım, videoyu çoktan yüklemiş olmasına şaşırmıştım. Düzenleme ve her şeyle birlikte daha uzun süreceğini düşünmüştüm.

"Şimdi sustu," diye tısladı dişlerinin arasından, aynı anda vücudu benimkine çarptı ve ben geriye doğru uçtum.

Uzun, mermerden bir kol belime dolanarak beni yakaladı, sonra tekrar ona doğru çekti ve vücutlarımızı öyle sert bir şekilde birbirine çarptı ki nefesim kesildi.

Sonra yüzü benim yüzümdeydi, sinirli, zorlukla kontrol edilen öfkeden oluşan karanlık bir maske.

"O pislik için çalışarak ne halt ettiğini sandığını bana söylemek ister misin? Çocukları uyuşturucuya alıştırdığını, onları ağına düşürdüğünü, bağladığını ve bu pislikten kurtulma şansları olmadığı için onları ömür boyu kiraladığını biliyor musun?"

"Evet, Nova," diye nefes aldım çünkü onun sert ve ağır gövdesi benimkine bu kadar sıkı yapışmışken ciğerlerime fazla bir şey çekemiyordum. "Biliyorum."

Dudakları dişlerinin üzerinden geri çekildi, böylece yumuşak bir şekilde uyarırken hırlayabildi, "Evet, sen akıllı bir kızsın. O amcıklarla aramızdaki skoru bilecek kadar uzun süredir buralardasın. O yüzden kendime sormam lazım, benim Çiçek Çocuğum neden Irina Ventura gibilerle takılıyor?"

İçimden bir ürperti geçti, soğuktu ve omurgama yapıştı. Nova bunu hissetti ve beni daha da yakınına çekti, burun delikleri açıldı.

"Kendini kulübün bile seni korumakta zorlanacağı türden bir sıkışıklığın içine sokarak bize yardım edebileceğine dair kafanda boktan bir fikir olduğu için olamaz mı?"

"Boktan bir şey değil," diye karşı çıktım, sonunda zekâmın iplerini toplayarak kendimi bu aşırı korumacı pisliğe karşı gerçekten savunabildim. "Gerçek bir planım var."

Ve sonra onu tanıdığım on yedi yıl boyunca Nova'nın yaptığını hiç görmediğim bir şey yaptı.

Havaya uçtu.

"Kafayı mı yedin sen?" diye yüzüme doğru bağırdı, yüz hatları öfkeyle buruşmuştu. "Çağrılmadığın halde kendini böyle riske atarak ne yaptığını sanıyorsun?!"

"Arama yok mu?" Fısıldadım, o kadar öfkeliydim ki karnımdaki öfke patlamasından nefes alamıyordum. "Aramadılar mı!? Tüm ailem yıllardır bu pislikler tarafından hedef alındı! Bunu değiştirmek için bir isteğim olmadığını düşünüyorsan, o zaman asıl sen boku yemişsin demektir."

Bizi o kadar ani döndürdü ki mutfağın diğer tarafına ancak üç adım sürüklenebildim, beni buzdolabına doğru itti ve elleri bileklerimde, kasıkları havaya kalkmış kalçalarımda beni havada sabitledi. Çırpındım ama ağındaki bir böcek gibi sıkışmıştım.

"Beni dinle ve lanet olası hayatında bir kez olsun iyi dinle," diye kükredi. "Yarın o kaltağa gidiyorsun ve işi bırakıyorsun. Hayır, siktir et, hemen şimdi ona e-posta gönderiyorsun ve bir daha ne onu ne de o yeri görmeyeceksin. Beni anlıyor musun, Lila?"

"Seni hissediyorum," diye yineledim sakince, sonra hırladım, "Hayatına müdahale etmediğim sürece beni zerre kadar umursamayan zorba bir pislik olduğunu hissediyorum."

Benden uzaklaşırken suçlamamdan etkilenerek geri çekildi. Yaşadığı şoku gözlerini kırpıştırarak atlatmasını izledim.

"Benimle taşak geçiyorsun," diye kesin bir dille konuştu. "Umurumda değil sanıyorsun, bu yüzden çok kızgınım.

o katil, tefeci, pisliklerle bir alakan var mı? Hayır, haklısın. Bu çok mantıklı, Li."

"Ailemin, The Fallen ve Booth'ların risk altında olduğu ve benim yardım edebileceğim bir duruma karıştığım için beni suçluyorsunuz," diye karşı çıktım.

"Yardım mı? Bize daha fazla iş eklemekten başka, zaten çok zayıfız ve Kral'ın kaybından dolayı kırılmış durumdayız, bunun nasıl bir yardımı olacak?"

"Irina bana güveniyor," dedim çenemi havaya kaldırarak. "Ignacio'yu tanıyordu ve onun kızı olduğum için bana güveniyor."

İçinden bir şey geçti, muson yağmurları için su toplayan bulutlar gibi karanlık ve derin bir şey.

"On buçuk yıl önce Entrance'taki operasyonunu havaya uçuran orospu çocuğuyla olan bağlantın yüzünden sana güveneceğini mi sanıyorsun? Ne oldu Li? Senin akıllı bir kız olduğunu sanırdım."

"Öyleyim," diye ısırdım.

"Bir ton ürkütücü adam için kamera karşısında soyundun. Bu bok artık dışarıda, Li! Perdeler sihrini konuşturmaya çalışabilir ama o şey dışarıda ve sen hiç düşünmeden bu riski aldın."

"Ailem için daha kötüsünü yaparım," diye bağırdım ama bağırmak istediğim şey "Senin için daha kötüsünü yaparım!" idi.

"Şu anda burnunu ait olmadığı yere sokarak onlara daha kötüsünü yapıyorsun. Bu kulüp işi Lila ve senin buna hakkın yok."

Geri çekilme sırası bendeydi, ondan bir santim daha uzaklaşabilmek için kendimi buzdolabına yasladım.

Kimsenin malı değil.

O bendim.

Günün sonunda, gerçekten kimseye ait değildim.

Gerçekten ait değildim.

"Bunu söylediğine inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Beni böyle hayal kırıklığına uğrattığına inanamıyorum," diye karşılık verdi, ağır ağır nefes alıyordu, tüm gövdesi eforla hareket ediyordu.

"Beni küçümseme," diye bağırdım ona, iki elimin topuklarını beton göğüs kafesinin derinliklerine sokarak. "Sakın beni utandırmaya kalkma. Aşk insanlara daha çılgınca şeyler yaptırır, Nova. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor olman onu gerçek dışı yapmaz."

Kalın, kahverengi kaşlarından biri alnına doğru mükemmel bir şekilde kavislendi. "Benimle taşak geçiyorsun. Aşk hakkında bir bok bilmediğimi söyleyecek kadar taşaklısın."

Çenemi o kadar havaya kaldırdım ki onunla göz teması kuramadım. "Evet, doğru."

Nova'nın muhteşem yüzü ani, hırıltılı bir öfkeyle parçalandı ve sonra hareket etti, bana doğru hamle yaptı, böylece büyük bir elini boğazıma dolayabilecek ve beni tekrar buzdolabına doğru itebilecekti. Nefesim bir fısıltıyla kesildi ve kalbim ahır kapısına koşan vahşi bir at gibi tekmeledi.

O kadar yakındı ki, tütün ve baharatı beni sarhoş ediyor, zihnime karşı bedenimi zehirliyordu. Tek görebildiğim dövmeli boğazı, Dane için yaptırdığı lotus çiçeğinin zengin pembe tonu ve beni bütünüyle yutmakla tehdit eden gözlerinin şişmiş siyahıydı. Daha da yaklaştı, öyle ki nefesi nefesim oldu, ama nefes almam imkansızdı.

"Bana kalbimde aşk olmadığını söyleyemezsin," diye fısıldadı, sesi alçak ve mırıldayan bir vahşi kedi kadar yumuşaktı. "Taştan bir kalbim olduğunu mu sanıyorsun? Annen öldüğünde küçük kız seni kollarıma aldığımda hiç etkilenmediğimi mi sanıyorsun? Seçtiğim ilk kardeş olan Dane bizden koparıldığında ikiye bölünmediğimi mi sanıyorsun? Sana bir şey olursa ölmeyeceğimi mi sanıyorsun? Dane'i her zaman koruyacağıma yemin ettiğim kıza? Kalbimi herkesten daha iyi bildiğini düşündüğüm kıza?"

Durakladı, nefesi dudaklarımda o kadar sıcaktı ki hassas derimi haşladı. Boğazımda gözyaşları vardı, bacaklarımın arasında sıcaklık oluşuyordu. Dikişlerimden ayrılmak üzereymişim gibi hissediyordum.

"Kalbim hakkında bir bok bilmediğin apaçık ortadayken, yüksek bir ata binip bana kendi kalbimden bahsetmek istiyorsan, durma devam et Lila." Beni o kadar ani bıraktı ki, buzdolabının pürüzsüz emayesine doğru kaydım, dizlerim fazla pişmiş erişte gibi zayıfladı ve yere döküldüm.

Yüzü iki büklümdü, zalimlikten çirkinleşmişti. Bir an için yüzüme tüküreceğini, elinden gelen her şeyle beni utandıracağını düşündüm.

Onun yerine dudak büktü ve elleri ceplerinde geri geri giderken başını salladı. "Seni hayal kırıklığına mı uğrattım? Öfkeli olduğum için mi, endişelendiğim için mi? Evet, ben böyle şeylere alışkınım. Ama sen? Evet Li, seninle ilgili hayal kırıklığım beni çok üzdü. Bakalım bu sana ne kadar iyi gelecek, ha?"

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

CHAPTER FIFTHEEN

NOVA

SONRA, ÇOK SONRA PENCERENIN DIŞI SIMSIYAHTI.

Dairemde hiçbir şey kıpırdamıyordu, rakunlar bile, yatağımda oturuyordum, sırtımı siyah yatak başlığına dayamıştım, boxer külotum dışında çıplaktım, bilgisayar kucağımdaydı, parmaklarım terliyordu ama tuşların üzerinde kıpırdamıyordu.

Wet Works web sitesi arama çubuğuna yazıldı, ana sayfada yeni eklenen pornoların bir koleksiyonu gösteriliyordu, sol kenar çubuğunda kullanabileceğim kategoriler ve sağ

canlı bir kamera şovu yapmalarını görmek için tıklayabileceğiniz bir dizi kız.

Oradaydı.

Lila.

Sitede Nina Flores olarak listelenmiş, Çiçek Çocuk'un bir oyunu. Ekran görüntüsünde, beyaz bir yatakta dizlerinin üzerindeydi, kalçaları dantelden bir şeridi gösterecek kadar açıktı, lavanta külotu seksinde, aynı malzeme karamel göğüslerinin ikiz kabarıklıklarını örtmek için mücadele ediyordu. Saçları, kalın kütlesinin tamamı, sanki kendisi ya da bir başkası ellerini üzerinde gezdiriyorlardı.

O küçük resme bakıp bakıp dururken acıdan içim yandı.

Çözmek için çok karmaşık bir acıydı.

Aldığı riskten iğreniyor, kasıklarımda yanan ateş gibi hissettiğim arzudan utanıyor, insanların bunu yaptığını öğrenip onu aşağılayacaklarından endişe ediyor, Ventura'ların onun maskaralığını anlayıp işini bitireceklerinden korkuyordum.

Bu, son kısım, beni geceleri uyutmuyordu.

Bir saatten fazla uyuyamıyordum ve bunun acısını çekiyordum. Gözlerimin altındaki deri yorgunluktan o kadar morarmıştı ki ağrıyordu ve vücudum yavaş hareket ediyordu, o kadar yavaştı ki ringde Wrath'a karşı düzgün bir mücadele veremiyordum ya da spor salonunda Bat ile birlikte herhangi bir ağırlık kaldıramıyordum.

Bu beni işe yaramaz hale

getirdi. Onun tarafından.

Li kızımın bu kadar aptal, bu kadar salak olması.

O kadar cesur ve sevgi doluydu ki, başkaları için kendini feda etmeye o kadar hazırdı ki, dehşet verici olduğu kadar muhteşemdi de.

Ve son bir saattir, lanet olası bir porno sitesinde yarı çıplak ona bakıyordum.

Başımı arkaya eğdim ve inledim, teslim olmamın an meselesi olduğunu biliyordum.

Bir dakika sonra Nina Flores'e tıkladım.

Hemen tek bir video çıktı, küçük bir sayaç yayında olduğu ilk üç gün içinde 2.000'den fazla izlendiğini gösteriyordu.

Hiç şaşırmadım.

Lila bir afetti ve yatakta olduğu gibi duruyordu, dolgun, esmer ağzı ayrılmıştı, dili o dudakların arasından bir vaat gibi görünüyordu, bunun neden bu kadar popüler olduğunu anlamakta güçlük çekmedim.

Kendime endişelendiğim için izlediğimi söylemek kolaydı, çünkü kendini tam olarak neyin içine soktuğunu bilmem gerekiyordu.

Ama ben yapmadım.

Eğer bunu yapacak olsaydım dürüst olabilirdim.

Lila'yı izliyordum çünkü istiyordum.

Hayır, bundan daha

fazlası. Onu

istedim.

Ve onu öyle görünce, esintide kıvrılan bir kurdele gibi duygulu bir şekilde hareket edince, kıvrılıp dalgalanınca, biz orospu çocukları da dantelin üzerinden bacaklarının arasını ovuşturmasını, göğüslerini avuçlamasını ve şeffaf kumaşın arasından şekerleme kahverengisine dönen meme uçlarını okşamasını izleyince yine inledim.

Bu kez bir yenilgi sesi.

Elim, bilincim dışında, pamuğun arasından sertleşmiş sikimin kalın kabarıklığına doğru hareket etti ve sıktı.

Sert.

Lila olgun, şeftali gibi kıçını havaya kaldırdı, boğanın önündeki kırmızı gibi kameraya bakıyordu. Hayvana dönüşürken burnumdan sıcak saçlar fışkırdı, o kadar tahrik olmuştum ki sadece onu kovalamayı, o tatlı vücudu yatağa yatırmayı, yüzümü o kalın göte gömmeyi, sonra da insanoğlunun bildiği en tatlı amcık olacağından emin olduğum şeye girmeyi düşünebiliyordum.

Boxer külotumu indirip sikimi çıkarırken elim gerçekten titredi, o kadar sertti ki kızgın, morumsu bir kırmızıyla zonkluyordu, erik başı meyveyle aynı olgun renkteydi ve aynı derecede doluydu. Başparmağımı yarıkta biriken precum'un üzerine çektim ve okşayabilmek için avucumu yağlamak için kullandım.

Çiçek Çocuğumun ıslaklığıyla kararan dantellerin arasından amını okşamasını ve sonunda kumaşı kenara çekip altına dalmasını izlerken okşadım.

Arka planda çalan bir müzik vardı ve bunun The Phantoms'un 'Watch Me' şarkısı olduğunu fark ettim.

Ve lanet olsun, ama onu izliyordum, gözlerim uzun, kıvrımlı, kaslı formunun her bir çizgisine yapışmıştı. Altın sarısı karnının yumuşak derisinden zar zor görünen sıkı karın kaslarından ve kendini parmaklarının üzerinde zarifçe kaldırıp indirmesinden, kalçalarının dalgalar gibi yuvarlanmasından spor yaptığı belliydi.

Başımın etrafına sarmak istediğim kalın, karamel kalçaları vardı, böylece tek tadabildiğim, nefes alabildiğim ve beni ayakta tutmak için yiyebildiğim tek şey oydu.

O kadar çabuk, patlamaya hazırdım.

Dişlerimi sıktım ve daha sert okşadım, şehvetimin kefareti olarak neredeyse acı veren sürtünmeye ihtiyacım vardı.

Boşaldığımda, bunu güçlü bir şekilde yaptım, karnımın üzerine döküldüm, döller karın kaslarımda kesilmiş oluklara aktı. Homurdandım ve daha fazlası için aletimi sağdım, dizüstü bilgisayarı kapatmadan ve gözlerimi kapatmak için başımı arkaya yatırmadan önce alabildiğim her zevki son saniyesine kadar sıktım.

"Siktir," diye nefes aldım. "Ben."

Yıllarca kendimi tuttum, Lila'nın dönüştüğü kadını görmemeye çalıştım, bakmama izin verilse bile onun için asla yeterince iyi olamayacağımı biliyordum ve sonunda ucuz plastik gibi kırıldım.

Geri dönüşü olmadığını bildiğim bir şekilde kırıldım.

Lambayı kapatmadan önce bilgisayarı açtım ve sekmeyi yer imlerine ekledim, döl midemde soğuyor, utanç içimde kıvrılıyordu.

O lanet olası klibi tekrar izleyeceğimi biliyordum.

Sadece bunu tekrar yapmasını izleme ihtiyacını bastırmak için, bir dahaki sefere şahsen, ellerim tüm o saçların içinde, o dantelle kaplı amın üzerinde olanlar.

Işığı kapattım, döllerimi temizledim ve karanlıkta yuvarlandım.

Ama uyumadım.

Ve sabah olduğunda, uykusuzluk zihnimde bir plan oluşturmuştu, çok yorgundum, sorgulayamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Ben de yapmadım.

CHAPTER SIXTEEN

LILA

ÇALIŞMA IÇIN VE KARISI . A KARTEL PATRON OLDU DEĞIL NE I

bekleniyor.

Sayısız yönden daha da kötüydü.

Irina beni her saat arardı. İstediği şeyi istediği zaman sorgusuz sualsiz ve pişmanlık duymadan isterdi. Bunu bir gece yarısı yerel bir bardan bir erkek ya da kadın alıp ofisine götürmemi istediğinde zor yoldan öğrendim.

İtiraz etmiştim.

Kendisine birini bulmamı istedi çünkü kendisi bir oyuncak bulamayacak kadar meşguldü.

Cesur ve garip bir istekti. Kendimi sette erkekleri sertleştiren ve saatlerce sevişmeye teşvik eden bir kabartıcı gibi hissettirdi.

Ama yapmıştım.

Irina'yı güzel bir adama kaptırmak için Vancouver'a kadar karanlıkta, asfalta çekiçle dövülmüş metal tabakalar gibi yağan yağmurda, bir saat gidiş ve dönüşte araba sürdü.

Daha sonra, Trent adındaki zavallı, mütevazı üniversite öğrencisini Wet Works'e bıraktıktan sonra, bana kadınları tercih ettiğini söyledi.

Bir dahaki sefere bileyim diye.

Irina'nın biseksüelliğinin zaten aşırı farkındaydım, sadece setteki bazı kızlara sarkıntılık ederek bunu belli ettiği için değil, sık sık bana asıldığı için de. Çıplak omzuma konan bir kelebek gibi çırpınan bir dokunuş, yanağımın güvenliği yerine ağzımın köşesine bastırılan bir selam öpücüğü. Beni istiyordu ama beni alacak kadar değil.

Irina hayatının her alanında oyun oynamaktan keyif alan bir kadındı.

Bu da onu tespit etmeyi zorlaştırıyordu.

Onun için bir program hazırlamam gerekiyordu, Curtain (görevlendirdiğim kişi) ve Axe-Man'e (Zeus'un hazırladığı kişi) verebileceğim bir rutin hazırlamam gerekiyordu, böylece üretim alanını gözetlemeye başlayabilecektik.

Anlayabildiğim kadarıyla yoktu.

Javier'le evliliği pek de iyi gitmiyor olmalıydı çünkü sadece siyasi bir etkinlik ya da akşam yemeği olduğunda Javier'in yanında oluyordu. Bunun dışında, Islak İşler'e ve dağların önündeki ormanın arka tarafına inşa ettiği İspanyol tarzı güzel eve kapanmıştı.

Ofisinde hiçbir şeyi açıkta tutmazdı, telefonunu her zaman uzun tırnaklı eline yapıştırırdı ve benim önümde asla yasadışı bir şey ifşa etmezdi.

Sonuç olarak, hiçbir yerde değildim.

Neredeyse iki aydır nefret ettiğim bir işte çalışıyordum, Nova'yla bu konuda şiddetli kavgalar etmiştim ve elimde hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden Nova ile kavgamı takip eden Pazartesi günü normalden daha sinirliydim. Kavgamız bir önceki Çarşamba günüydü ve o zamandan beri konuşmamıştık.

Günde en az üç ya da dört kez telefonumu çıkarıp ona mesaj atmama rağmen bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Daha önce söylenmemiş hiçbir şey yoktu, daha önce yırtılmamış duyguları incitecek hiçbir şey yoktu.

ayrı.

İki yıl önce kalbime tekme atıp bana aşkımı unutmamı söylediğinde başlayan bir çıkmazdaydık, öpüştüğümüzden beri daha da derinleşen, belki de geri dönülmez bir şekilde derinleşen bir çıkmazdaydık, şimdi hayatlarımızı yaşama şeklimiz üzerinde bu kadar temelden kavga ediyorduk.

"Surat asıyorsun," diye suçladı Harleigh Rose beni, haftalık yoga dersimizi yapmak için bir saatimizi harcadığımız ılık ve nemli odadan çıkarken. "Surat asmandan ve bana mal vermemenden nefret ettiğimi biliyorsun. Sırf seni görmek için haftada bir kez bu yoga saçmalığına katlanmak zorunda kaldığım düşünülürse en azından bunu yapabilirsin."

Benden istediği gibi güldüm ve ayakkabılarımızı çekiştirip çantalarımızı alırken kalçasına kendi kalçamla vurdum.

"Gizliden gizliye sevdiğini biliyorsun," diye takıldım.

Homurdandı ve sonra bana nazlı bir bakış fırlattı. "Cehennem gibi. Ama Lion'ın yeni keşfettiğim esnekliğimi sevdiğini söyleyebilirim."

"Aman Tanrım," diye inledim kahkahalarım arasında, yüzümü avuçlayarak. "Cidden o adamın yatakta sana yaptıklarından bahsetmeden bir saat bile geçiremiyorsun."

Bir omzunu silkti ve pişmanlık duymadan sırıttı. "İnan bana, seni kendi adını hatırlayamayana kadar boşaltan bir erkeğin olsaydı, sen de sürekli bundan bahsederdin."

Yaşlı bir kadın H.R.'ye dehşetle baktı ama o sadece bir öpücük kondurdu ve beni yoga stüdyosunun kapısından Ana Cadde'ye doğru çekti.

"Loulou'ya bir dahaki sefere Zeus'la seks hayatı hakkında konuşmasından şikayet ettiğinde bunu söylediğini söyleyeceğim," diye söz verdim.

O gerçek mavi gözlerini bana dikti ve alay etti. "Buna cesaret edemezsin. En iyi arkadaşlar ispiyonlamaz."

"Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir."

Üstü açık mavi VW böcek arabama ulaştığımızda iyi huylu bir şekilde "Orospu," dedi.

"Sürtük," diye karşılık verdim arabaya bindiğimizde kolayca.

Güldü ve hemen telefonunu arabaya takıp müzik çalmaya başladı. Bir an ona baktım, en iyi arkadaşımın uzun zaman sonra mutluluğu bulmuş olmasından dolayı yumuşak bir kıskançlık ve sevinç gibi ikiz duygular hissettim.

Hafif trafiğe girdiğimde ayakkabılarını tekmeledi ve çıplak ayaklarını ön panelimde çaprazladı.

"Peki bu somurtmanın Nova ile bir ilgisi var mı?" diye tahmin etti. "Onun kırdığı şeyi tamir etmediğinizi varsayıyorum."

"Kalbimi mi kastediyorsun?" diye sordum ve hemen pişman oldum. o.

Acı çekmek istemedim.

Bu bana, onunla olan ilişkime ya da Nova'ya haksızlıktı. Kendisi.

Geçen günkü tartışmamız sadece bunu vurgulamıştı.

Sadece, bazen, sevdiğin insanla arkadaş olmak kolay değildi.

Arkadaşlıklar genellikle aynı düzeyde, sözleşmenin doğasında var olan bir karşılıklılıkla işliyordu.

Nova'ya her zaman fazla bağlanmıştım, onun çağrısına uymak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım duygularım bir türlü ayrıştıramadığım bir yekûndu.

"Bebeğim," diye seslendi Harleigh Rose, bakışlarımı kendine çekerek çünkü Ana Cadde'deki tek ışıkta durmuştuk. "Biliyorum, Cricket'tan beri hiç olmadığım kadar mutluyum ve muhtemelen hiç olmadığım kadar müsait değilim ama umarım biliyorsundur, ben senin kızınım. Ne olursa olsun."

Sözleri göğsümün içinde sıcak bir ışık gibi titreşti ve ondan sakladığım sırları zihnimin karanlık köşelerinde saklamamı imkânsız hale getirdi.

"Nova beni öptü," dedim ona.

Anlaşılmaz bağırışına ve koluma indirdiği yumruğa hazırlıklı olmama rağmen, yine de bu olduğunda irkildim.

"Siktir git!" diye bağırdı. "Şu anda ciddi misin?"

"Harley'i olan bir motorcu kadar," diye söz verdim.

"Seni öptü mü? Ne oluyor Li? Sen nişanlısın, bunu anlamıyor mu?"

Tekrar irkildim. "Bunu Jake'in önünde yaptı. Aramızda bir şey olmadığını kanıtlamak için öpüşmemiz için onu cesaretlendirmiş olabilir."

"Ve?" diye nefes nefese kaldı, gözleri kafasının içinde kocaman olmuştu, o kadar yuvarlaktı ki komikti.

"Ve... bu sadece Jake'in bir aptal olduğunu, Nova'nın daha da kötü olduğunu ve son iki yıldır onu unutabileceğimi düşünerek kendimi kandırdığımı kanıtladı."

Bu onu bir dakikalığına susturdu, banliyölere doğru ilerlerken gözlerini tarihi şehir merkezinin geçişine çevirirken ağzı açık kaldı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, yumuşak ve düşünceli. "Her zaman sonunda birlikte olacağınızı düşünmüştüm. Bariz bir seçim olduğu için değil, çocukken bile aranızda her zaman elle tutulamaz bir yumuşaklık olduğu için. Nova her zaman güzel çocuktu, cana yakındı, şakacı biriydi. Ama senin yanındayken, kişiliğinde sadece senin açabileceğin gizli bir bölme gibi bir derinliği vardı."

"Güzel," diye fısıldadım, onu kızdırmak istiyordum ama başaramadım çünkü sözlerinden şaka yapamayacak kadar etkilenmiştim.

Bana da hep böyle hissettirmişti. Nova ve ben ayrı ayrı ne olursak olalım, birlikte bambaşka bir şeydik. Eğer büyümesine izin verseydi, bir kır çiçeği çayırı kadar güzel olabilecek daha fazla bir şey.

"Artık bir önemi yok," diye mırıldandım, direksiyonu avuçlarken sol elimdeki nişan yüzüğüyle oynuyordum.

"Jake ile evleniyorum."

"Lila... Sen nişanlandığında bir şey söylemedim çünkü kendi boktan fırtınamın ortasındaydım ve Jake'i bir şey söyleyecek kadar tanımıyordum ama hadi ama... Onunla evlenmeyeceksin."

Ona bir bakış attım, varsayımına kızmıştım çünkü çok doğruydu ve Jake'le evlenmenin temsil ettiği normal, istikrarlı aile hayatından vazgeçmeye henüz hazır değildim.

"Yaşananlardan sonra... bir ritim alıyoruz. Ben, hayır, konuyu zorladığı ve geçmişte kalan şeyleri ortaya çıkardığı için ona kızgındım. İş yerinde çok fazla stresle uğraşıyor, bu yüzden son bir ay içinde birbirimizi sadece birkaç kez gördük."

Dürüst olmak gerekirse, farkına bile varmamıştım.

Seksi özlemiştim, çünkü bir kez keşfettiğimde, ona ciddi bir yakınlık duyduğumu fark ettim. Vücutların birbirine değmesi, sert etlerin yumuşak, ıslak açıklıklara kaygan bir şekilde kayması. Kendi cinselliğim hem Jake'i hem de beni şaşırtan bir hızla gelişmişti. Sürekli onu istiyordum, keşfettiğimiz ve keşfetmediğimiz şekillerde.

Hayatımdaki her şeyde olduğu gibi, her zaman sınırları zorlamak, ufkun diğer tarafında neler olabileceğini keşfetmek istiyordum.

"Sadece söylüyorum," diye devam etti H.R., Booth'ların önünde durduğumuzda düşüncelerimden habersizdi çünkü kız arkadaşım akşam yemeğine geliyordu. "Evlilik ciddi bir şeydir ve boşanma çok fazla insan için bir gerçektir. Sadece... bir düşünün."

"Harleigh Rose harekete geçmeden önce düşünmem konusunda beni uyarıyor mu?" Nefesim kesildi, elimi kalbimin üzerine koydum. "Harleigh Rose'u göreceğim hiç aklıma gelmezdi.

gün."

Bana gözlerini devirdi, sonra arabadan inip merdivenlerden verandaya çıkarken güldü.

"Geliyor musun?" diye sordu, onu takip etmek yerine evin yan tarafına doğru ilerlediğimde.

"Bir saniye içinde eşyalarımı bırakacağım."

Evin arka bahçesine doğru döndüm ve ellerimi uzun, sallanan çimlerin ve dönüştürülmüş serama giden yürüyüş yolunu kaplayan düz, parlak yaprakların üzerinde gezdirirken her zaman yaptığım gibi sırıttım.

Evimin kapısını açıp içeride mor kanepem, sandık sehpam ve boş kitaplığımdan başka bir şey olmadığını görünce gülümsemem kayarak yere düştü. Çantam uyuşmuş parmaklarımın arasından düşerken hızla önce yatak odasına sonra da banyoya koştum ve tüm gerekli eşyalarımın eksik olduğunu gördüm.

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi?

Kapıdan hızla çıktım ve Booth'ların evinin arka kapısından geçerek merdivenlerden yukarı fırladım. Nefes nefese mutfakta durdum, tüm ailem ve Harleigh Rose mutfak adasının etrafında toplanmış, bana bakıyorlardı ve yüzlerinde şaşkınlıkla karışık bir dikkat ifadesi vardı.

Sadece Nova etkilenmemiş görünüyordu, kaslı vücudunun ağırlığıyla tezgâha yaslanmıştı, çizmeli ayakları bileklerinden çaprazdı, güzel yüzüne bir duman kıvrımı kadar sinsi bir gülümseme yapışmıştı.

"Evimi kim bastı?" Alçak, soğuk bir öfke sesiyle talep ettim.

Cevabı zaten biliyorken bu soruyu sormamalıydım.

Aile hep birlikte Nova'ya baktı.

Belli ki kişisel güvenliği umurunda değildi, çünkü kocaman gülümseyebilmek için ağzının köşesinden sarkan kürdanı çıkardı.

"Aptalca bir şey yapmak istiyorsun, sanırım attığın her adımı izlemeden seni durduramam ve Li, seni seviyorum, ama yaşamam gereken bir hayat var ve bunu senin yanında zincirlenmiş olarak yapmayacağım. Yani, eğer düşünürsen, bunu sen istedin." Dövmeli ellerini açtı ve omuz silkti.

"Bunu ben mi istedim? Bu tam olarak nedir?" Öfkelendim.

Ailem, onu kaybetmek üzere olduğumu doğru bir şekilde hissederek adanın diğer tarafına taşındı.

Huds, Milo'ya fısıldayarak, "Yirmi dolar verince çılgına dönüyor," dedi ve Milo onu susturduktan sonra arka cebinden cüzdanını çıkarıp bir yirmi dolar alarak aralarındaki tezgâha attı.

Bir anımı ayırıp ikisine de etkilenmemiş bir bakış attım ve sonra gözümü önümdeki pisliğe diktim.

"Benim yanıma taşınıyorsun," deme cüretini gösterdi Nova, tıpkı birinin hava durumundaki bir değişiklikten bahsedebileceği gibi. "Düzeltiyorum. Aile sayesinde çoktan taşındınız bile. Oliver ödeme olarak maduro yapmanı, Ares de yeni kitaplar almak için onu Paradise Found'a götürmeni istiyor."

Ağzım sudan çıkmış balık gibi açık kaldı, beni boğmakla tehdit eden öfkeli dehşet için kelimeler bulmaya çalışırken bir açılıp bir kapanıyordu.

Nova konuşmaya devam etti. "Bir sürü bitkin var ama onları daireye sığdırmanın bir yolunu buldum. Kız gibi kanepen ve o çirkin sehpanın kalması gerekiyordu ama geri kalan eşyalarını düzenledik. Molly iç çamaşırlarını paketledi," diye ekledi hınzır bir sırıtışla. "Şifonyerimde bunun için koca bir çekmece boşaltmak zorunda kaldım. Orada bir sürü dantel ve jartiyer var bebeğim, şaşırdığımı söylemeliyim."

Harleigh Rose elinin arkasından hafifçe kıkırdadı ve bir kolunu ona dolayan Oliver'a doğru eğilip dostça sıktı. Kasvetli gözlü güzel oğlum Ares bile hafifçe sırıttı.

Lanet olası hainler.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu," diye başladım, Nova'nın bariz sahiplenici, aşırı korumacı alfa pisliği karşısında sakin kalmaya çalışarak. "Bana sahip değilsin. Bırakın nerede yaşayacağımı, benim adıma hiçbir şeye karar veremezsin."

Nova'nın sevecenliği ses tonumdaki asitle eridi ve yüzü aniden karardı, neredeyse ondan bir adım uzaklaşacaktım. Bunun yerine, tezgâhtan inip bana doğru ilerlerken ön kolları mürekkebinin altında kordonlu ve kahverengiydi.

Sadece ayak parmağımızın ucuna geldiğimizde durdu ve çok daha yüksek olan boyundan bana bakıyordu. Koyu renk gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu, kahvesi ağzıma ve sonra tekrar gözlerime doğru hareket ettikçe kaynıyordu. Dokunmuyorduk, tam olarak değil, ama aramızdaki hava ısı ve vızıldayan, çarpışan elektronlarla erimişti.

"Bundan kurtuluş yok, Lila," dedi yumuşak bir sesle, çeliğin üzerindeki ipek gibi. "Seni yakalayıp mağara adamı gibi buradan sürüklemem gerekiyorsa, benimle geliyorsun. Kilitleyeceğim

seranı, lanet lastiklerini kes ki tamamen bana güven. Çünkü hayatın boyunca sana öğretmeye çalıştığım bir şeyi anlamıyor gibisin. Sen benim ailemsin. Kendini tehlikeye atmak istiyorsan, çünkü çok cesursun, çok aptalsın ve tamamen, lanet olasıca bir şekilde sadıksın, o zaman yaparsın. Ama ben seni kendinden ve birlikte yatağa girdiğin engerek çukurundan korumak için orada olacağım. Seni bırakırken de alırken de yanında olacağım, odanda uyuyacağım, böylece biri seni almaya kalkarsa bunu yapmak için beni geçmesi gerekecek."

Konuşmayı kesti ama gözleri susmadı.

Sen benimsin, dediler, bunu yapacaksın çünkü ben seni zorlayacağım.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, yalancı olduğum için utançtan yanıyor ve bundan kurtuluş olmadığını bildiğim için öfkeden titriyordum. Ve eğer onunla yaşarsam nasıl olur da onun cazibesine karşı bağışıklık kazanabilirdim?

Nova'nın gülümsemesi değişti, zaten kırılgan olan gülümsemesi kenarlarından çatladı ve düzleşti. "Elbette, Çiçek Çocuk. Geceleri uyumana ne yardım edecekse."

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye homurdandı Diogo, "Jonathon'un yanında olmanın burada olmaktan daha güvenli olduğunu düşünmeseydim gitmene izin vermezdim. Benimle konuşmadan neden kendini riske attığın hakkında konuşacağız Li kız, ama o zamana kadar onunla gidiyorsun."

"Kavanoza beş dolar koy baba," dedi Nova, tezgâhın üzerinde duran ve Nova yerine Jonathon dediklerinde herkesin para attığı kurabiye kavanozuna atıfta bulunarak.

"H.R. ve Lion'la kalabilirim," diye karşı çıktım Nova'yla göz temasını kesmeden, bu planın güvenliğini reddetmesi için ona meydan okuyarak.

"Um..." Harleigh Rose tereddüt etti. "Alınma kızım ama Lion ve ben çiftlikte tadilat yapılırken küçük bir dairede yaşıyoruz. Bence tüm ilişkilerimizin iyiliği için bizimle kalmaman daha iyi olur. Sessiz kalma konusunda pek iyi değilimdir."

"İğrenç," dedi Hudson burnunu kırıştırarak, çünkü H.R.'nin yanında büyümüştü ve onu da kız kardeşi gibi görüyordu. "TMI, dostum."

"Zeus ve Lou'yla da kalamazsın," dedi Ares, bir çocuğun sahip olabileceğinden çok daha büyük bir otoriteyle. "İkizlerin sancısı var ve pek iyi uyuyamıyorlar."

Bu doğru olabilirdi, ama Nova'yı ölçen bakışında, onun kazanmasını desteklediğini gösteren bir şey vardı.

Nova inatla, "Benimle kalıyorsun," diye araya girdi. "Sana bakacak kadar güvendiğim başka kimse yok."

Sözler ipeksi bir darbe gibi indi ve bunun için ondan nefret ettim. Çünkü beni böyle, çok ama platonik olarak sevdiği için ona lanet olsun. Her zaman platonik olarak.

Bir kızın, kendisini güvende tutmak için her şeyi yapabilecek bir adamdan uzaklaşması nasıl beklenebilirdi ki?

Vücudumun her yerine, kaburgalarımın kafesinin içine, kalbimin verimli toprağına çiçekler ekti, ama onların sadece onun için nasıl açtıklarını hiç fark etmedi.

Gözlerimde aniden beliren yaşlara karşı dişlerimi sıkarak başka tarafa baktım ve yaklaşmakta olan seli yok etmek için hissettiğim öfkeyi çağırmaya çalıştım.

"Seninle gelmiyorum," dedim ona anlayabileceği bir kesinlikte. "Seninle yaşamamın hiçbir yolu yok."

"Öyle olmamanın imkanı yok," diye basitçe karşılık verdi.

Göğsünü ittim, iki elimi beyaz tişörtüne götürdüm ama hareket etmedi.

Bunun yerine, ağırlığımı bana karşı kaldırdı ve yana doğru kaydı, böylece beni yakalamaya hazır olan koluna doğru öne düştüm. Ben daha itiraz edemeden Nova şişkin bir koluyla beni yere indirdi, sonra da üzerime diz çöküp ellerimi arkamda birleştirdi ve bir dizini kıçıma sapladı.

"Ne oluyor be?" Ona bağırdım.

"Huds," dedi sakince, çırpınışlarımı görmezden gelerek. "Git bana babamın ipinden getir."

"Sakın buna cüret etme!" Çığlık attım, karaya vurmuş bir balık gibi yerde debeleniyordum. "Alın şunu üstümden!"

Ama kimse beni kurtarmadı.

Onun yerine kahkahalar ve Molly'nin ağır iç çekişini duydum, biz yaramazlık yapan çocuklarken de aynı iç çekişi yapardı.

Hudson çabucak döndü, ipi uzattı ve Nova ellerimi kaçma umudum olmayan sıkı balıkçı düğümleriyle bağlamak için hızlıca işe koyuldu.

"Bunun için seni öldüreceğim," diye söz verdim.

Kulağıma kıkırdadı, kıçımı okşadı, sonra beni bir tahıl çuvalı gibi kolayca kollarına aldı ve omzunun üzerinden yukarı kaldırıp kıçımı tekrar tokatladı.

"Kahretsin, bunu neden daha önce yapmadığımı düşünemiyorum," diye mırıldandı ailemiz kıs kıs gülerek beni izlerken

itilip kakılıyor. "Bu şekilde çok daha uysal."

"Onu sakın düşürme," diye seslendi Molly bitkin bir halde.

Milo kendinden emin bir şekilde, "Yaklaşık beş kilo ağırlığında," dedi. "Onu düşürmez."

Diogo, "Onu eve götürüp yerleştiğinizde aramanızı istiyorum," diye uyardı. "Ve ikinizin şu anda ne haltlar karıştırdığınıza dair bir güncelleme."

Harleigh Rose doğru bir ifadeyle, "Daha sonra ödeyecek ciddi bir cehenneminiz olacak," dedi.

"Buna inansanız iyi edersiniz," diye bağırdım. "Hepiniz resmen benim bok listemdesiniz."

Molly şaşırtıcı bir hararetle, "Sen hayatta olduğun ve Nova da seni bu şekilde tutmaya yardım edebildiği sürece umurumda değil," diye cevap verdi. "Kızımıza iyi bak, tatlım."

Nova'nın vücudu başıyla birlikte sarsıldı, sonra bizi kapıdan çıkarmaya başladı. "Öleceğim güne kadar," diye söz verdi ve omzunda itfaiyeci kucağında baş aşağı asılı dururken bile, bu sözlerin Eros'un yayının bir başka darbesi gibi kalbime çarptığını hissettim.

Nova'nın dairesini her zaman sevmiştim ve tüm o çıplak tuğla, siyah deri ve krom mobilyaların benim bitkilerimin arasında daha da iyi görünmesinden nefret ediyordum, aynı anda hem serin hem de ev gibi. Büyük, açık planlı bir alandı. ile a çatı katı set geri üzerinde ve yaşamak alan Dart tahtası, bilardo masası ve iki yatak odasına açılan kısa bir koridorla tamamlanmış küçük bir oyun odası vardı. Yıllar önce taşınmasına yardım etmiştim ve Dane'in, kendisinin ve benim kocaman fotoğrafımızı hâlâ televizyonun karşısındaki duvarda onurlu bir yere koymasını hem seviyor hem de nefret ediyordum.

Ayrıca dairede dolaşırken beni kanepede bağlı tutmasından da nefret ediyordum ve o zamanı benim için sevdiğim kurutulmuş çiçek banyo tuzlarıyla banyo yapmak için kullanmasından ve sonra 'sakinleşmem' için beni oraya kilitlemesinden de nefret ediyordum, böylece ileride ne olacağı hakkında olgun bir konuşma yapabilirdik.

Ama banyoya girdim, gül ve leylakın beni yatıştırmasına izin verdim, telefonumda Bishop Briggs çalıyordu, böylece şarkı sözlerinin duygularımı benim için sıralamasına izin verebiliyordum.

Bir şişe gazoz gibi sarsıldığımı hissettim, duygularım köpürüyor, derimin altında patlıyordu.

Jake ve ben öpüşme olayından beri bir 'ara' vermiş olsak da, onu bırakmak konusunda hâlâ isteksizdim. Suç ve kaostan uzak bir hayatı, yetiştirilme tarzımdan sonra istemem gerektiğini düşündüğüm güvenli bir geleceği gerçekte istediğimden daha fazla temsil ediyordu.

Artık Nova ile yaşadığıma göre mi?

Jake'le olan ilişkimin saatli bombasının son dakikalarına yaklaştığımızı biliyordum.

Bir karar verilmesi gerekiyordu.

Nova'nın benim için çizdiği banyoda otururken objektif olmak imkansızdı.

Derin bir iç çektim ve siyah boyalı, pençe şeklindeki tırnaklarımı göğüslerimin altındaki çiçek desenli girdapların üzerinde gezdirdim. Anlamlarını hatırladıkça çiçekler beni topraklıyordu: Molly'nin gözleriyle aynı mavideki sümbül sabitliği, sağ kalçamdaki Bekâr Düğmesi aşka dair umudu, Dane'in nilüferinin altındaki sarmaşıklarla iç içe geçmiş deniz salyangozları tatlı hatıraları simgeliyordu. Bunlar, hayatımın ve aşkımın tenime kazınmış gobleniydi, yakınımda tuttuğum her şeyin somut bir hatırlatıcısıydı, böylece böyle anlarda, bunaldığımda ve çırpındığımda, kim olduğuma ve neyin gerçekten önemli olduğuna dair içgüdüsel bir simgeye sahiptim.

"Daha iyi hissediyor musun?" Nova kapıyı açıp başını nemli, çiçek kokulu odaya sokarken sordu.

"Nova!" Göğüslerimi yedek baloncuk örtüsünün altına kapatarak itiraz ettim. "Çıplağım. Siktir git buradan."

Beni görmezden geldi, kapıyı iterek açtı ve uzun, sıkı vücudunu ortaya çıkardı. Üzerindeki koyu gri eşofman altı kalçalarına kadar iniyor, kasıklarının her iki yanına doğru uzanan sert kasları ve sağ göğüs kafesini süsleyen göğüs ucu halkasıyla birlikte tamamen mürekkeplenmiş gövdesinin devasa genişliğini ortaya çıkarıyordu.

İnlemem boğazımda düğümlendi ve bir an için alçakgönüllülüğü unuttum. Nova'yı en son bu kadar soyunuk görmeyeli yıllar olmuştu ve onu bu şekilde görmek beni yaktı, kuru çıra benzinle ıslatılmıştı.

Kapı aralığında durdu, yüzünde ukala bir sırıtışla bana bakmama izin verdikten sonra tuvalete gitti, kapağı indirdi ve o kalın kordonlu ön kollarına yaslanarak oturdu. Başını sola doğru eğdi ve dalgalı siyah saçlarından bir tutam geniş alnına düştü.

"Ee," diye sordu ellerini açıp gümüş yüzükleri birbirine geçecek şekilde kenetleyerek. "Konuşmaya hazır mısın?"

"Bunu ben küvette çıplak değilken yapmaya ne dersin?" Sertçe sordum.

"Bunu şimdi küvette çıplakken yapmaya ne dersin, böylece sinirlendiğinde benden kaçamaz ya da beni tokatlayamazsın?" diye önerdi. "Ayrıca, yalan söylemeyeceğim, manzaranın tadını çıkarmam gerekenden çok daha fazla çıkarıyorum."

"Benimle flört etme," diye tersledim, koyu tenimin kızarmadığına bir kez daha şükrederek.

"Neden olmasın?" diye karşı çıktı. "Ben herkesle flört ederim." "Kesinlikle," dedim. "Ben herkes değilim, Nova."

"Hayır," diye geçirdi içinden, bir elini başının tepesindeki uzun saçlarında gezdirerek seksi bir dağınıklık içinde yukarı doğru dikilmelerini sağladı. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim, Çiçek Çocuk."

Gözlerimiz kilitlendi, bakışlarımız hızla giden iki araba gibi çarpıştı ve çarpışma ikimizi de sarstı, fiziksel olarak sarsıldık. Bana sadece içimde yankılanan sözlerinin etkisi kalmıştı ama ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Normalden daha da zorba davranıyorsun," dedim kayıtsızca, dengemi yeniden kazanmaya çalışarak. "Dane'e bana göz kulak olacağına dair söz verdiğini biliyorum ama bu biraz fazla oldu."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Gözlerimi kırpıştırdım, bir kolumu göğüslerimin etrafına daha sıkı sararak ıslak, kıvrılmış bir tutam saçı topuzumun içine soktum. Nova'nın gözleri önce göğüslerimin kıvrımını, sonra da elimin saçlarımda gezinme şeklini takip etti, burun delikleri açıldı.

"Güvenliğimle ilgili," diye söze girdim. "Booth'ların daha fazla aile kaybetmemesini sağlamak."

"Elbette bununla bir ilgisi var," diye kolayca kabul etti ama gözleri, geceleyin kapkara bir okyanusun altındaki huzursuz deniz canlıları gibi çalkalanıyordu. "Ama daha çok seninle ve benimle ilgisi var."

Bakışlarının yoğunluğuna dayanamayarak gözlerimi kaçırdım ve baloncukların üzerinde kıpırdayan ayak parmaklarımdaki siyah cilayı inceledim.

"Li," diye seslendi ve tekrar ona bakmamı bekledi. "En iyi arkadaşım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

O yakışıklı yüzdeki samimiyeti görünce içimden geçen duyguların gücüne karşı gözlerimi kapattım,

Sesindeki kırılganlığı duymak.

Tanrım, ama bu adam her fırsatta içimi boşalttı.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım. "Ama H.R.'nin beni omzuna alıp onunla yaşamaya zorladığını görmüyorsun."

"Yapmış olabilir, senin ne yaptığını biliyordu."

"Senin dramatiğin yüzünden şimdi çok iyi bir fikri var," diye tersledim. "İnsanların Irina ile ne yaptığımı bilmelerine ihtiyacım yok. Ne kadar çok insan bilirse bu onları da beni de tehlikeye atar."

"Bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?" Daha da öne eğildi, ayak parmaklarının üzerinde sallanarak üzerime çıktı. "Onlara etrafı gözetlediğini söyledim, Irina için çalıştığını söylemedim ve söylemeyeceğim. Ama burada bazı kurallar koymalıyız, Li. Aksi takdirde seni Rapunzel gibi bir şehir kulesine kapatırım."

"İlk olarak," diye devam etti, güçlü ve dövmeli elinin üzerinde bunları sıralayarak. "Bu işi seninle birlikte yapıyorum. Bu konuda ne düşündüğün umurumda değil. Ben yapacağım. Sağlam bir Düşmüş olduğum için kaltağa nasıl yaklaşacağımdan henüz emin değilim, ama bir yolunu bulacağım, böylece arkanı kollamam gerektiğinde orada olabilirim."

Parmaklarımı çıtlattım ama başımı salladım.

"İkincisi, sen ve ben her sabah Box n' Burn'de Wrath ve Bat ile bir saat geçirerek kendini nasıl savunacağını öğreniyoruz. Kendini savunma hakkında hiçbir şey bilmezken Wet Works'te çalışmana izin vereceğimi hiç sanmıyorum."

Bu aslında iyi bir fikirdi, bu yüzden bunu kendim düşünemediğim için aptal hissederek tekrar başımı salladım.

"Son olarak..." Sesi dumana dönüştü ve küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü, böylece elini uzatıp

yanağımı okşadı, alnımızı birbirine yaklaştırdı, böylece dudaklarımızın arasındaki hava boşluğuna konuşabildi. "Aramıza koyduğun bu boşluğu bir kenara bıraktın. İki yıl önce seni incittim ve bunu yaptığım için özür dilemeyeceğim çünkü Li, k e n d i m c e sebeplerim var. Benim hiçbir parçam senin bir santimine bile değmez ve bunu anlamalısın, bilmelisin ve bunu sana gösterdiğim için beni affetmelisin, tamam mı? Her zaman kalbimde, aklımda senin olduğuna, senin için neyin doğru olduğunu düşündüğüme inanmalısın. Peki ya ben? Ben öyle değilim. Ama siktir et, bu seni önemsemediğim anlamına gelmez. Asla bu anlama gelmeyecek."

Sözlerini sindirmeye çalıştığım, niyeti bu olmasa da incinmemek için kendimi zor tuttuğum uzun bir an boyunca aynı havayı soluduk.

Sonunda gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi ve yüksek pencereden sızan, alçalan güneşle pembe ve turuncu renklere bürünen ışıktaki güzelliği karşısında neredeyse nefesim kesilecekti.

"Beni önemsediğini biliyorum Nova," dedim usulca, pembe altın ışığın Patrici profilini nasıl yaldızladığını ve onu bir Roma parası üzerine damgalanmış yakışıklı bir asker gibi gösterdiğini inceleyerek. "Ama ikimiz de önemseme şeklinin yeterli olmadığını biliyoruz."

"Bunu atlatacaksın," diye söz verdi ama dudaklarında buna inandığından emin olmadığını gösteren bir bükülme vardı.

Kalbim tekledi çünkü ben de buna kesinlikle inanmıyordum.

"Belki de bir şeyleri aşması gereken ben değilimdir," demeye cüret ettim, öfkeli ve umursamaz hissediyordum ve Nova ile oyunlarından bıkmıştım.

Biliyordu, lanet olsun, nasıl hissettiğimi biliyordu. Ne istediğimi biliyordu ama yine de sırf bensiz yaşamaya dayanamadığı için beni kancaya takmaya devam etti.

Ön kapı çalındı ve ben ayağa kalkıp cevap vermesini bekleyerek kıpırdandım. Bunun yerine, benim ona olduğu kadar o da bana karşı sinirli görünerek orada diz çökmeye devam etti.

Ben de meseleyi kendi ellerime aldım ve onun anlamak istemediği şeyi kanıtlamaya karar verdim.

Artık onun korumasına ihtiyaç duyan yedi yaşındaki kız çocuğu değildim.

Yirmi dört yaşında bir kadındım ve daha fazlasına, sadece gecenin sıcaklığında ve karanlığında açan bir çiçek gibi donuk ve cinsel bir şeye ihtiyacım vardı.

Kapı bir kez daha çalındı. Onu

dikkatle izleyerek ayağa kalktım.

Yavaşça, dalgaların arasından çıkan Afrodit gibi, kabarcıklar ve su, kurumuş yapraklar ve köpük vücudumun agresif kıvrımlarından aşağı süzülüyor, beni Nova'nın asla yapamayacağı şekilde okşuyor.

Gözleri akıntıyı takip etti, tenimde yanabileceğimi düşündüğüm kadar sıcaktı. Göğüslerimin kabarıklığında, meme uçlarımın sıkılaşan tepelerinde oyalandılar, karnımın düz çizgisinden aşağıya, çıplak tenimin diğerlerinden daha soluk, yumuşak ve tüysüz olduğu, klitorisimin esmer kıvrımlarımın arasında sert bir tomurcuk olduğu uyluklarımın tepesine doğru kaydılar.

Karnını doyururken dişlerinin arasından çıkan hava tıslamasını duyabiliyordum ve ben de ona izin verdim.

Alnında boncuk boncuk ter vardı, çenesinin sert açısında bir kas zonkluyordu.

Beni görünce mahvolmuş gibi görünüyordu ve ben de küvetten çıkıp bir havlu kapmadan önce uzun bir saniye daha bunun tadını çıkardım. Ona döndüm, kıçım sallanıyordu, kendimi kuruladım, kapının arkasında asılı duran Street Ink tişörtünü aldım ve giydim.

Kapıya gidip gözetleme deliğini kontrol etmeden açtığımda beni takip etmedi.

Aptal gibi.

Kapı açıldığında Jake'i elinde bir buket kırmızı gülle, Vancouver'dan gelirken kırışmış takım elbisesiyle görünce şok oldum.

Ama beni gördüğünde daha da şaşırmış görünüyordu, banyodan kalma nemli ve güzel kokulu saçlarım topuzumun yarısına kadar kıvrılmıştı, meme uçlarım benim olmadığı belli olan bir tişörtün kumaşına yapışmıştı.

Ve sonra Nova oradaydı, yaşam alanına girip arkamdan kasıla kasıla yaklaşırken oda elektriklendi, hiç şüphesiz kendini beğenmiş görünüyordu.

"Siktir," diye mırıldandım içimden, Jake çiçekleri ayaklarımın dibine bıraktı, topuklarının üzerinde döndü ve hışımla uzaklaştı.

Onun peşinden gitmek istedim ama Nova kolumu tutarak beni durdurdu ve "Li, hadi ama, o buna asla değmez" dedi.

Kolumu tuttuğu yerden çektim ve hırladım: "Buna değmeyi denemek isteyen tek kişi o."

Sonra Nova'dan ayrıldım ve adamımın peşinden gittim.

CHAPTER SEVENTEEN

NOVA

BIR HAFTA BOYUNCA BENIMLE KONUŞMADI.

Onu her sabah Wet Works'e bıraktım, her gece aldım çünkü bunu kabul etmişti ama tek kelime etmedi.

Haksızlığa uğramış bir kadının gazabı gibisi
yoktur. Ve evet, ona haksızlık etmiştim.
Sormadan onu buraya getirerek değil.
Sikerim öyle işi.

Hayır, Jake'e mesaj atarak Li'nin benim evimde olduğunu ve onunla konuşması gerektiğini söyledi.

Kavgayı açık mutfak penceresinden duymuştum, siyah çerçeveden eğilip sokakta birbirlerine bağırmalarını, sigara içip gösterinin tadını çıkarmalarını izlemiştim. Ayrıldıklarını bu şekilde anladım. Jake bana ve kulübe ikinci sırada gelmekten bıkmıştı. Ve Lila'nın arabasının ardından, eli boş sol yüzük parmağında, saçları rüzgâra kapılmış bir flama gibi bakmasını izledim. Yüzünün matemle dolu halini görmüştüm.

Muhtemelen en iyi hamlem değildi, ama son zamanlarda derimin altında büyüyen bir şey vardı, kökleri derinlere inen ve bağırsaklarıma karışan bir şey. Herkesin görebileceği şekilde derimin yüzeyinden filizlenmesinden endişe ettiğim bir şey.

Lila'yla ve ona karşı hissettiklerimle ilgili bir şey.

Çünkü kollarının belime dolanması, göğüslerinin sırtıma, kasıklarının kıçıma değmesi ve bisikletimin üzerinde bana doğru bastırması arasında bir fark vardı. Gezintiye çıkardığım diğer kızlara benzemiyordu. Kendimi onun güvenliğinden sorumlu hissediyordum, vücuduma vurduğu damga ve ışıklarda durduğumuzda boynumda gezinen nefesinin uğultusu beni heyecanlandırıyordu.

Huzursuz uykumdan uyandığımda onun evde olduğunu bilmek, çiçeklerini koklamak, sabahları o güzel yüzünü düzeltmeye ve o koyu, parlak saçlarını düzeltmeye çalışırken onun yumuşak, durgun varlığını hissetmek hoşuma gidiyordu.

On sekiz yaşımdan beri ailemle birlikte yaşamamıştım ama Lila'nın benim evimde olmasını yeni bir televizyon almak ya da yeni bir bisiklet almak gibi heyecan verici buluyordum. Eğer o da orada olacaksa apartmanda olmayı takıntı haline getirmiştim, her gece kulüp binasından ve Eugene's'den kaçıp kardeşlerimle birlikte dükkânımın merdivenlerinden on beş yıl yaşadıktan sonra aniden evim gibi hissettiğim daireye çıkıyordum.

Kukuya erişimim bile olmadan kukumun kırbaçlandığını hissettim.

Yine de, yayınladığı tek klip olan kamera kızı olarak rol aldığı klibi izlerken, bu konuda da çok fazla düşündüm.

Ağzımı onun üzerine koyabilseydim tadı nasıl olurdu? Onun kokusuna ve dilime değen ipeksi kıvrımlarının hissine bağımlı olsaydım.

Amcığın her türlüsünü seven bir adamdım, ama Lila'nınkini denersem aşktan saplantıya dönüşeceğini hissediyordum.

Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım, ne üçlü ilişkilerde, ne kinkte, ne de herhangi bir düzüşme seviyesinde, o hafta Lila koridorda uyurken o videoya otuzbir çekerek boşalmıştım.

Sapığın tekiydim ama beni durduran yoktu.

Derin, altın sarısı teninin çıplak, ellerimle mürekkeplenmiş, banyo suyuyla kayganlaşmış ve küvetten çıkarken köpüklerle ıslanmış görüntüsü gördüğüm en seksi şeydi. Bunu düşününce ağzım kurudu ve sikim sertleşti.

Bir şey vermek zorundaydı.

Ama Lila Meadows'u öylece beceremezdim.

Oğlumun kız kardeşiydi ve ölmüş olması önemli değildi çünkü bunu ona hala yapamazdım.

Ailemin yalnız kızıydı, Booth'ların her biri tarafından el üstünde tutulurdu.

Eğer onu becerirsem ve kaçınılmaz olarak berbat edersem, bu benim suçumdu ve ailem, kan bağı olsun ya da olmasın, bunun için öfkelerinin yükünü taşımama izin verecekti.

Zaten Lila diye biri yoktu. Eğer bir araya gelirsek, nasıl resim çizeceğimi, hayal gücümü nasıl kullanacağımı ve sanat yaratacağımı her zaman bildiğim gibi, bunun aşk yaratmaya yol açacağını biliyordum.

Peki bu?

Bunu yapamazdım.

Sanki bir hatırlatıcıya ihtiyacım varmış gibi, iPad'im istasyonumdaki metal alet tepsisinin üzerinde tıkırdayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

KONUŞMAMIZ GEREK.

Ekranı o kadar sıktım ki, metalin kuvvetten bükületeceğini sandım.

Başka bir vızıltı.

HALLETMEMIZ GEREKEN ŞEYLER VAR, YAKIŞIKLI. YILLAR OLDU.
BUNU ÇÖZMEMIZIN ZAMANI GELDI.

"Bu ne lan!?" Axe-Man, iPad'im duvara çarpıp küçük cam parçalarına ayrılırken bağırdı.

Tüm dükkan durakladı, dövme silahları sustu, konuşmalar kesildi.

Axe-Man, Jae Pil ve Chloe, sanatçılarım, patlamam karşısında şok olmuş bir şekilde bana göz kırptılar.

Genelde öfkelenen bir adam değildi, bu yüzden endişelenmeleri haklıydı, ama o anda bunu kaldıramazdım.

Aklımda Meredith varken olmaz.

"Sara, Marcus'u ara ve seansını yeniden planlamak zorunda kalacağımızı söyle," diye sertçe emrettim ve resepsiyonda onun yanından geçerken kesimi, kaskımı ve anahtarlarımı topladım. "Ben çıkıyorum."

"Nova," diye seslendi Axe-Man, ama ben sadece omzumun üzerinden onu selamladım ve oradan siktir olup gittim.

Lila'yı almak için erkendi ama Harley Davidson FXSTB Gece Trenime bindim ve kötü ruh halimi ortadan kaldıran bir boru kükremesiyle yola çıktım.

Zar zor.

Tabii ki, lanet Meredith elini uzatmak için bugünü seçecekti.

Dane'in doğum günüydü.

Hâlâ hayatta olsaydı bu yıl otuz altı yaşında olacaktı.

Genelde geceyi tek başıma sarhoş olarak ve her zaman uykusuz geçen gecede beni eğlendirecek bir ya da iki kadın bularak geçirirdim ama bu yıl bunu yapmak istemedim.

Bu yıl, Lila'yı istedim.

Dane'i bu hafta sonu Pazar akşamı ailece kutlayacaktık ama onu benden daha çok seven tek kişiyle bir şeyler yapma ihtiyacı hissettim.

Wet Works, Entrance şehir merkezinin otuz dakika kuzeyinde, şehrin üzerinde kalkık bir el gibi yayılan sanayi mahallesinin kenarındaydı.

Okyanusun dağları kestiği Faversham Girişi'ne doğru uzanıyordu. Burası, düzinelerce arabanın park ettiği, binaların arasında koşuşturan hem açık saçık hem de normal giyimli işçilerin bulunduğu devasa bir alandı.

Bisikletimden indim, kalçamı seleye yasladım ve Lila'ya mesaj attım.

DIŞARIDA SENI BEKLIYORUM.

ERKEN GELDIN.

SENIN IÇIN HAVAMDAYDIM.

MEŞGULÜM.

DÜRÜST OLMAK GEREKIRSE, HER ZAMAN SENIN IÇIN HAVAMDAYIM.

Yazdığını gösteren baloncuklar belirdi, kayboldu, sonra tekrar belirdi. Başparmağımı sabırsızca telefona vurdum ve arka cebimden bir sigara çıkardım, yakmadan dudaklarımın arasına soktum, sırf bir şeyler yapmak için.

NELER OLUYOR NOVA?

BUGÜN DANE'IN DOĞUM GÜNÜ. GECEYI SENINLE GEÇIRMEK ISTIYORUM. ÖZEL BIR ŞEYLER YAPALIM.

LILA: BUGÜN İÇİN KENDİ AYİNİM VAR. GÜZEL.

O ZAMAN SENINLE YAPIYORUM. DAVETLI DEĞILSIN.

LANET OLSUN. DIŞARIDAYIM. ON DAKIKA IÇINDE ÇIKMAZSAN SENI ALMAYA GELIYORUM.

Buna bir yanıt almadım, ama bir yanıt da beklemiyordum.

Bu yüzden sigaramı yaktım, havacı gözlüklerimi taktım ve güneş batarken başımı güneşe doğru eğdim çünkü ışınlar sıcaktı, burnuma gelen sıcak asfalt kokusu tanıdıktı, anın tadını çıkarabileceğimi düşündüm.

Çünkü hayat buydu.

Bu an ve bir sonraki an, bileğe takılan bir ipteki boncuklar gibi birbirine dizilmişti. Bazıları plastik çocuk oyuncaklarıydı, bazıları ışıltılı elmaslar ya da sert taşlardı, ama hepsinin tadını çıkarmaya değerdi çünkü hayattaydım.

Bazı insanlar, en iyi insanlar ölmüşken. Ya da

hiç yaşama şansı bulamadılar.

Sol pazumdaki dövmeyi ovuşturduğumu fark etmemiştim, ta ki Lila bir binanın yanından geçip, yalınayak büyüdüğünü ve ayak parmaklarının altındaki toprak hissini sevdiğini bildiğim halde, uzun topuklu ayakkabılarıyla sanki onlarla doğmuş gibi kasıla kasıla yürüyene kadar.

Benim hippi kız rock çocuğum.

Bugün de öyle görünüyordu; Tom Petty'nin konser tişörtünü ve yıpranmış jean şortunu giymiş, püsküllü botlarının üst kısmına kadar bacaklarının uzun, oymalı hatlarını ortaya çıkarmış, yan tarafına işlenmiş şakayıkların tatlı pembe rengiyle süslenmişti. Uzun, siyah saçları rüzgârın parmaklarına takılıyor, güneşin kızıl altın ışığında bakır vurgularla parlıyordu. O yeleyi avucumun içine almanın nasıl bir his olduğunu hatırladım ve bunu tekrar yapmayı düşünürken aletim tekmelendi.

O kız muhteşemdi, o kadar çok yönden o kadar güzeldi ki, herhangi birinin, hatta benim bile bunların derinliğini bilip bilmeyeceğimi merak ediyordum.

Altın kalpli, maceraya aç ve bilgiye susamış bir ayçiçeği ruhuna sahipti. Ham ve dünyevi, yumuşak ve dehşet verici, seksi ve sevecendi.

Bu dünyada sevdiğim her şeyin özüydü.

Ve kendime onu neden benim yapmamam gerektiğini hatırlatmak zorlaşıyordu.

Sonra Dane'in doğum günü olduğunu hatırladım ve orada durmuş, sertleşen sikimle küçük kız kardeşine bakıyordum.

Lila önümde durdu, elini kalçasına götürdü, bir bacağını dışarı attı ve alçalan ışıkta bronzlaştı, tüm şımarıklığı ve parıltısıyla. "Hayatında son iki aydır gördüğüm kadar kaşlarını çattığını görmemiştim sanırım."

"Çünkü beni delirtiyorsun," diyecektim neredeyse.

Bunun yerine, sigaramdan son bir nefes çektim ve ağır botumun agresif bir dönüşüyle damgaladığım betona doğru çevirdim.

Lila'nın küstah ifadesi bir adım daha yaklaşıp güneş gözlüklerimi yavaşça indirmek için uzandığında değişti.

"O kadife gözlerini göremezsem ifadeni asla okuyamam," diye mırıldandı, sol gözünün yanındaki deriye dokunarak oradaki kırışıklıkları düzeltti. "Gülümseyecek hiçbir şeyin olmasa bile hep gülümsüyorsun."

Bileğini yakaladım, zıplamasına neden oldum, ama sadece başparmağımı nabzına bastırdım, bir koşuda havalanırken, üzerindeki hassas cildi ovuşturdum. "Bugün gülümsemeye değecek pek bir şey yok."

"Hayır," diye usulca kabul etti, sonra tereddüt etti, sıcak olmaması gereken ama sıcak olan küçük bir salınımla bir ayağından diğerine geçti. Sonunda tekrar bana baktığında gözleri

Kahverengiden çok yeşil, gün yüzüne çıkarılmış zümrütler gibi parlıyor. "Geçmişi geride bırakmaya çalıştığımızı biliyorum, o yüzden... sana sarılabilir miyim?"

Siktir et, ama çok tatlıydı.

Kollarımı açıp kaşlarımı sallarken ağzımın küçük, içten bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. "Gel de al, bebeğim."

Hafifçe güldü, sonra kollarını boynuma dolamak için öne atıldı, yemyeşil vücudunu benimkine bastırdı ve sıkıca tuttu.

Güzel kokuyordu, ezilmiş meyveler ve yasemin gibi, topraksı ve tatlı ve daha da iyi hissettiriyordu, sanki yerine oturmuş bir parça gibi. Burnumu saçlarının parlak yapraklarına dayadım ve onu sıkıca kendime çektim.

"Seni özledim," diye mırıldandım, çünkü günün sonunda o benim en iyi arkadaşımdı.

"Seni özledim," diye itiraf etti. "Her ne kadar başımın belası olsan da."

"O da öyle dedi," diye karşı çıktım.

Beni itti ama gülüyordu, saçları geriye savrulmuştu, gözleri yanıyordu çünkü onları ateşe vermiştim.

Bir başka güzelliği de herkesin kendini en iyi şekilde hissetmesini sağlamasıydı çünkü insanların içindeki iyiliği her zaman görürdü.

"Demek ritüeli anladın. Nereye gidiyoruz?"

Lila gülmeyi kesti ama gülümsemesi sıcak ve sinsi bir hal alarak kaldı. "Wet Lotus striptiz kulübü."

THE LOTUS FALLEN'A AİTTİ ve işletiliyordu, bu yüzden kadife kabinlere, mavi ışıklara ve aynalı bara yabancı değildim, ancak orada Lila ile oturmak, kardeşlerimle etrafta uzanıp dansçılarla ve bar personeliyle flört etmekten çok farklıydı.

Çünkü Lila, o üstünü değiştirebilsin ve ben de bisikleti bırakabileyim diye eve dönmemiz konusunda ısrar etmişti. Görünüşe göre aşırı derecede içiyorduk, bu yüzden Axe-Man ile The Lotus'a gittik ve ondan sonra taksiye bindik. Ama beni sahnedeki çıplak kadınlardan çok onun kıyafeti germişti.

Mor giyiyordu.

O her zaman bu rengi tercih etmişti, ya da belki ben etmiştim. Her iki durumda da, zamanla en sevdiğimiz renk haline gelmişti ve ben de onu bu renkte görmeye alışmıştım.

Ama bu elbise gibi bir şey hiç görmemiştim.

Pürüzsüz üst baldırlarını gıdıklayan kısa etek ucundan, renkli dövmelerini kumaşın arasından hâlâ gösteren dökümlü kolların kenarına kadar her yeri koyu renk danteldi. Göbek deliğinin hemen üzerinde bir noktaya kadar iniyor, göğüslerinin dolgun kabarıklığı neon ışıklarında yarı açıkta parlıyor, koyu renk saçlarının uzun dökülüşü siyah ve mavi renkte parlıyordu.

Ayağa kalktığında, kalçalarının çiçeklerini kesen ve kıçının üzerinde yükselen siyah tangasının ince ipini bile seçebiliyordum.

Bir erkeğin uslu durma kararlılığını öldürmek için açıkça tasarlanmış bir elbiseydi.

Dansçıları izlerken parmaklarım barın üzerinde kıpırdandı, müzikle omuzlarını salladı.

Bakışlarımı hissedince bana baktı ve güldü. "Striptiz kulübündeki bir adama göre sinirli görünüyorsun."

Kızgın mısın? Hayır.

Çok kızmıştım çünkü hayatımda ilk kez onurlu bir adam olmaya çalışıyordum ve günaha girmenin vücut bulmuş hali karşımda oturuyordu, apartmanın banyosundan iri, dalgalı seks saçları ve çivili metal topuklu ayakkabılarıyla çıktığından beri yarı sertleştiğimin farkında bile değildi.

Şimdi seks ve flaş ışıklarıyla titreşen, kapıdan içeri girdiğiniz anda sizi baştan çıkararak daha kötü kararlar almanıza neden olan, ritimler ve kadınların kalçalarının sallanışıyla hipnotize olan bir striptiz kulübündeydik.

"Bunun senin planın olduğuna inanamıyorum. Buraya sık sık gelir misin, Li?" Alay etmeye çalıştım.

Lila'nın Dane'in doğum gününü kutlamak için yapmak istediği şey buydu.

Giderek daha fazla kıyafet döküldükçe vücudunuzdaki kan zonklamasını yankılayan nabız gibi atan müziğin ağır ritmiyle kadınların soyunmasını izleyin.

Bana sırıttı ve müzik yüzünden bağırmak zorunda kalmamak için daha da yaklaştı. Aramızdaki hava sıcaktı, parfümünün hafif misk ve çiçek kokusuyla kokuyordu.

"Dane öldüğünde yirmi dört yaşındaydı," dedi, elini kotun üzerinde lanet bir damga gibi yanan baldırıma götürerek. "Yetişkin hayatının çoğunda denizaşırı ülkelerdeydi ve evde olduğu zamanlarda çoğunlukla benimleydi. Her yıl doğum gününde onun için eğlenceli bir şeyler yapıyorum, çünkü hayatında pek böyle bir şey yoktu."

Bunda bir mantık vardı, bazı asi kızların düşünceleri Lila'nın neden boktan biri olduğunu gösteriyordu. Çıplaklıktan ya da küfürden, onu evlat edinen motorcu ailesinin kendi kurallarına göre hareket eden suçlular olmasından rahatsız olmuyordu.

Çok sevdiği kır çiçekleri kadar özgürdü.

Kararlılığım daha da zayıfladı, ince bir çatlak irademin uzunluğu boyunca uzanan bir fay hattına doğru kırıldı.

Hızla düşüyordum.

"Eğer işleri eğlenceli hale getirmek istiyorsan, Li," dedim alçak sesle, titrediğini hissetmek için kulağına doğru konuşabilmek için ağzımı eğdim. "Bahsi yükseltmeliyiz."

Pembe dili o parlak dudakların arasından süzüldü ve tüm kıvrımlarında bir yol izleyerek beni büyüledi. "Aklında ne vardı?"

"İki doğru ve bir yalan," diye önerdim, zaten sevimli sarışın sunucuyu işaret ederek. "Her yanlış için bir shot."

Homurdandı ve uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu, göğüsleri düşük elbisenin içinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Vücut yağı, bira ve iğrenç parfüm kokusunun altında, Lila'nın çiçek kokusunun doğrudan sikime giden bir ipucunu yakaladım.

"Boktan bir yalan söylüyorsun," dedi kanarya yemiş kedi gülümsemesiyle. "Dersini almaya hazır ol, Nova."

"Ah, Çiçek Çocuk," diye mırıldandım, sadece arzunun gözlerini kararttığını görmek için yaklaştım. "Bana ders vermek istiyorsan, arkama yaslanıp denemeni izlemeye hazırım."

Üç saat sonra, on beş kadehten fazla içmiş, boğazımda tekila, dilimde tuz ve nefesimde misket limonu varken o kadar gülüyordum ki bağırsaklarımın patlayacağını sandım.

"Benimle kafa buluyorsun," diye bağırdım, masayı tokatlayarak. "Ciddi olamazsın."

"Ölümcül," diye ısrar etti ışıltılı gözlerle. O kadar yakındık ki, dizler birbirine geçmiş, bacaklar birbirine dolanmış, kolum kabinin arkasına geçmiş, parmaklarım omzunun kıvrımında sallanıyor, bükülmüş saçlarının uçlarıyla oynuyordu.

Daha yakın olmasını, kucağıma oturmasını, tercihen çıplak olmasını istiyordum, böylece kıçının yemyeşil kabarıklığını avucumun içine alabilecektim, ama bunu kabul ederdim.

Daha önce de onu hep çok yakın bulmuştum. Lila'da samimiyeti davet eden bir şey vardı. Her zaman kalçalarını tokuşturur, sarılır ve yanaklarından öperdi, ama bundan daha fazlası vardı. Açık, yargılamayan bir havası vardı, bu da erkekleri ve kadınları arıların polenlere yaptığı gibi kendisine çekiyordu.

"Cidden, bana sadece ayak masajı yapmak için elli dolar ödedi," dedi Lila gırtlağını yırtarcasına gülerek ve omuz silkerek. "On altı yaşındaydım ve gerçekten bir kombucha başlangıç kiti istiyordum, bu yüzden oldukça iyi bir anlaşma gibi görünüyordu."

Eğilip sivri topuklu ayaklarından birini tuttum ve sahte bir ciddiyetle inceledim. "Çok seksiler."

Başımı kaldırıp ona baktığımda pembe dudağını dişlerinin arasında, gözlerini kısık ve boğucu bir şekilde gördüm. "Elli dolar eder mi?"

Sırıttım, ellerimi pürüzsüz baldırından alt uyluğuna doğru gezdirdim ve dokunuşumla ürperdiğini hissettim. "Bir kadının zamanı ya da şefkati için hiç para ödemedim, bu yüzden ölçeği bilmiyorum, ama... muhtemelen başka bir şey için daha fazla para verirdim."

Başparmağımı kalçasının iç kısmına sürttüğümde "Ne?" diye nefes aldı.

Başımı salladım, onu hissetmeyi, zihninin benimkiyle oynamasını seviyordum. Aramızdaki ilişki her zaman o kadar kolay, o kadar içsel olmuştu ki, ilişkimizi zaten sahip olduğu güzelliğin ötesine taşımayı hiç düşünmemiştim.

Ama bu?

Bir barın karanlığında ellerim vücudunda, o ağız sulandıran elbisenin içine sıkışmış kıvrımlarında onunla flört ederken, bunu nasıl bu kadar göremediğimi merak ettim.

"Bu oyunu oynamak değil," diye mırıldandım, ağa yakalanmış bir örümcek gibi ona kapılmıştım. Arkasında ayçiçeği olan dövmeli elini tuttum ve iki doğrumu ve bir yalanımı sayarken parmaklarını kaldırdım. "Ben götün tekiyim, sarışınları tercih ederim ve Eugene'de öpüşmemiz var ya? Hayatımda gördüğüm en iyi öpücüktü."

Lila'nın sertçe yutkunurken pürüzsüz, kahverengi boğazının hareket etmesini izledim, sonra elimi kaldırıp kulağının arkasından köprücük kemiğine kadar boynunun çizgisini takip ederek kendimi şımarttım ve bir kez daha kalın bir şekilde yutkunmasını izledim.

İnanılmaz derecede duyarlıydı ve ben sadece bir erkektim. Onun üzerinde yarattığım etki... içtiğimiz tekiladan daha baş döndürücüydü, göğsümdeki nabzımın yumruk darbesinden daha güçlüydü.

Onu ortaya koymak ve vücudunu bir enstrüman gibi çalmak istedim, sadece hangi akorların ona şarkı söyleteceğini, onun formuyla kaç şekilde müzik yapabileceğimi görmek için.

Alkol, kendime sormam gereken soruları susturmuştu.

Sikişirsek ne olur? Oradan nereye

giderdik?

Kardeşler ne düşünür? Ailemiz mi?

Tekila ve şehvet, Lila'yı ne pahasına olursa olsun korumak için Dane'e ettiğim yemine beni bağlayan zincirleri aşındırdı.

Çünkü benimle ilişkiye mi giriyorsun? Bir çift motosiklet botu içindeki şeytan mı?

Bu sadece ikimiz için de acıya yol açar.

Ama Lila'nın muhteşem yüzüne bakarken, acının içinde ne kadar çok güzellik olduğunu hatırladım.

Bir dövme gibi, güzelliği yanmaya değerdi.

"Sonuncusu, öpüşmemiz," diye mırıldandı. "Yalan bu."

Başımı yana eğdim ve boynunun yan tarafını tamamen kavradım. "Öyle mi? Son cevap?"

Başını salladı, alt dudağı yine dişlerinin arasındaydı.

Aynı havayı soluyana kadar öne doğru eğildim. "Eğer cevabın buysa, Li, belli ki bunu doğru yapmamışım.

ya ilk kez."

Başparmağım alt dudağını dişlerinin arasından çekip çıkardı ve sonra ağzım onunkinin üzerindeydi. Anında benim için ayrıldı, tereyağında bıçak gibi, tereddüt etmeden, sadece lezzetli bir esneklikle. Dilimi ağzının ipeksi sıcaklığına sokup tekila gibi tatlı tadıyla kucaklaşmaya başladığımda bana karşı eridi.

Elim boynunun yanından boğazına dolanmak için hareket etti ve altın rengi boğazının saflığına karşı kafatasımla dövülmüş tenimin güzel görüntüsüne bakmak için geriye yaslanma dürtüsüne karşı koyamadım.

Dudaklar nemli, göğüslerimiz bir yarışta koşmuşuz gibi ağır, ona "Lanet olası bir sanat eseri gibi" dedim.

Gözleri önce parladı, sonra kısıldı ve bu kez beni öptü, kabinde diz çöküp daha iyi erişebilmek için üzerime eğilirken göğüslerini göğsümde şekillendirdi.

İniltisi dilime çarparak gürledi, bir gongun vuruşu gibi içimde titreşti.

Ve işim bitti.

Bir zamanlar çocuk olarak gördüğüm bir kız

için gidiciydi. Ama şimdi, tamamen kadındı.

Ellerim onun kadınlığının kanıtları üzerinde gezindi; bana doğru eğilirken havaya kaldırdığı kıçının yemyeşil kıvrımı, o yuvarlak yanağın tatlı rafı kalçasının yağsız kaslarıyla buluşuyordu. Onu orada kavradım, o kıvrımın ağırlığını test ettim ve kendi kendime inledim.

Evet, ben bir kıç adamıydım ve Lila şimdiye kadar dokunduğum en tatlı kıça sahipti.

Dişlerimle test etmek istedim, sadece geri sekmesini hissetmek için avucuma vurmak istedim. Avucumu tokatlamak istedim.

ve seksi tümseklerin arasında kaybolmasını izle.

Lila'nın eli kot pantolonumun arasından ağrıyan sikimi buldu ve bir solukta avuçladı.

"Kahretsin, çok kalınsın," diye nefes aldı, alnını benimkine dayadı, böylece halkalı elini şaftımın sırtında görebiliyordu. Bu görüntü ikimizi de inletti. "Hiç bu kadar büyük bir sik tutmamıştım."

İlkel bir ürperti kemiklerimi titretti ve onu takip etmeden önce göğüs kafesinden tutup kabine sırt üstü yatırırken neredeyse hırlayacaktım.

"Tanrım," diye soludu ağızlarımızın birbirine değdiği erimiş basınç arasında. "Bunu pek çok kez hayal ettim ama hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Göğsümde bir şey bunun iyi bir fikir olmadığını hatırlatıyordu ama Lila'nın elleri saçlarımda beni kendine çekerken, bacakları sarmaşıklar gibi kalçalarıma sıkıca sarılmışken duramazdım.

"Bunu başından beri yapıyor olabilirdim," diye devam etti, ben boğazına ağzımı açarak öpücükler kondururken. "Ama sen büyüdüğümü fark edemeyecek kadar inatçıydın."

"Oh, öyle mi?" Karnımda karanlık bir şeyler kıpırdanırken karanlık bir şekilde fısıldadım.

Eğer Lila oynamak istiyorsa, oynayabiliriz.

Onu kollarıma alıp kabinden çıktığımda ciyak ciyak bağırdı. Felicity, bize hizmet eden kız, yanından geçip "Kadife Oda'ya bir şişe tekila gönder, Maja'ya oradaki kameraları kapatmasını söyle ve işimizin bölünmediğinden emin ol" diye emrettiğimde ağzı açık kaldı.

"Nova!" Lila itiraz etti, bana yapıştı, belli ki utanmış olmasına rağmen gülüyordu.

Ona hınzırca sırıttım ve kulübün sol tarafındaki özel odaya doğru ilerledim. Kapı açıktı, oda soğuk mavi ışıklarla aydınlatılmıştı ve Timbaland'ın 'Bounce' şarkısının ağır ritmiyle zonkluyordu.

Lila'yı kavisli, lacivert, kadife kabinin önündeki buz mavisi sahneye bıraktım ve sonra önüne oturdum, bacaklarını açtım, avucumu taş gibi sertleşmiş sikime dayadım.

Saçlarının arasından bana baktı, dizlerinin üzerinde yükselmiş, ellerini önünde birleştirmişti. Kahretsin, ama onu o baştan çıkarıcı elbisenin içinde öyle görünce bile otuz bir çekebilirdim.

"Bana neyi kaçırdığımı göstermek için bu kadar çaresiz misin?" Zar zor tanıdığım alçak, kaba bir sesle talep ettim. "Peki. Kıyafetlerini çıkar ve beni etkilemeye çalış."

Tereddüt etti, ağzı açıktı, sikimi içinden geçirmek istediğim küçük bir surat ifadesi takındı. "Ciddi misin sen?"

"Lanet bir kalp krizi gibi. Oynamak ister misin, Li? Oynayacağız, ama ben kuralları koyan ve onlara uyulmasını bekleyen bir adamım. Sert oynarım. Kirli oynarım. Ve sert oynarım. Tüm bunlarla başa çıkabileceğini düşünüyorsan, misafirim ol ve bunu bana kanıtla," diye emrettim, sersemlemiş bakışlarını çeken ve dudaklarını yalamasına neden olan yavaş, kasıtlı vuruşlarla aletimi kotun üzerinden ovuşturdum.

Bir parçam onu korkutup kaçırmak istiyordu. İkimize de ona ve onunla yapmak istediğim sapkın şeyler için çok iyi, çok saf olduğunu kanıtlamak için.

Bir parçam, onun benim attığım eldiveni alıp onunla koşmasını nefes almadan umut ediyordu.

Yavaşça geri çekilip kıçını topuklarına dayayarak oturdu, saçlarını omzunun üzerinden siyah bir ipek dalgası halinde savurdu.

Ve sonra o eldiveni aldı ve lanet olası dünyamı onunla salladı.

Kalçalarını yavaşça ileri geri sallamaya, şarkının ağır baslarıyla sallanmaya başladığında kalbim boğazımda izledim. Bir elim saçlarının yelesine uzanırken, diğer elim elbisesinin kısa etek ucunda oynaşıyor, yavaş yavaş elini elbisenin altına daldırdığı ve nefesini tuttuğu orta kısma doğru ilerliyordu.

"Şimdiden benim için çok ıslandın, değil mi Li?" Tahmin ettim, yeterince içki içmiştim ama daha da fazlası, onu görünce aklımdan geçenleri söyleyemeyecek kadar sarhoş olmuştum. "Amının üzerindeki o küçük kumaş parçasına kadar ıslanmışsın."

"Evet," diye tısladı, gözleri kapalı, başı geriye atılmış, kalçaları dalgalar gibi sallanıyordu, o kadar ritmikti ki bakışlarım amansızca vücudunun sarkacına takılmıştı.

"Elbiseni çıkar."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama alt dudağını ısırdı ve elleri ve dizleri üzerinde dönerek yüzünü bana döndü ve mor danteli sırtının mürekkepli bölgesinden sıyırdı. Elimle damgaladığım çiçeklerden bir demet omurgasından aşağı düşüyor, loş ışıkta bir hazine gibi parlıyordu. Sanatımı onun vücudunda görmek sikimin tekmelenmesine ve kot pantolonumun içine sızmasına neden oldu.

Fermuarını açtım, sikimi dışarı çektim ve zonklayan tabanını sertçe sıktım.

Elbiseyi başının üzerinden geçirip odanın kenarına fırlattı, ellerinin üzerine eğildi ve uzun topuklu ayakkabılarının üzerinde bacaklarını dikleştirerek kıçını havaya kaldırdı.

Doğrudan şeftali gibi kıçına bakarken ağzım salvia ile doldu.

Omzunun üzerinden baktı ve sonra yüzünü bana dönerek bir kolunu göğüslerine sardı.

"Onları bana göster," diye talep ettim, sesim bir kırbaç darbesi gibi çıkıyordu.

Titredi, dudağını ısırdı, sonra kollarını yana bıraktı.

"Kahretsin," diye sövdüm içimden, memelerinin dolgun, ağır yapısına ve onları ellerimi acıtacak şekilde kavrayan muhteşem mürekkebine bakarken. "Muhteşem amına koyayım."

Gözleri elimdeki sikimin görüntüsüne takılmıştı, dili sanki tatmak istercesine dışarı çıkıyordu. Sikimi kaldırıp dışarı çıkardım, geniş ve uzun boyunu ona gösterdim, bakışlarının sıcaklığını şaftın üzerinde hissettim.

"Seni görünce otuz bir çekmem hoşuna mı gidiyor?" Alçak sesle homurdandım. "Bahse girerim buraya sürünüp tadına bakmak isterdin."

Göğsü bir dalgalanma gibi hareket ediyor, peşimden nefes nefese gelirken sertçe çalışıyordu.

"Yapabilir miyim?" diye sordu, o kadar tatlıydı ki avucumun içinde zonkluyordu.

"Hayır," diye karar verdim kısa ve acımasız bir duraksamadan sonra. "Sarhoşuz, bence bunu ağırdan alalım. Dokunmak yok."

Lila suratını astı ve olduğu gibi oturdu, bacakları açıktı, külotu seksinin üzerinde ıslaktı, saçları egzotik etrafında dağınıktı,

Lanet olası muhteşem yüzü, neredeyse yanıcı görünüyordu, o kadar sıcaktı ki beynim kısa devre yapmakla tehdit etti.

"Arkana yaslan, bacaklarını aç ve o ıslak amına dokunuşunu izlememe izin ver," dedim ona, kabinde daha da geriye yaslanırken ve boştaki elimle kot pantolonumu daha iyi görebilmesi için açarken. "Seni izlerken beni izle."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı kırık bir sesle, pozisyon almak için neredeyse çırpınıyordu, elini amına götürmek için benim kadar hevesliydi. "Nova, lütfen."

"Lütfen ne, bebeğim?" Masumca sordum, her ne kadar yüzündeki arzuyu boş bir duvara yapıştırılmış grafiti kadar net okuyabilsem de.

"Lütfen, dokun bana," diye yalvardı, arzuyu ipek bir kurdele gibi sikimin etrafına saran güzel, yumuşak bir sesle.

"Hayır, seninle böyle eğlenmek, sikimin peşinde kıvranmak ve nefes nefese kalmak. Sabır erdemdir diye bir söz duydun mu hiç?"

"Erdem bir zarafettir ve zarafet de yüzünü yıkamayan küçük bir kızdır," diye kaşlarını çatarak sözlerini tamamladı.

Güldüm, mizah şehvetle birlikte hareket etti ve sadece Li kızımın bana sunduğu lanet olası baş döndürücü bir kokteyle karıştı.

"İyi bir kız ol ve parmaklarınla bana gel," dedim. "Ve göreceğiz."

Ve beni siktir et, ama emirleri iyi alabildiğini öğrendim.

Kaşları düğümlendi, dizlerinin üzerine çöktü, böylece küçük tangasını yana çekebildi, iki parmağını seksine daldırdı ve kalçalarının nabzıyla başparmağına sürtündü. Tepesinde boncuk boncuk ter vardı, mavi ışıkta safir taşlar gibi. Şımarık, şişmiş kalçalarının arasındaki ıslak kıvrımın izini sürdüm.

Göğüsleri, karnının eğiminden kasıklarının üzerindeki çıplak tene kadar iniyordu.

Sarhoş bir düşünce hiç beklenmedik bir anda bilincimde belirdi.

Bir dövme.

Tutkuyu temsil eden küçük bir mercan gülü, 'tenimi oku' sözleriyle vurgulanmıştır.

Çünkü o anda Lila'nın benim için kıvranışını izlerken, yeteneklerimden birinin o olduğunu daha önce hiç anlamadığım kadar iyi anladım.

Onu tanımak, onu okumak, daha önce hiç böyle yapmamış olsam bile onu sevmek.

Ama bu da farklı değildi.

Boynundaki nabzın temposunu, eline çarpan kalçalarının artan gelgitini görebiliyordum. Ona emirler veren sesimin sert aşındırıcılığından ve sıkı yumruğumun üzerinden sızan kalın sikimin görüntüsünden hoşlandığını biliyordum.

Sadece benim sesimle orgazm olabileceğini biliyordum.

Bir erkeğin kendini tanrı gibi hissetmesini sağlıyordu ve ben de ona tapınmanın bir hiç uğruna olmasına izin vermeyecektim.

Yumruğum şaftımın üzerinde uçuşmaya başladığında, "O eli benim için sür, güzelim," diye homurdandım. "Parmaklarının o kavrayıcı, açgözlü amcığın içinde ıslak kayışını duymama izin ver."

Gözleri neredeyse kapanacak kadar ağırlaşmış, ağzı açık ve soluduğu nefesle ıslanmış bir halde, İspanyolca zar zor anlaşılır bir dizi kelime söyleyerek küfretti.

"Benim için gel Li, bana tam olarak neyi kaçırdığımı göster," diye emrettim kalın bir sesle.

Ve lanet olsun, geldi mi?

Karnının derinliklerinden gelen gırtlaktan gelen bir çığlıkla açıldı, başını geriye attı, böylece altın boğazının uzun çizgisi ortaya çıktı. Kalçaları elinin üzerinde sallanıyordu ve elinin üzerine boşalırken çıkardığı ıslak, yapışkan ses müziğin gürültüsünden bile duyulabiliyordu.

Sert bir esintiye yakalanmış bir karahindiba gibi çözülüşünü izledim ve bunu yaptığımı bilerek, ona o zevki tattırdım ve o değerli nabzın atışını kontrol ettim, ben de boşaldım.

Arzum omurgamı dağlarken sertçe homurdandım, taşaklarımı demir bir mengeneyle kavradım ve sıkarak kuruttum. Yumruğumun üzerine döküldüğümde, Lila sahneden çıkıp ayaklarımın dibinde diz çökecek kadar toparlandı, gözleri öfkeli, kırmızı aletimin başından fışkıran meniyi izlerken sıcak ve hevesliydi.

Başını kalçamın ucuna yasladı, inişe geçen sikimi yavaşça çekiştirmemi izleyebilecek kadar yakındı. Bir elimi ipeksi saçlarına koydum ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Sessizdik, hava elektriksel kimyamızın ardından tuz ve seks kokusuyla ağırlaşarak gümbürdüyordu. Garip değildi. Harcanan şehvetle durgun, sarhoşlukla uykuluyduk.

Ve Lila'nın dizlerimin dibinde yüzükoyun yatıyor olması bir şekilde doğru geliyordu, gözleri kapalıydı, bir kedi gibi okşamalarıma eğilmişti, boğazından alçak bir mırıltı geçiyordu.

Gözlerimi kapattım, başımı kabine yasladım ve anın tadını çıkardım, çünkü Tanrı biliyordu ki bu kadar güzel hiçbir şey uzun sürmezdi.

CHAPTER EIGHTEEN

LILA

EVE DÖNERKEN TAKSIDE UYUYAKALMIŞIM.

İçki vücudumu ateşlendirmiş ve ağırlaştırmıştı ama Nova'nın sadece sesiyle ve yumruğundaki etli, sopaya benzeyen sikinin görüntüsüyle beni mahvettiği siklonik orgazm beni tutarsız ve tamamen bitkin hale getirmişti.

Bu yüzden beni yatağa yatırana kadar onun dairesine döndüğümüzü fark etmedim. Elbisemi çıkarmak için beni oturttuğunda uykulu bir şekilde mırıldandım, ama tamamen uyanık olmak için kıpırdandım

Arkama oturdu ve kalın saçlarımı nazikçe örmeye başladı.

Hatırladı.

Her zaman saçlarımı örerek uyurdum çünkü kalın, kaba saç tellerim gece boyunca kontrol altına almazsam kabarırdı.

Ben küçük bir kızken, bazen Dane Anne Munn'la dışarı çıktığında Nova bunu benim için yapardı. Saçımın kalın örgüsünü büyük, şaşırtıcı derecede çevik parmaklarının arasında örerdi.

Ve yine yapıyordu, sarkan sırtımı dizlerine dayayarak uzun saçlarımın arasından geçmek için yer açıyordu.

Gözlerimden yaşlar boşandı ve dökülmelerini kontrol edemeyecek kadar yorgundum.

Uyanık olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim ama sözlerini bitirdiğinde omzuma bir öpücük kondurdu, sonra da beni yastıkların üzerine yatırmak için yer değiştirdi.

Gözlerimi kapadım ve uyur gibi yaptım, içkinin, seksin ve günün kederinin etkisiyle kendi isyan eden düşüncelerimi anlamlandıramayacak kadar hamdım.

Kapıyı usulca arkasından kapattığında, tavandaki karanlıkta parlayan boyaya bakmak için gözlerimi açtım. Nova, Avatar filminde Pandora'da görülen türden bir galaktik bahçe çizmişti. En sevdiğim filmlerden biriydi ve ben dokuz yaşındayken Nova'nın bu tasarımla beni şaşırttığını ve sonunda misafir yatak odasını boyamaya başladığını hâlâ hatırlıyorum.

Evden uzakta bir bahçe demişti.

Çünkü nereye giderse gitsin benim de onunla birlikte bir evim olmasını sağlardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü, kulaklarımın kıvrımlarına takıldı ve yastığı ıslattı.

Kendi duygularımın kıyısına vurmuş, ezici dalgaların döngüsüyle dövülmüş, gözyaşlarımla ıslanmış, en kötüsünü atlattıktan sonra bile devam eden hafif bir panikle nefes nefese kalmış hissettim.

Ignacio'nun evinde korkmuş ve yalnız bir kız olduğumdan beri hiç uyumamışım gibi bacaklarımı göğsüme çekerek kıvrıldım ve dizlerime kapanarak sessizce ağladım.

Dane için ağladım. King için ağladım.

Sonunda beni her zaman istediğim şekilde fark etmiş olsa da beni asla sevmeyecek bir adamı sevdiğim reddedilemez, geri dönülemez gerçeği için ağladım.

Kendi küçük acıma partime o kadar dalmıştım ki, kapının açılıp kapandığını ya da yatağımın kenarına doğru ilerleyen çıplak ayaklarımdaki ağırlığın yumuşak adımlarını fark etmemiştim.

Yumuşak, titrek altın rengi ışık arkamdan yatağın üzerinde dalgalanırken şilte çöktü ve bir el örtülü kalçama indi.

"Arkanı dön, Çiçek Çocuk," dedi Nova koyu sessizliğin içinde sessizce.

Gözyaşlarımı görmesini istemediğim için tereddüt ettim, sonra kokladım ve ters döndüm.

Nova beni herkesten daha çok ağlarken görmüştü. Şimdi bundan özellikle rahatsız olacağından şüpheliydim.

Bana bakarken gözleri gecenin içinde ikiz karanlık

havuzlar gibiydi. Işık ve gölge yüzünün üzerinde oynuyordu.

Düello eden aşıklar, onu nefes kesici, neredeyse imkansız derecede güzel yapıyor, sanki bir hayalet ya da beni baştan çıkarmak için cennetten düşmüş bir tanrı gibi.

Işığı ellerine kadar takip ettim, elindeki tabakta iki katlı bir çizburger vardı, ekmeği yanan mumlarla süslenmişti.

"Dane'in doğum gününü onun için bir dilek tutmadan kutlayamam," diye açıkladı Nova, kadife bir kurdele gibi etrafımda dolanan samimi, sessiz bir fısıltıyla. "En sevdiği tres leches pastasını yapmak çok geç aklıma geldi, bu yüzden en sevdiği burgerin iyi bir yedek olacağını düşündüm."

Dudaklarımdan ıslak bir ses döküldü, yarı kahkaha, yarı hıçkırık. "Mo'nun Fast Food'undan mı?"

Nova'nın gülümsemesi sakallı yüzünde hafif bir kıvrım oluşturdu. "Elbette. Taksiyi orada durdurdum ve onlar mumlar için hazırlarken benzin istasyonuna girdim."

Rüya görmediğimden emin olmak için parmaklarımı tabağa dokundurdum. "Buna bayılırdı."

"Evet," diye kabul etti Nova. "Ama itiraf etmeliyim ki bunu onun için olduğu kadar senin için de yaptım. Bu günü kaburgalarının arasına sokulmuş ve kalbine doğrultulmuş bir hançerle geçirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Belki böyle tatlı bir şey yapmak acını biraz hafifletebilir diye düşündüm."

Kalbim o kadar sıkıştı ki hiç açılmayacağından endişelendim. Nefesim boğazımda sert, hareketsiz bir şeye dönüşürken boğuldum.

"Öyle," diye hırıldayarak tıkanıklığı aştım.

Başını salladı ve tabağı aramıza yerleştirmek için yer değiştirdi. "Hazır mısın?"

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı ama o sırada çoktan başlamıştı.

"Estas son las mañanitas,
que cantaba el Rey David,
Hoy por ser día de tu santo,
te las cantamos a ti,
Despierta, Dane, despierta,
mira que ya amaneció,
Ya los pajarillos cantan,
la luna ya se metió."

Nova, Las Mañanitas'ın mısralarını kolaylıkla okudu, aksanı mükemmeldi çünkü kardeşim ona gençliklerinde özenle İspanyolca öğretmişti.

Son satırlara kadar katılmadım, sesim bilerek onunkinden daha yumuşaktı, böylece onun hışırtılı tınısının tadını çıkarmaya devam edebildim.

İşimiz bittiğinde, bir sonraki adımda ne yapacağımızı tam olarak ifade eden bir şekilde gözlerini bana kilitledi.

Ben de dileğimi diledim ve birlikte mumları üfledik.

"Ne diledin?" diye sordu alevler sönerken aniden bastıran karanlığın içinde.

"Sana söyleyemem, gerçekleşmeyecek." Sonra tereddüt ettim, çünkü dileğimin gerçekleşmesinin imkânsız olduğunu biliyordum. "Dane'in gerçekten ölmemiş olmasını diledim."

"Bebeğim..." iri eli karanlıkta hiç şaşmadan yüzümü buldu ve kulağımın üzerinden saçlarımı geriye iterek yanağımı kavradı. "Doğum gününde mumları her üflediğimde farklı şeyler dilemediğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Titrek bir nefes aldım ve rahatlamak için sessiz bir şekilde eline doğru eğildim.

Hamburgeri yemedik.

Nova onu komodinin üzerine koydu, ben yana kayarken yorganı geri çekti ve iki yıl sonra ilk kez yatakta bana katıldı.

Ama tıpkı daha önce her seferinde olduğu gibi, uykusuzluk çeken adamım beni ağır kollarıyla sardığı anda uykuya daldı, yüzü yastığın üzerindeki saçlarıma gömüldü, kalın kirpikli gözleri kapandı.

Daha uzun süre uyanık yattım, elimi göğsümün üzerinde asılı duran ön kolumdaki canlı saçların üzerinde gezdirdim, başımızın üzerinde benim için çizdiği karanlıkta parlayan bahçeye boş boş baktım.

Ve hayatın nasıl daha karmaşık hale gelebileceğini merak ettim.

CHAPTER NINETEEN

LILA

HAYATIMIN ŞIMDIYE KADARKI EN ROMANTIK ANI?

Dane'in doğum gününün ertesi sabahı, Nova daha kısmen bile uyanmamışken, yatakta yuvarlandı ve bana doğru uzandı. Beni sert göğsüne yasladı, burnunu boynumun kıvrımına gömdü, saçlarıma dolandı ve iç çekti.

Sanki dünyada iki bedenimizin bu yatakta buluşması kadar güvenli ve sıcak bir yer yokmuş gibi iç çekti.

Sonra tekrar uykuya daldı, mis kokulu, uyku sıcaklığındaki teni yanımda ağırlaştı.

O anla ilgili her şeyi ezberledim. Yağmurun geniş pencere camına vuruşunu, sırtımın altındaki keten çarşafların serin, pürüzlü dokusunu ve bulutların arasından sütlü bal gibi süzülen zayıf sabah ışığının kalitesini.

Her şeyi hatırladım.

Ve o andan önceki hiçbir şey bu kadar derin olmaya yaklaşamadı, başka bir adam diz çöküp bana evlenme teklif ettiğinde bile.

Çünkü Nova o sabah ne yaptı?

Çalışılmış ya da planlanmış değildi. Doğaldı, uykuda bastırmaya gücü yetmeyen duygularının bir uzantısıydı.

Beni sevdiğini asla yüksek sesle duyamayacağım bir şekilde söyledi.

Onu sevdiğim kadar değil, asla sevmedim.

Ama o anda, bu yeterliydi.

Sonsuz mürekkepli teninin görüntüsü beni çağırsa da yatakta oyalanmadım. Orada uzanıp parmaklarımla izini sürme ayrıcalığına sahip olmayı, siyah çizgilerin hafif çıkıntısını, lisedeki diz ameliyatından kalan yara izinin yükselişini hissetmeyi diledim.

Ama ben yapmadım.

Uyanmasını ve sarhoşken karanlıkta nostalji ve alkolün etkisiyle pişman olacağı bir şey yaptığını fark etmesini bekleyecek halim yoktu.

Ben de yataktan kalktım, hızlıca duş aldım, giyindim ve oradan uzaklaştım.

Cumartesi günüydü, yani normalde tüm gün ondan uzak durabilmem gerekirdi, ama Honey Bear Café'den bir çay alırken telefonum çaldı ve o gün bir dövme randevum olduğunu hatırlattı.

Nova ile.

Telefonuma bakarken dudağımı ısırdım, iptal mi etsem, gelmesem mi yoksa sineye çekip gitsem mi diye düşündüm, tercihen yedekle.

"Uh-oh," tanıdık, boğuk ama yumuşak bir kadın sesi düşüncelerimi böldü. "Bu bakışı tanıyorum."

"Uh huh," diye onayladı daha hafif, daha tatlı bir ses biraz arkamdan ve sağımdan. "Bir alfayla iş pişirirken hepinizin takındığı o bakış."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken bile gözlerimi deviriyordum. Kollarım sarılmak için çoktan açılmıştı, Loulou Garro ve küçük kız kardeşi Bea'yı selamlamak için arkamı döndüm. Loulou hemen kucağıma atladı, soluk altın sarısı saç bulutu burnumda frezya kadar tatlı ve yanağımda yaprakları kadar ipeksi duruyordu.

"Hey, kızım," dedim onu sıkarken.

Bana gülümsemek için geri çekildi, gözleri kocaman ve o kadar koyu maviydi ki uzaktan neredeyse siyah görünüyordu. Beyaz, fırfırlı bluzunu ve süper kısa pembe eteğini fark ettiğimde daha da büyük sırıttım. Kız artık on dokuz yaşındaydı ama hâlâ fiyonklar, pembeler ve dantellerle süslü bir kız gibi giyiniyordu. Gerçek suç podcast'lerine ve korku filmlerine takıntılı olduğunu bildiğim kadınla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Buna karşılık, ablası Loulou olabildiğince kadınsıydı. Zayıf formundaki gür kıvrımları dramatikti, ağzının kırmızı patlaması dolgun ve iyi biçimliydi.

Bir dergide görebileceğiniz bir yüz. Deri ceketinin üzerine beyaz bir güneş elbisesi ve muhteşem savaş botları giymişti, gençliğini yaşayan bir ergenden biraz daha büyüktü ama şimdiden Hephaestus Auto tulumları içindeki iki motorcu bebeğe annelik yapıyordu.

"Sen de öyle misin?" Bea, Loulou'ya doğru ilerleyip onun pürüzsüz, bronz yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ittiği bebek arabasında uyuyan bebeklere birer öpücük kondururken sordu. "Bir alfayla birlikte mi?"

Sesi istekli geliyordu, ki bu pek de sürpriz sayılmazdı.

Biz iki kız, Düşmüş motorcu bebek takımımızdaki umutsuzlardık. Karşılıksız aşkı gözlerimizde pembe gözlük gibi taşıyanlar.

Sadece, hayatım boyunca tanıdığım ve (çoğunlukla) hayran olduğum bir adamı seviyordum. Elbette Nova bir erkek fahişesiydi, ama kimseyi incitmemişti.

Öte yandan Bea'nın kız gibi kalbi çok daha karanlık hedeflere kilitlenmişti.

Kulüp infazcısı.

Rahip.

Kesici, acımasız ve suçlu olan her şeydi. Bea ise

tatlı, şeker ve gün ışığıydı.

Mantıklı değillerdi ama Bea, alay etseler ya da kandırsalar bile bunu kimseden duymayacaktı.

Bu yüzden onun umudunu anladım, ama bu umudu beslemedim.

Priest onunla ilgileniyor olsaydı bile (ki onun işleyen bir psikopat olabileceğini düşündüğüm için ilgilenmediğinden oldukça emindim), onunla birlikte olmasını istemezdim. Sırf kendi karanlığını aydınlatmak için onun ışığını emerdi.

ve Bea için bunda nasıl bir karşılık olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Hayır bebeğim," dedim yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ben bu işin içinde değilim."

Bea'nın dolgun, sakız pembesi ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Buklelerinden birini çekiştirdim, sonra sessiz bir dayanışma içinde onu sıkmak için bir kolumu beline doladım.

"Ben öyle duymadım," dedi Loulou sinsice, kalın sarı yelesini omzunun üzerinden savurarak. "Küçük bir motorcu kuş bana seni birkaç hafta önce Eugene'de mürekkepli bir playboyla öpüşürken gördüklerini söyledi. Bu konuda seni birkaç kez aramaya çalıştım ama hâlâ telefonlarıma cevap vermeni bekliyorum."

Dudağımı utangaç bir şekilde ısırdım, sonra motorcu kraliçenin yüzündeki kendini beğenmişliğe güldüm. "Yemin ederim, iş dedikodu yapmaya gelince kulüp bir grup yaşlı kadından daha kötü. Cidden, sana her şeyi anlatmak zorundalar mı?"

Lou, cazibesinin gücünü ortaya koyan sinsi, kadınsı sırıtışını takındı. Şimdiye kadar tanıdığım en güzel kadındı ve kocasının sürekli onaylamaları ve ilgisi sayesinde kesinlikle bunun farkındaydı.

"Bana bir şey söylemek zorunda değiller... Sadece sırlarını saklamayı sevdiğimi biliyorlar ve mutlu bir Lou, etrafta olması g e r e k e n iyi bir Lou'dur."

Güldüm, gülmenin derinliği karnımı ısıttı. Yaşadığım dramın içinde kızlarımla takılmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. King'in ölümü ve Z'nin hapisten çıkmasıyla birlikte, Eugene'deki kız gecelerimizde bir araya gelmeyeli ya da Hannah'nın Revved & Ready motorcu bebek butiğinde alışveriş yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bunu düzelteceğime yemin ettim.

"Demek öyle," dedi Bea, Converse ayakkabılarının üzerinde hafifçe zıplayarak. "Şimdi de Nova'yla mı çıkıyorsun?!"

"Hayır," diye tersledim ve sonra yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, hayır, değilim. Sadece dedikodu çıkmasını istemiyorum, tamam mı?"

Loulou, "Ama Jake'ten ayrıldınız," diye tahmin yürüttü.

Henüz yetişkin bile olmayan bir kıza göre Lou her zaman akıllıydı. Yirmi iki yaşındaydı, benden iki yaş küçüktü ve harika bir kocası, onun için ölebilecek deri giysili sadık askerlerden oluşan bir kulübü ve çok tatlı iki ikiz bebeği vardı.

Biraz kendini beğenmiş ve çok zeki olduğu için onu suçlayamazdım.

"Benden ayrıldı sayılır," diye itiraf ettim. "Nova beni Jake'in önünde onu öpmem için kandırdıktan sonra. Çok kötüydü."

Lou güldü. "Sadece Nova böyle bir şey yapacak cesarete sahip olabilir ve sonra da bu bağlar kopar kopmaz seni kendi çocuğu olarak kabul etmeme aptallığını gösterebilir. O adamın kafası bu kadar kıçının içindeyken nasıl doğru dürüst görebildiğini bilmiyorum." "Loulou," diye haykırdı Bea. "Sırf bir kadınla evlendin diye küfür eden bir adam olmanız, sizin de kaba olmanız gerektiği anlamına gelmez."

Lou gözlerini devirdi ama ben sadece gülümsedim çünkü ikisinin çok komik olduğunu düşünüyordum ve üzerimdeki ilgiden hoşlanmıştım.

"Öpüştüğünüzden beri iyi misiniz?" Lou bizi tekrar bir araya getirerek sordu, sorusuna cevap vermem için gözleriyle beni sabitledi.

"Karmaşık bir durum." Omuz silktim.

Bea ve Lou bakıştılar, sonra ikisi de yavaşça sırıtarak bana döndüler.

"Ah, bebeğim," dedi Lou, "İşin tam ortasındasın."

Telefonum çaldı ve mesajı okumak için rattan çantamdan çiçekli kılıfımı çıkarırken Bea hemen omzumun üzerinden baktı.

KÖTÜ OYUN, LI. BENDEN KAÇTIĞINI ÖĞRENDİM, SENİN GÖTÜN ÖĞLEN VAKTI STREET INK'TEKI SANDALYEMDE OLMAZSAN, KIÇINI BRONZLAŞTIRIRIM. ANLADIN MI BENI?

Görünüşe göre Nova, sabah o uyanmadan önce bir başkasının utanç yürüyüşü yapmasına sıcak bakmıyordu.

Burnumu çektim ama Bea'nın ciyaklaması neredeyse telefonumu düşürmeme neden oluyordu.

"Aman Tanrım!" dedi, gülümsemesi hınzırlıkla renklenmiş, yanakları şeftali rengine boyanmıştı. "Eğer yarı yarıya başka birine aşık olmasaydım, muhtemelen o mesajın ateşi karşısında bayılırdım. Vay be, telefonun içinden onun yoğunluğunu hissedebiliyordum. Bunu hak edecek ne yaptın?"

Parmak eklemlerimi kırdım ve düşüncelerimi okuduğunu bildiğim o voodoo tarzıyla bana bakan Lou ile göz göze gelmemek için mücadele ettim.

"Şey," diye itiraf ettim. "Dün gece Nova ile oynaşmış ve bu sabah o uyanmadan oradan ayrılmış olabilirim."

İkisi de bana göz kırptı ve ardından tüm kafenin farklı derecelerde kızgınlıkla bize bakmasına neden olan şamatalı kahkahalara boğuldular. Ama biz motorcu bebeklerdik, Giriş'te tanınıyorduk ve eşit derecede saygı görüyor ya da nefret ediliyorduk, bu yüzden bizi yalnız bıraktılar.

Bea kendini toparladığında yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Sanırım sen benim kahramanımsın."

"Birinin Nova'ya kendi ilacını tattırmasının zamanı gelmişti," dedi Loulou, sesinde zengin bir mizah vardı. "Ve o kişinin sen olma zamanı geldi."

Bea'nın solgun kolundaki pembe saati kontrol ettikten sonra, "Bir saat içinde dövme yaptırmam gerekiyor," dedim. "Onun elleri vücudumdayken mesafemi ne kadar koruyabileceğimden emin değilim."

"Mesafe mi istiyorsun?" Lou başını eğerek sordu. "Son baktığımda onu bir yüz maskesi gibi takmak istiyordun."

"Lou!" Bea tekrar bağırdı ama o bile kahkahalarla güldü.

Nova'nın güçlü, nasırlı ellerinin vücudumda olması fikri tenimi elektrikle ısıtmış olsa da, "Onun yatağındaki bir çentik olmayacağım," diye ilan ettim. "Ama utanmıyorum. Sarhoş olduk ve ilişkiye girdik, ne olmuş yani? Bunu geride bırakabiliriz."

Kızlar bir şey söylemeyince, "Değil mi?" diye sordum.

"Ne olmuş yani?" Bea başını salladı. "O senin
dünya, ha?"

İçimi çektim. "Sanırım o kadar sert boşaldım ki bayıldım ve aslında bana elini bile sürmedi."

Lou bilgece başını salladı. "Belalı bir motorcu yeteneğine benziyor. Merak etme bebeğim, seninle randevuya geleceğiz. Bebekleri anneme bırakacağım, H.R.'ı alacağız ve birlikte oraya gideceğiz. Hepimiz izlerken sikini kaldırmaya çalışmayacaktır."

"DIŞARI."

Harleigh Rose'u yeni almamıştık.

Cleo ve Tayline da kulüp binasında Axe-Man ve Cyclops'la atışıyorlardı, bu yüzden onlar da peşlerine takılmaya karar verdiler.

Nova'nın sesi tek bir sert kelimeyi haykırdığında hepsi Street Ink Dövme Salonu'nun cam kapısından içeri bile girmemişlerdi.

"Dışarı," diye tekrarladı, resepsiyon masasının solundaki yerinde duruyordu, sırtını duvara yaslamıştı, çizmeli ayakları ve dövmeli kolları çaprazdı, yüzü taş kesilmişti. Tehlikeli görünüyordu, suç işleme niyetiyle doluydu ve bunu gerçekleştirecek araçlarla donatılmıştı.

Ve gözleri, uzaktan bakıldığında bile, her zamanki sıcak kadife kahverengisine yakın değildi.

Kömür gibi siyahtılar, yüzüme değdikçe beni yakıyorlardı, vücudumdan aşağıya doğru sürükleniyorlardı ve sonra gözlerime kilitlenmek için geri dönüyorlardı.

"Nova, yaşlı bir kadına böyle mi davranılır?" Kızlar alana yayılırken Loulou tatlı tatlı sordu.

"Herkes nerede?" Cleo, tatlı yüzünde çatık kaşlarla ıssız dükkâna bakarak sordu. "Buradan sonsuzluğa kadar müşterilerle dolu olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyiz," diye onayladı Nova, duvarı iterek yavaşça bize doğru yürüdü. "Sara herkesi yeniden planlamak zorunda kaldı. Dükkân kapalı. Bu da demek oluyor ki yaşlı kadınlar, takılmak yok, Lila ve benden başka kimse yok. Yani dışarı."

Tay resepsiyon masasının üzerine çıktı ve kısa bacaklarını ileri geri sallayarak küçük kafatası tabağından bir akçaağaç şekeri çalıp ağzına attı. "Yolunuza çıkmayacağız. Yoksa aniden sahne korkusu falan mı yaşadın?"

"Awe," diye mırıldandı Harleigh Rose, "Büyük baştan çıkarıcı performans göstermekte zorlanıyor mu?"

"Çocuklar," diye uyardım, Nova'nın yüzündeki değişimi görerek, hayvanın onu karnına kilitleyen zincirlere karşı tehlikeli bir şekilde titrediğini fark ederek.

Beni görmezden geldiler.

Onlar Yaşlı Adamlarına alışmış, sevgi, bol orgazm ve karşılıklı saygıyla olgunlaşmış kadınlardı.

Ama Nova kimsenin ihtiyarı değildi.

Kulüpteki kadınlara büyük saygı duyuyordu.

Ama bir şeyi belli bir şekilde istediğinde tartışmayı reddeden türden bir adam değildi. Ortalama bir motorcudan daha cana yakın olabilirdi ama yine de

ve zaten kızgınken kadınlarımın ona kürekle bok atmasının sonu iyi olmazdı.

Nova yavaş ve sert bir sesle, "Sana bir kez daha söyleyeceğim," dedi, yüzü hiç görmediğim kadar karanlıktı, güzel yüz hatları granitten dökülmüştü, dudağı neredeyse alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. "Dükkânımdan defol. Lila ile konuşmam gereken şeyler var ve son iki yıldır yaptığı gibi senin arkana saklanmasına izin vermeyeceğim."

Lou uzun bir süre onu inceledi, koalisyonumuzun lideri ben olmama rağmen hepsi onun için oradaydı. Yüzü yumuşadı, kabadayılık melekliğe dönüştü.

"Lila'ya söyleyeceklerin var, konuşmadan önce mutlaka düşün," diye öğüt verdi. "Tutamayacağın sözler verme."

"Seni seviyorum, Lou," dedi, bunu kastetmemiş gibi görünen bir şekilde. "Ama önümüzdeki otuz saniye içinde gözümün önünden kaybolmazsan Lila'yı hemen burada, hepinizin önünde beceririm. Hayat tercihlerim hakkında söyleyecek bir şeyin mi var? İşime burnunu sokmak mı istiyorsun? Misafirim olun ve lanet formumu eleştirin."

Lou gözlerini kırpıştırdı ve ağzı küçük bir 'o' şeklinde bize döndü.

"Biz çıkıyoruz," dedi bana, sonra parmağını havada döndürdü ve kızlar birlikte küçük bir grup oluşturup dükkândan kaçtılar.

En son Harleigh Rose çıktı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce göz kırparak "İyi şanslar ve prezervatif kullanın" diye fısıldadı.

Yavaşça, ensemdeki tüyler diken diken oldu, sistemim adrenalinle doldu, tıpkı yakalandığını hisseden bir av gibi

Bir yırtıcı tarafından takip edilirken, tekrar Nova'nın yüzüne döndüm.

Dükkânın ortasında durmuş, dövmeli kollarını kabartacak şekilde kollarını kavuşturmuş, derisinin altındaki kasları sarmal ip gibi germişti. Yüzünde bir ifade vardı, çenesinin ayarında bir kararlılık ve koşudan önce bir boğa gibi nefes alırken burun deliklerinin alevlenmesi bana başımın belada olduğunu söylüyordu.

Sıcaklık omurgamdan aşağı doğru ok gibi yayıldı ve bacaklarımın arasında birikti.

Çünkü bunu istiyordum, Nova ne tür bir bela vermek isterse istesin. Öfkesini, hayal kırıklığını, hatta bir dereceye kadar şiddetini bile kabul edebilirdim, eğer bu benim bacaklarımın arasından çıkaracağı anlamına geliyorsa.

Böyle bir adamla öfkeli bir seksin içimi tamamen boşaltacağına dair bir his vardı içimde.

"Şimdi ne olacak?" Nefes nefese sordum, çünkü boş dükkânda benimle birlikte olduğunu hissetmek bile sinir sistemim için çok fazlaydı, hava baharat, misk ve deri ile zengin kokusu dışında her şeyden arındırılmıştı.

"Şimdi..." Nova agresif bir çalımla bana doğru ilerlerken, adımlarının sağ tarafının sağa göre biraz daha abartılı olduğunu söyledi. Seksi olmamalıydı ama öyleydi, geniş omuzlarının hareketi, eski kotunun ince, yıpranmış kotunun üzerinden kaslarının esnemesi.

Önümde durduğunda ağzım kurudu, dilim damağıma yapıştı. Yavaşça bir elini kaldırdı, böylece ikimiz de göğsüme doğru hareketini izleyebildik, kırpılmış Harley Davidson atletimin üstündeki göğüslerimin üst kıvrımına doğru düzleşti.

"Şimdi," diye mırıldandı, "bu seksi küçük üstünü çıkaracaksın ve sandalyemde benim için kendini yayacaksın.

Önümüzdeki bir saati, ellerimi teninde hissettiğin ve nefesimin amına yakın olduğu için ıslandığını bilerek belinin tatlı kıvrımlarını dövmekle geçireceğim. Sonra, bu sabah beni neden tek gecelik bir ilişki gibi soğuk ve yalnız bıraktığına dair bana iyi bir cevap verirsen, o şortu çıkaracağım ve dilimle seninle ilgileneceğim."

Bacaklarımın arasında düşük, ağır bir nabız vardı, Nova'nın morarmış, erik gibi ağzından çıkan her sert kelimeyle daha da güçleniyor, ağırlaşıyordu. Tiradını bitirdiğinde ona doğru sallanıyordum, yerçekiminin gücüyle dengemi bulamıyordum.

"Sanmıyorum," diye boğazımı temizledim çünkü günde dört paket sigara içen biri kadar kısıktı, "tekrar birlikte yatmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kalın, kara kaşları alnının üzerinde yukarı doğru kalktı. "Öyle mi? Elimi bu küçük kot pantolondan aşağı kaydırıyorum, parmaklarımı ıslaklığınla ıslatmayacağını mı söylüyorsun?"

"Bunun akıllıca bir şey olduğunu düşünmediğimi söylüyorum," diye düzelttim. "İşlerin karışmasını istemiyorum."

"Dün gece sesimi duyunca parmaklarını sertleştirdiğinde ortalığı dağıtmaktan endişe etmiyor gibiydin," diye alay etti, yumuşak sesi alaycıydı, gülümsemesi o kadar hınzırdı ki, görüntüsü kalbime takıldı ve beni daha da yakınlaştırdı, ben onun çekimine karşı koysam bile. "Şikayet ettiğimden değil. Sırılsıklam amcığının görüntüsü, öyle ahlaksız ve ateşli bir şekilde yayılmışsın ki, sikim için yalvarıyorsun... Yalan söylemeyeceğim Li, daha ateşli bir şey görmedim."

Homurdandım. "Eminim."

Anında beni kendine çekmek için elini uzattı. Göğsünün sert duvarına çarptım ve bunun gücüyle nefes nefese kaldım, böylece konuştuğunda, açık, nefes nefese ağzımın içine girdi.

"İşte bu yüzden iyi şeylere gelmeden önce konuşmalıyız. Benim sevişip kaçacağımı düşünmen çok saçma, Lila."

"Öyle mi?" Tısladım, kararlılığımı gölgeleyen şehvet sisinin arasından öfke sızıyordu. "Bunu, aleti hâlâ başka bir kadının orgazmıyla ıslanmışken onu istediğim için beni azarlayan adam mı söylüyor? Casanova demelerinin bir sebebi mi var? Senden gördüğüm tek şey buyken daha kötüsünü beklediğim için kendimi aptal gibi hissetmemi mi istiyorsun?"

"Seninle mi?" diye sordu, bir eli saçlarımın arasına daldı ve başımı arkaya doğru eğerek beni sabitledi, yüzü karanlık ve seksi bir şeytan gibi üzerimde belirdi. "Sana sadece en kötüsünü gösterdiğimi mi söylüyorsun? Ya da diğer kadınları? Skoru bilen kadınlar, çünkü bana lanet olası bir şans verseydin sana göstereceğim gibi onlara da gösterdim!"

Dişlerimi sıkarak, "O zaman anlat bakalım," dedim.

Çünkü yorgundum, korkuyordum ve yıllardır beslediğim umut, göğsümdeki güzel bir bahçe, son birkaç aydır onun sıcak ve soğuk bakışının fırtınasıyla yerle bir edildi ve yapraklarından arındırıldı.

Artık neye inanacağımı bilmiyordum.

Kalbimde inanç, kafamda şüphe vardı ve içim şu anda Nova'nın dükkâna girdiğimde yanan gözlerini üzerime diktiği anda yaktığı ateşle meşguldü.

Bana baktı, gözleri yüz hatlarımda gezinirken tenimi yakıyordu. Gözlerimi kapatmak istedim,

Yeşil ve kahverenginin içinde dönen hüzün, şehvet ve aşkın kırılganlığını gizlemek istedim ama yapmadım. Bunun yerine, bakışlarını cesurca karşıladım ve tutkum yüzünden beni lanetlemesi için ona meydan okudum.

O yapmadı.

Onun yerine tüm yüzü yumuşadı. Saçlarımı sıkan eli çözüldü ve başımı geniş avucunun içine almak için hareket etti, belimi saran kolu kalçamı kavrayacak ve beni kucaklayacak şekilde kaydı.

Kendimi onun kucağının ortasına bıraktım, sanki kokumun peşindeymiş gibi saçlarımın içine derin derin nefes aldığını duydum.

Ve içimdeki ağlama isteğiyle savaştım.

Nasıl oluyordu da ona her öfke duymak istediğimde, ondan nefret etmeye karar verdiğimde, çocukluk aşkımdan uzaklaşıp yeni bir şey bulmaya karar verdiğimde, beni o kadar nazikçe, o kadar ikna edici ve amansız bir şekilde yörüngesine geri çekiyordu ki, en başta neden ayrılmak istediğimi merak ediyordum?

"Ben o güzel tenine fleur-de-lis'i işlerken kızgın mı kalacaksın?" diye mırıldandı, hâlâ bana sarılıyordu. "Yoksa ben çalışırken uslu duracak mısın ki sonra seni ödüllendirebileyim?"

İçimi bir ürperti kapladı, dağların üzerindeki sabah sisi gibi serin ve karıncalı.

Beni bırakmadan önce saçlarıma doğru karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Geri adım attığında hafifçe tökezledim, sonra çenemi havaya kaldırdım ve ona sırtımı döndüm, dengemi bulmak için kısa bir süre yalnız kalabilmek için onun istasyonuna doğru yürüdüm.

İşe yaramadı.

Meme uçlarım o kadar sıkıydı ki acıyordu. Dokunuşu, ağzı, hatta gözlerini üzerlerinde hissetmek için. Açgözlü ve çaresiz, göğüslerim şişmiş ve nabzımın sert atışıyla zonkluyordu.

Yürürken kalçalarımın arasındaki nemi hissedebiliyordum, sandalyeye çöktüğümde şortumdaki dikişin klitorisime sürtünme hissine karşı dişlerimi sıkıyordum.

"Tişörtünü çıkar bebeğim," diye hatırlattı Nova, yarım bölmeye yaslanıp mor sandalyeye uzanışımı izlerken sesinde zengin bir mizah damarı vardı. "Planladığım şey için tüm o tene erişmem gerekiyor."

Bu çifte ima karşısında ürperdim ve siyah dantelli sütyenimi ortaya çıkaracak şekilde atletimi yukarı kaldırırken bakışlarının sıcaklığı altında kıvranmamak için dudağımı ısırdım.

"İşte bu," diye homurdandı usulca, sandalyenin yanına geçip kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunun ağır çıkıntısını avuçlarken. "Bana ne yaptığını görüyor musun, Li?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Eminim koltuğunuzda her zaman çıplak kadınlar görüyorsunuzdur."

"Evet," diye kolayca kabul etti, taburesine çöktü ve daha da yaklaştı. "Hiçbiri sen değildin."

"Bu koltuğa ünlüleri oturttun," diye karşı çıktım, yüzüne bakıp popstarlara ve aktrislere dövme yaptığını hayal etmek zorunda kalmamak için tavana bakıyordum.

"Evet," diye homurdanarak tekrarladı, eldivenlerini takıp üzerinde konuştuğumuz tasarımın şablonunu belimin sol tarafına, işaret fişeğinden önceki çukurluğa nazikçe yerleştirirken. "Hiçbiri sen değildin."

Dudağımı ısırdım ama bir şey söylemedim. Beni pohpohlamak istiyorsa buna izin verecektim ama akıllı davranacaktım. Ya da en azından, benim sadece yeni, bir yenilik ve yasak bir şey olduğumu ve diğerlerinden sıkıldığı gibi benden de sıkılacağını bilecek kadar akıllı olacaktım.

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Ve genellikle, yoluna devam etmesi için çok fazla zaman geçmesi gerekmezdi.

"Hey," diye seslendi Nova, dövmenin ana hatlarını transfer kâğıdı aracılığıyla tenime işlerken durakladı. "Çiçek Çocuğum benim için hazırlanıyor. Çok güzelsin Lila, buna hiç şüphe yok, ama aynı zamanda benim sanatımı da tenine işledim, seninle birlikte yarattığımız yılların güzelliği, sıkı, tatlı kıvrımlarının her yerine damgalandı. Bunun bir erkeği güçlü kılmayacağını düşünüyorsan yanılıyorsun."

Dudaklarım dişlerimin arasındaydı, kapüşonlu gözlerle ona baktım ve hafifçe eğilerek sözlerini test ettim, bir elimi karnımdan aşağı indirerek zaten kalçalarımda olan çiçekleri kasıklarımın yakınındaki hassas tene doğru döndürdüm.

Nova'nın gözleri bir anda karardı, şehvet o kadar güçlü bir şekilde yutmuştu ki aletlerini beyaz parmaklarıyla kavradığını görebiliyordum.

"İşte bu," diye homurdandı. "Tüm bu güzellik sadece benim için ortaya saçıldı."

Sadece benim için.

Ve ben sadece onun içindim, hep öyleydim.

Fark etmesi 18 yılını aldı.

"Bu sabah neden gittin?" diye sordu kısık bir sesle, iz kâğıdını masaya geri götürdü ve elindeki kâğıdı kapadı.

eldivenlerini çıkarıp arkasındaki çöp kutusuna atıyor. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?" diye sordum.
ayak bileklerimden tuttu, böylece bacaklarımı geriye doğru büküp sandalyenin açılır kapanır kollarının üzerine yayabildi.

Cevap vermeyince devam etmesine izin verdim, gözlerindeki hayvani bakıştan, neredeyse sarhoş olmuş şehvet parıltısından meraklandım ve tahrik oldum.

"Bana cevap ver, ağzımı üzerine koyacağım," diye öğüt verdi, koltuğun alt kısmına diz çöktü ve geniş omuzları yayılmış bacaklarımın arasına girecek şekilde öne eğildi.

Parmak uçlarını saygıyla kotla kaplı amıma dokundurdu ve hatasız bir şekilde klitorisimin kabarıklığını izledi.

İnledim, başım koltuğa doğru geri itildi. "Nova! Kapı kilitli değil."

"Kapalı işareti kalktı," diye mırıldandı dalgınca. "Şimdi şu lanet soruya cevap ver de ağzımı amına dayayabileyim. Deniz tuzu ve çiçekler gibi koktuğun kadar tatlı bir tada sahip olup olmadığını bilmek için sabırsızlanıyorum."

Bacaklarım titreyerek onun seksimin üzerindeki karanlık kafasına baktım, büyük, dövmeli omuzları giydiği beyaz Street Ink tişörtünün altında çıplaktı. Acaba ben de böyle boşalabilir miydim diye düşündüm, gözleri kapalı amcığımda, parmakları kumaşın üzerinde tam olarak bastırılmıştı, böylece doruğa ulaşmak için kendi yolumu kendim bulmam gerekecekti.

Bunu ben
istedim.

Bu hoşuma
gitti.

Bunun için çalışma fikri.

Onun için.

Bunu bir gece önce yaptığım şekilde yapmak şüphesiz hayatımın en ateşli deneyimiydi. Onu memnun etmekten, orgazmım için olduğu kadar onun için de çalışmaktan hoşlanıyordum ve bunu tekrar yapma düşüncesi nabzımı hızlandırdı.

Parmakları şortumun kenarının altına kaydı ve amımın dikişine ulaşana kadar hassas tenimin üzerinde gezindi, sonra oradaki ipeksi ıslaklık kuyusuna daldı.

İnledi, bana bakarken gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Benim için sırılsıklam oldun Li. Bu sabah uyanıp seni kahvaltıda yemeyi planlarken neden gidip gittin?"

Nemli parmaklarını ağzına götürüp emerken, gözlerini kapatıp arzumu teninden emerken mırıldanırken "Siktir," diye soludum. "Bunun bir hata olduğunu düşünmenden endişelendim. İçiyorduk ve duygusal bir geceydi."

İri ellerinin kalçalarıma doğru hareket edip şortumun düğmelerini çözmesini izlerken "Yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey" dedi. Sonra bana baktı ve "Bacaklar yukarı" diye emretti.

Tereddüt ettim, sonra şortumu indirip çıkarabilmesi için kalçalarımı ve bacaklarımı kaldırdım.

İç çamaşırımın yerini değiştirme zahmetine bile girmedi.

Bunun yerine, kalın parmaklarını G-string'imin kenarının altında oynattı, benimle dalga geçti ve gırtlaktan gelen gürültüsü bir şeyse kendisiyle dalga geçti.

"Bu mudur yani?" Başımın vücudumdan ayrılmasını engellemeye çalışarak sordum. "Eğlence mi?"

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Ne Jake'le, ne de Nova'nın kulüp binasında o kadını sikmesini izlerken.

Asla.

Amım o kadar şişmişti ki zonkluyordu ve devrilmiş bir bal kavanozu gibi külotumdan deri koltuğa sızdığımı hissedebiliyordum.

"Beni mahvediyorsun," dedim sesim titreyerek. "Evet,"

diye onayladı. "Bunun ötesinde ne olduğunu bilmiyorum. Çünkü ağzımı sana dayamazsam, sikimi içine sokmazsam, sanırım ölürüm ve bu şaka değil. Ama bu eğlenceden daha fazlası, kendimi iyi hissetmek için sikimi ıslatmaktan daha fazlası. Bu, ikimizin arasında ateş gibi hissettiren bir şeyi keşfetmemizle ilgili."

"Bu tehlikeli," diye karşı çıktım.

"Bu biziz," diye karşılık verdi, parmaklarını kolayca çevirerek tangamın iplerini kopardı ve omzunun üzerinden fırlattı.

Başını şişmiş, açıkta duran amıma indirirken gözlerinde bir cüret vardı ve sonra kapandılar, başı eğildi ve sıcak ağzı klitorisimin üzerinde mühürlendi.

Emerken eğildim, dili dönüyor, saldırıyor, saniyeler içinde sinirlerimi harap ediyordu. Kolları kalkık kalçalarımın altından geçti, kalçalarımın üzerine katlandı ve beni ağzına yapıştırdı.

"Kıpırdamadan dur ki karnımı doyurabileyim," diye emretti, dudakları uyluğumun iç kısmına karşı nemliydi.

"Yapamam," diye neredeyse kekeliyordum, sıkışmış olmama rağmen kalçalarım titriyordu. "Kahretsin Nova, sanırım boşalacağım."

Şehvet ve utançtan yanıyordum, kolumu alnımın üzerine atmıştım, böylece gözlerimi kapatabiliyor ve dilinin amımda sadece birkaç dakika kalmasından sonra orgazm olmak üzere değilmişim gibi davranabiliyordum.

"Tadını seviyorum," dedi, konuşurken burnu klitorisime sürtünüyordu. "Deniz tuzu ve çiçekler her şekilde. Yetişemiyorum, kalçalarından aşağı çok hızlı damlıyorsun. Böyle oynanmayı seviyorsun, değil mi?"

Sözlerini zonklayan klitorisimi sert ve hızlı bir şekilde emerek noktaladığında inledim.

"Evet," diye inledi kaygan kıvrımlarımı yalarken. "Böyle muhteşem. Boşalmak ister misin, Li? Tek yapman gereken bu güzel amcığın üzerinde ağzımı ne kadar sevdiğini söylemek."

Sarsılarak yutkundum, yanaklarım ısındı, karnım titredi. Kendimi kötü yapılmış bir oyuncak bebek gibi hissediyordum, dikiş yerlerinden ayrılıyor, o kadar hızlı çözülüyordu ki yetişemiyordum.

"Ben, Nova, lütfen..."

"Nova, lütfen ne?" diye sordu, bir kolunu geri çekerek iki parmağını içime soktu ve ön duvarımda yıldızlar görmeme neden olan o hassas noktaya bastırdı.

"Nova, Nova," diye bağırdım, kollarım dışarı fırladı, böylece kalın saçlarını parmaklarımla kavrayabildim ve onu kasıklarıma sıkıca tutabildim. "Kahretsin, boşalacağım."

"Bana söyleyene kadar olmaz," diye emretti, kelimeler beni onun iradesine bağlayan ağır zincirler gibiydi.

"Tanrım! Islak, kırmızı ağzının üzerimde hareket etmesini izlerken, beni daha yüksek ve daha yüksek oynarken bağırdım. "Nova, ağzını amımın üzerinde seviyorum. Lütfen, sik beni, senin için boşalmamı sağla."

"Tamam," diye kolayca kabul etti ama sözleri alçak sesle ve derinden homurdanıyordu. "Benim için gel. Bütün o balı yememe izin ver."

Tüm vücudum uzun, gergin bir çizgi halinde kavislenirken gözlerim kapandı, gerilmiş bir yay kopmak üzereydi. Saniyeler

Daha sonra Nova'nın parmakları amımın içine kıvrıldı, ağzı klitorisime karşı sıcak, ipek bir marka oldu ve serbest bıraktım, zevk gevşemiş bir ok gibi merkezimden aşağıya doğru yayıldı.

Sandalyede debelendim ve kıvrandım, ama ben orgazm olurken beni sabit tuttu, beni daha yavaş ve daha yavaş yedi, tüm doruk boyunca durmadı. Sonunda, gevşediğimde ve nefes nefese kaldığımda, tamamen çözüldüğümde, diliyle beni yalayarak temizlerken zevkle mırıldandı.

"Çok lezzetli," diye övdü işi bittiğinde, vücudumda yukarı doğru hareket ederek bana sarhoşça gülümsedi. Ağzını benimkinin üzerine eğip dilimi emmeden bir saniye önce "Tadına bak," diye teklif etti.

Dölümün tatlı ve tuzlu tadını, Nova'nın ağzımın içinde hareket eden dilinin ipeksi kayışını içime çektim ve titredim. Hayatımın en seksi karşılaşmasını yaşadığım için değil, artık dün gecenin bir anormallik olmadığını bildiğim için.

Öyleydi.

Hayalimdeki adam günahkâr bir pakete sarılmış.

Ve hala tamamen ve tamamen yasaklanmıştı.

CHAPTER TWENTY

LILA

"TAMAMDIR," DEDI DUYURULDU NEREDEYSE IKI SAATLER SONRA, EĞILEREK

Dövme tabancasını masaya bırakmak ve eldivenlerini çıkarmak için belimden geri çekildi.

Kaburgalarımın hemen altındaki yeni tasarımı görebilmem için bana küçük bir ayna uzattı.

Nova'nın sade, minimal estetiğiyle stilize edilmiş gerçek çiçeklerden oluşan bir kümeyle çevrili çivit mavisi bir fleur-de-lis.

Sadece motorcu kraliyet ailesinden olmakla kalmayıp, çiçeğin orijinal anlamındaki sembolizm kadar saf bir kalbe sahip olan King'e bir övgü.

Nova bana her dövme yaptığında, sanki derimin altındaki kelimeleri okuyor ve onları yüzeye çıkarıyordu. Bazen ona o l a n aşkımı bedenimdeki Braille alfabesi gibi okuyamaması beni şaşırtıyordu çünkü diğer her şeyi deşifre etmekte çok ustaydı.

"Muhteşem," diye fısıldadım, parmaklarımı ham, kırmızıya çalan dövmenin üzerine dokundururken, tasarıma çok yaklaşmamaya dikkat ettim. "Bu mükemmel."

"Photogram ve web sitesi için fotoğraf çekmeyeli epey oldu," diye önerdi Nova, sert kaslarını esnetmek için ayağa kalkarken. Konik gövdesinin geriye doğru eğilmesini, göğsünün sertleşmesini ve tişörtünün altında oyulmuş mermer gibi belirginleşmesini izledim. "Doğaçlama bir çekim için hazır mısın? Sonra seni sararım."

Parmak eklemlerimi kırdım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

Normalde çıplaktım ya da en fazla kışkırtıcı kıyafetler içindeydim çünkü Nova'nın markası özgürlüktü.

Püritanizm, çilecilik ve muhafazakârlık gibi sosyal adetlerden arınmış.

Ve ben onun ilham perisiydim, çiçek çocuğuydum. Ben de bunları somutlaştırdım.

Nova istasyonunu temizlerken bana kaşlarını kaldırdı. "Az önce ağzımı amına dayayıp döllerini bal gibi yaladım. Şimdi utanacak mısın?"

Alevler boynumu ve yanaklarımı yaladı ama her nasılsa rahat bir omuz silkme hareketi yaptım. "Beni suçlayabilir misiniz? Bu... bu

bizim için yeni bir bölge."

Bir saniye bana baktı, ağzı sıkı, gözleri düşünceli, sonra bana doğru ilerledi, ayak parmağımıza gelene kadar durmadı. Ondan çok daha kısaydım, çenemi parmaklarının arasına alıp yüzüne doğru eğmek zorunda kaldı.

"Öyle mi?" diye sordu sessizce. "Sanatın bana doğru hissettirdiği gibi doğru hissettiriyor. Sanki bunu yapmak için yaratılmışım gibi."

Kalbim göğsümde yanıyordu. Onu yerle bir etmekle tehdit eden umudun yoğunluğuna karşı dişlerimi sıktım.

"Bana yalan söyleme," diye yalvardım usulca.

"Uzun zamandır kendime yalan söylüyor olabileceğimi düşünüyorum," diye itiraz etti. "Sanırım artık deniz tuzu ve çiçeklere karşı yakın zamanda vazgeçemeyeceğim bir tat aldım."

"Ne yani, yatmaya devam etmek mi istiyorsun? Bu arkadaşlığımızı mahvetmez mi?"

"Hayır," diye onayladı Nova, çenesi kenetlenmişti. "Buna izin vermeyeceğim." "Arkadaşlığımızı mahvetmek umurumda değil," diye yarı şaka yaptım. "I
daha çok sevgili olmak istiyorum."

Nova tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Biz önce arkadaşız," dedi.

Ve bunu duymak güzeldi, gerekliydi. Bu rüyaya dalıp gittiğimde beni topraklayacak bir hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Çünkü beni istiyordu, öyle görünüyordu ama bu kalacağı anlamına gelmiyordu.

Hayatım boyunca hiç kimse bunu yapmadı.

"Ama beni istiyorsun," diye yavaşça cüret ettim, bunu söylediğini duymaya ihtiyacım vardı çünkü olan her şeyden sonra bile buna hala inanamıyordum.

Nova çapkınca sırıttı. "Evet, bebeğim. Beni gülümsetiyorsun ve beni cehennem gibi azdırıyorsun. Bu güçlü bir kokteyl."

Güldüm, biraz daha yüksek sesle ve olması gerekenden daha uzun süre güldüm çünkü rahatlama ve sevinçten başım dönüyordu.

"Yani bunu yapıyoruz. Bu... menfaatleri olan arkadaşlar olayı." "Hayır, Li," diye düzeltti Nova. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun.

Etiketler. Kelimelerle ifade edemediğim o kadar çok şey varken üzerimize etiket yapıştırmaya gerek yok. İkimiz de hayatın kısa olduğunu biliyoruz, her seferinde sadece bir günümüz var, şu anda yaşadığımız an. Sana söylüyorum, bu dakika ve bundan sonraki her an seninle olmak istiyorum." Beni vücuduna sımsıkı çekti, kalçalarım sırtımdaki kolla onunkine sabitlenmişti, ayaklarım yerden sarkıyordu, böylece göz göze gelmiştik. "Bana bir şans ver. Seni öpmem gerekirken öpmediğim onca zamanı telafi etmeme izin ver."

Kendimden geçme isteğime karşı gözlerimi kırpıştırdım ve başımı salladım. "Evet, tamam."

Beni öptüğünde gülümsüyordu ve ben de onu öperken gülümsemesi devam etti, dişlerimiz birbirine vuruyor, kahkahalarımız birleşen ağızlarımızdan sızıyordu.

İlk ve ikinci öpüşmemizden bile daha iyi olabilirdi, çünkü tam da onun söylediği gibi bizdik.

Tehlikeli ve canlı ve o kadar eğlenceli ki neredeyse acıtıyor.

Nova beni yere yatırdı ve kıçıma sert bir tokat attı. "Şimdi, o tatlı kıçını stüdyoya sok."

Nova için binlerce kez poz vermiştim, ama bu, üzerinde 'Sex & Candy' yazan bir tanga dışında çıplak, sol yanımdan aşağıya dökülen dövmeleri sergilemek için geriye doğru eğildiğimde tenimde yanan ışıklar tamamen farklıydı.

Biraz teşhirciydim, bu yüzden mağaza için modellik yapmaktan her zaman zevk almıştım ve Irina bana şantaj yaptığında küçük bir parçam kamera karşısında kendime dokunmayı bile sevmişti.

Ama bu çok daha iyiydi.

Çünkü tek kişilik dinleyici kitlem, emri altında eğilmek, bükülmek ve kırılmak istediğim tek kişiydi.

Doğru açıyı yakalamak için çömelirken sesi şehvetle yıpranmış bir halde, "Sırtını eğ," dedi. "Bana o kıçın yemyeşil kıvrımını göster."

Kalçamı döndürüp çıkardım, böylece ışık kalçamdaki pembe ve mor kenarlı şakayık spreyini yakaladı.

Nova'nın dükkânın arka tarafına inşa ettiği stüdyodaydık; üç tarafı sıra sıra pencerelerle, dördüncü tarafı da aynayla dolu uzun bir odaydı. Bir ışık kutusuydu, Photogram için çekmeyi sevdiği fotoğraflar için mükemmeldi ve ben de kendisi için öğreniyordum.

"Bunları istasyonuma asacağım," diye mırıldandı, kaba, dolgulu elinin avuç içini belimin kıvrımında gezdirip açısını ayarlamak için yaklaşırken. "Onlara bakacağım, bakarken sertleşmiş aletimin kotumun içindeki gerginliğine katlanacağım, Çiçek Çocuğumun sanatından benim kadar zevk aldığını bileceğim."

Bir elimi kasıklarımdan yukarı, diğerini boğazımdan aşağı kaydırdım ve ortada, göğüslerimi kavradıkları yerde buluşmalarına izin verdim. Sonra onları olgunlaşmış bir meyve gibi ona sunmak istercesine öne doğru eğildim, alt dudağımı ısırdım ve bir fotoğrafımı daha çekmesine izin verdim.

"Ben de sanatçılardan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim.

Dolgun ağzını büzdü, gölgeli çenesi dişlerimle test etmek istediğim dar bir açıya sahipti. "Güzellik ve sanat arasındaki farkı biliyor musun Li?"

"Bir tane var mı?" Önümde diz çöküp kamerayı yüzüme yaklaştırarak göğüslerimin dolgunluğunu ve altındaki dövmelerin detaylarını çekerken nefes aldım.

Orada iyi görünüyordu, koyu renk saçları alnından dalgalanıyordu, dövmeli parmakları büyük kameranın üzerinde güçlüydü, vücudu parlak stüdyo ışıklarında arkasında kocaman, siyah bir gölge oluşturuyordu.

"Var. Bir çiçek olduğu gibi güzeldir, geçicidir, açtığı süre boyunca renk ve hayat doludur, ama basittir, hatta sığdır. Bir çiçek sadece bir çiçektir. Ama sanat? Sanat, ölmesin diye boyanmış bir çiçektir. Ruhunda derinlik ve doku olan bir kadının tenindeki çiçek mi? Ona güzelliğini veren bağlamıdır," diye konuştu hassas tenime sürtünen kadife gibi bir sesle.

Sanki benim yanımdayken kendini sansürleyememesinden büyülenmiş gibi parmaklarının kalçamda gezinmesini izledi.

Başını kaldırıp bana baktığında bir tutam siyah saçı, dağların altındaki toprak kadar kahverengi, bahçede çiçeklerim için işlediğim toprak kadar zengin ve şimdiye kadar baktığım tüm gözlerden daha güzel olan kahverengi gözlerine düştü.

"Sanatçı alettir," diye bitirdi sözlerini, parmaklarını daha yukarı çekerek, büyük elinin tamamı amımın hemen yanında tüm kalçamı kaplayana kadar uzattı. "Sanat sensin."

Bakışlarımız mıknatıs gibi kilitlendi, aramızda öyle güçlü bir elektrik nabzı yükseldi ki kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu.

O anda, hiç kimseye ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım.

Bana karşı, içimde, üzerimde.

Aynı anda birbirimize uzandık. Beni aşağıya çekti ve ben de kendi isteğimle gövdesine sertçe oturdum, bacaklarım kalçalarının etrafında hareket etti, böylece sıkıca kucağına yerleştim. İri bir eli saçlarıma daldı ve ağzımı yağmalayabilmesi, dolgun dudakları ve hınzırca yetenekli diliyle yiyebilmesi için beni sabitledi.

Ama onu istiyordum. İçimde fırtına gibi esen bir şekilde onu istiyordum.

Bu yüzden onunla boğuştum, kalçalarımı sallayarak onu sırt üstü ittim, alt dudağını ısırıp aşağı doğru inmeye başladığımda onu orada tutmak için sürpriz unsurunu kullanarak ellerini başının üzerine sabitledim.

Boğazı sıcak ve kirli sakallarla pürüzlüydü, derisi boynundan saç çizgisine kadar uzanan dövmelerle hafifçe kabarmıştı. Dilime daha sert vurduğunu hissetmek için zonklayan nabzını emdim ve ısırdım.

"Mi girasol," diye inledi Nova, ben daha da alçalırken, sert, şişkin kasların üzerindeki mürekkepli tenin sıkı dokusuna ulaşmak için sabırsızca tişörtünü yırttım.

Gövdesinin uzun genişliğini, belinde nasıl daraldığını ve sanki kayadan oyulmuş gibi tamamen oyulduğunu incelemek için kalçalarının üzerine oturdum. Tırnaklarımın altında göğüs kaslarını test ettim ve tıslamasını duymak için gümüş halteri sol meme ucuna doğru salladım.

Bir elinde hâlâ fotoğraf makinesi vardı ve ben aşağı inerken onu kaldırdı, ereksiyonunun sırtındaki dudaklarımın fotoğrafını çekti, kumaşın arasından onu ağzıma aldım. Dişlerimle fermuarı indirdiğimde bir tık daha ve kalın sikini elime alıp ağırlığını test ettiğimde bir tık daha.

"Çok büyük," diye fısıldadım bacaklarımın arasında ıslak bir havuz oluşurken. "Acaba hepsini ağzıma alabilir miyim?"

Yıllar boyunca bunu düşünmüştüm. Nova'yı ağzıma almak, dilimle, dudaklarımla ve dişlerimle onun dünyasını sarsmak. Onun büyük, canavar vücudunun altımda titrediğini hissetmek istiyordum.

Bunca yıldır beni bir kadın olarak fark etmesini engelleyen kararlılığının ayaklarımızın dibinde toza dönüştüğünü görmek istiyordum.

Artık bir kadın olduğumu ve onu herkesten daha iyi memnun edebileceğimi ona asla unutamayacağı bir şekilde hatırlatmak istedim.

Bu yüzden, ağır ağır kapanan gözlerine bakarken sızan tepesini yaladım ve tatlı bir sesle sordum, "Ne düşünüyorsun Nova? Sence bu büyük şeyi kaldırabilir miyim?"

Dilimin ucuyla başının sırtında iz bırakmamı izlerken gözleri parladı. "Denemezsen asla bilemezsin."

Hınzırca sırıttım, sonra dudaklarımı açtım ve sıcak uzunluğunu dilimin üzerinden ağzımın arkasına doğru kaydırarak destekledim. Yumuşak damağıma çarptığında, öğürme dürtüsüyle savaştım ve onun etrafında sertçe yutkundum.

"Tanrım, Lila," diye gürledi, kalçaları gergindi, sikini boğazımda daha da ilerletmek için kalçalarını kaldırdı. "İşte bu!"

Fotoğraf makinesinin deklanşörünün sesini tekrar duyduğumda, ağzım onun koca sikiyle dolu, ellerim seksine doğru ok gibi uzanan kasların üzerinde, ne kadar ateşli göründüğümü düşünerek inledim.

"Bunların bir kopyasını isteyeceğim," demek için geri çekildim, bunu yaparken elimi onun uzunluğunun üzerinde dolaştırdım.

Nova cevap vermedi çünkü dişleri alt dudağına gömülmüştü ve başı alçak, uzun bir iniltiyle geriye eğilmişti.

"Kahretsin, beni nasıl becereceğini biliyorsun," diye övdü.

"Seni böyle boşalırken görmek istiyorum." Demek istediğimi anlatmak için kafasını sertçe, uzun uzun emdim,

ama bunu yapamadan

Onu tekrar derinlere çekerken, beni koltuk altlarımdan gövdesine doğru çekiyor, sonra üstte olması için bizi ters çeviriyordu. Yüzü arzudan vahşileşmiş, kara kaşları yarılmıştı,

Gözlerimin içine bakarken ağzı ıslak, kırmızı bir çizgiydi. "İçine geliyorum. Aletimin etrafındaki o tatlı, sıkı sıcaklığı hissetmeye ihtiyacım var."

Bir eli saçlarımın arasına girip sıkıca kavradığında ürperdim, hoş bir acıydı, diğer eli ise hatasız bir şekilde tangamın altındaki ıslak amımı buldu. Parmaklarının hızlı bir hareketiyle ipler koptu, kumaşı yapışkan seksimden sıyırdı ve yana fırlattı. Kalın parmaklarını giriş yerimde oynattı, ben kıvranıp neredeyse tutarsız bir şekilde onun için yalvarana kadar önce birini, sonra ikisini, sonra üçünü içime daldırdı.

Karanlık kıkırdaması boğazımı bir tasma gibi sardı. "Benim için ne kadar ıslak olduğuna bak. Kahretsin, seninle saatlerce böyle oynayabilirim, bu dar amcığı sikim için yavaşça açabilirim." Durakladı, içimdeki parmaklarından benimkilere kilitlenmek için başını kaldırdığında gözleri yanıyordu. "Seni böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Söylemeliyim ki Li, senin kadar muhteşem birini daha önce hiç görmemiştim."

"Nova," diye itiraz ettim, görünmese de yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

Onun iltifatlarına güvenmiyordum ama zaten kimsenin iltifatına da güvenmemiştim. Dalkavukluğun iyi para kazanılan bir manipülasyon aracı olduğu bana çok iyi öğretilmişti. Güzellik bir kurguydu ve ben bu kurguya pek uymuyordum.

Saçlarımdaki eli boğazıma inmeden ve parmakları sıkıca boynuma dolanmadan önce gözleri bir an parladı. Elinin oradaki görüntüsüne bakakaldı,

Adem elması boğazında sertçe sallanıyordu, sonra gözlerimin içine bakarak bana şunu hatırlattı: "Sanat sensin, ama sanatçı benim. Senin çok güzel olduğunu söylediğimde beni dinle. Hayatımda bundan daha ateşli bir manzara görmediğimi söylediğimde beni dinle, yere sızıyorsun ve sikim için bu kadar istekli kıvranıyorsun."

Yavaş, tehditkâr bir sırıtış güzel yüzünü uğursuz, çok seksi bir şeye dönüştürdü, nefesim kesildi. "Duymak istemezsin, sana hissettireceğim."

Büyük eliyle tüm seksimi avuçladı, ıslaklığı avucuna sürdü, böylece daha sonra horozunun üzerine pürüzsüz hale getirerek uyarılmamla yağlayabildi. Başını nemimle parlatmasını izledim ve girişteki ucu kızdırmak için temelini yumruklarken inledim.

"Sikim hayatımda hiç bu kadar sert olmamıĢtı," diye homurdandı elindeki sikinin yavaĢça, acı çekerek amımın sırılsıklam olmuĢ kıvrımlarına kaymasını izlerken. "Sik beni, sanki bu daracık amcık benim için yaratılmış gibi."

Ve sonra eve doğru kaydı, beni geniş ve derin bir şekilde açtı, böylece onun tüm ağırlıklı kabzası içime gömüldü.

Başım alçak bir iniltiyle geriye doğru sarsıldı ve ellerim, vücudumu saran elektrik fırtınasında kendimi topraklamak için bir şeye ihtiyaç duyarak, onu omuzlarından tutmaya çalıştı.

Nova ağırlığını başımın yanındaki dirseğine verdi, parmaklarının ucunu saçlarıma doladı ve sersem bakışlarımı ona odaklamam için sertçe çekti.

Stüdyonun parlak ışığında vahşi görünüyordu, tamamen vahşiydi, ilkel yoğunluğunun üzerinde bir spot ışığı vardı.

"Bu," diye homurdandı, sikinin ağır çıkıntısını amımın girişine kadar sürükledikten sonra ikimizi de inletecek ve titretecek bir şekilde eve doğru itti. "Yıllardır yapmamız gereken şey buydu. Bu çok güzel."

"Nova," diye seslendim, adını söylemeye ihtiyacım vardı, beni o ana bağlamasına ihtiyacım vardı, böylece içimde dönen zevkin bir saniyesini bile asla unutmayacaktım.

Bu büyük, nefes kesici adamın kollarımda, bedenimin içinde, en çılgın hayallerimde bile gerçekleşebileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde olmasının verdiği zevk.

Boğazımda alçak bir inilti oluşurken ona yapıştım. Kasıklarındaki sert, kısa kılların şişmiş klitorisimin üzerinde gezinmesi, kalın aletinin içimdeki hassas yere vuruşu nefes almayı unutturduğu için boşalmaya çok yaklaşmıştım bile.

"Sikimi çok iyi alıyorsun," diye karanlık bir şekilde övdü, kollarını omuzlarıma dolayarak beni sikinin üzerine itti, ucu acı ve zevkin ikiz yumruğuyla rahmimin girişini öptü. "Kahretsin, o küçük amcığın içinde her şeyimi alıyorsun."

Bağlantımıza bakmak için başımı eğmeye çalıştım, onun genişliğini içimde görmek, fantezilerimde birçok kez gördüğüm gibi birleşmemizi izlemek istiyordum.

Ben fırsat bulamadan Nova aniden çekildi ve iri ellerini kullanarak beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi.

Aynaların olduğu duvara baktım, Nova dizlerinin üzerinde arkamda belirirken yansımama bakıyordum. Aynada göz göze geldik, onunkiler öylesine karanlık ve şehvetle parlıyordu ki obsidyen parçaları gibi parlıyorlardı.

"Seni sikerken beni izle," dedi bir elini omurgamdan aşağı indirip gövdemi aşağı iterek kıçımı yukarı kaldırırken. "Sikimi alırken ne kadar muhteşem olduğunu izle."

Ve sonra tekrar içime giriyor, bedenlerimizi birbirine yapıştırırken nefesimi çalıyordu. Duygular vücudumun her bir atomunda patlarken gözlerimi kapattım. Ezici zevkten ölecekmişim, parçacıklara ayrılacakmışım ve uzaya fırlayacakmışım gibi hissettim.

Kıçıma sert bir şaplak indi ve sonra Nova üzerime eğildi, elini saçlarımın uzun uzantısına dolayarak dizgin olarak kullandı, başımı yukarıda tuttu, beni tahrip edici itişlerine karşı geri çağırdı.

"Bizi izle," dedi arzuyla aşınmış bir sesle. "Seni becerirken beni izle, Li. Seni boşaltırken bize bakmanı istiyorum."

Ben de izledim.

Her hamlede kıçımın nasıl sallandığına bakarken, güzel yüzünün sert bir kaş çatma biçimine büründüğünü, kara kaşlarının gözlerinin üzerine düştüğünü gördüm.

Mürekkepli elinin saçlarımı nasıl sardığını, beni nasıl kıstırdığını, beni nasıl aşağılayıcı bir şekilde kullandığını gördüm, ama bunun yerine o kadar sıcaktı ki, alevlerin için için yandığını hissettim.

Altımda zıplayan dolgun göğüslerimi gördüm, meme uçları mücevher gibi boncuk boncuktu ve Nova boştaki elini klitorisimi çimdiklemek için kullandığında, beni ne kadar sert boşalttığını gördüm.

Başımı geriye attım, bacaklarım titriyordu, amım neredeyse acıtacak kadar sert bir şekilde sıkılıyordu, onun için parçalara ayrıldım. Fiziksel olarak içimden geçti, ama aynı zamanda neredeyse ruhsal olarak, bir arınma, bir

Hayatım boyunca beklediğim vaftizdi. Bu benim tanrım, kilisem, dinim tek bir adamda toplanmıştı ve benim, bedenim ve kalbim üzerinde tam bir güce sahipti. Döllerimin ıslak sıçrayışının onun sikini yağlaması boş, yankılı odada yüksek sesle duyuluyordu, sadece daha fazlası için haykırışlarımla noktalanıyordu, evet, Nova, sik beni.

"İşte böyle, güzelim, sikimin her yerine boşal," diye kabaca ikna etti Nova, doruk noktam boyunca beni becermeye devam ederken, homurtuları her itişini noktalıyordu.

Onun sesini, çözülürkenki görüntüsünü seviyordum. Doruk noktamın kemiklerime yapışmasına, beni sarsmasına, amımda o kadar uzun süre titreşmesine neden oldu ki, ölebileceğimi düşündüm.

Ve sonra boşaldı, bir dizi kısa, yumuşak vuruşla içime girdi, kalçalarımı sabit tuttu, böylece eve gidebildi. Serbest kalmadan hemen önce çekildi ve şiddetle mastürbasyon yaptı, tacı yapışkan, mor bir kırmızıydı, yüzünü buruşturarak sıkıca tuttuğu ağzıyla aynı renkteydi. Dölünün ucunda kabarıp üzerime akmasını, kıçımın derisine dökülüp haşlanmasını dikkatle izledim.

Tatmin olmuş bir avcının bakışıyla beni işaretlemesini izledi, tamamen tükenene kadar şişman kafasından her son damlayı sıktı ve ben onunla kaplandım. Sırf bu manzara karşısında hırlamasını duymak için kıçımı havaya kaldırdım. Büyük bir eli kıçıma indiğinde beni korkuttu ve döllerini tenime sürmeye başladı, bakışları o kadar sıcaktı ki ürperdim, orgazmik bir artçı şok bir akım gibi içimden geçti.

"Spermimi, sanatımı giydiğin kadar güzel giy," diye mırıldandı sanki transa geçmiş gibi. "Ve eksiklik için endişelenme

bir prezervatif, değil mi? Her altı ayda bir test yaptırıyorum ve en son iki ay önce bir kadınla birlikte olmadım."

Bu konuda çok fazla düşünmeme izin vermedim. Eugene's'te beni öptüğünden beri başka bir kadınla yatmadığı gerçeğini. Eğer yapsaydım, aklım bunun bir yalan olduğunu bilse bile kalbimin bu hareketi bir aşk itirafına çevireceğini biliyordum.

Bakımını bitirdiğinde, eğilip kıçımın hemen üstündeki çukurlara şaşırtıcı derecede şefkatli bir öpücük kondurdu. "Burada biraz mürekkebe ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, böylece seni tekrar sikimi almak için tuttuğumda onu görebilir, hissedebilirim."

Tekrar.

Bu basit kelimeye eşlik eden, bir binicinin atını sürdükten sonra yaptığı gibi tenimi okşayışındaki şefkat beni heyecanlandırdı. Geleneksel anlamda romantik değildi ama Nova'yla, ikimizle ilgili hiçbir şey romantik değildi.

Onun hayali uzunluğunu şişmiş seksimin içinde hissetmek, sert bir sikişten sonra ellerinin vücudumda beni yumuşatması, ellerini tenimde sanki sadece parmak uçlarıyla üzerime sanatını çiziyormuş gibi izlediğini görmek yeterliydi.

Beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyor olabilirdi ama onun böyle olması yeterliydi.

Öyle olmalı.

LILA

ERTESI SABAH UYANDIĞIMDA NOVA GITMIŞTI.

Gözlerimi açtığımda sağ tarafımdaki boş yastığı görünce hemen bir sonuca varmamaya çalıştım. Dünkü dövme seansından sonra giyinmiş ve iki yıl önce zamanımızın çoğunu birlikte geçiren en iyi arkadaşlarken yaptığımız gibi günümüze devam etmiştik. Sea to Sky Otoyolu'nda bir gezintiye çıktık, virajlı yol şeridini alçak virajlar ve parlak hız patlamalarıyla geçerken keyifle bağırdık. Gökkuşağı Şelaleleri'nde durup kayalıklardan düşen suların arasından fışkıran meşhur ışık prizmalarını görebilmek için ısrar ettiğimde hiç şikâyet etmedi. Hatta bir kolunu omzuma atmış, ben küçük bir kızken yaptığı gibi beni yanına yatırmış ve Olimposluların habercisi Yunan Tanrıçası İris'in gökkuşaklarını kullanarak seyahat ettiğini anlatmıştı

Gökyüzünden yeryüzüne. Daha sonra dağdan aşağı inip Eugene's'e yerleştik, birkaç bira içtik, meşhur hamburgerlerinden birini paylaştık ve Nova'nın evine yatmaya gitmeden önce genel olarak birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık.

Ve bunu onun yatağında yapmıştım, kapıdan içeri girdiğimiz anda oraya taşınmıştım ve Nova aynı anda hem öpüşme hem de yürüme sanatını uygulayabilmek için beni kollarına almıştı.

Yaralıydım çünkü kalın bir aleti vardı ve onu nasıl kullanacağını biliyordu, bu yüzden onun etrafında şişmiş, ağrıyan bir karmaşaydım, ama gece boyunca beni tekrar tekrar alırken bu acıyı gurur ve coşkuyla taşıdım. Bana uzanmasını, o gece üçüncü kez yanıma yığılıp mürekkepli uzuvlarının terli bir arapsaçına dönmesinden sonra bile bana doyamamış gibi görünmesini ve pişmanlıkla tükendiğini itiraf etmesini seviyordum. Gülmüştük, çünkü beni her zaman güldürürdü ve bu onun sihrinin sadece bir parçasıydı.

Sonra uyuduk, Nova sanki oyuncak ayısıymışım gibi bana sarılmıştı.

Bu yüzden ertesi sabah boş bir yatakta uyanmak, kaydettiğimiz ilerlemeye, geçirdiğimiz ve gizli bir aşk notu gibi kalbimin en derin kıvrımlarına sakladığım mükemmel güne ihanet etmek gibi geldi.

Bir an sonra telefonumu kontrol ettiğimde ondan gelen üç mesajı görünce sevindim.

KULÜP ACİL DURUMU. BAT SENI IŞE GÖTÜRECEK, AMA
SENI ALMAK IÇIN ORADA OLACAĞIM.

NOVA: MUHTEMELEN TATLI KIÇTAN SONRA AZGIN UYANDIM.
AMA O AMCIĞA DOKUNMA LILA, O BENIM.

Cevap yazarken yanaklarımı morartacak kadar geniş gülümsedim.

BILMEN GEREKIYORSA, SAHRA KADAR KURU UYANDIM.

Yirmi dakika sonra, ben duştan yeni çıkmışken cevap verdi.

NOVA: GÜL KIRMIZIDIR
MENEKŞELER MAVIDIR
ISLANMAMIŞ GIBI DAVRANMA.
SENIN ETRAFINDA OLDUĞUM HER ZAMAN

O kadar çok güldüm ki nefesimi tutabilmek için iki büklüm olmak zorunda kaldım ve sonra vücudumun bu mutluluk seviyesine uzun süre dayanmasının mümkün olup olmadığını merak etmek için bir an daha bekledim. Fazla sulanan bir bitki gibi, fazlalıktan öleceğimden endişeleniyordum.

Hazırlanmam gerektiği için hızlıca çalıştım ve az bakım gerektiren bir kız değildim, havluyu bıraktım, aynada poz verdim ve hala parlayan vücudumun fotoğrafını çektim. Fotoğrafı metne iliştirdim ve şöyle yazdım:

LILA: O ZAMAN BÜTÜN GECE BUNUN YANINDA UYUDUKTAN SONRA ZOR UYANMAMIŞSIN GİBİ DAVRANMA.
BEBEĞIM, ŞU AN SANA BAKARAK SERTLEŞMEDIĞIMI SANMA. SERTLEŞMIŞ BIR HARLEY'E BINMEK

ÇOK RAHATSIZ EDICI, BU YÜZDEN GIDIP
TEKRAR YOLA ÇIKMADAN ÖNCE BÜYÜKANNELER KAZAK FALAN ÖRÜYOR.
DIKKATLI OL, AKŞAM GÖRÜŞÜRÜZ.
LILA: XOXO

Gönderdikten sonra uzun bir süre sarılmalara ve öpücüklere baktım, hevesimden biraz pişmanlık duydum. Nova'nın yanında kendimi unutmak, her zamanki gibi doğal davranmak kolaydı. Ama arkadaşlığımıza seksin eklenmesiyle her şey değişmişti ve ben şimdiden farklı bir güçteydim

Dezavantaj.

Daha yaşlıydı, çok daha deneyimliydi ve tüm ülkenin olmasa bile Entrance'ın en seksi adamıydı.

Ve bir zamanlar ona aşık olduğumu biliyordu. Bu yüzden dikkatli olmak zorundaydım.

On üç yaşımdan beri ona karşı konulmaz bir aşk beslediğimi bilmediği için minnettardım.

Oynadığımız bu kötü oyunda elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım vardı, bu yüzden Bat için kapıyı açtığımda ve gözleri hayretle açıldığında şaşırmadım.

"Vay canına Li, sıcak bir kahvaltı randevun falan mı var?"

Ona sırıttım, elim kalçamda ve süet botlarımın içinde bacaklarımı uzatarak poz verdim. Üzerimde desenli bir elbise vardı, önden açılan yırtmaç uyluğumun ortasından ayaklarıma kadar uzanıyordu ve üst kısımdaki az miktardaki kumaş, boynumun arkasından bağlanan bir askı sayesinde göğüslerimi zar zor sarıyordu. Saçlarım dağınık dalgalar halindeydi ve Nova'nın dükkânının arkasındaki küçük, taşmış bahçeden topladığım papatya dallarıyla örülmüş küçük örgüler vardı.

"Nova'nın Çiçek Çocuğu, ha?" Bat bana bir kez daha baktıktan sonra, gözleri kurnaz ve ağzı bir çizgi halinde bastırılmış bir şekilde konuştu. "Dikkatli oluyorsun, değil mi?"

"Evet, Yarasa," dedim sırıtarak, çünkü nihai kalp kırıklığına gönüllü olarak imza attığım için olabildiğince dikkatli davranıyordum. "Yine de umursaman çok hoş."

"Her zaman," diye söz verdi, kardeşlerin sevdiklerine sadakatlerini doğal bir şeymiş gibi sundukları o şekilde.

Doğal değildi.

Yüce bir şeydi.

Motorcuların büyüsü buydu. Onlar kaba saba adamlardı, kaos tarafından yönetilirlerdi ve yol tarafından sahiplenilirlerdi, ama doğru insanlar için, kendi insanları için, sevdiklerinin acı çekmemesi anlamına geliyorsa hayatlarını gülümseyerek feda ederlerdi.

Aşkta o kadar büyük bir güç vardı ki, bunu her zaman kendim için istememe şaşmamalıydı.

Harleigh Rose'un Lion Danner'la, Cress'd'in King'le ve Loulou'nun Zeus'la yaşadığı gibi, kendi çekim gücüne sahip derin bir aşk.

Gülümsemem birden yüzümde tahta gibi oldu ama neyse ki Bat çoktan siyah ve krom bisikletinin park ettiği sokağa çıkan ferforje merdivenlerden aşağı inmek için dönmeye başlamıştı.

Bisikletin yanında aniden durup bana baktığında neredeyse ona çarpıyordum, yakışıklı, sert yüzü çelişkiliydi.

"Lütfen bana Nova hakkında ders vermek zorundaymışsın gibi hissetme," demek için acele ettim. "Ona Casanova denmesinin bir nedeni olduğunu biliyorum, tamam mı? Tamamen saf değilim."

Gülümsemesi ısıyla çarpılmış metal gibi bükülmüş ve keskindi. "Bu konuda bir şey söylemeyeceğim. Sen bilirsin, kızım. Tanrı biliyor ki yargılamaya hakkım yok. Hayır... Söylemek istediğim şey kardeşin Dane'le ilgili."

Anında kalbim durdu, sözlerinin kehribar rengi tuzağına yakalandım. "Ne?" Nefes aldım.

Yüzünü buruşturdu ve bir elini mürekkep siyahı saçlarında gezdirdi. "Bana soralı uzun zaman olduğunu biliyorum ama sonunda Ulusal Araştırma Konseyi'ndeki dostuma Dane hakkında ulaştım. Bana zaten aktif olarak onun ölümünü araştırdıklarını söyledi."

"Ne? Bunca yıldan sonra bu nasıl olabilir?" Kalbim kaburgalarıma vuruyor, çatlamak ve çırpınan bir balık gibi yere düşmekle tehdit ediyordu.

"Bu alışılmadık bir durum ama görünüşe göre, onun ve birliğinden kaybolan birkaç kişinin Kanada'daki bazı limanlarla bağlantılı bir seks ticareti çetesiyle bağlantılı olabileceğine dair ihbar almışlar."

Bat önce ikiye sonra üçe ayrılırken ona göz kırptım. Yalpalarken bana destek olmak için uzandı. "Dane'in artık bir tür kötü adam olduğundan şüphelendiklerini mi söylüyorsun? On bir yıl önce ölmediğini, sadece... boktan bir terörist hücreye katıldığını mı?"

Bat derin bir iç çekti ve kolumu daha sıkı kavrayarak beni kendine yaklaştırdı, ellerini omuzlarıma koydu, dizlerini bükerek gözlerimin içine baktı. Belli belirsiz, ne kadar çarpıcı bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark ettim; siyah saçları, zengin obsidyen dövmeleri ve süt gibi, lekesiz cildi. Gözbebeğini irisinden ayırt edemeyeceğim kadar koyu siyah gözleri vardı.

"Sana söylemeli miyim bilmiyordum ama Diogo'ya sordum ve senin bilmek isteyeceğini düşündü."

"Evet," diye kabul ettim. "Yine de, bahse girerim bunu kendisi yapmayı tercih ederdi."

Dudakları seğirdi. "Evet, ama sorabileceğin soruların cevapları onda yok. Somut bir şey yok ve elimde fazla bilgi de yok ama bilmeni istedim çünkü o senin kardeşin. Boktan şeyler yapıyor olsa bile, nedenini bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, odaklanman gereken şey, hayatta olabileceği."

Sessizce başımı salladım, bu gelişme karşısında

şaşkına dönmüştüm. Dane hayatta olabilir miydi?

Yaşıyor ve kendi isteğiyle uzak mı

duruyor? Hayatta ve bir suçlu

mu?

Canlı ve yalnız.

Nova'ya söylemek zorundaydım.

Tüm bunlardan ne çıkaracağını bilirdi.

"Nova şu anda kulüple meşgul," dedi Bat, bir insanın aklından geçenleri okuyormuşçasına. "Ama bu gece almaya geldiğinde ona söyleyebilirsin. Yine de işe gitmemek ister misin? Loulou ve H.R. beklemede, onlara ihtiyacın olursa."

Hayatımda arkamı kollamak isteyen ve bundan mutluluk duyan pek çok insan olduğunu hatırlayınca soğuk damarlarıma bir sıcaklık doldu.

Bat'in kaba sakallı yanağına bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarımın ucuna kadar yuvarlandım. "Teşekkürler, Bat."

Yüksek elmacık kemiklerinde bir kızarıklık belirdi. "Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun."

"Yine bedava bebek bakıcılığı istiyorsun," diye takıldım ve kalbim de bir şekilde buna yatkındı.

Gülerek güldü. "Aslında sonunda cesaretimi topladım ve lanet olası bir dadı tuttum. Benim yaşlı hanımın çocuklardan biraz uzak kalması iyi olur diye düşündüm."

Kocaman bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim, birkaç gün içinde yüzüncü kez dengesiz hissediyordum.

Kayıtsız kalmıştım.

Ignacio'nun bana çok uzun zaman önce öğrettiği gibi, Davalos ailesi için işlerin asla uzun süre iyi gitmediğini hatırlamalıydım.

Artık başka bir ailem daha olsa da, Booth'lar ve Düşmüşler olmak üzere iki ailem olsa da, bu gerçekten onlardan biri olduğum anlamına gelmiyordu.

En azından ailemin kötü şansını yenecek kadar değil.

LILA

IRINA HUZURSUZDU.

Genellikle umursamaz, spontane bir kadındı ve akılsızca olsa bile kaprislerini takip ederdi, bu yüzden her gün enerjisinde normal, ortalamanın üzerinde bir huzursuzluk vardı.

Ama bugün farklıydı.

Sete bir olumsuzluk fırtınası içinde gelmiş ve Bebek Yapımcıları 2'nin tüm çekimlerini berbat ruh haliyle gölgelemişti. Saat geç oluyordu ve öğle yemeği yememiştim çünkü setimiz bozulduğunda Irina beni pembe kürklü kelepçe almam için ayak işlerine göndermişti. Nova birazdan orada olacak, dışarıda beni bekleyecekti ve ben de ona geç kaldığımı mesajla bildiremeyecektim çünkü Irina

sette telefon bulundurmamıza izin vermedi. Üç saat sürmesi gereken çekim, Irina'nın sürekli çirkin talepleri yüzünden beş saat sürüyordu. Kızlardan biri, Talia adında tatlı bir genç kadın, sırf Irina onu saksosunun derinliği konusunda azarladığı için, zavallı kız öğürüp hıçkırana kadar kafasını verirken ağlamaya başladı.

Çok

çirkindi.

Aşağılık.

Mideme kramplar girmesine neden oldu ve bu amaçla çantamda bulundurduğum antiasit şişesi artık boştu çünkü onları almak için pek çok fırsatım olmuştu.

Lysander hırladı ve neredeyse her zaman nöbet tuttuğu, hem beni hem de kızları koruduğu yerde arkamda kükredi.

Bana bunu açıklamak için zaman ayırmadı ve ben de sormadım, çünkü açıkçası, kendi tabağımda yeterince şey vardı, ama bir şekilde Sander, Ventura ailesinin yakın çevresine girmişti.

Irina, Bruto'suna güveniyordu ve bu nedenle, Irina'nın ahırında tuttuğu on beş ya da daha fazla (haftaya bağlı olarak, düşündüğüm kadar olmasa da bazı cirolar vardı) 'kızlarından' sorumlu tek erkek oydu.

Sabit.

Evet, görünüşe göre, bir pezevenk ya da bu durumda bir kartel patronunun gaddar, kadın düşmanı karısı tarafından fahişelik yaptırılan bir grup kadın için kullanılan terim buydu.

Yine de Lysander'ın kadınları gerçekten önemsiyor gibi görünmesi beni pek rahatlatmıyordu. Her zaman duygusal bir yangını söndürüyordu,

Onları, operasyon boyunca yaygınlaşan uyuşturucu bağımlılığı gibi daha kötü yaşam tercihlerinden uzaklaştırmaya çalışmak.

Honey'e karşı zaafı vardı.

Paylaştıkları kulüple olan bağlarından mı yoksa ikisinin de kulüp tarafından nispeten terk edilmiş olmalarından mı emin değildim ama aralarında bir güven vardı, bellerine bağlı bir zincir gibi kalın ve somuttu.

Honey bir sonraki çekimi yapmak için içeri girdiğinde ve Irina onu cansız olmakla suçladığında, oda arkamdan gelen parazitle doldu.

Honey'nin kendisi Irina'nın kınamasını umursamıyor gibiydi. Yatakta zina yapmakta olan çifte katılmak için kıyafetlerini çıkarırken durakladığında güzel gözleri nadasa bırakılmış toprak gibi ölü gibiydi.

"Beni duydun mu, kaltak?" Telefonu gelen bir mesajla çınlarken Irina tersledi.

Irina'nın ekrana bakarkenki çarpıcı yüzünde, onun için çalıştığım uzun haftalar boyunca görmediğim bir şeyin ortaya çıkışını izledim.

Korku.

Benzin gibi karanlık, kaygan parıltısı gözlerinin karanlık kenarlarına döküldü.

Tanıdığım en korkutucu insan olan Irina'yı korkutan bir şey olduğunu bildiğim için (ve ben bir motorcu bebeğiydim, çok fazla korkutucu tanıyordum), ben de korkuyordum.

O kadar odaklanmıştım ki, ilk başta Irina'nın ayağa kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürüdüğünü fark etmedim. Keskin sesin ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Irina Honey'nin suratına ters bir yumruk atarak onu yere düşürdü.

Lysander anında oradaydı, onun küçük bedenini nazikçe kucaklayıp kollarının arasına aldı. Honey yanağını Lysander'ın göğsüne çevirdi ve ona tutundu, diğer eli Irina'nın elinden kıpkırmızı olmuştu.

"Puta'yı yere bırak, Bruto," diye Sander'den talepte bulundu.

Bir santim bile kıpırdamadı. Gözlerinde bir savaş çığlığı vardı ve bunun diline geçmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

"Artık işe yaramaz," dedim, elimde panom, kulağımda Bluetooth, tam asistan modunda sandalyemden kalkarak. "Kurguda oluşan çürüğü kapatamayacağız."

"Onun yerini almak için gönüllü müsün?" Irina bana sordu, sesi sakarindi.

Çabucak yutkundum ama dilimin arkasında safra kaldı. "Bu sahne için yeterince genç görünmüyorum. Neden biraz ara vermiyoruz, ben de gidip birkaç yeri arayayım, bakalım kimleri bulabilirim?"

Irina uzun, ürkütücü derecede yoğun bir an boyunca bana baktı, gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezindi. Topuklu ayakkabılarının şakırtısıyla bana doğru ilerledi ve göğüslerimiz birbirine değdiğinde durdu, o kadar yakındık ki nefesinde ithal ettiği Bubbaloo Plantano muz sakızının kokusunu alabiliyordum.

"Mia hermosa," diye fısıldadı yüzümü avuçlarken. "Ne kadar güzel bir yüzün var. Bazen ellerimle kızarınca nasıl görüneceğini merak ediyorum."

"Seni gücendirdim mi, Irina?" Sakince sordum, kalbim boğazımda o kadar sert çarpıyordu ki boğulacağımı sandım.

"Sen mi?" diye sordu şaşırarak. "Hayır, ama hepimiz babanın günahlarını biliyoruz, değil mi?"

Ona kaşlarımı çattım. Beni Ignacio ile olan bağlantım nedeniyle işe aldığı izlenimine kapılmıştım. İçimi bir ürperti kapladı.

"Artık Ignacio ile konuşmuyorum," diye zaten bildiği bir şeyi söyledim.

"Yazık. Çok uzun zaman önce benden bir şey sakladı. Onu geri almak isterdim," diye düşündü yanağımı okşamaya devam ederken. "Ama Ignacio'dan bahsetmiyordum."

Ben daha sözlerini sindiremeden, topuklarının üzerinde döndü ve yönetmen koltuğuna geri yaslandı, gevşek bir el hareketiyle seti işaret etti. "Bu fikri sevdim. Sen kızın yerine geç. Mary'nin soluk İrlandalı teni ile senin İspanyol görünüşün arasındaki tezat çok hoş olacak."

Donup kalmıştım, düşünceler içimde sallanırken bedenim zihnimin felcine tutulmuştu.

Bu, Irina için çalışmanın olası en kötü sonucuydu.

Kızların yaptığı gibi yapmaya zorlanmak, soyunmak, alet almak, kamera önünde performans sergilemek.

Bir an için, kulübe bu şekilde yardım etmeye karar verdiğimde sormak istemediğim soruyla karşı karşıya kaldım.

Onların güvenliği için bedenimi takas etmeye gerçekten istekli miydim?

Ama sonra aklıma geldi, Irina hiçbir suç numarasını ifşa etmemişti ya da uysal ve itaatkâr kalmam için beni uyuşturucuya alıştırmaya çalışmamıştı.

Beni önünde diz çöktürmek için kocasının ya da kendi itibarının tehdidine güveniyordu.

Panomu yüzüne çarpmak istedim ama onun yerine hafifçe güldüm. "Ben bir porno yıldızı değilim, el jefa," dedim ona patron diye hitap ederek. "Ve şimdi başlamak gibi bir planım da yok."

Irina'nın mükemmel manikürlü kaşları zarifçe kalktı. "Perdóneme?"

"Şu anda başlamak gibi bir planım yok," diye sakin bir şekilde tekrarladım. "Yapacağım şey ofise gitmek ve bazı telefon görüşmeleri yapmak. Eğer bu sizin için uygun değilse o zaman beni kovun. Umarım kovmazsınız çünkü işimi seviyorum ama sevsem bile ben söylemedikçe kimseyle yatmam."

Herkes nefesini tutarken stüdyodaki hava bayat gazoz gibi dümdüz oldu.

Kimse Irina ile böyle

konuşmazdı. Kimse.

Ona zalim bir tanrıça, herkesin sevgi yerine korkuyla taptığı güzellik ve acının putperest bir arketipi gibi davranıldı.

Bana saldırma ihtimali yüksekti. Ya da en azından beni kovması.

Ama zorlanacak kadar zayıf olduğum için kıyafetlerimi çıkarmaktansa elinin tersini yüzüme götürmeyi tercih ederdim.

Bana o kadar uzun süre baktı ki, gözleri gözlerimdeydi, odağımı kaybettim ve sulu boya bir tablo gibi bulanıklaştı. Onu okumak zaten imkansızdı, bu yüzden sadece verebileceği ceza fikriyle kusmamaya konsantre oldum.

"Peki, yarın sahneleri bitirmek için bir yedek bekliyorum," dedi sonunda, sanki öfke nöbeti geçirmişim gibi bitkin bir iç çekişle. "Ama, Lila? Agua que no have de beber, déjala corer, hmm?"

Eğer suyu içmeyecekseniz, bırakın aksın.

Bu sözü, polisler etrafı kolaçan etmeye başladığında uşaklarına bu tür tavsiyelerde bulunmayı seven Ignacio'dan hatırlıyorum.

Midenizin kaldırmayacağı bir şeye bulaşmayın.

Bir bakıma haklıydı. Gençlerin ve kadınların sömürülmesini midem kaldırmıyordu. Irina'nın yasal işlerini yürütürken kullandığı korkunç yöntemleri sindirme yeteneğim yoktu, bu yüzden yasadışı uygulamalarının derinliklerini kavrayamayacağımı biliyordum.

Ama amaç bu değil miydi?

Irina tanıdığım en kötü kadındı. Bunu, onu ve yaptığı tüm korkunç şeyleri bildiğime göre, yapabileceğim için dahil olmam gerektiği açık değil miydi? Ve eğer yapabilirsem, belki de onu ve zulmünü sona erdirebilirdim?

Cevap evetti.

Bin kere evet.

Ve bu çekişme haklılığımı daha da pekiştirdi.

Irina bana acı dolu gözlerini kırpıştırdıktan sonra sete dönüp ereksiyonunu kaybettiği için oyuncuya havladığında, hemen eşyalarımı toplayıp ofise gittim.

Lysander arkamdan geldi, hâlâ Honey'i taşıyordu.

Ben Irina'nın ofisinde kaybolmadan önce "Teşekkürler," diye homurdandı.

Omzumun üzerinden ona, gözlerinin yanındaki çizgilere ve gülümsemeyen ağzının etrafına derinlemesine oyulmuş parantezlere baktım.

Zor bir hayat yaşamış sert bir adamdı ama yine de içinde bir yumuşaklık vardı.

Bir canavarı bir insandan ayıran şey de bu değil miydi?

Irina'da o yumuşaklıktan eser yoktu.

Ona başımı salladım ve nazikçe gülümsedim, geçmişteki günahlarından daha büyük bir kötülüğe karşı yoldaşlıktan doğan bir şefkat hissettim.

"Ona iyi bak. Yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı?" Gülümsemesi ağzıyla sınırlıydı, gözleri düzdü,

umutsuz kahverengi. "Uyuşturucuyu bırakması için yaklaşık elli kez uğraştım."

"Seni duyabiliyorum, biliyor musun?" dedi sert bir sesle kollarının arasından, saçlarının arasından bana bakarak. "Ben iyiyim. Bu bana ilk kez vuruluşu değil."

Sander göğsünün altından homurdandı ve ben irkildim.

Yaklaşmadan önce sadece bir an tereddüt ettim ve Honey'nin güzel çilek sarısı saçlarının terli buklelerini nazikçe geriye ittim.

"Yanan bir binada büyümenin ve tüm dünyanın dışarıda alevler içinde olduğunu varsaymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bildiğiniz dehşeti bilmediğiniz dehşete tercih etmek çok kolay. Ama sana söylüyorum tatlım, bu kapıdan dışarı bir adım atarsan, yanlarında kadınlarıyla seni yanmaktan korumaya hazır deri giysili bir erkek ordusu olacak."

Gözleri yaşlarla doldu ve ağzının tamamı, onları düz bir şekilde kapatamadan titredi. Konuştuğunda sesi yıpranmıştı, kafasındaki duygu o kadar yıpranmıştı ki, şimdiye kadar kaç kez üzerinden geçtiğini merak ettim. "Beni o zaman istemediler, şimdi de istemeyecekler."

Kaburgalarım kalbimde kök saldığını hissettiğim büyük empati kütlesine yer açmak için yer değiştirirken göğsüm ağrıyordu. Yanağını avuçladım ve sanki Lysander orada değilmiş gibi fısıldamak için yakınına eğildim.

Ve bir bakıma, değildi.

Bu, kadınlar arasındaki kutsallıktı, hayatı boyunca bir şekilde istismara uğramış bir kız için güvenli bir yerdi.

"Sana söz veriyorum, yapmayacaklar. Garroslar da zor zamanlar geçirdi ve ihtiyacı olan birine sırtını dönecek son insanlar onlar. Eğer izin verirsen, yardım edeceklerdir. Sander'a izin verirsen, ikimiz de biliyoruz ki o da orada olacak. Bana izin verirsen seni terk etmem," diye salonu bir mezara, elbisemi bir cüppeye çeviren bir ciddiyetle yemin ettim.

Sonra gözyaşları döküldü, hiç görmediğim kadar güzeldi, yanaklarından aşağı kristal gibi yuvarlanarak keskin köprücük kemiklerinin çukurlarında toplandı. Lysander onu iri göğsüne daha da sıkı sarılıncaya kadar düzeltti, bir insan kalkanı gibi etrafında kıvrıldı.

"Anladım," diye mırıldandı kadın başını adamın göğsüne çevirip usulca ağladığında. "Sen kulüp için ne yapman gerektiğine odaklan."

Ona başımı salladım, beton ön kolunu kısa bir süre sıktım ve ofise girdim.

Benim gibi canavarın midesinde yutulduktan sonra bile aylarca hiçbir ipucu bulamamıştım. Zeus'la bu konuyu konuşmuştum ve Ventura'ların bu kadar temiz olmasına imkân yoktu. Her zaman bir iz olduğunu ve artık kendi özel soruşturma servisini yöneten Lion Danner'ın bu iz üzerinde dışarıdan çalıştığını açıklamıştı.

İçeriden daha sıkı çalışmaya başlamam gerekiyordu.

Irina'nın bilgisayarının önündeki uzun, beyaz deri masa sandalyesine oturdum ve masaüstündeki her klasörü titizlikle inceledim, her simgeyi açtım, silinmiş geçmişini araştırdım ama yine de hiçbir şey bulamadım.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve Wet Works hakkında bildiğim her şeyi katalogladım.

Kulüpteki spekülasyonlara göre, Ventura'nın seks kaçakçılığı ticaretinin ana cephesiydi. Peki kızları nerede tutuyorlardı? Perdeler şirketle ilişkili her çalışanı kontrol etmişti. Hepsinin iyi takip edilmiş bir geçmişi vardı, nispeten buralıydılar ve kendilerine yaklaşıldığında şirket için çalışmaktan mutlu olduklarını (ya da bağımlılıkla bağlı olduklarını) belirtiyorlardı.

Peki kızlar neredeydi?

Peki onları nasıl sattılar?

Son soruyla ilgili bir şey yanlış bir düşünceyi tetikledi, bir anda unutulup giden bir an. Geriye sadece Wet Works Porno sitesini kontrol etme dürtüsü kalmıştı.

Ana sayfaya tıkladım ve her bir simgeyi ve köprüyü inceledim.

Ekranın sert mavi ışığında gözlerim bulanıklaştı ama bir şey kendini gösterene kadar pes etmeyi reddettim.

Ignacio "El flojo y el mezquino, recorren dos veces el mismo camino" derdi, yani tembeller işi iki kez yapmak zorundadır.

Tuşlara tıklayıp tıkırdatarak, hızlı ama istikrarlı bir şekilde çalışarak tetikte kaldım çünkü Irina'nın kızlarından birinin kaybını kurtarmak için yeterli görüntü elde edene kadar çekimi bitirmeyeceğini biliyordum.

Sonunda, bir göz kırpma süresi içinde, web sitesinin kararmasını tetikleyen bir şeye tıkladım.

Bir an için beni yakaladığını sandım. Irina ve iri yarı koruması Arturo'nun silahlarını doğrultmuş odaya dalacaklarını ve oturduğum yerde beynime bir kurşun sıkacaklarını sandım.

Kimse girmedi.

Bir an sonra ellerim klavyenin üzerinde donup kaldı, ekran yanıp söndü ve 'Oyun' başlıklı basit bir başlığın altında benden kullanıcı adı ve şifre isteyen bir giriş kutusu açıldı. 'Oyun'u Wet Works Porn'un seçkin bir köşesi, özel bir kulüp, sadece üyeler olarak tanımlayan küçük metni okudum.

Abonelik on bin dolardı.

Bir ay.

Wet Works'te premium bir hesap için normal aylık ücret otuz dolardı.

Ekrana bakakaldım, cildim uğulduyordu, gözlerim kupkuru olmuştu ama görüntünün bir şekilde kaybolacağından endişelenerek gözümü kırpmadım. Bakışlarımı ekrandan ayırmadan çantama uzandım,

telefonumu ürettim, bakmadan açtım ve sonunda ekranın fotoğrafını çektim.

BIR ŞEY BULDUM.

Resmi ve metni Perdeler, Aslan, Nova ve Zeus'a metinle birlikte gönderdim.

Bir an sonra telefonum üç yanıtla çaldı.

OROSPU ÇOCUKLARI. LI, ORADAN ÇIK VE KULÜBE GEL. BİLGİ ALIRIZ VE SONRA SEN. BİTTİ. BİTTİ. IRINA VENTURA İLE. BENI DUYUYOR MUSUN? AFERIN BEBEĞIM! ŞIMDI URL'YI KOPYALAYIN, BANA GÖNDERIN VE MASAÜSTÜNDEKI KULLANICI KLASÖRÜNDE ÖZELLIKLE 'OYUN' IÇIN TEKRAR ARAMA YAPIN. TABII ŞIFRELEMEDIYSE, ORADA DEPOLANAN ANALIZLER OLMALIDIR. DIŞARIDAYIM. ON DAKIKA IÇINDE KIÇINI KALDIRMAZSAN, IÇERI GIRIYORUM. CIDDIYIM, LILA, SIKTIR GIT ORADAN.

Belli ki, 'Oyun' her ne anlama geliyorsa, iyi bir şey değildi.

Perdeler için ödevimi yeni yapmış, tarayıcı geçmişini silmiş ve pencereyi kapatıyordum ki kapının dışından sesler geldi.

Kapı açılmadan bir an önce "Lanet olsun," diye küfrettim ve dizlerimin üzerine çökerek masanın altına sıkıştım.

Muhtemelen Irina'nın bilgisayarında olduğumu bir şekilde geçiştirebilirdim ama panik içgüdüsü devreye girdi ve yalanlar yerine saklanmayı seçtim.

Sonunda verebileceğim en iyi kararı verdim.

İlk başta, nabzımın gürültüsünden ve sistemime hücum eden adrenalinden hiçbir şey duyamadım.

Sonra yaptım ve keşke yapmasaydım dedim.

İspanyolca konuşuyorlardı, bu da ilk başta kafamı karıştırdı çünkü düşüncelerimi İngilizceye çeviremeyecek kadar korkmuştum.

"Javier, burada akıllı davranmalısın," diyordu biri, tüylerimi diken diken eden zengin, neredeyse ritmik bir sesle. "Eğer bu gemi batarsa, tüm filonu kaybedersin. Irina'nın senin sonun olmasına izin verme."

Javier sanki ortağını sevme fikri iğrençmiş gibi tiksintiyle, "Lütfen, karım gibi bir şeyin başarımın önüne geçmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun," diye cevap verdi. "Bu sevkiyatın geçmişteki tutarsızlıklarını telafi edeceğine dair bana güvence verdi."

Hamile bir duraklama oldu ve sonra, "Umarım öyledir. Patronum hataları kabul eden bir adam değildir. Geçmişimiz göz önüne alındığında sana kefil olduğum için daha önce Irina'ya müsamaha göstermişti ama bir daha ne o ne de ben göstereceğiz."

"Evet, elbette," diye izin verdi Javier. "Ben de öyle. Irina başarısız olursa, ölmüş sayılacağını biliyor."

Bu, Irina'nın bugünkü hissedilir korkusunu açıklayabilirdi, ama bunun dışında, iki adam arasındaki konuşmaya kendimi tamamen kaptırmıştım. Sadece, ilkinin sesi kemiklerimde yankılanan ve kanımı kaynatan bir akorda çarptı.

Bu sesi ya da ona çok benzeyen bir sesi daha önce tanıdığıma yemin edebilirdim.

Ayak sesleri halının üzerinde daha da yaklaştı ve bir çift kirli savaş botu -şirin, modaya uygun olanlar değil, kullanışlı olanlar- görüş alanımda belirince nefesimi tuttum.

"Burada olman gerekiyor mu Shaytan?" Javier sordu İpek gibi, sesinin zengin dokusuna bir tehdit işlenmişti. "Kanada topraklarında olmak sizin için tehlikeli. Gemide kalmak istememenize şaşırdım."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi Şeytan denen adam, çizmeli ayakları bana daha da yaklaşırken.

Masadaki sandalyenin önünde duraksadıktan sonra otururken boğazımda yükselen safrayı yuttum.

İri yarı bir adamdı; askeri kıyafetlerinden, belirgin gövdesindeki sıkıştırılmış tişörte kadar tamamen siyah giyinmişti. Masanın altında daha da küçüldüm, olabildiğince küçük olmaya odaklandım.

Bu yüzden koyu tenli elinin arkasındaki mürekkebi ilk başta fark etmedim.

Bir iris.

Bileğimin iç kısmına dövmesini yaptırdığım çiçeğin aynısı.

Dane ve benim Nova'ya yaptırdığımız dövme, annemi ve Ellie'yi hatırlatmak için derimize işlenmişti, çünkü bir zamanlar cennete gitmek için yardıma ihtiyacı olan kadınların mezarlarına süsen konurdu.

Gözlerimi kırptım, kalbim göğsümde durdu, nefesim ciğerlerimin filtresine takılmış tiftik gibi unutulmuş bir şeydi.

Dövme kalmıştı, küçük ama son derece ayrıntılı, mor ve sarılar koyu tende, her zaman güneş gören bir elin arkasında bile hâlâ canlıydı.

Javier'in, "Irina kızları hafta sonuna kadar getirmeyi planlıyor," dediğini duymak için tam zamanında konuşmaya geri döndüm.

ay. Bu sefer doğumunu ben sağlayacağım ama bir dahaki sefere kendi başına."

"Peki bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu iris dövmeli adam o sakinleştirici, lirik sesiyle.

Tanıdığım bir ses.

Başka hiçbir şey bilmeden önce ilk anım olarak bildiğim bir ses.

Boğazımda beni boğmakla tehdit eden bir hıçkırık yükseldi. Bir, iki kez yutkundum ve bunu yapmak için mücadele ederken ağzımdan küçük bir ses çıkardım.

Ama yeterliydi.

Sandalyedeki adam dondu kaldı, devasa formunun her santimetresinde gerginlik vardı, sonra yavaşça sandalyeyi masaya yaklaştırdı.

Arkasına uzanıp küçük bir silah çıkarırken nefesimi tuttum, masaya daha yakın durabilmek için silahı elinde ayarladı ve hatasız bir şekilde yüzüme doğrulttu.

Sonra Javier'le konuşmaya devam etti. "Karın ölecek. Bu sana hiç üzüntü vermiyor mu?"

Javier dramatik bir şekilde içini çekti. "Buraya geldiğimizden beri çok kötü bir eş oldu. Kanada onu yozlaştırdı. Çok çılgınca davranıyor ve işine yeterince zaman ayırmıyor. Her neyse, bu kasabada seçebileceğim pek çok güzel kadın var. Güçlü bir işadamı ve kasabanın belediye başkanı olarak, istediğim kadını seçebilirim."

"Mmm," dedi kafama silah dayamış olan adam sahte bir ilgiyle. "Peki gözüne kestirdiğin özel biri var mı?"

Javier kıkırdarken sesi şehvetle kalınlaşmıştı. "Evet, evet, aklımda biri var. Belki o olabilir

mükemmel baş vermekten daha fazlasını yapmak için eğitildi."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve orada değil de başka bir yerde olmayı dileyerek iki adamın kadınlar hakkında sanki bir marketteki ürünlermiş gibi konuşmalarını dinledim.

Özellikle de içlerinden birinin uzun zamandır kayıp olan kardeşim olabileceğinden şüphelendiğimde.

Başıma doğrultulmuş silah yaklaştı, soğuk kenarı alnımı öptü.

"Sana iyi şanslar. Şimdi, hepsi bu kadarsa, siz listeyi toplarken ben bekleyeceğim ve sonra yolunuzdan çekileceğim."

Javier kabul etti, odadan çıkarken ayak sesleri uzaklaştı.

Kapının kapanmasıyla birlikte saçlarımdan tutulmuş bir el tarafından çekilerek masanın altından çıkarıldım.

Gözlerimdeki yaşları tepedeki ışıklardan gelen ani aydınlığa doğru kırpıştırdım ve üstümdeki adama odaklanmaya çalıştım.

Floresanlar başının etrafında sert sarı bir hale oluşturuyor, kaba siyah saçlarının kısa postunu mürekkep gibi gölgede bırakıyor ve her zaman çok güçlü, gururla oyulmuş yüz hatlarını keskin, neredeyse tehditkâr bir rahatlamaya dönüştürüyordu.

Ama gölgeler bile gözlerinin parlak, okyanus mavisini gizleyemiyordu.

Boğazımda dikenli bir gül gibi açan bir hıçkırık, yükselirken hassas iç organlarımı aşındırdı ve ağzımdan ıslak, düzensiz bir şekilde düştü.

"Dane," diye fısıldadım onun duygusuz mavi gözlerinde boğulurken aniden akan gözyaşlarımın arasından. "Dane, aman Tanrım."

Bana göz kırptı, kıvırcık kirpikleri hala onları son gördüğüm günkü kadar etkileyiciydi. Aniden saçımı bıraktı ve yüzünü daha da yakınlaştırmak için çömeldi, silahı hala bir elindeydi ve şimdi rahatça bükülmüş dizlerinin arasında tutuyordu.

"Mi hermana," diye fısıldadı kırık bir sesle, yüzü hâlâ bomboştu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne işin var?" Karşı çıktım, ellerim bir kavanozdan çıkmış kelebekler gibi aramızda havada uçuşuyordu.

Ona dokunmak, sarılmak, bir daha asla gitmemesi için kendimi ona kalıcı olarak dövme yaptırmak istedim.

Ama havasında yumuşak bir tehdit vardı, sanki i s t e s e de engelleyemeyeceği elle tutulur bir tehdit varmış gibi.

Bu yüzden öldürse bile ellerimi kendime sakladım.
Bunu yapmak için içimde bir şey var.

Dolgun ağzı gerginlikten bembeyaz kesilmişti. "Javier bir saniye içinde dönecek. Sana açıklama yapacak vaktim yok… Bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"Hayatta olduğunu mu?"

"Hayatta olduğumu," diye kabul etti. "Yine de bileceğini düşünmüştüm… Ignacio'ya senin için mektuplar gönderdim. Eve gelemezsem hayatta olduğumu bilmen için yıllar boyunca yazdığım mektuplar."

"Ignacio ile konuşmuyorum. En son on bir yaşımdayken onu ziyaret etmemi istediğinden beri konuşmadım. Dane, ne haltlar karıştırıyorsun?" Yüzüne bakarak sordum, sol şakağında geriye doğru uzanan bir yara izi fark ettim.

Kulağı ve gözlerinin yanında o yaşta olmaması gereken derin çizgiler.

"Eve dönüyorum," diye yemin etti. "Yıllardır bunun üzerinde çalışıyorum, sadece... düşündüğümden çok daha fazla zamanımı aldı. Yine de kimseye söyleyemezsin, Li. Artık bildiğine göre, seni korumaya çalışabilirim, hatta belki temas kurabilirim, ama ne kadar çok kişi bilirse, benim için eve dönüşün olmaması riski o kadar artar."

"Dane," dedim, çoğunlukla sadece adını söylemem gerektiği için, yıllardır yapamadığım bir şeyi, adını yüzüne karşı söyleyebildiğim için. "Bana açıkla. Yardım edebilirim. Booth'lar seni gördüklerinde çıldıracaklar--"

"Onlara söylemeyeceksin," dedi, çocukken kullandığı argoya geri dönerek. "Ciddiyim Li, söz ver bana."

Böylesine büyük bir sırrı kendime saklamak istemesem de "Söz veriyorum," diye nefes aldım.

Bunu Nova'dan saklamayı düşünemedim.

Yüzümü avuçlamak için öne doğru eğildi, avuç içi kalın nasırlarla doluydu, sonra dudaklarını alnıma dikti ve bana şimdiye kadar tanıdığım en tatlı öpücüğü verdi.

"Seni seviyorum," dedi, kapının dışında gürültüler duyulurken kelimeleri siyah bir mesafeden ateşledi. "Özür dilerim Li."

Sonra silahı kaldırdı, bir kolunu geriye doğru kaldırdı ve şakağıma vurdu.

Bayıldığımda onun adı dilimdeydi, tıpkı yıllar önce kardeşimin öldüğünü öğrendiğimde olduğu gibi umut küle döndü.

CHAPTER TWENTY-FOUR

LILA

KENDIME GELDIĞIMDE BEŞIKTE IÇINDE TANIDIK OLMAYAN SILAHLAR,..

Burnumda pahalı erkek kolonyasının keskin kokusu ve kulağımda Esta Niña Linda'nın belli belirsiz tanıdık tınıları.

Ellie'nin biz çocukken Dane ve benim için söylediği İspanyol ninnilerinden biriydi.

Gözlerimi açtığımda Javier Ventura'nın yüzüme huşu, tiksinti ve saygı karışımı bir ifadeyle baktığını gördüm.

"Ah, uyandı," diye mırıldandı. "Hastaneye gitmen gerekebilir diye korkuyordum."

Gerçeküstü ve korkunç bir kâbus gördüğümden endişelenerek gözlerimi kırpıştırdım. "Ne oldu?"

"Masanın kenarına takılıp başını çarpmışsın," diye açıkladı sakince, şakağımda olduğunu fark etmediğim kompresi hareket ettirerek. "İçeri girdiğimde yerde baygın yatıyordun."

Düşüncelerim tamamlanmadan önce bir bulmaca gibi karmakarışıktı ama yalan söylediğini biliyordum.

Sakar değildim ve düşmemiştim.

Dane'le ilgili düşünceler hiç beklemediğim bir anda beni karşılamak için geri döndü ve zihnimin gözlerinde gezinirken hızla göz kırptım.

"Ne yaptığını hatırlıyor musun?" Javier bana dikkatle bakarak sordu.

"İrina için bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyordu," diye cevap verdim, onu kırmadan nasıl kurtulacağımı merak ediyordum.

Şok olmuştum ve beni yatıştırmaya çalışmasından biraz daha fazla rahatsız olmuştum.

Rahatsızlığımı hissedince, uzaklaşabilmem için kollarını açtı, ama bunu korkumun bir şekilde sevimli olduğunu düşünmüş gibi küçük bir gülümsemeyle yaptı.

"Karım için çalışıyorsun," dedi, yarı soru yarı cevap şeklinde.

Giysilerimi düzeltirken ve saçlarımı toplarken başımı salladım. "Evet. Yaklaşık üç aydır öyleyim."

"Ah," dedi, omzumun üzerinden bakarak, uzun ve garip birkaç saniye boyunca düşüncelere dalmıştı. "Evet, bana söylememesine şaşırdım."

Bir ürperti keskin dişleriyle sırtımı kemirdi. "Neden yapsın ki? Ben hiç kimse değilim."

Hafifçe güldü, ama gözlerinde bunu sıradan bir şeymiş gibi gösteremeyecek kadar kurnazlık vardı. Zarifçe ayağa kalkıp ceketini ve pantolonunu düzeltirken onu kuşkuyla izledim. Bir araba satıcısının yakışıklı olması gibi yakışıklı bir adamdı, çalışkan ve kurnazdı çünkü yakışıklılığın güçlü olduğunu biliyordu. Benimle aynı gözlere sahipti, yeşil ve altın rengiyle süslenmiş sıcak kahverengi. Sadece onunkiler daralmış, hesapçı ve şüpheciydi, karanlık bir neşeyle parlıyordu.

"Beni hatırlayacağını düşünmekle aptallık ettim. Aileni tanıyordum."

Tabii ki biliyordu. Ignacio, faaliyetlerini genişletmeden önce B.C. kıyılarındaki ana bayisiydi.

"Doğru." Anemik bir şekilde gülümsedim, kendimi tostun üzerindeki tereyağı kadar ince hissediyordum. Son iki saati, Irina'nın karşı duruşuma teslim oluşunu, Javier'in tuhaf yakınlığını ve Dane'i anlamlandırmak için boşluğa ihtiyacım vardı.

Çoğunlukla Dane.

"Ona benziyorsun," diye devam etti Javier, gözleri beni tepeden tırnağa tararken. "Küçük bir kızken babana benziyordun ama şimdi büyüdün ve Ellie'ye çok benziyorsun. Onun zarafetine sahipsin."

Daha önce kimse bana zarafetim olduğunu söylememişti. Ben kovboy çizmeleri ve yırtık konser tişörtleri giyen, çiçeklerle süslenmiş bir kızdım. Zarif ya da zarif değildim, en azından geleneksel anlamda. Ama Javier'in bunu söyleme şekli, sanki beni övmek zorundaymış gibi, dişlerimi kenetledi.

"Şey, teşekkür ederim. Yine de gitmeliyim, arkadaşım muhtemelen dışarıda beni bekliyordur," diyerek kapıya doğru ilerledim.

"Nova Booth için endişelenmeyin. Karım ondan her zaman çok etkilenmiştir, eminim onu eğlendirmekten çok mutlu olacaktır."

"Affedersiniz?" Neredeyse havlayacaktım. Irina ve Nova mı?

Gözleri parlıyordu, bir yılanınki gibi uzamıştı ve bir o kadar da şeytaniydi. "Ah, evet, birkaç yıl önce kısa bir kaçamak yaptılar. Irina bir daha kendini toparlayamadı. Merak ediyorum... ya siz?"

Zavallı, hırpalanmış kalbim göğsümde topallayarak yürüyordu ama Javier'e toplayabildiğim tüm nefretle baktım ve bu oldukça önemliydi çünkü Zeus'a komplo kuran ve King'in ölümüne yol açan Başçavuş Danner'ın yozlaşmış gücünü destekleyen adam buydu. Kadınları sığır gibi, uyuşturucuları şeker gibi satan ve kendi hayatı dışında insan hayatına saygı duymayan adam.

"Ailemi tanımış olabilirsin Javier, ama bir an için bile onlara benzediğime inanma. Onlar benim kanımdan, ailemden değil ve Tanrı'ya şükür, onlardan daha iyi biri tarafından yetiştirildim. Senden daha iyi," diye umursamazca bağırdım, duygu yüküm o kadar fazlaydı ki güvenliğimi hiç düşünmedim.

Javier'in patlamama nasıl tepki vereceğini görmek için oyalanmadım, bu yüzden sözlerime nasıl hafifçe irkildiğini görmedim. Bunun yerine, ofisten dışarı çıktım, artık boş olan stüdyodan geçtim ve yan kapıdan otoparka doğru yürüdüm.

Irina oradaydı, uzun tırnaklarını Nova'nın göğsüne geçirmiş, utanmadan onunla flört ediyordu.

Kırmızı bir pelerin gibi görüşümü kapatarak içimdeki hayvani bir şeyi harekete geçirdi ve hücum etme ihtiyacını ateşledi.

Nova önce beni gördü, yüzüme kazınmış öfkeyle onlara doğru ilerliyordum ve sırıttı.

Sırıttı.

Sanki beni kıskançlıktan alev alev yanarken görmek eğlenceli ve hatta belki biraz da sevimliymiş gibi.

Bu beni daha da ateşledi.

Bu, son derece boktan geçen günümün meşhur kremasıydı.

"Affedersin İrina," diye homurdandım yanlarına yaklaşıp Nova'nın yanına ilişirken.

Nova tereddüt etmeden deri kaplı kolunu kaldırdı ve beni yanına yatırdı.

Irina'nın gözleri bize dikildi.

"Erkek arkadaşımla tanıştın mı, Nova?" Kelimeler dilimi yaksa da tatlı bir şekilde sordum.

O benim erkek arkadaşım değildi. Bunu biliyordum. Ama buna ihtiyacım vardı. Onun benim olduğuna inanacak ve buna saygı duyacak birine ihtiyacım vardı. Daha da fazlası, Irina ve Javier'in siktirip gitmesine ihtiyacım vardı.

Gözlerini kırpıştırdı, kırmızı ağzı şaşkınlıktan küçük bir 'o' yaptı. "Ünlü Casanova'nın biriyle çıktığını bilmiyordum."

Nova gergin omzumu sıktı ve ona tembel bir gülümseme attı. "Kafamı kıçımdan kaldırıp Lila'nın bir arkadaştan fazlası olduğunu fark edene kadar değildim."

Kalbimde çiçek açan mutluluğu zihnimin ağır topuğu altında ezdim. O sadece bu maskaralıkta kendi rolünü oynuyordu ve ben onun yalanlarına inanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Nova'yı Harley'sine doğru götürmeye başlarken aynı şekerli tonda, "Bize izin verirseniz," dedim. "Gitmemiz gereken bir yemek var."

Uzaklaşırken Irina bir şey söylemedi ama Nova'nın arkasındaki motora yerleşip boruların gürültüsüyle yola çıktığımızda bakışlarının başımın arkasına saplandığını hissettim.

Entrance'a dönüş yolundaki sessizlikten memnundum, her ne kadar kaotik düşüncelerimi ve duygularımı anlamlandırmak için yeterli zaman olmasa da. Kendimi bitkin hissediyordum, olan biten her şeyi sıralamaya çalışan kalbim göğsümde kurumaya yüz tutmuştu.

Akşam yemeği için Booth'ların evinin önüne geldiğimizde Nova tek kelime etmedi. Bunun yerine kaskımı nazikçe açtı, yüzümde cevap ararken yanaklarımı avuçladı, sonra beni nazikçe evin yanındaki çayıra doğru çekti. Uyluk uzunluğundaki çimenlerin arasından kır çiçekleriyle kaplı tarlanın ortasına doğru yürüdük ve sonra ikimizi de yere çekti, bunu yaparken beni kollarının çemberinde tuttu.

"Irina ile bir kez yattım, yıllar önce, onun kim olduğunu bile bilmeden önce. Hayatımın en büyük hatasıydı ve o zaman bunu bilmiyordum bile," diye başladı sanki konuşmanın ortasındaymışız gibi. "Z biliyor, Bat ve Buck da. Onun dışında, kendime sakladığım bir şey. Belki de sana söylemeliydim ama bazen bana öyle bir bakıyorsun ki, sanki hayatında gördüğün en iyi şeymişim gibi. En yakışıklısı değil, çünkü hayatımda bana öyle bakan çok insan oldu. Hayır, sen bana en değerli şeymişim gibi bakıyorsun ve dürüst olmak gerekirse Li, bunu değiştirecek bir şey olursa bunu kaldıramam."

Güzel bir konuşmaydı, çok sevimliydi çünkü
Doğru.

Nova'nın gezegendeki en iyi insan olduğunu düşünüyordum. O tanrısal formunun içinin, dışından çok daha güzel olduğunu düşünüyordum.

Ama hayranlığımdan bu kadar kolay vazgeçebileceğimi düşündüğünü bilmek canımı acıtıyordu, bu yüzden ona bunu söyledim. "Irina ile yatman bunu değiştirmez. Sevdiğim birine saygısızlık etmen dışında hiçbir şey senin hakkında daha az düşünmeme neden olamaz Jonathon. Tanıştığımız günden beri benim kahramanım oldun ve yıllar geçtikçe bunu tekrar tekrar kanıtladın."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, sanki solar pleksusuna yumruk atmışım gibi çaresiz bir homurtu.

"Huysuzluğumun nedeni senin İrina'yla yatman değil," diyerek burnumu kırıştırdım ve göğsünün üzerine yuvarlanarak ona baktım. "Zor bir gün geçirdim. Irina beni çekimlerinden birinde yer almaya zorladı ve sonra Javier, sana web sitesiyle ilgili o mesajı gönderdikten hemen sonra Irina'nın ofisine geldi. Dürüst olmak gerekirse beni tamamen ürküttü."

"Sana asıldı mı?" Nova homurdandı, vücudu altımda granite dönüşmüştü.

"Hayır," diye yatıştırdım, bir elimi göğsünde gezdirdim ve şimdi bunu yapmama, ona dokunmama, onunla özgürce yakınlaşmama izin verildiği için heyecanlandım. "Neredeyse... Bilmiyorum. Garip bir şekilde babacandı. Düştüm ve başımı çarptım, kendime geldiğimde beni tutuyordu."

Nova hemen ayağa kalktı, bir eliyle yüzümü kavradı ve diğer eliyle beni nazikçe çimenlerin üzerine sırtüstü yatırdı. Yüzüme şefkatle dokunurken, derinleşen alacakaranlıkta gölgede kalarak üzerimde belirdi.

Parmakları kulağımın üzerinde kararan çürüğe bastırdığında tısladım. Göğsünden bir gümbürtü yükseldi ama oraya bir öpücük kondurmak için eğilirken son derece dikkatliydi.

Derimin altında bir gül gibi açmıştı ve öpücüğünün verdiği hissi hayatımın sonuna kadar kulağımın arkasında görünmez bir çiçek olarak taşıyacağımı biliyordum.

"Seni kontrole götürmem gerekiyor mu?" diye sordu yanağıma ve çeneme öpücükler bırakırken.

"Mmm, çok iyi doktorculuk oynuyorsun," diye takıldım ona sıkıca sarılırken. "Belki de beni daha iyi öpmelisin."

Şakağıma bir öpücük daha kondurdu. "Böyle mi?"

İçimden bir kıkırdama geçse de sahte bir ciddiyetle "Hayır, acı şimdi daha az," dedim.

"Ah, peki..." bilgece başını salladı ama karanlıkta bile gülümsemesinin siluetini görebiliyordum. "Neden arkana yaslanıp bacaklarını açmıyorsun ve dilimle senden özür dilememe izin vermiyorsun?"

Düşünecek o kadar çok şey, cevabı olmayan o kadar çok soru ve tek başıma katlanmak zorunda olduğum o kadar çok endişe vardı ki, bu beni bunaltmakla tehdit ediyordu. Dane'in varlığının sırrı dilimin üzerinde kurşun gibi duruyor, beni zehirliyor ve ağırlaştırıyordu. Nova'ya söylemeyi o kadar çok istiyordum ki neredeyse hasta olacaktım ama gerçeği açıklamanın onu tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordum. Ve Nova'yı güvende tutmak, en başta bu duruma girmemin nedenlerinden biri değil miydi?

Derin bir iç çektim, Nova boğazımın derisine, göğüslerimin tepelerine öpücükler kondururken günün ağırlığının kalbim ve zihnim üzerindeki bağlarını gevşettiğini hissettim.

elbisemin kumaşı. Göbeğime ulaşmak için eteğimi sıyırdı, parmakları ve diliyle dövmelerimin kıvrımlarını izleyerek daha da aşağıya, kalçalarımın tepesine kadar indi.

"Buraya bir şey koymak istiyorum," dedi, yanağıyla kasık tümseğime dokunarak, parmakları kalça kemiğimin hemen altındaki ve içindeki ince deriyi gıdıklıyordu. "Küçük bir mercan gülü ve 'tenimi oku' yazısı."

Sanki bir hayalet tarafından ezilmiş gibi ürperdim, çünkü Nova ile bazen böyle hissediyordum. Beni, düşündüğüm ama söylemeye cesaret edemediğim tüm küçük şeyleri o kadar iyi anlıyordu ki, bir hayalet gibi zihnimin bir köşesinde durma yeteneğine sahipmiş gibi görünüyordu.

İstilacı olmalıydı ama bence enfesti.

"Hadi yapalım," diye kabul ettim, parmaklarımı ipeksi saçlarının tepesinde gezdirirken. "Ne zaman istersen."

Cevap olarak inledi, diliyle derimi yaladı ve sonra kasıklarımın dikişinden seksimin dudaklarına kadar iz sürdü.

"Sik beni, tadın çok tatlı," dedi beni yemeye başlarken, ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı omuzlarının üzerine kaydırmak için kaldırdı. "Hayatımda hiçbir şeye bağımlı olmadım, ama beni ayakta tutmak için her gün ağzımdaki bu amın tadına ihtiyacım olduğunu biliyorum."

Tanrım, bunun düşüncesi içimde sıcak hava gibi yuvarlandı, büyük kalbimi şişirdi, göğsümde evcilleştirmeye çalıştığım sevgiyi ateşledi.

"Ne zaman ihtiyacın olursa tadına bakabilirsin," diye nefes nefese kaldım, çünkü klitorisimin üzerinde sıcak, emici daireler çiziyordu.

yetenekli ağız. "Detoksa maruz kalmanı istemem."

Amıma doğru güldü, titreşimler hassas tenime karşı lezzetliydi.

"Zamanı geldiğinde benim boktan tavrıma katlanmak zorunda kalacaksın."

Ve işte böyle, farkında olmadan zalimce bir sözle delinen göğsümdeki umut söndü.

Seni aptal, ona bağırmak istedim, seni seviyorum. ve eğer deneseydin, beni de sevebileceğini biliyorum!

Parmaklarını içimde beni kıvrandıracak şekilde çevirirken "Evet," diye ofladım. "Sence ilişkimiz bunu atlatabilecek mi?"

"Artık hâlâ arkadaşız, ağzım amının üzerinde," dedi makul bir şekilde, dilini giriş kapımda döndürmeden önce.

"Arkadaşlar arkadaşlarına ereksiyon vermez," diye takıldım, saçlarını sertçe çekiştirdim, böylece tısladı ve vücuduma geri döndü. Demir gibi sertleşmiş sikini kot pantolonunun üzerinden kavradım, sonra hızlıca fermuarını açarak o ateşli teni avuçlarıma aldım. "İtiraf et, beni istiyorsun."

Çenesi sert ve inatçıydı, bu Booth'a özgü bir özellikti ve uzun vadede kararlı olduğunu gösteriyordu. "Seni istiyorum, evet, ama arkadaşlığımızı daha çok istiyorum."

Tırnaklarım omuzlarına batarken onu yana doğru ittim, uzun çimlerin üzerinde sırt üstü yuvarladım ve ağırlığının altında ezilen hanımeli kokusunu serbest bıraktım. Aletinin sıcak, yuvarlak ucunu merkezime çentikledim ve beni içine alırken haykırarak aşağıya indim.

Nova homurdandı ve ben hareket etmeye başladığımda kolunu başının üzerine attı, ama buna izin veremezdim.

Saklanıyordu, saklanıyordu çünkü alçalan alacakaranlığın parıldayan, elektrik mavisinde aramızda bir şey olduğunu biliyordum. Arkadaşlarla hiçbir ilgisi olmayan ve hatta sevgililerle bile ilgisi olmayan bir şey.

Kalbime, tenime, göğsümün içine koca bir bahçe dikmişti ve bunu kendine itiraf etmek istese de istemese de, bir noktada ne yaptığını biliyor olmalıydı.

Beni o kadar çok seviyordu ki, benim de onu sevmek için büyümekten başka çarem yoktu.

Söyleyecek kelimeleri, hesaplayacak zekâsı olmayabilirdi ama oradaydı, kara gözlerinin arkasında yatağın altında bir canavar gibi pusuya yatmıştı.

Sevgi. Şefkat. Benim güvende ve mutlu olmam için kendi kılıcının üzerine düşebileceğinin farkında olması.

"Bana bak," dedim, tırnaklarımı göğsünde gezdirdikten sonra çıplak teninde tekrar yapabilmek için tişörtünü yukarı kaldırdım. "Seni almamı izle."

İlk birlikteliğimizin bir yankısıydı ama bu kez kontrol bendeydi. Dünyanın görmesi için güzel bir maske gibi taktığı o sert, parlak kaplamayı kırıp açan bendim, böylece altındaki çirkin duygu karmaşasına ulaşabilecektim.

İsteksizce kolunu yüzüne indirdi ve bana baktı, çenesinde bir kas kıpırdıyordu.

Öne doğru eğilerek ellerini tuttum, başının üzerine getirdim ve parmaklarımızı birbirine doladım, yüzümü aşağı indirerek yüzündeki acı dolu ifadeyi öpebildim.

"Bundan hoşlanman sorun değil," diye hatırlattım ona. "Beni bir kereden fazla, iki kereden fazla, hatta belki de uzun bir süre istemende sorun yok."

Kalçalarımı yumuşak bir şekilde salladım, dalgaların üzerindeki bir tekne gibi dalgalandım, onu vücudumun derinliklerine aldım, sonra neredeyse tamamen dışarı çıktım, sadece onun tüm uzunluğunu hissetmek için.

Göz kapakları zevkle düştü ve kalçaları kalktı, ben onunla konuşmaya devam ederken beni geri becerdi.

"Sadece arkadaşlar birbirlerine bizim baktığımız gibi bakmazlar," diye fısıldadım nemli dudaklarına, aynı kekeleyici nefesi solurken. "Sadece arkadaşlar beni senin yaptığın gibi becermez, sanki tenimi tenine değdirmeye doyamıyormuşsun gibi, ağzındaki tadıma doyamıyormuşsun gibi. Sadece arkadaş mıyız, Nova? Bu sen ve ben değiliz, belki de hiç olmadık."

"Konuşmayı kes," diye homurdandı, gözleri öfkeyle parlayarak orada okuduğumdan neredeyse emin olduğum şüphe ve korku parıltısını bastırdı.

"Beni sevmende bir sakınca yok," diye fısıldadım usulca, açık ağzının tam ortasına, böylece şekerli sözcüklerin dilinin üzerinde eridiğini hissetmekten başka çaresi kalmadı.

Hırladı. "Seni uyarıyorum. Seni susturacağım ve bunu nasıl yaptığımdan hoşlanmayabilirsin."

"Jonathon," diye devam etmeye çalıştım ama bir saniye sonra sırtüstü dönmüştüm ve Nova'nın sert ağırlığı üzerimdeydi, havamı söndürüyordu.

"Sana söylemiştim," dedi karanlık bir sesle, içime tekrar acımasızca girerken, sinirlerim acı ve zevkle doldu, "çeneni kapamanı söylemiştim. Şimdi seni öyle bir boşaltacağım ki kendi adını bile hatırlamayacaksın."

İtiraz etmek için ağzımı tekrar açtım ama parmakları oradaydı ve dilimin üzerinde geziniyordu.

"Em," diye emretti, gözleri sadece örülü kaşlarının altındaki gölgeleri çukurlaştırıyordu.

O kadar seksiydi ki, düşüncelerimi güneş gibi gölgeliyor, manipülasyonlarımı ve protestolarımı bir saniyede yutuyordu.

Emdim, yaladım, yalattım ve dövmeli parmaklarını çektim, burun deliklerinin alevlenmesini ve temposunun artmasını izledim.

"Benim olmak mı istiyorsun Li?" diye alay ederken parmaklarını bana doğru uzattı ve diğer kolunu kullanarak bacağımı dirseğinin üzerinden yukarı kaldırdı. "O zaman bana sikimi ve döllerimi ne kadar iyi alabildiğini göster."

Meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına almak için eğildiğinde bacaklarım titremeye başladı, ısırığıyla ve dilinin sert kırbaçlarıyla onu taciz etti.

"N-Nova," diye kekeledim parmaklarının etrafında, vücudumdaki her şey kopacak kadar gerilirken. "Tanrım, Nova, evet."

"Kahretsin, çok sıkısın Li," diye nefes nefese göğsüme bastırdı, sonra terden ıslanmış boynumu yaladı ve oraya bir öpücük bıraktı. "O kadar sıkı ve o kadar benimsin ki."

Parmaklarını çekip boğazıma sıkıca sararken "Evet," diye haykırdım. "Evet, seninim, lütfen beni senin yap."

Ve yaptı da.

Dişlerini boynumun gergin tendonlarına gömdü ve o kadar sert emdi ki, orada farklı bir tür çiçek ektiğini biliyordum, derimin altında gelincik kırmızısı.

Bacağımı daha da yukarı kaldırdı ve diğer elini bağlantımızı çerçevelemek için kullandı, parmakları ıslak amımın içinde yayıldı, böylece kalın horozunun sıkışık kıvrımlarımın içinde ve dışında çalkalandığını hissedebiliyordu.

Sonunda, sertçe fısıldamadan önce kulağımın lobunu ısırdı, "Lanet olası benim. Sen hep benimdin."

Doruk noktam içime bir bıçak gibi saplandı, o kadar sertti ki neredeyse acı veriyordu. İçime girmeye devam ederken Nova'nın sikine ve kalçalarına boşaldığımda, ortamı yırtıp bağırsaklarımda bükülürken haykırdım.

Dudaklarımızı mühürledi ve çığlıklarımı aç bir avcı gibi zevkle yedi, etrafında çırpınışımın tadını çıkardı.

İçimde tekmeleyen sikinin hissi, hala sıkılmakta olan amcığıma sıcak sperm tükürmesi, beni sadece daha yükseğe çıkardı.

"Aman Tanrım," diye inledim ağzına karşı. "Aman Tanrım, duramıyorum."

Sanki ona meydan okumuşum gibi, Nova homurdandı ve parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi, ben tekrar titreyene kadar sert inciye sıkı daireler çizdi, ilkini bitirmemiş olmama rağmen bir kez daha doruğa ulaştım.

Düşüncelerim havai fişekler gibi patladı ve yavaşça yere doğru sürüklendi.

Etrafımı fark edecek kadar kendime geldiğimde Nova hiç beklemediğim bir şey yapıyordu.

Bana sarılıyordu. Bir eli başımın arkasında, beni boynuna yapıştırmış, alnım ağır ağır atan nabzının üzerinde, diğeri de belimde, gevşek bacaklarımı ona sarılmam için ikna ediyordu.

Bir anda gözyaşlarım kabardı ve yanaklarımdan aşağı dökülerek altımdaki çiçekleri suladı.

"Umarım biliyorsundur, Li," diye mırıldandı, bir eliyle saçlarımın uzun çizgisini okşayarak. "Seni gerçekten seviyorum. Asla yeterli olmayacak ama içimde verebileceğim kadarını veriyorum, tamam mı?"

Belki de sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğini hissederek durakladı.

"Ama tüm dünyadaki herkesten daha fazla, tamam mı?"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve boynuna sarılıp başımı salladım, çünkü beni inciten o olsa da beni teselli etmesini istediğim tek kişi de oydu.

"Tamam," diye kabul ettim, burnumu yavaşlayan nabız noktasına sürterek. "Bana uyar."

Eli hala saçlarımdaydı, boynumu hafifçe sıktı, sanki öyle olmadığımı biliyordu ama bunu söylediğim için bana minnettardı.

"Bitirmek üzere misin?" Molly arka verandadaki yarı açık kapıdan seslendi. "Yemek soğuyor."

"Aman Tanrım," diye bağırdım utanç içinde, başımı Nova'nın kolunun kıvrımına doğru eğdim, kahkahası içimi titretti.

"Geliyorum," diye bağırdım göğsüne bir şaplak attıktan sonra. "Aslında az önce yaptık," diye dalga geçti, sonra başını arkaya atarak benim şok olmuş yüz ifadem karşısında kahkahalarla gülmeye başladı, neşesi çiçekli çayır boyunca yankılandı.

Duymak için mahalle.

"Burada olduğumuzu bildiklerine inanamıyorum," diye inledim elbisemi düzeltmek için çekilirken. "Ne kadar utanç verici."

"Hey," dedi Nova kıkırdayarak, ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve her bir parmak eklemime kısa bir öpücük kondurdu. "Bizler yetişkin insanlarız. Molly ve Diogo bir şey demeyecek. Elbette Milo, Oliver ve Huds bazı şakalar yapacaklar ama hadi ama, onların şakalarına alışık değilsin ki. Ve Ares'in sana bin metrelik bakışlarından birini atacak olsa bile hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorsun."

"Doğru," diye mırıldandım o ayağa kalkıp bana elini uzatırken. "Yine de koruyucu ailemin yanına, oğullarının dölleri kalçalarımdan akarken gitme düşüncesinden hoşlanmıyorum."

"Mmm," diye mırıldandı Nova hınzırca, bir kolunu omzuma attı ve bizi içeri götürmeye başlarken burnunu saçlarıma değdirdi. "Bunun seksi olduğunu düşünmem yanlış mı?"

Dudaklarımdan isteksiz bir kahkaha döküldü. "Yüzde yüz yanlış, ama öyle olmasaydın sen olmazdın."

Arka merdivenlerden çıkarken bana göz kırptı ve kapıyı bizim için açarken annesine genişçe gülümsedi. "Saçında çiçekler var," dedi oğluna hafifçe. "Ve Lila'nın onları oraya koyduğuna emin olsam da, içimden bir ses bunu senin o zamanki halinden farklı bir şekilde yaptığını söylüyor. genç."

Nova özgürce güldü, sırıtışı o kadar genişti ki evden yayılan bal ışığında gözleri kamaşıyordu. Eğilip ona nazikçe sarıldı, sonra da kasıla kasıla eve girdi, yemek odasında kardeşlerine seslenmeye başlamıştı bile.

Molly sadece şefkatli, anaç bir bakışla ve koluma yumuşak bir el koyarak beni sakinleştirdi.

"Onu hiç bu kadar kaygısız görmemiştim," diye fısıldadı Molly, yüzü sevgiyle ve ağlama isteği uyandıran nazik bir anlayışla doluydu. "Tanrı biliyor ya, o çocuk için mutluluk istiyorum. Ama sen benim tek kızımsın ve kalbimde her zaman sadece senin için özel bir yer olacak. Verecek çok sevgin olduğunu biliyorum Lila, sadece... sadece hepsini bir sepete koymadığından emin ol, tamam mı?"

Bana sarılmak için kolunu açtığında ve beni yedi yaşımdan beri evim olan eve götürdüğünde ona zayıfça gülümsedim.

Ona çok geç olduğunu söylemedim.

Daha aşkın ne olduğunu bilmeden kalbimi Nova'ya kaptırmıştım.

NOVA

GERÇEK BIR BANGER ÇALMAYALI UZUN ZAMAN OLMUŞTU.

Ama Z, haklı olarak, kulübün geçen yıl bir fırtına yaşadığına ve artık rahatlamamız gerektiğine karar vermişti.

Bir grup motorcuya ve yaşlı kadınlarına gevşemelerini ve çılgın bir parti vermelerini söylediğinizde, onlar da bunu yerine getirdiler.

Çılgınca, gürültülü ve lanet olası kaotik bir şenlikti.

Tüm arazi, hang-around'ların kurduğu ışıklarla, buzla doldurulmuş ve yerli biralarla doldurulmuş devasa kasalarla, binaların arasına yerleştirilmiş devasa hoparlörlerle doluydu, böylece rock'ın sesi derin gecenin sessizliğini bastırdı.

Quebec City şubesinden bazı kardeşler, kırlarda uzun bir silah dağıtım turunu tamamladıktan sonra şehre gelmişlerdi ve bu lanet Fransızlar her zaman iyi vakit geçirmeye hazırdı. İçlerinden birkaçı kulüp binasının önündeki piknik masalarında kızları dans ettiriyordu ve Lila da oradaydı, dans etmiyordu ama Cleo bir tur atarken ve Lion, Harleigh Rose'u bir tür taşralı çocuk iki adımına ikna ederken gülüyordu.

Her yerde motorcu orospular da vardı, onlara doğrudan kaynağından bir tat verecek deri giysili erkeklerden herhangi birinden bir tehlike atışı bekliyorlardı. Normalde ben de bu işin içinde olurdum, bir ya da iki kızla takılırdım çünkü ben onları hissetmeyi severdim, onlar da beni görmeyi severdi ve bu nedenle genellikle çöpü ben toplardım.

Bu gece olmaz.

Uzak durmak kolay değildi. Asık suratlı bakışlar, takip eden eller ve fısıltılı davetler aldım ama onlardan uzak durdum.

Lila ve ben ayrıcalık hakkında konuşmamıştık.

Yabancı bir kelime, ya da bir kadınla ikiden fazla yatmamış bir adam için daha çok bir lanet kelimesi, ama birden kendimi zihnimin arkasında bir tür ruhani mantra gibi tekrarlarken buldum.

Lila'dan başka kimseyi istemedim.

Bu kadar basit ve karmaşıktı.

Özellikle de tüm yaşlı hanımların ve bazı erkeklerin orada neler olup bittiği konusunda peşime düşmesini istemiyorsam mesafemi korumak zorundaydım.

Bu soruya verecek hiçbir cevabım yoktu, kendi zihnimin mahremiyetinde bile.

Neden herkes etiketlere ve aptalca sorulara sağlam cevaplara ihtiyaç duyuyor?

Hayat kaos içinde var olabilirdi ve çoğu zaman da öyleydi. O dünyada gayet iyi idare ediyordum.

Lila ve ben neden diğer insanları daha rahat ettirmek için kim olduğumuzu ya da neyi savunduğumuzu değiştirmek zorundaydık?

Yapmadık. Ben eminim ki yapmazdım.

Sadece... bazen Lila'nın benekli orman gözlerinin arkasında yakaladığım bir soru vardı, başını çevirmeden önce beni izlediğini görmek için döndüğümde ya da uyandığımda ve eli eski bir metni araştıran bir arkeolog gibi göğsümdeki dövmelerin üzerinde oynadığında.

O da cevaplar istiyordu.

"Neden böyle düşünceli bir pislik gibi davranıyorsun?" Boner birasını benimkine vurarak sordu, böylece ikisi de ellerimizin üzerine döküldü. "Kendra sana gelip ne olduğunu sorarsam bana sakso çekeceğine söz verdi."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Kendra'nın sana yine de oral seks yapacağını biliyorsun, değil mi?"

Boner sırıttı, çocuksu, kardeşlik çocuğu görünümü, ikinci bir deri gibi giydiği kesim ve motorcu havasıyla derin bir tezat oluşturuyordu. "Ah, evet. Ama hey, benim de kalbim var. Bir kontrol edeyim ve uçuk ya da seni yedekte tutan bir şey olmadığından emin olayım dedim."

"Lanet olsun Boner, bende uçuk falan yok." Gözlerimi devirdim ve kıkırdadım çünkü mankafanın tekiydi ama gülmek için her zaman iyiydi.

"Güzel." Gerçekten endişelenmiş gibi ağır ağır başını salladı. "Bu gece burada bir sürü birinci sınıf amcık var, ama hemen işe koyulmalısın, o Fransızların

Orospu çocuğunun artıkları. Şunlara bak! Lila'yı bile oraya koymuşlar."

Sahneyi kontrol etmek için omzumun üzerinden geçirirken boynuma kramp girdi. Puştun biri Lila'yı kandırıp masalardan birinin üzerine çıkarmıştı ve adam dönüp Lila'nın sırtına eğilip ağzına bir öpücük kondurmaya çalıştığında Lila gülüyordu. Öpücük için can atmıyordu ama bütün gece yeni gelenlerle olduğu gibi flört ediyordu.

Belki bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu, ya da daha büyük ihtimalle sadece Lila'ydı.

Tatlı, dışa dönük, gözleri o kadar kolay alıyordu ki, onları ondan ayırmak zordu.

Kanım damarlarımda zehire dönüştü.

"Uh, Nova?" Boner, biramı göğsüne çarpıp tuttuktan sonra arsada sinsice ilerlerken seslendi.

Onu görmezden geldim.

Tıpkı o masalara giderken yanlarından geçerken Kendra ve kızlarının çağrısını duymazdan geldiğim gibi.

Çiçek Çocuğumla dans eden bıyıklı adam onu elleri arkada olacak şekilde sıkıca kavrayıp üzerine ıslak bir öpücük kondurduğunda ben de oraya vardım. Kız kıpırdandığında, adam çabalarını iki katına çıkardı, ağzından boğazına kadar bir çizgi yaladı ve ona karşı dönerken onu sabit tutmak için ısırdı.

Öfke, içimdeki zincirlerden kurtuldu ve boğazımda uğuldadı.

Masaya doğru eğilerek pisliğin bacağına yapıştım ve çekerek masayı sarsacak şekilde sırt üstü yere düşürdüm. Lila hemen aşağı atlayacak kadar sağduyuluydu,

Ama adamı kıstırdım, masaya tırmandım, göğsüne doğru diz çöküp yumruğumu suratına indirdim.

"Burası bizim kulübümüz, aletini ait olmadığı yere sokmadan önce sor," diye homurdandım yumruğumu tekrar suratına indirirken.

Kimse beni durdurmadı.

Etrafımda dönen siyah öfke yüzünden olabilir, ama nedeni ne olursa olsun, kimse yaklaşmadı bile.

"Siktir," diye inledi adam, ellerini kaldırarak kendini savunmaya çalıştı. "Ne oluyor lan? Etrafa sordum, kimsenin malı değilmiş."

"Çok haklısın, değil," diye hırladım, kelimeleri onun morarmış, dayak yemiş yüzüne söylemek için yaklaştım. "O aileden biri. Buradaki diğer kızlardan birini mi istiyorsun, sor bakalım."

"Bu bir kotilyon değil," diye karşı çıktı. "Sadece biraz eğleniyorum."

"Öyle mi? O zaman ben de öyleyim." Yüzüne sırıttım, canavarın güzel cilamı kırmasına izin verdim, sonra yanağına bir darbe indirdim, halkalarımdan biri derisini yararak boynundan aşağı kırmızı aktı. "Önce izin istemediğim için özür dilerim," diye alay ettim.

"Nova," yumuşak, kadınsı ses etrafımda duman gibi kıvrılıyordu, hafif egzotik ve birinci sınıf B.C. marihuanası gibi baş döndürücüydü.

Omzumun üzerinden Lila'ya bakacak kadar yer değiştirdim. Büyük, koyu renk gözleriyle beni izliyordu, göğüsleri dekolte bluzunun üzerinden kabarmış, hızlı hızlı nefes alıyordu, paniklemiş ya da tahrik olmuştu, karanlıkta bunu anlayamıyordum.

"Nova," diye tekrarladı. "Ellerini incitme. O buna değmez."

Sözleri içimde garip bir şekilde hareket etti, çıkmaz sokaklara çarptı ve göğsümde durmayı hiç düşünmediğim bir deliğe girene kadar dar köşeleri yuvarladı.

Yeterince iyi olmadığımı söyleyen bir delik.

Günün sonunda, iyi görünüm ve çekicilik, kötü seçimler ve beceriksizliktim.

Ama burada Lila, olabileceğim bir canavar gibi bir adamın suratını dağıtmamı izliyordu ve ne iğrenmiş ne de kızmıştı.

Çok endişeliydi, tutkumun ve ikna kabiliyetimin araçları olan ellerimi inciteceğimden korkuyordu.

Dizimin altındaki orospu çocuğunun inleyip homurdanmasına aldırmadan ona göz kırptım. Gözlerimiz neredeyse duyulabilir bir klik sesiyle kilitlendi ve etrafımızdaki her şey kayboldu. Çünkü Lila ve ben, sadece bizim kurallarımızın geçerli olduğu kendi dünyamızda sıkışıp kalmıştık ve bu hep böyle olmuştu.

Orada hiç etiket yoktu.

Biri dışında hiçbir beklentimiz yoktu: Birbirimize iyi bakmamız.

Bu aramızdaki ilk, son ve tek emirdi ve Lila bunu orada kanıtlıyordu.

O zaman içimde farklı bir sıcaklık hissettim, yavaşça gülümserken gözlerinde de aynı sıcaklık parıldıyordu.

Ve işim bitti.

Ben de ellerini kızın üzerine koyan orospu çocuğuna baktım ve yüzüne alaycı bir ifadeyle baktım. "Bir daha onun ya da buradaki diğer kadınların saçının bir teline bile rızaları olmadan dokunursan, kesiğini seninle birlikte yakarım, anladın mı?"

"Anladım," diye kabul etti, yüzü kızgın bir aşağılanmayla benek benek kızarmış olsa da.

Onun hisleri umurumda bile değildi.

İstemeyen kadınlardan birine elini sürerse çok kızardım, çünkü kulüp olarak böyle bir şey yapmıyorduk ve Li'ye dokunduğu için o çirkin suratını dövdüğüm için vicdan azabı duymamın imkanı yoktu.

Bunu sadece benim yapmama izin vardı.

Masadan aşağı atladım, tüm olanları kaşlarını çatarak izleyen Z'ye çenemi kaldırdım, etrafımızda dönen kalabalığın geri kalanını görmezden geldim ve Lila'yı yukarı, yukarı, sırtımın üzerine kaldırmadan önce omzumla kalçasına hafifçe vurmak için eğildim.

Onu kulüp binasına doğru götürürken "Nova!" diye bağırdı.

"Lila," dedim, çok sakindim. "Beni kızdırmak için mi o adamla flört ediyorsun?"

Sessizlik, sadece botlarımın beton merdivenleri çıkarken çıkardığı sesler ve kulüp binasındaki partinin gürültüsü etrafımızı sarmıştı.

"Çoğunlukla hayır," dedi sonunda, onu taşımama artık itiraz etmiyordu.

Küstahtı. Akıllı kız.

"Tebrikler, bir tane buldun," diye homurdandım, bulduğum ilk boş odanın kapısını iterek açtım ve arkamdan kapattım.

Onu yatağa bıraktım, şiltenin üzerinde bir kez zıplamasına izin verdim, sonra üzerine süründüm, onu ağırlığımın altına aldım.

ellerini başının üstünde tutuyordu.

Burnumu onunki boyunca çekip "Saf küçük kızlar ateşle oynarsa ne olur biliyor musun Lila?" diye uyarırken sesim yumuşak bir törpü gibiydi.

Bir dizimi onun seksine doğru itip içeri girdiğimde nefesi kesildi.

"Gerçek bir erkeğin gazabının yakıcılığını hissedecekler," diye tehdit ettim.

Bana göz kırptı, biraz sersemlemiş, çokça tahrik olmuştu, içimdeki şehvet ve öfkenin baş döndürücü karışımı daha da yükselmişti.

Hızlıca hareket ettim, onu kaldırıp kucağıma aldım ve yatağın kenarına oturtup bacaklarıma sıkıştırdım.

"Nova," diye itiraz etti ama sesinde inkârını bastıran bir titreme vardı.

Dizimin üstünde olmayı severdi.

"Geçen sefer benimle oyun oynadığında, beni yatakta soğuk ve yalnız bıraktığında, bunu bir daha yaparsan kıçını tekmelerim demiştim."

"Ciddi olamazsın."

İpeksi elbisesinin üzerinden kıçının sert etini yoğururken, "Lanet olası ölümcül," diye ısırdım. "Bu tatlı kıçına kıpkırmızı olana kadar şaplak atacağım, böylece günlerce beni hissedeceksin. Belki o zaman şu anda yatağını işgal eden adamı unutmakta bu kadar acele etmezsin."

"Nova," diye nefes aldı, ama parmaklarımı eteğinin altına daldırıp yuvarlak yanaklarını ortaya çıkarmak için yavaşça kaldırdığımda protestosu ağır bir inilti içinde boğuldu.

O yanaklardan birini avucumun içine aldım ve sıktım, dövmeli tenimin onun altın etine karşı görüntüsüne bayıldım.

"Şimdi uslu bir kız ol Li ve avucumla kıçına kırmızı dövme yaparken kıpırdamadan dur."

Sikim karnının altında demir bir çubuk gibiydi ve alnımdan terler boşanıyordu. Onun kucağımda olmasından o kadar tahrik olmuştum ki, bu yeni deneyime o kadar yatkın ve güveniyordum ki, içimde iyi bir viski gibi dönüyordu. Onunla ve onunla istediğim gibi oynayabilmem için bana verdiği güçle sarhoş olmuştum.

Şaplak.

Elim çıplak tenine acımasız bir çatırtıyla çarptı.

İnlerken hıçkırdı, acının yerleşip zevke dönüşmesine şaşırdı.

Şaplak.

"Çok tatlı bir kıçın var," diye homurdandım etindeki karıncalanmayı ovuşturup tekrar şaplak atarken. "Ona yapacağım o kadar çok şey var ki, izin ver."

Ağzından soluk soluğa bir inilti sızdı ve bir zamanlar beklentiyle gergin olan vücudu bacaklarıma doğru hafifçe gevşedi.

Kızım çok kirliydi.

Her bir yanağına iki kez sertçe vurdum, böylece kıçı bir neon tabelası gibi pembe renkte parlamaya başladı, sonra elimi bacaklarının arasından geçirerek pantolonunun içinden onu test ettim.

"Kahretsin, şimdiden benim için çok ıslak." Parmaklarımı iç çamaşırının kenarından içeri soktum ve klitorisinden göt deliğine kadar gezdirdim. Başparmağımı buruşuk tepesine sürttüğümde kıvrandı, ama hoşuna gittiğini söyleyen nefes nefese bir inilti çıkardı.

"Hiç burada sikildin mi güzelim?" Başparmağımı onun güzel, karamel girişinde test ederken ipek gibi sordum.

Üzerinde daireler çizip diğer elimle kıçını sıkarken "Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Ama sana izin verirdim."

İçimde volkanik bir şehvet kabarırken göğsümde bir gümbürtü patladı. "Öyle mi? Sikimi bu küçük kıça soktuğumu hissetmek ister misin?"

Neredeyse şiddetle titriyordu ve ben de bir an için onun bacaklarıma uzanmış, elleri ve ayakları yere dayalı, ona yapmak istediğim her şey için hazır bekleyen küçük, yemyeşil formunun tadını çıkardım. Kıçı hâlâ pembeydi, seksi kalçalarının arasında şişmişti ve en sevdiğim çörek türü gibi parlıyordu. Onu aynı anda hem yemek, hem becermek, hem de tokatlamak istiyordum.

Onu her aldığımda, obur bir canavar gibi daha fazlasını istiyordum. Her gece ve neredeyse her sabah onunla tıka basa doydum, hatta bazen zaman bulabilirsek aralarda bile, böylece sürekli bir açlık hissetmiyordum. Onunla birlikte olmadığım her saat içimi kemiren bir acı vardı.

Kendime sadece yakınlığımıza geri dönmenin, hayatımın tüm günleri boyunca onun güvenine ve bedenine sahip olmanın tadını çıkardığımı söylemek kolay olurdu.

Ama bu yalanları vücuduma ne kadar detaylı kazırsam kazıyayım, yine de uydurma olacaklarını biliyordum.

Gerçek şu ki, kalbim Li'ninkinden yaklaşık iki kat daha küçük olsa da, yine de her santimini ona vermek istiyordum ve bunun yeterli olacağını umuyordum.

Kucağımda kıvrandı, beni o ana, kucağımdaki yuvarlak kıçının görüntüsüne ve başparmağımın

onun küçük deliği.

"Bakire," diye düşündüm karanlık bir şekilde, içimdeki canavarın ortaya çıkmasına izin verdim çünkü artık kız arkadaşımın bundan hoşlandığını biliyordum. "Bir gün seni oraya götüreceğim. Tıpkı amına, ağzına ve ilk öpücüğüne sahip çıkmam gerektiği gibi bu kıça da sahip çıkacağım."

"Evet," diye tısladı, uzun, siyah saçlarını geriye atıp omzunun üzerinden bana baktı, bana daha fazla erişim sağlamak için kalçalarını eğdi. "Lütfen, benimle alay etmeyi bırak. Sana ihtiyacım var."

"Dizlerinin üzerine çök o zaman," dedim ona, geniş dizlerimin arasına yerleşip hemen kemerime uzanırken gür saçlarını avucumun içine aldım. "Beni güzelce ıslat."

Ağzını bana doladığı anda yeminlerimi yazmaya başladım. Daha önce hiçbir kadın sikimi bu kadar arzulamamıştı. Dibinden ucuna kadar bir damarın izini sürerken inleyişini duymak delicesine ateşliydi, en sevdiği dondurma çeşidiymiş gibi hassas alt tarafını okşuyordu. Saçlarını yüzünden uzak tutarak sikimi emerken kendini kaybetmesini izledim, kırmızı dudakları beni içine almak için aralanırken ıslanmıştı, geçmiş hayatımda bu kadar şanslı olmak için ne yapmış olabileceğimi merak ediyordum.

Ağzının sıcak emişine daha fazla dayanamadığımda, onu saçlarından sıkıca geriye çektim, çenesini kavradım ve derin, ıslak bir öpücük çaldım.

Geri çekildiğimde tatlı pembe dili benimkini kovalamak için dışarı çıktı ve şişmiş ağzını yaladı.

"Yatağa," diye emrettim ayağa kalkıp kayganlaştırıcı aramak için banyoya girerken.

Bakire bir kızı onsuz almamın imkanı yok.

Lavabonun altındaki ilk çekmeceye uzandığımda ve yarı kullanılmış bir kavanoz bulduğumda neredeyse gülecektim.

Motorcu kardeşlerimin buna hazırlıklı olduğuna güveniyorum.

Odaya geri döndüğümde Lila çıplaktı, saçları beyaz yastıkların üzerine mürekkep gibi dökülmüş koyu bir bukle dağınıklığı içindeydi. Bacaklarını açmıştı ama çok fazla değil ve daha fazla kontrol etmeme gerek kalmadan anlık mesafemin onu utandırdığını biliyordum.

"Sence bu benim için yeterli mi?" Tanımadığım, alçak ve gırtlaktan gelen bir sesle sordum. "Sana sapkın bir adam olduğumu söylediğimde ne düşündün? Sadece bacaklarını açabileceğini ve benim de yukarı çıkacağımı mı? Dişlerimiz tatlılıktan ağrıyana kadar seni vanilya stilinde becereceğimi mi?"

Onun üzerine eğildim, yumruğumu yatağa dayadım, diğer avucumla göğüs kafesine ağır bir yük bindirdim ve gücümü göstermek için onu yatağa bastırdım.

"Sadece amını istemiyorum, Lila. Onu doldurabileceğim tüm yolları görmek ve ağrılı, öfkeli arzuyla pembeden kırmızıya dönüşmesini izlemek istiyorum. Sikimi kıçına bastırırken parmaklarımı içine sokmak istiyorum. Kıvranana ve ağzıma boşalmak için yalvarana kadar dilimle okşamak istiyorum. Seni becermemi mi istiyorsun? Sikeceğim. Ama bunu sahip olabileceğin tüm engellemeleri buldozerle ezerek yapacağım."

Gözbebekleri ela gözlerini yiyip bitirmiş, geriye sadece filtrelenmemiş arzunun derin, karanlık havuzları kalmıştı.

"Bunun için hazır mısın?" Alt dudağını dişlerimin arasına almak için eğildiğimde kabaca sordum.

Soluk soluğa kalması, kendimi bakire ganimetlerini fetheden bir kâfir gibi hissetmeme neden oldu... Bu kadar sıcak, bu kadar pis olmamalıydı.

Kendimden çok daha genç ve saf olan bu kızı hem lezzetli hem de sapkın bir şekilde almayı düşünüyorum.

Ama öyleydi.

"Bacaklarını geride tut ve benim için aç, bu güzel amcığa ve kıça tam erişim istiyorum," dedim ona kıyafetlerimi atmak için uzaklaşırken, bana hemen itaat etmesini izledim, gözleri kalın kirpiklerinin altında siyaha döndü.

Bacaklarını geriye atmış, heyecandan ve sinirden titreyerek orada yatmasında son derece savunmasız bir şey vardı. Bana her zaman güvenmişti ama bu yeniydi. Ondan kalbini ve zihnini olduğu kadar bedenini de teslim etmesini istiyordum. Diğer ikisinin ağırlığıyla, bir insanın düşünceleri ve ruhuyla karşılaştırıldığında bu kadar büyük bir şey olmamalıydı, ama öyleydi.

Lila'nın bedeni yıllarca ikimiz için kutsal bir yer, çiçeklerimizin büyüdüğü verimli bir toprak olmuştu. Birbirimize duyduğumuz sevginin tohumlarını atabileceğimiz, yargılardan ve engellerden arınmış bir şekilde büyümesini izleyebileceğimiz güvenli bir yer. Sadece yaşlandıkça bizimle birlikte büyüyen ve bedenlerimiz kadar keskin bir şekilde değişen, olgunlaşan ve artık görmezden gelemeyeceğimiz bir şeye dönüşen sarmal duygularımız.

Teninde açan o çiçekleri hissedebilmek, kalçalarındaki şakayıkları ve nabız noktalarındaki zambakları tadabilmek, önünde diz çöküp dua etmek istediğim kutsal bir kâseye, bir hacının mekânına erişim izni almak gibiydi.

Ben de öyle yaptım, yatakta dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı ıslak kıvrımlarında gezdirdim, kuyuya daldırdım, klitorisine çıktım ve tekrar dar kıçına indim.

"Beni istediğini söyle Li," dedim usulca, parmaklarımı kayganlaştırıcıya bulayıp kıçındaki gül goncasına bastırmaya başlarken. "Beni içten dışa hissetmek istediğini söyle."

Ona yaklaştığımda keskin bir nefes aldı, sonra onu açmaya başladığımda uzun ve gırtlaktan inledi. "Seni istiyorum, Nova. Sadece seni istedim."

Bu sözler bir el gibi sikimin etrafını sardı ve kalbimden kopmuş gibi görünen bir inilti çıkararak çekti. Başımı eğip amından akan kremi kucakladım ve bir parmağımı daha nazikçe kıçının sıkı kıvrımına soktum.

Dilimin oradaki her kucağı, vücudunun her iniltisi ve hareketi, doruğun zirvesine karşı esnerken ve mücadele ederken beni daha az erkeğe indirgedi.

Ve daha çok bir canavar.

Üç parmağımı içine soktuğumda, ilk orgazmı ağzımın altında titriyor, dilimin üzerinde kayıyordu, ben gitmiştim.

Artık düşünce yoktu, çekince yoktu. O

benimdi.

Ve bir kurdun ayına sahip olduğu gibi ben de ona sahiptim, temelde, lanet olası geri dönülmez bir şekilde.

Zonklayan sikimi yağa bulamak için arkama yaslandığımda, ellerim aşırı hassaslaşmış etin üzerinde gezinirken tıslıyordu, Lila ile gözlerimi kilitledim ve derin, karanlık ruhumu görmesine izin verdim. Ona sunmak için topuklarımın üzerine oturduğumda bakışları aletimin üzerinde yandı, kalın tepenin yumruğumun sıkı bağının arkasında kaybolduğunu görmesine izin verdim, bir fahişenin hediyesi gibi kafasında sunulan precum incisi.

"Bu benim, Li," dedim ona, yavaş ve kontrollü bir şekilde otuz bir çekerken, elime doğru itmemek için gösterdiğim çabayla karın kaslarım gerildi.

Sadece onu tembel ve durgun, uzuvları ılık balmumu gibi esnek, saçları muhteşem yüzünün etrafında koyu bir hale gibi görmek bile. Taşaklarımın sıkılaşması ve kıçımın boşalma ihtiyacıyla sıkılması için yeterliydi.

"Bana yaptığın şey bu," diye teklif ettim, gerçekten söyleyebileceğim tek söz buydu.

Vücudum, güzelliğim.

Yeterli mi? Diye sordum, soramayacak kadar korkak olduğum kelimeleri gözlerimin ekranlarına yazarak onun çözmesini bekledim.

Bacaklarını geriye doğru çekti ve çenesini kaldırarak sözsüz meydan okumamı karşıladı. "Tek istediğim sensin. Gel ve senin olanı al."

Üzerine düştüğümde inledim, kıçının gevşemiş mengenesine sikimi sokmadan önce bacaklarını kaydırdım.

"Seni doldururken gözlerine ihtiyacım var. Benim olanı almamı izlemene ihtiyacım var," diye homurdandım, ellerini başının üzerine zorladım ve parmaklarını büktüm, sonra sıkıca bastırdım, sıkı ısısı horozumu sarana kadar yavaşça ilerledim.

İkimiz de inledik, yanmaya alıştıkça bacaklarımız titriyordu.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı ben kabzaya doğru ilerlerken, sesi sesten çok havaydı. "Çok güzel hissediyorsun."

Dolgunluğa alışırken göz kapakları titredi ve sırtı kamburlaştı, sıkı meme uçları göğüs kaslarıma sürtündü.

"Seni şimdi sikeceğim, Li," diye dişlerimi sıkarak uyardım çünkü içimde bir ateş vardı ve hassaslaşması gerekiyordu. "Seni güzelce ve sertçe becereceğim, böylece günlerce beni hissedeceksin."

Cevap olarak inledi, karamel bacaklarını belime sararken kalçalarını benimkilere daha sıkı bastırdı ve beni o rahat kucaklaşmaya doğru sallanmaya teşvik etti.

Daha sert sürdüm, bir elimi ıslak amına götürdüm ve bir parmağımı içeri soktum, başparmağımla klitorisine sert, yavaş daireler çizdim. Gözleri şehvetten kararmış, daha fazlasına, bana olan ihtiyacı yüzünden patlamıştı. Ben onu daha da yukarı kaldırırken tutarsızca mırıldandı.

"Zavallı şey," diye mırıldandım karanlık bir şekilde, onun sıcaklığına doğru sokuldum, etrafımdaki sıkışıklığını, kıçının duvarlarını, belime bir kurdele gibi sarılmış bacaklarını, parmaklarını içimde hissettim. "Zavallı Lila, benim için gelmek istiyorsun, değil mi? Benimle dolmayı seviyorsun."

Gözlerini sıkıca kapattı, başını yastığa bastırdı, böylece boynu kavislendi ve göğsü kalktı, göğüsleri ağzımı çağırıyordu. Eğildim ve bir meme ucunu sertçe ısırdım. Kıçı etrafımda sarsıldı ve haykırdı.

"Benim için ayrıl Li," diye ısrar ettim, ateşi kovalıyor, ikimizin de birlikte alevler içinde kalmasını istiyordum. "Benim için gel, mi girasol, ve ben de sana senin için gelmeyi ne kadar çok istediğimi göstereyim."

"Nova," diye bağırdı kısık sesle, vücudu ellerimde gerilmiş bir yay gibiydi, kıçına sert bir darbeyle sokup parmaklarımı sırılsıklam olmuş amcığının içinde basit bir hareketle gevşetmiştim. "Aman Tanrım, daha fazla dayanamayacağım."

Boşalırken titredi, o kadar sert titriyordu ki neredeyse beni yerinden oynatacaktı. Onu tutkunun sancıları içinde

izlerken

ilkel erkeksi bir tatmin dalgası hissettim. Göğüs kemiğimde bir savaş davulunun ritmi gibi benim, benim, benim melodisiyle gümbürdedi ve beni onu tamamen, tamamen, pişmanlık duymadan fethetmeye çağırdı.

Dişlerimle boynuna, dilimle zonklayan nabzına bastırdım ve onu çırpınan doruk noktası boyunca becerirken inledim, sonra içine bir, iki, üç kez acıtacak kadar sert boşalırken kendi savaş çığlığımı attım.

Üzerine çöktüğümde, ağırlığımın formunun küçük, iyi kavisli hatlarını ezmesini engelleyen tek şey yatağın üzerindeki ön kolumdu, Lila beni şaşırtan bir şey yaptı. Beni uzuvlarının arasına hapsetti, ip gibi kolayca kırabileceğim uzuvlarını ve yüzünü boynuma gömdü, dudaklarını boğazıma dayadı.

Çekilmeye, onu temizlemeye ve rahatlatmaya çalıştığımda beni sıktı ve tekrar gevşeyene kadar bırakmadı.

"İçimdeki hissini seviyorum," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, bana doğru kıvrılmış bir kedi yavrusu kadar yumuşaktı. "Seni asla bırakmak istemiyorum."

Tanrım, kelimeler bıçak gibi içime saplandı, içimi oydu, yıllardır diktiğim bariyerleri işe yaramaz metal parçalarına indirgedi. Çünkü onu içimde de hissedebiliyordum, kanımı karbonatlaştırıyor, kalbimi dokularla sarıyor, hediyeler veriyordu.

Beni al, demek istedim ona, ama az önce söylediğimden daha farklı, daha derin bir şekilde.

Sonsuza dek içimdeymişsin gibi beni içine al ve asla terk etme.

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Sadece kadını ve kızı, sevgilimi ve arkadaşımı, ailenin benim için ne anlama geldiğinin temel taşını tuttum ve o kısır, tehlikeli düşüncelerin içimde sessizce hareket etmesine izin verdim. Onlara ses vermenin kimseye bir faydası olmazdı.

Lila beni sevdiğini düşünmüş olabilir ama bunu bilemezdi.

Meredith'in sahip olduğu şeyleri bilemezdi, yoksa o da beni sevmezdi.

Daha önce de birinin o son sınıra, ruhumun o en karanlık, en derin köşesine girmesine izin vermiştim.

Bana kalan tek şey mutsuzluktu.

Ve sol pazumda, en başından beri ona layık olmadığım için kaybettiğim küçük hayatım için bir dövme.

NOVA

GEÇ OLMUŞTU, AY GÖKYÜZÜNDE GECIKMIŞ BIR DÜŞÜNCEYDI, YAVAŞÇA

Günün şafağında göz kırpıyordu. Parti bitmemişti ama tezgahta açık bırakılmış şarap gibi yumuşamıştı. İnsanlar uyudukça, evlerine gittikçe ya da sevişmek için sessiz bir yer buldukça kalabalık azalmıştı ama sabahın beşinde bile kulüp binasının ortak alanında hâlâ insanlar vardı. Boner bilardo masasının üzerine uzanmış, kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, boxer'ı kıçını zar zor sıyırmış, motorcu orospulardan birinin bacakları arasında uyuyordu. Lab-Rat vücudunun yarısı pencereden dışarı sarkmış, diğer yarısıyla da şişko bir esrar içiyordu.

Eagles'ın sesini kısan bir hoparlörün üstünde duruyordu.

Geri kalanımız -Bat, Harleigh Rose, Lion Danner, Zeus, Loulou, Cyclops, Tayline ve Priest- hepimiz odanın ön tarafındaki deri koltuklarda oturmuş, söyleyecek bir şeyimiz olduğunda çene çalıyorduk ama bunun dışında sadece kuzenlerle geçirdiğimiz gecenin tadını çıkarıyorduk.

Lila yanıma oturdu, arzuladığım gibi kollarımın arasında değil ama çıplak kalçasının sıcak uzunluğunu kot pantolonumdan hissedebileceğim ve çiçek kokusunu alabileceğim kadar yakındı.

Sarılan ya da herkesin içinde sevgi gösterilerinde bulunan bir adam değildim, tabii seksi saymazsanız, çünkü bunu herkesin içinde yapmayı severdim.

Sarılmak, kucaklaşmak ya da o tür

şeyler? Bana göre değil.

Özellikle de beni bir kasırga gibi sarsan, içimi boşaltan ve başka türlü bir fırtınaya karşı koyamayacak kadar açıkta bırakan seksin ardından.

Bu yüzden Lila'nın yanına oturdum ve elinin avuç içini kalçasına doğru kıvırmasını görmezden geldim, sudan çok uzun süre çıkmış ve bakımsızlıktan kurumuş bir çiçek gibi.

"Cress'ten haber aldın mı?" Harleigh Rose, Lion'ın kolunun altına sıkışmış yerinden uykulu bir şekilde sordu.

"Evet, biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ama kendini iyi hissediyordu. Sanırım Harold Danner'ın kafese kapatılmasını bekleyecek," dedi Zeus, Loulou'nun soluk sarı saçlarının uçlarıyla oynarken.

"Bu konuyu açmak için yarına kadar bekleyecektim," dedi Tayline, onu kucağına oturtmuş, saçlarını bir kedi yavrusu gibi okşayan Cy'a bir bakış attıktan sonra. "Ama geçen gün bir adam gördüm... Cy ile ilk tanıştığımız yıllardan hatırladığım bir adam. Z, belki hatırlarsın, adı Greg'ti."

Odadaki hava elektriklendi.

"Evet," diye homurdandı Z. "Onu hatırla, tamam mı?"

Tay başını salladı, alt dudağını dişlerinin arasına alıp emdi ve sonra nefes nefese bıraktı. "Evet, beni satmaya çalışan adamın yüzünü unutmak zor. O yüzden onu iki gün önce gördüğüme eminim. Belediye binasının dışındaydı."

Belediye Binası'nın dışında Javier Ventura ile konuşuyordu. "Artık yerel kızları avlıyorlar," diye araya girdi Lion. "Babamın kimliği ortaya çıktığından beri yerel polis karmakarışık durumda ve bunu durdurmak için hiçbir umutları yok. Ben de yardım etmek için devreye girdim..." durakladı, gözleri Lila'ya kaydı, "bir içerideki arkadaş."

"Sorun şu ki, o pislikler o boku bizim kapımıza indirmeye çalışıyorlar." Zeus Lou'nun tepesine bir öpücük kondurarak yerinden kaldırdı, böylece ayağa kalkıp etrafı kolaçan edebilecekti, düşünmek için boşluğa ve harekete ihtiyacı vardı çünkü yerinde durabilen biri değildi. "Bugün Vancouver'dan bir haber ekibi geldi ve Javier denen o orospu çocuğuyla kayıplar hakkında röportaj yaptı. Yirmi dolarına bahse girerim ki o pisliğin suçu tam olarak kime attığını biliyoruz."

"Düşmüşler," diye homurdandı Cy. "Üzerimize çok kötü şeyler atıldı ama hiçbiri tutmadı."

Zeus sakalını sıvazlayarak karanlık bir sesle, "Bu sefer işe yaramayacak," diye söz verdi. "Gönderildi

Ransom ve Kodiak bu gece biraz keşif yapacaklar. Parti her şey kadar iyi bir mazeret, yakalanırlarsa."

"Nereye?" Aslan sordu.

"Wet Works Production ve McNeil," dedi, sonuncusu Entrance yakınlarında faaliyet gösteren en büyük uyuşturucu satıcısına atıfta bulunuyordu. "O kızları kimin uyuşturucuya alıştırdığına dair bir fikri vardır diye düşünüyorum."

"Talia lisedeyken bağımlı oldu," dedi Tayline yüzünü buruşturarak. "Warren pek çok çocuğa onun aracılığıyla uyuşturucu sattırıyor ya da satın aldırıyor. Cress bana onun King'in Javier'in dairesinde bulduğu listedekilerden biri olduğunu söyledi."

"Ne listesi?" Lion talep etti. "Kahretsin, Z, beni bu konuda bilgilendirdiğini sanıyordum?"

Zeus ona ters ters baktı. "Benim kız arkadaşımla çıkıyor olman sana ya da senin doğrularına cevap vermem gerektiği anlamına gelmiyor. Ben kulüp için en iyi olanı yaparım. Hikayenin sonu."

Lion dişlerini Prez'e gösterdi. "Ben bu aile için en iyisini yaparım, çünkü hoşuna gitse de gitmese de artık ben de bu ailenin bir parçasıyım. Garros için doğru olanı yapacağım konusunda bana güvenmiyorsan, bu senin zeka eksikliğin, benim değil."

Loulou bu alay karşısında kıkırdarken Zeus ona yan gözle baktı.

"Seni yakaladı, Z," diye alay etti.

Tay, "Talia, Honey ve Lila da listedeydi," diye önerdi.

O kadar da yardımcı olmadı.

Diğer kadınlar, Loulou ve Harleigh Rose, Lila'ya ağzı açık dehşet dolu bakışlar fırlatırken kendimi tuttum.

Çiçek çocuğum mu?

Çenesini havaya kaldırdı ve gözlerini onlara dikti.

"O canavarın listesinde ne işin var lan senin?" Harleigh Rose talep etti.

"Lila," diye nefes aldı Lou, kocaman mavi gözlerini kırpmadan. "Ne yaptın sen?"

"Senin yapmayacağın bir şey değil," dedi Li masum bir gülümsemeyle. "Söz veriyorum."

"Siktir et," diye bağırdı H.R., arkadaşını işaret etmek için koltukta öne doğru eğilerek. "Sen benim en iyi kızımsın, benim bilmediğim ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Irina Ventura için çalışıyor," diye itiraf etti Zeus, kelimeler körükten çıkan hava gibi dışarı atılıyordu.

Sanki gerçeği ortaya çıkarmak bir rahatlama ve ıstırapmış gibi.

"Bu ne lan!?" Loulou ve Harleigh Rose aynı anda haykırdı.

Lou oturduğu yerden fırladı ve kendisinden çok daha iri olan kocasına doğru süzüldü, güzel yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. "Bebeklerimizden birini o yere göndermenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?" diye tükürdü. "Ve bana söylemedin bile." Z ağzını açtığında, kadın ayak parmaklarının ucuna kalkarak eliyle ağzını kapattı ve "Lila kulübün bir parçası bile değilken bana bunun kulüp işi olduğunu söylemeye kalkma" dedi.

Lou elini çektiğinde, "King gitmişti, ben hâlâ içerideydim," diye homurdanarak itiraf etti. "En iyi karar değildi." "Tamam, siktir et," diye tersledi Lila, ayağa kalkarak

Odaya. "Kimsenin Yaşlı Hanımı ya da kan bağı olmayabilirim ama bu ailenin bir üyesiyim çünkü beni bu ailenin bir üyesi yaptınız. Son birkaç yıldır yaşanan kaos boyunca yanınızdaydım ve eğer yardım etmeye hakkım olmadığını düşünüyorsanız

Ailemin başı dertte, asıl sizin kafanız bozuk."

Derin bir nefes çekti, küçük göğsü ağırlaştı. "Ve bil diye söylüyorum, bir planım vardı ve sonunda işe yaramaya başladı. Benim sayemde, kimsenin malı olmadan, Irina'nın kızlarını nasıl sattığını biliyoruz. Yani yaptığım şeyle ilgili bir sorunun varsa, suçu benim ayaklarıma atacaksın. Z'nin ya da Nova'nın değil. Kendi eylemlerimden ben sorumluyum. Ben."

Herkes Lila'nın alışılmadık tiradının ardından ona bakarken pıhtılaşmış bir sessizlik oldu.

Sonunda köşeden yavaş bir alkış koptu.

Cy etli ellerini birbirine vururken "Aferin kızıma," dedi. "İşte bu!"

Lila'nın yapabilseydi kızaracağını biliyordum, yanakları ısırmaya çalıştığı utanç verici bir gülümsemeyle şişti. Bana döndü, gözleri büyümüştü, sanki neden bir anlık dram yaşadığını sorar gibiydi.

Ona göz kırptım, çünkü sevdiğim insanlara, her zaman onun da sahip olmasını istediğim insanlara olan tutkusunu görmek çok güzel bir şeydi.

"Buraya gel," dedim sessizce, sadece onun için.

Çünkü o anda Lou'nun ya da H.R.'ın bana bakışları ya da kınama sözleri umurumda değildi. Sadece Li kızımı rahatlatmak istedim.

O zaman gülümsedi, küçük ve içten, sonra tekrar yanıma oturdu, bu sefer o kadar yakındı ki, altına yerleşmesine izin vermek için kolumu kaldırmak zorunda kaldım.

Kahretsin, ama orada kendini iyi hissediyordu. Her zaman öyleydi.

Harleigh Rose, "Li, mesele senin aileden olmaman ya da **bunun** gibi aptalca bir şey değil," diye karşı çıktı ama ruhu

içinde değildi. Onun yerine endişeli ve savunmasız görünüyordu. Kelimeleri bulmaya çalışırken Lion uzanıp sırtını ovuşturdu. "Sadece, son zamanlarda pek çok sevdiğimizi kaybettik ve seni de kaybetmeyi kaldıramayız."

Lila en iyi arkadaşına güven verici bir bakış atarak, "Anlıyorum," diye onayladı. "Ama bazen doğru şeyler olduğu için tehlikeli şeyler yapmak zorunda kalırsın. Bence sen bunu biraz biliyorsun, bebeğim."

H.R. hışımla içini çekti ve kıkırdayarak saçlarını öpen Lion'a yaslandı. "Evet, evet, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş, ikimiz de siyahız."

Yakınlarda esen rüzgâra benzer bir ses kahkahalarımızı bastırdı.

Kulüp binasının dışında kendi kendini kesen bir domuz kadar rahatsız edici bir lastik gıcırtısı ve ardından ağır bir şeyin kaldırıma düşmesiyle korkunç bir gümbürtü duyuldu.

Bir anda ayağa kalkmıştık.

O, Lion ve ben ellerimiz silahlarımızın üzerinde ön kapıya doğru ilerlerken Z kadınlara, "Burada kalın," diye bağırdı.

Geri kalanımız ön kapıdan arsaya doğru ilerlerken Zeus Priest'e "Dikkat et," diye emretti.

Dışarıda uzun, sıvı gölgeler ve hareket sensörlü spotlardan yayılan parlak sarı ışık lekeleri dışında pek bir şey yoktu.

Ama görebiliyorduk.

Gece sızan motor yağına benzeyen siyah bir havuzun içinde yatan bir ceset.

Daha yaklaşmadan kan olduğunu anlamıştık.

Kim olduğunu ya da yaşayıp yaşamadığını bilmiyorduk.

"Siktir!" Zeus, mağlup adayımız Ransom'ın yanına çömelip nabzını kontrol ederken böğürdü.

Her yerde kan vardı, böğründeki bıçak yarasından fokurduyor, tüm yüzünü kaplıyor ve aldığı yumruklar ve muştaların kesici kenarı nedeniyle şişmiş etindeki çok sayıda sıyrık ve yarıktan sızmaya devam ediyordu.

O kadar kötü durumdaydı ki, çocuğu bu kadar iyi tanımasaydık, kısa siyah saçları, uzun şahin burnu ve pazusunun iç tarafındaki koç dövmesinden onu teşhis edemezdik.

"Sakin ol," diye emretti Bat, Lion'la birlikte iniltiler çıkaran Ransom'ı kaldırmaya başlarken. "Sakin ol kardeşim. Seni yakaladık."

On yedi yaşındaki aday tekrar inledi ve biz onu kulüp binasına taşırken kendinden geçmiş gibiydi. Kızlar bir köşede toplanmıştı ve Priest önlerinde duruyordu, iki silahı kapıya doğrultmuştu, gözlerindeki ölü bakış, zarar verme niyetiyle içeri girmeye çalışırlarsa tüm Entrance nüfusunu öldüreceğini söylüyordu.

Çocuğu dikkatle bilardo masasına taşımamızı izlerken Loulou, "Aman Tanrım, hayır," diye soluk soluğa kaldı.

Lila ve H.R. hemen ayağa fırladılar. Kızım kanepeden bir battaniye kaptı ve Ransom'ı keçenin üzerine yerleştirmeden önce onu sermek için koştu ve Harleigh Rose ilk yardım çantasını almak için barın arkasına eğildi.

"Bunu ben hallederim," dedi mutlak bir otoriteyle beni kenara çekip masanın yanındaki kiti açarken.

"Li, git bana biraz sıcak su ve temiz bez getir, tamam mı?"

Lila başını salladı ve daha H.R. konuşmasını bitirmeden oradan uzaklaştı.

"Ne oluyor lan?" Ransom'ın sırtının altından bir şey çıktığını fark edince mırıldandım. "Hey, onu biraz yuvarlamama yardım et."

Yarasa yanımda belirdi ve birlikte onu ne olduğunu görebileceğim kadar kaldırdık.

Ransom'ın sırtına, düz siyah prospektüs kesiğinden kana bulanmış bir kâğıt çivilenmişti.

Beni tekrar gözetleyin, ben de Düşmüşleri
teker teker öldürmeye başlayayım.
Xx,
Irina

Senaryoyu yüksek sesle okuduktan sonra, her biri öfke ve kederden çılgına dönmüş, şehit adayımızın etrafını saran solgun yüzlere baktım.

Kimse bizimkiyle uğraşıp paçayı kurtaramadı.

Hiç kimse.

Yanımdaki Zeus'tan şiddet yayılıyordu. Kulüp binasının alçak tavanının altında kırk metre boyunda görünüyordu, bir tür efsanevi canavar kadar büyük ve bir o kadar da korkutucuydu.

Onu öfkeyle dolu görmek içimdeki aynı canavarı, kardeşlerine uluyan bir alfa kurdunu uyandırdı. K ı p ı r d a d ı ğ ı n ı hissettim, genişçe esnedi, keskin çeneleri açıldı.

Bunu adamımıza kim yaptıysa onu harekete geçirmeye, avlamaya ve mahvetmeye hazırlanıyorum.

"Bölümü ara," dedi Zeus, sözleri sessiz odada gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. "Kilise otuz dakika içinde başlıyor ve herkes orada olsa iyi olur."

"Güzel, şimdi bana yardım etmeyeceksen geri çekil," diye emretti Harleigh Rose, hünerli elleri Ransom'ın enkaz halindeki vücudunda gezinirken. "Kanamayı hemen durdurmam gerekiyor."

"Onu hastaneye götürebilir miyiz?" Loulou, Ransom'ın elini tutmak için uzanırken solgun görünüyordu, bilinci yerinde olmasa da onu teselli ediyordu.

"Yapmalıyız," diye araya girdi Lion, polis içgüdüsü devreye girmişti. "Düşmüşler'in polislerden herhangi bir zarar görmesine imkan yok çünkü kendi adamlarınızdan biri saldırıya uğradı ve ciddi bir ilgiye ihtiyacı var. Bırak Rosie ve ben onu götürüp yerleştirelim, sen de sabah ziyarete gelen birliklere haber ver."

"Sabah oldu," dedim pencereden parlayan bir ışık gördüğümde ve araştırmaya gittiğimde. "Ve polisler çoktan buradalar."

LILA

ONU HEMEN FARK ETMEDIM.

Sonradan keşke yapsaydım diyeceğim.

Polisler The Fallen yerleşkesinin her yerinde geziniyorlardı, ellerinde bunu yapmalarına izin veren bir arama emri vardı çünkü kulübün son iki hafta içinde kaybolan iki yerel kadını kaçırdığına veya barındırdığına inanmak için makul bir nedenleri vardı.

Talia ve Melissa adında bir kadın.

Talia'nın adını söyler söylemez, teşkilattaki yeni bir polis (çoğu yeniydi çünkü eski muhafızların yarısından fazlası Başçavuş Danner'ın emrindeki yozlaşmış memurlardı) öne çıkarak Tayline'e sorgulanmak üzere götürüldüğünü söyledi.

Subay yaklaşırken Kiklops sakince onun yanında durdu, tüm tavırları durgun, hatta uyuşuktu.

Ancak erkek polis Tay'a uzanır uzanmaz Cy'ın devasa yumruğu küçük adamın çenesine mide bulandırıcı bir darbe indirdi. Polis, yere yığılmadan önce, momentum ve kuvvetin etkisiyle yarım saniye boyunca sallanıp durdu.

Dört polis daha hemen Cy'ın peşine düştü ama dev adamları sıkıştırma çabaları, Gulliver'i iple aşağı çekmeye çalışan Lilliputlular kadar komikti. Tay'ı almalarına izin vermeyeceğini haykırarak onları sırtından attı.

Bir kolumu Tayline'in omzuna dolamak için yaklaştım ve ona sarıldım, böylece "Talia Wet Works Production'da çalışıyor. Uyuşturucu bağımlısı ve sanırım Javier'in satıcılarından biriyle birlikte yaşıyor... Eğer seni zorlarlarsa adresi alabilirim."

Başını salladı, narin yüzü kâğıttan bir kalp gibi solgundu. Cesur, neşeli Tay'ı hiç bu kadar durgun görmemiştim ama neredeyse dehşete düşmüş gibiydi, gözlerinin ardında eski anılar canlanıyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin ettim. "Eminim Bay White sizi istasyona kadar götürür."

"Gerçekten zam istemeli," diye mırıldandı sırf gülümsememi izlemek için.

Kalçamla ona çarptım.

"Cy," diye seslendi adam sonunda bir polis arabasına bindirilirken. "Karakolda görüşürüz, Bay Büyük."

Ona attığı gülümseme tatlı ve samimiydi, bir polisin önünde yüzünün sarp düzlemlerine sıkıştırılmış bir aşk notu

Onu arabaya itti ve vahşi bir hayvan gibi eline saldırdı.

Tay kıkırdadı.

Onu o zaman fark ettim.

İstilacı gruptaki tek kadın.

Yan tarafta, kulüp binasının kenarında yarı gölgede duruyordu. Yüzüne düşen sarı ışık, onun yaşlı, orta yaşlı olduğunu görmeye yetiyordu. İlk başta yeni bir dedektif olabileceğini düşündüm, kalem eteği ve topuklu ayakkabılarıyla tam ona göre görünüyordu, ama sonra geri çekildi ve gölgelerin arasından birinin çıktığını gördüm.

Nova.

Zincir bağlantı çitine çarpana kadar onu geriye doğru takip etti, sonra daha da yaklaştı ve bir eliyle metali kavrayarak onu hapsetti.

Her şeye gücü yeten bir önsezi ürpertisi, otların arasındaki bir yılan gibi omurgamdan aşağı süzüldü.

Tay'dan uzaklaştım, polislerden bilgi almaya çalışan Lion'dan uzaklaştım, kapıda nöbet tutan Zeus'tan uzaklaştım, polisleri korkutmak istercesine onları izledim ve eğer bir şeyleri düşürüp kekelemeleri bir gösterge ise bunu yaptım.

Lion, Bat ve Harleigh Rose, Ransom'la birlikte arkadan sıvışmış, onu rıhtımda demirli tuttukları tekneye taşımışlardı, böylece polis tarafından engellenmeden karanlığa doğru yol alabileceklerdi.

Hepsini unuttum.

Sadece karnımın derinliklerinde, yerin altındaki plakaların kayması gibi bir his vardı ve bu bana Nova'ya ihtiyaç olduğunu söylüyordu.

Ben.

Ben de gittim.

Yaklaştıkça kadının sesini duydum, kültürlü ve pürüzsüz, enjekte edilmiş dudakları kelimeleri oluştururken yavaşça hareket ediyordu. Bu, insanların onun güzel konuşması ve tavırları hakkında ne düşündüğünü önemseyen bir kadının sesiydi. Öncelikleri benden çok farklı olan bir kadının sesiydi.

"Yakışıklı çocuk, telefonlarıma cevap vermeliydin," dedi öne doğru eğilip Nova'nın yüzüne bakarak.

Hemen arkalarında durduğum yerden bir an için öpüşüyorlarmış gibi göründü.

Mide bulantısı on altı tekerlekli bir araç gibi üzerime çöktü ve vücudumun her yüzeyinde acıyı salladı.

Nova'nın aldatabileceği neden hiç aklıma gelmemişti?

Bu hile miydi?

Tanımımız yoktu, kurallarımız yoktu. O motorcu bir adamdı. Bense hippi bir motorcu bebektim. Hayat, her şeyi kutulara ve etiketlere ayırmak için zaman harcamak için çok kısaydı.

Hayat yaşamak içindi ve son zamanlarda ben de hayallerimi yaşıyordum.

Bunu gevezelikle mahvetmek, kendimi asla çıkamayacağım çukurlara sokmak istemedim.

Yani etiket yok.

Ayrıcalık yok. Kural yok.

Birden kendimi çok genç, gülünç derecede deneyimsiz hissettim. Yirmi dört yaşındaydım ama daha önce sadece iki erkekle birlikte olmuştum. Flört ve seksin incelikleri bana yabancı bir dilde, elime almayı hiç düşünmediğim bir kitapta yazılıydı.

Bunun kolay olmasını bekliyordum. Ben onu seviyordum, o da beni kendi tarzında seviyordu. Birbirimize saygı duyuyorduk. Bunun yeterli olması gerekmez miydi?

Öyle olacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Her zaman aç olan insan kalbi için her şey yeterli miydi?

"Seni son gördüğümde, seninle konuşmak şöyle dursun, bir daha yüzünü bile görmek istemediğimi söylemiştim," diye hırladı Nova.

Sesi yırtık bir cırt cırt gibi tenimi parçaladı.

Onu hiç bu kadar öfkeli, bu kadar iğrenç duymamıştım.

Tereddüt ettim, konuşmaya odaklanabilmek için dilimin ucuna gelen ekşiyi yuttum.

"O zamanlar çok gençtin," dedi kadın küçümseyerek, bir kütüphanecinin okumayı reddeden inatçı bir çocuğa gülümsediği gibi gülümseyerek, sanki onu ikna etmesi an meselesiymiş gibi. "O zaman seni her zaman seveceğimi söylemiştim."

"Beni sevmedin," diye bağırdı ama o kabaca yırtılmış sesteki acıyı duyabiliyordum, sanki kalbinden çekip çıkarmış gibi, hala kanıyordu, hala atıyordu.

Kadın dudaklarını büzdü. "Gerçekten Jonathon, çocukça davranıyorsun. Sen bir çocuktun, senin için kocamı terk etmem mümkün değildi."

"Sen benim çocuğuma hamileydin," diye hırladı Nova, çitleri şiddetli bir takırtıyla sallayarak.

Kalbim durdu.

Kadın iç çekti. "Neredeyse canlı bile değildi. Erkenden icabına baktım."

Nova'nın göğsünde bir ses gevşedi, hayvani ve yas dolu bir şeydi, tıpkı yavrusundan ayrılmış bir ayı gibi

Cub.

Aman Tanrım.

Bilgi içimden geçerken gözlerimi kapattım, mecazi bir bıçak gibi göğsüme saplandı.

"Bu sadece senin seçimin değildi." Sesi artık öfkeden arınmıştı, neredeyse içi boştu, kelimeler aralarında yere düşüyordu. "Bana söylemeliydin."

"Ben yaptım. Neden hep buna takılmak zorundasın? Birlikte mutluyduk, değil mi?" diye mırıldandı ve uzanıp onun yanağına dokundu.

Nova sarsıldı, neredeyse geriye doğru tökezliyordu. "O çocuğa layık olabilirdim. Bana bir şans verseydin, bunu sana her gün kanıtlayabilirdim. Ama sen beni soydun." Sesi, karnında yükselen acının baskısıyla çatallaştı.

Kadının güzel yüzünde zehirli bir şeyler dönüyordu. "Acınacak haldesin. Önemli bir şey değildi. Bir kürtaj. İnsanlar her zaman yaptırıyor. Hadi ama tatlım, ikimiz de bir çocuğa verebileceğin hiçbir şeyin olmadığını biliyoruz. Lise terk mi? Görünüşünden başka hiçbir şeyi olmayan bir erkek çocuğu mu? Yapabileceğim tek seçimi yaptım. Korkunç bir ebeveyn olurdun, tatlım. Şimdi bile," diyerek yerleşkedeki polisleri işaret etti, yanıp sönen mavi, kırmızı ve beyaz ışıklardan oluşan kareler disko ışıkları gibi parlıyordu. "Bir suçlu mu? Seanslarımızın doğru yolu bulmana yardımcı olacağını düşünmüştüm ama her zaman zeki olduğundan daha ateşli olduğunu düşünmekte haklıymışım. Artık EPD'ye danışmanlık yaptığıma göre, bunun seni polisle son görüşüm olmayacağından eminim."

Nova uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama geniş omuzları kaskatı kesilmiş, acısının ağırlığıyla tüm dünyanın altında ezilen Atlas gibi aşırı yüklenmişti.

Gölgelerin arasından öne çıktım ve sırtına nazik bir el koydum.

Anında gerildi, ürkmüş bir hayvan gibi boğazından kısık bir hırıltı çıktı. Sonra, belki de beni hissederek, elime karşı gevşedi ve omzunun üzerinden bana baktı.

Yüzü eski acılarla yara bere içindeydi, koyu renk gözleri periliydi, nefesi kendini kontrol altında tutmak için çok çabaladığını gösteren dikkatli bir metronom gibiydi.

"¿Estás bien?" Yumuşak bir sesle sordum, çünkü kaltağın neden bahsettiğimizi bilmesine gerek yoktu.

Sen iyi misin?

"Ni siquiera cerca," diye homurdanarak cevap verdi.

Yakın bile değil.

Onun muhteşem, acı çeken yüzüne bakarken göğsüm kalbimin etrafındaki bir piton gibi daraldı ve Nova'nın bu travmanın ağırlığını ne kadar zamandır tek başına taşıdığını merak ettim.

"Affedersiniz, özel bir konuşma yapıyorduk," diye sözünü küstahça kesti sürtük.

Yavaşça ona döndüm.

Sarı saçları gösterişli bir bukleye sokulmuş, kulaklarında, bileklerinde ve boğazında mücevherler, göğüslerinde biraz fazla derin açılmış ipek bir bluz.

Zihnimin arkasında bir şey kıpırdadı, rüzgâra kapılmış gevşek bir iplik.

Çekiştirdim ve çözüldüğünde nefes nefese kaldım.

Bu kadını tanıyordum.

Onu çocukluk anılarımdan kesitler ve anlık bakışlarla hatırlıyordum.

Okulda çok fazla kavga ettikten ve Ellie'nin ölümünden sonra Nova'yı terapistinin evine bıraktı. Molly onun uykusuzluk, düşüncesizce karar verme ve ayyaşlık konularında yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Yıllarca o kadına gitmişti. Dr.

Meredith Canterbury.

Meredith'in de Nova'nın kalbimde yetiştirdiğine benzer bir bahçe ekiyor olabileceği yüzüme bir tokat gibi çarptı. Sadece onunki şüphe ve kendini kırbaçlamayla dolu, kendinden nefret eden bir bahçeydi.

Nova'ya yıllardır yeterince iyi olmadığını mı söylüyordu?

İçimdeki öfke kabardı, boğazımdan yukarı tükürerek dilimin üzerinde sıcak lavlar yaktı.

Meredith beni içine çekti, gözleri dövmelerimin, kırpılmış köylü bluzumun ve küçük, yırtık şortumun üzerinde kayarken daraldı, benim hakkımda ne düşündüğünü tam olarak biliyordum.

Mürekkebim ve basit bir tişört için bir kol ve bir bacağa mal olmayan bir stil anlayışım olduğu için, her yönden ondan daha değersiz bir çöp olduğumu varsaydı. Kafamda ya da kalbimde ne olduğu ya da ahlaki pusulamın hangi yöne doğru sallandığı umurunda değildi.

Çarpık yargılarıyla zihninde sabitlenmiş, küçümsemesi ve anında umursamazlığıyla duvara yapıştırılmıştım.

"Özür dilerim, içine girdiğim durum bir konuşmaya benzemiyordu," dedim konuşurcasına, dişlerimi göstererek

Daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir sırıtış. "Aslında, bilmesem bunun bir itiraf olduğunu söyleyebilirdim."

Bana dudak büktü, gözleri Nova'ya dokunduğum yere dikilmişti. "Karışmaya hakkınız yok. Bizi rahat bırakın."

"Oh, buna hakkım var," diye mırıldanarak ilerledim.

Yüzümdeki uyarı işaretiyle tereddüt etti, sonra aceleyle geri adım atarak kendini tel örgülere yasladı. Yüzüne gelene kadar hareket etmeyi bırakmadım, Nova'nın az önce yaptığı gibi onu kafesledim. Dudaklarım onunkilerden bir fısıltı kadar uzaktaydı, görebildiğim tek şey açık gözleri oldu. İçlerindeki korku kalbimin vahşi bir neşeyle çarpmasına neden oldu.

Benden korkmasını istedim. Acı

çekmesini istedim.

"Buna hakkım var çünkü ben o adamın ailesiyim. Buna hakkım var çünkü az önce değersiz olmakla suçladığın adam beni büyüttü. Hiçbir şeyim yokken bana bir aile verdi. Görünüşe göre sen de aynı seçeneğe sahip olacak kadar şanslıydın ama bunu mahvettin. Bu senin suçun. Nova'nın değil. Ama burada olman? Evimiz olan bu yere gelip bu saçmalığı onun ayaklarına mı seriyorsun? Buna gerek yok. Senin için umut yok. Ailesi onun için her şey olan bir adamın ailesini elinden almaya karar verdiğinde bunu öldürdün."

Parmaklarımı boğazına doladım, nabzının elimin altında kafesteki bir kuş gibi çırpındığını hissettim ve dudak büktüm. "Onunla konuşacağım ve sana emanet edilmiş bir genç olduğundan beri kafasına bu lanet olası saçmalıkları soktuğunu öğrenirsem

kardeşler seni bulacak. Ve seni bulduğunda, seninle oynamayı bitirdikten sonra, orada olacağım ve çok sevdiğinden emin olduğum bu güzel yüzün ben gittiğimde o kadar da güzel olmadığından emin olacağım. Anladın mı beni?"

"Pisliğin tekisin," diye tükürdü. "Jonathon, şu pisliği üzerimden al."

Geriye doğru çekildim, boynundaki elimden tutarak onu kendime çektim, sonra da çitlere çarptırdım. Nefes nefese kaldı ve boğuldu, elleri boynundaki ellerimi parçalıyordu ama ben güçlüydüm.

Her hafta koştum, yoga yaptım ve kulübün yeni spor salonunda kickbox yapmayı öğrendim. Benden uzun olsa bile bu kaltağa karşı kendimi koruyabilirdim.

"Belli ki beni duymadın," diye homurdandım, öfkem her santimetrekareme yayılmıştı, neredeyse süpersonik, insanüstü bir nefret hissediyordum. "Buradan ayrılacaksın ve Nova'yla bir daha asla iletişime geçmeyeceksin. Ona baktığınızı bile duydum ve bayan, bunu bilmek için kendi yöntemlerim var, Düşmüşleri üzerinize salacağım. İnan bana, birinci sınıf bir kaltağa kendi ilacının tadına bakma şansını vermekten zevk alacaklar. Anladın mı beni?"

Meredith çırpındı ama ben sadece daha sıkı sıktım. "Beni anlıyor musun?" diye sordum.

"Lila," diye mırıldandı Nova arkamdan, sıcaklığını sırtımda hissedebileceğim şekilde yaklaşarak. "Bırak onu gitsin."

Ben yapmadım.

"Çiçek Çocuk," diye yumuşakça ikna etti, bir eliyle saçlarımı omzumdan çekerek oraya şaşırtıcı derecede yumuşak bir öpücük kondurdu. "Benim küçük baş belam. Ondan uzak dur."

Sertçe, nazikçe, beni Meredith'ten uzaklaştırdı ve kolunun altına sıkıştırdı, bu uzuv beni rahatlattığı kadar saldırmamı da engelleyen ağır bir yüktü.

"Onu duydun, Mere," diye kesin bir dille emretti Nova. "Onu tekrar üzerine salmadan önce defol git buradan. Ufak tefek ama inan bana pençeleri var."

Meredith aramıza baktı, bir eli boğazını ovuşturuyordu, gözlerinin ardında şüphe, aşağılanma ve her şeyden öte umut vardı. "Jonathon... Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Sadece seninle konuşmak, uzlaşıp uzlaşamayacağımızı görmek istedim. Tim... Tim ve ben ayrıldık ve--"

O kadar hızlı ileri atıldım ki Nova beni zapt edemedi ve Meredith'in suratına sert bir tokat attım. "Bu adama layık olmayan sensin. Şimdi sana buradan defolup gitmen için son bir şans vereceğim, yoksa seni kovalar ve yumruklarımla sana iyi vakit geçirteceğim."

Bana göz kırptı, nefret dudaklarını yanan bir kâğıt gibi kıvırıyordu ama sonra tekrar Nova'ya baktı ve yüzü yumuşadı, sadece kısa bir süreliğine ama belki de kendi çarpık tarzında ona karşı gerçek hisler beslediğini göstermeye yetecek kadar. "Bu çöp parçasını kontrol etmelisin," demeye cüret etti. Onu.

Ve sonra, artık onun yüzünde değildim.

Nova'nın iri vücudu titreyen bir öfkeyle daha da şişmişti. Konuştuğunda sesi saf dumandı, kanserojen nefretle simsiyahtı. "Kızıma karşı bir kelime daha edersen... Ben kadınlara zarar vermem Mere, ama senin için bir istisna yapabilirim. Şimdi defol git buradan."

Onu dinledi.

Bir daha asla göremeyeceği o muhteşem yüze bakıp dudakları titreyerek geçirdiği kısa bir anın ardından, kendisiyle konuşmaya çalışan bir memuru fırçalayarak polis arabalarından birine doğru yürümeye başladı.

Birdenbire Nova ile aramda çok fazla boşluk oluştu. Yankılanan dönümlerce alan aşılamaz görünüyordu. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık ama kendimi ondan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim, aşkımı atlatmak için mücadele ettiğimiz iki yıl boyunca bile.

Derin bir iç çekti ve parmaklarını tekrar çitin içinden geçirerek başının omuzlarının arasına düşmesine izin verdi.

"Hiçbir şeymiş gibi gösterdi," diye mırıldandı. "Hiçbir şey değildi. Bitirmeye karar verdiğinde neredeyse dört aylık hamileydi. Bitene kadar bana söylemedi. Hamile olduğunu söylemek için mesaj attı, bunun mutlu bir şekilde yerleşmesi için yeterli bir duraklama bıraktı ve sonra bana bittiğini söyledi."

Omurgasındaki bükülmeleri, derisinin altında taşıdığı travmayı çözmek istercesine başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Ertesi gün dışarı çıktım ve ilk dövmemi yaptırdım." Eli çitten ayrılıp pazusunu kavradı, sonra tekrar aşağı indi. "Altında tarih yazan bir kalp atışı."

Dövmeyi biliyordum. Kollarını sıvamış, kolundaki sert şişliğin üzerine gazlı bez ve plastik bant yapıştırmış, ağzında hüzünlü ve memnun bir gülümsemeyle eve gelmişti.

Sadece on dokuz yaşındaydı.

On dokuz yaşında, terapisti tarafından kullanılmış ve istismar edilmiş ve artık bir baba olmayacağı mesajını alması için gereken süre kadar bir baba.

Yanına gitmeden önce sadece bir an tereddüt ettim, sırtının uzun çizgisine doğru bastırdım, kendimi ona uydurdum

ona özel vücut zırhı gibi. Ona öylece sarıldım, kollarımı zayıf beline doladım, yanağımı pürüzsüz kesimine dayadım. Ona öyle sıkı sarıldım ki omurgasındaki kemiklerin gıcırdadığını hissettim ama bırakmadım.

Kalbimde ona karşı beslediğim büyük sevgiyi hissetmesine ihtiyacım vardı. Meredith'in onun içine yerleştirdiği, ruhunun en karanlık derinliklerinde kök saldığı ve geliştiği çok açık olan kelimelerin yanlış olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

"Yaptığı şey yanlıştı," diye mırıldandım. "Nihayetinde bu onun seçimiydi elbette, ama bu onun bunu yüreklilikle ya da zarafetle karşıladığı anlamına gelmiyor. Bebeğini kaybettiğin için çok üzgünüm ama bilmelisin ki bu senin tek çocuk sahibi olma şansın olmayacak. Senin bir çocuğa layık olmadığına dair söyledikleri onun yüküne, çöp kişiliğine dayanıyor, senin çocuğunun kalitesiyle ilgili bir şey değil."

Sessiz ve hareketsizdi, o kadar hareketsizdi ki bir heykele sarıldığımı hissettim.

"Kutunun içinde hiçbir şey olmayan güzel bir paket geçicidir. Bu güzellik değil, bir yalan," dedim usulca, şiddetle. "Sen öyle değilsin Nova. Sen hayatında tanıdığım en yakışıklı adamsın çünkü iç dünyandaki her bir santimin kusursuz. Seni öğrenmek için yıllarımı harcadım. Seni severek. Sen büyüdükçe ve değiştikçe kişiliğinin izini sürdüm, ruhunun yollarını ve kalbinin vadisini gözlerim kapalı bilebileceğim kadar iyi haritalandırdım. Bu yüzden lütfen bana güvenin, size söylediğimde, birçok hediyeniz arasında en önemsiz olanı güzel yüzünüzdür. Yarın yara bere içinde kalabilirsin.

Ertesi gün kör olsaydım, yine de senin tanıdığım en göz kamaştırıcı ruh olduğunu düşünürdüm."

O kadar hızlı döndü ki soluğum kesildi, elleri kalçalarımın altında beni kaldırıp çitlere doğru bastırdı, vücudu vücuduma yapıştı.

Ve sonra beni öptü.

Beni uyarmadan, şüphe duymadan, kimin izleyebileceğini hiç düşünmeden öptü. Kendine engel olamıyormuş ve denemek bile istemiyormuş gibi öptü beni. Sanki o anda onun için tek seçenek bendim. Sanki soluması gereken hava bendim ve benim oksijenim olmadan bir an daha hayatta kalamazdı.

Başımı ona doğru eğerek dilinin daha derine ulaşmasını sağladım ve kendimi sarmaşıklar gibi onun etrafına sararak ihtiyacının bütününe teslim ettim.

Beni öperken inledi, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalbimin göğsümde takla atmasına, yuvarlanmasına ve kendini düzeltmesine neden olan sersemletici bir ihtiyaç sesi.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı sertçe. "Sana ihtiyacım var."

"Beni de götür," diye teklif ettim, dışarıda olduğumuzu, köşede polislerin devriye gezdiğini ve kardeşlerin kiliseye gittiğini umursamadan.

O anda ona bir şeyler vermem gerekiyordu. Göğsünde özlem ve kederin oturup zonkladığı o korkunç deliği kapatmaya ihtiyacım vardı.

İri elleriyle yüzümü tamamen kavradığında nefesi kesilmişti, gözleri yıldızsız bir gece kadar karanlıktı, bana, içime, içimden bana bakıyordu.

"Seni hak etmiyorum," dedi acıyla. "Asla hak edemedim."

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve kalbimden çıkardığım en doğru şeyi, güzel bir dürüstlük buketini söyledim. "Bana şimdiye kadar yaptığın her karanlık şeyi, aklından geçen her korkunç düşünceyi anlatabilirsin ve ben yine de seni severim. Yaptığımız kötülükler bizi doğuştan kötü insanlar yapmaz, Nova. Bizi insan yapar. Önemli olan yaptığımız iyiliklerdir. Peki ya sen? Hayatımdaki iyi olan her şey senin tarafından yerleştirildi. Bunun için seni nasıl sevmem?"

Nefesi yüzümde gezindi, beni üzüntüsüyle ve söylediklerimin doğru olduğuna dair umuduyla vaftiz etti. Ellerini oynatarak başımı yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirerek şehvetten çok yakınlık içeren, acı verici bir öpücük kondurdu.

Bu anın onunla ilgili olmasını, onun yanında olduğumu göstermeyi istiyordum ama az önce ruhumu çırılçıplak ortaya koymuştum ve kalbimin etrafındaki yıkılmaya yüz tutmuş duvarları destekleyecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

"Sen..." Derin bir nefes aldım ve kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "Benim için böyle bir şey hissediyor musun?"

İçinden bir inilti koptu ve alnını benimkine dövme yaptı, gözlerinin kadife siyahı tüm evrenimi kapladı. "Kahretsin, Lila, senin için her şeyi hissediyorum."

Ondan sonra beni öpmedi.

Bunun yerine, sanki ben değerli, kırılgan biriymişim ve o benim kalkanım ve rahatımmış, bana bakıyor ve beni eşit ölçüde koruyormuş gibi vücuduma dikkatle sarıldı. Polis arabaları nihayet dışarı çıkarken ve Harley'in gelgit dalgası

Düşmüş kardeşler kilise için toplandıkça boru sesleri daha yüksek ve daha sık duyulmaya başladı.

Kulüp binasının kapısı kapanana kadar orada durduk ve kilisenin oturumda olduğunu biliyordum.

Nova ancak o zaman derin bir kış uykusundan uyanan bir ayı gibi kıpırdandı. Uyanmak için gerinip inlerken beni bırakmadı, sanki kopmasını istemediği bir parçasıymışım gibi beni eğilmiş bedeninin daha da derinlerine bastırdı.

"Ranzalı odada biraz uyu, olur mu?" diye yorgunca teklif etti, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. "Uyanırsan, bu iş bitene kadar takıl, ben de bizi eve bırakayım."

Bizi eve götür.

Tanrım, ama bu sözler çok güzeldi.

Başımı salladım, uzaklaşırken gözlerinin beni taramasına izin verdim, çenesini yukarı kaldırdı, sonra kulüp binasına geri dönmek için arkasını döndü.

Gözlerimi kapatıp çitlere yaslanırken dudaklarımdan ağır bir iç çekiş döküldü.

"Bekle," dedi Nova, aniden geri çekildi, kollarıyla beni kendine çekti, böylece ağzımı öfkeli bir öpücükle kapatabildi, dilini dişlerimin, dilimin, yanağımın iç kısmının üzerinde gezdirdi, her santimime sahip çıktı.

Ayrıldığımızda gülümsemesi her zamanki çekiciliğiyle daha büyük, samimi ve sıcaktı. Güneş ufku yarıyor, altın sarısı beyaz ışıklarını arsanın üzerine saçıyor, yaldızlar Nova'nın yüzünü kireçliyordu. Düpedüz, filtresiz bir şekilde muhteşemdi. Koyu renk buklelerinin kalın dalgaları parlıyordu.

Bakır ve altın iplikleriyle, gözlerinin yeni günün ışıltısını yakalayıp bana geri yansıtmasına.

"Teşekkür ederim," dedi ve geri geri yürümeye başlarken elimi tuttu. "Benim insanım olduğun için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," dedim neşeyle, parmaklarımız çözülürken ve o köşeyi dönerken göz temasını kaybederken.

Sonra kendi kendime "Hayatımın her günü" diye fısıldadım.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

LILA

SABAHIN ERKEN SAATLERINDE HAVA ÇOKTAN ERIMEYE, ISINMAYA BAŞLAMIŞTI. Güneş, yüksek, karla kaplı dağların sarp zirveleri üzerinden yükselip, Entrance'ın yaşlı ağaçların sık halısı ve denize dik bir şekilde inen uçurum çizgilerinin dar parmakları arasında yuvalandığı vadiye dökülürken bir tavada tereyağı.

Ağaçların arasından koşarken ayaklarım Wolf Creek Provincial Park'ın orman zeminine hâlâ yapışmış olan sütlü sisin içinde çalkalanıyordu. Dram dolu geceden sonra uyuyamamıştım. Tay ve Cyclops, Zeus ve kulübün avukatı Bay White'la birlikte polis merkezindeyken Lion, Harleigh Rose, Bat ve diğer birkaç kardeş de Ransom'la birlikte hastanedeydi. Üç kaburgası kırıktı, birden fazla

çürükler, ciddi bir beyin sarsıntısı ve sağ böbreğini ıskalayan bir bıçak yarası.

Hayat kolay değildi ve bana öyle geliyordu ki bundan sonra gidebileceği tek yol aşağıya inmekti. Ventura'ları alaşağı etmeliydik, Irina'yı bir Düşmüş'ün saçının teline dokunduğu için bitirmeliydik ve belki o zaman barışı tadabilirdik.

Şimdilik, iki haftada bir yaptığım koşu sırasında peşine düştüm. Spor çantam bagajımdaydı ve birkaç saat uyuma numarası yaptıktan sonra gizlice dışarı çıkmıştım.

Kulaklarımda müzik vardı -Bishop Briggs'ten Wild Horses- sabah çiği ve ter tenimde parlıyordu ve burnumda çam, sedir ve misk-tatlı toprağın derin, hoş kokusu vardı.

Burası, doğada koşmak, elimi ağaç kabuklarının üzerinde gezdirmek, uzun otların arasında gezdirmek, benim mutlu olduğum yerdi.

İşte bu yüzden, Nova'yı unutup unutamayacağımı, Jake'e bağlanıp Vancouver'a taşınıp taşınamayacağımı merak ettiğim son iki yılın en karanlık anlarında bile Entrance't an başka bir yerde yaşamak istememiştim.

Benimki vahşi ve meraklı bir ruhtu, bu yüzden seyahat etmeyi severdim ve 1.80 boyumdaki bedenim kadar uzun bir gidilecek yerler listem vardı. Ama burası evimdi.

Koşarken, zihnim solumda uzanan göl kadar berrak, dipteki kalıntılar camdan bakıyormuş gibi büyütülmüştü, burayı ev yapan şeyin sadece doğal güzelliği olmadığını biliyordum.

Elbette insanlardı.

Büyürken, bir insanın bir topluluğa ihtiyacı olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ignacio bize yabancılara, nezakete ve bağlantılara şüpheyle yaklaşmayı öğretmişti.

Her şeyin üstünde kan vardı. Önce kan, son kan, her zaman kan.

Ama Ben olsam öğrenilmiş farklı şekilde içinde ve yıllar beri Hayatımdan kaybolmuştu.

Kan değildi.

İlk, son ve her zaman aileydi.

Kız arkadaşım Harleigh Rose, motorcu bebeklerim ve onların adamlarıydı.

Şapşallığı ve esnek ifadesiyle Hudson, keskin zekası ve seğiren dudaklarıyla Milo ve gergin tavırları ama hızlı, seri kahkahalarıyla Oliver.

Molly ve Diogo, tanıdığım tek gerçek ebeveynler ve Zeus, bir tür mıknatıs gibi ortaya çıkarak, sırf Nova'nın olduğum için beni kendisine ve onunkine çağırdı.

Ve Nova.

Herkesten çok Nova'ydı.

Nova, onu uyuduğum binanın karşısındaki minibüsten adım atarken gördüğümden beri ev duygumu tanımlamıştı.

Gezegenin öbür ucuna taşınmış olabilirdim, onu bir daha asla yüz yüze göremeyebilirdim, sadece zihnimin gözünde enfes fırça darbeleriyle resmedilmiş olabilirdi ve yine de onun her zaman kalbimin yerleştiği ev olacağını biliyordum.

Onunla yatmak, bana dileyecek bir şeye, kendime ait bir şeye ihtiyacım olduğunu söylediği anda kurduğum hayali sağlamlaştırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Eğer Nova bunca yıl çiçekleri koklamayı bırakmadan kalbime bir bahçe ekmişse, o bahçeyle ilgileniyordu.

Şimdi onları suluyor, fidanları daha da zarif, benim için daha da değerli bir şeye dönüştürüyorum.

Artık onun aşkının büyüsünden kurtulabileceğime dair hiçbir umut yoktu.

Onu ayıklamak beni öldürür, bir daha asla kendim olamayacağım şekilde içimi boşaltırdı.

Ormanda ilerlerken ve kendi ağır nefesimin önümde çiçek açmasını izlerken, bunun benim için sorun olmadığını düşündüm.

Nova ile bu rüyanın sadece bir anını yaşamak bile ömür boyu sürecek bir kalp kırıklığına değerdi.

Dün gece partiden sonra onun yanında olmak, ona olan sevgimi, hayatımın geri kalanında yalnız kalacağım anlamına gelse bile onu güvende ve sevilmiş görme arzumu pekiştirdi, kendime bakacak birini aramaktan ona bakmakla meşguldüm.

Ve iyimser biriydim. Belki bir gün, yıllar yıllar sonra, hayatım boyunca arkadaşlarımın ve ailemin erimiş anılarıyla kalbimin kırık porselenini tekrar yapıştırabilirdim.

Bunlarla zengindim ve bununla hayatta kalabilirdim.

Ya da belki de hayatım boyunca beslediğim küçük çılgın umut, bir gün onun da bana aşık olacağını düşünmek için patladı. Bu zaman alabilirdi. Tanrı biliyor ya, partiden ve Meredith sürtüğüyle tanıştıktan sonra bunu daha önce hiç anlamadığım kadar iyi anladım.

Ama zamanım vardı. Bu duygular yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekti, bu yüzden bekleyebilir, sulayabilir, dua edebilir ve bir gün onun bana olan sevgisinin de çiçek açacağını umarak bahçemi yeşertebilirdim.

Kulüp binasına doğru kıvrılmadan önce ormanın en yoğun kısmından koşarak geçerken kalbim hâlâ orantısız bir şekilde atıyordu.

Nabzım kulaklarımda o kadar sert atıyordu ki neredeyse duymuyordum.

Ama yaptım çünkü koşmaya başladığımda her kim berbat durumdaysa.

Arkamda bir araya geldiler.

Eğer dikkat ettiyseniz, orman yalan söylemiyordu.

Kuşlar ağaçların arasından sesleniyor, geyikler çayırdan çayıra koşarken yaprakların üzerinde gıcırdıyor ve bitkiler bile esintide hışırdıyordu.

Şimdi bana yana itilmiş dalların tıkırtısını, ağır ayakların altındaki çalılıkların sert, gevrek ezilmesini sunuyordu.

Biri beni takip ediyordu.

Hayır, beni takip ediyorlardı ama artık gizliliklerini bırakıp peşime düşmüşlerdi.

Anında panik sistemime hücum etti, motorumu daha da hızlandırdı ve şiddetli bir koşuya başladım. Kulaklığım kulaklarımdan koptu, rüzgârın etkisiyle yırtıldı ama buna sevindim çünkü duymaya ihtiyacım vardı.

Yakınımdaydılar, sadece birkaç metre ötemdeydiler, yine de arkama bakmak için başımı çevirdiğimde ağaçların arasından onları göremedim.

Kısa bir süre yavaşlayıp tayt şortumun cebinden telefonumu çıkarıp Nova'yı, Zeus'u, yardıma gelecek birini aramayı düşündüm.

Ama peşimde bir yırtıcıyla ıssız bir yerdeydim. Bana yardım etmek için ne yapacaklardı?

Tek başımaydım.

Bu yüzden koşu yolundan saparak eğrelti otları ve yosun kaplı kaya arazisine girdim ve onu sık çalılıkların arasında kaybedebileceğimi umdum.

Arkamdan sert, acı dolu bir küfür geldi. Bir adam.

Hemen Dane'in benimle bağlantı kurmak için geri dönmüş olabileceğini düşündüm ama aynı hızla bu düşünceden vazgeçtim. O olduğunu belli etmeden beni asla kovalamazdı.

Beni kimin takip etmek isteyebileceği ve beni yakalayarak ne elde etmeyi umacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Öğrenmeye de pek hevesli değildim.

"Kaçarsan başın daha çok belaya girer," diye bağırdı sert ve nefes nefese bir ses, çok yakınımda.

Omzumun üzerinden bakarken dengemi kaybederek hafifçe tökezledim ve sert bir şekilde toprağa düştüm, omzum bir kayanın sert kenarını yırttı.

Bir saniye içinde üzerimdeydi.

Bir elin bileğimi kavradığını hissettim ve tekmeledim ama o beni bırakmadı. Saldırganımı görebilmek için sırtüstü döndüğümde onu görünce şok oldum.

Yıllarca güneşe maruz kaldıktan ve rüzgârda özgürce sürdükten sonra sadece bir motorcunun olabileceği gibi kırlaşmış ve yıpranmış, bana bakan yüz Ellie'nin öldüğü geceden tanıdığım yüzün aynısıydı.

Bizi götürmeye gelen adamdı.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama kollarındaki bacağını kaldıraç olarak kullandım ve diğer bacağımla tekme atarak ayağımın topuğuyla yüzüne vurdum.

Hemen homurdandı ve ağzından burnundan kanlar akarak sendeleyerek geri çekilirken diğer ayağımı bıraktı.

Kontrol etmek için durmadım.

Ayağa fırladım, burkulan bileğimin üzerinde hafifçe zıplayarak havalandım.

Kendimi daha da hızlandırıp ağaçların etrafından dolanırken ve neredeyse pervasızca taşların üzerinden atlarken nefesim ağzımdan fırladı. Tek bir yanlış adımda her şey bitebilirdi.

Ama bu ormanı dövmeli elimin arkası gibi biliyordum. Küçük bir kızken evden uzaklaşmak için Dane'le oynadığım sayısız gün geçirmiştim ve sonra bir kadın olarak patikalarında koştuğum saatler daha da artmıştı. Orman nefes aldığında ben de nefes alıyordum ve onun bu durumdan kurtulmama yardım edeceğine dair küçük, belki de aptalca bir his vardı içimde.

O kadar uzun süre koştum ki bacaklarım pes etme tehlikesi geçirdi ve kulaklarım düzensiz kalp atışlarımla uğuldadı.

Sonunda şelaleye ulaştım.

Havzaya akan suyun gürültüsü, o yırtıcı ayak seslerini duyma umudumu yok etti ama artık buna ihtiyacım yoktu.

Bunun yerine, uçurumun yüzüne bitişik olana kadar havuzun sığ kenarında parmak uçlarımda koştum ve sonra gürleyen su perdesine ulaşana kadar kaydım. Derin bir nefes aldım ve alçalan nehrin kenarından dalarak diğer taraftaki mağaraya ellerim ve dizlerim üzerinde indim.

Oradan görülemezdim, opak, tüküren su tabakaları tarafından gizlenmiştim ama diğer tarafta ne olduğunu da göremiyordum.

Telefonum ölmüştü, su içindeydi ve işlevselliğini geri kazanması için sadece pirinç banyosu yapmam gerekiyordu. Ben de bekledim.

Dişlerim ağzımda takırdayana, omurgam soğuktan ve yorgunluktan sallanana kadar bekledim. Parmaklarım beyazlaşıp buruşana ve nabzım yavaş bir hıza düşene kadar.

Sonunda güzden çıktığımda güneş dramatik bir şekilde yer değiştirmişti, muhtemelen ben sabah ondan önce ayrıldığımda öğleden sonraydı.

Görünürde kimse yoktu.

Küçük ve korkmuş bir parçam mağaranın derinliklerine gömülmek ve bir gün daha orada kalmak istiyordu. Becerikli ve silahı olan bir adama karşı ne silahım ne de bir çarem vardı. Saklanmak daha kolay olurdu.

Ama Nova'nın yerleşkedeki odasına gittiğini ve beni gitmiş, cüzdanımı yatağımın başucundaki komodinin üzerinde, arabamın anahtarlarının yanında bırakılmış olarak gördüğünü hayal ettim.

Zamanında dönmediğimde çıldırırdı. Sonra kulüp çıldırırdı.

Ve Booths.

Kollarımı titreyen gövdemin etrafına sardım ve ormana doğru geri döndüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan kontrolsüzce süzülüyordu ama onları akıtmak iyi hissettiriyordu. Sanki uzun zamandır korkuyordum, aileme ve arkadaşlarıma olabileceklerden, Dane'e olanlardan ve şimdi de kendi yaşadığım dehşetten... Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Sonunda şehrin kuzeyindeki sanayi mahallesine giden yolu bulduğumda batıya döndüm ve The Fallen yerleşkesinin yüksek, zincirli çitlerine varana kadar yanımdaki dikişi tutarak su boyunca yürüdüm.

Çitlerin arasından hareketliliği görebiliyordum; kardeşler motosikletlere binmişlerdi, Zeus kulüp binasının içinde birilerine bir şeyler haykırıyordu, Bat ise Hephaestus Auto'dan elinde bir silahla çıkmıştı.

Kapılar açıktı, bu yüzden yavaşça yola çıktım ve kapının hemen ötesinde durdum.

"Hey," diye seslendim zayıfça, sonra tekrar denedim. "Hey!"

Adamlar hep birlikte hareket etmeyi bırakıp bana baktılar.

"Nova!" Zeus tuğla kulüp binasının açık kapısından içeri doğru bağırdı. "O burada."

Bir saniye sonra Nova kapının pervazındaydı, saçları karmakarışıktı, yüzü gerginlikten gerilmişti.

"Çiçek Çocuk," diye mırıldandı ve bir saniye sonra kapıyı itip motosiklet botları ve ağır deri kesimi ile doğrudan bana doğru koşmaya başladı.

Beni kollarının arasına alıp başımın arkasını kavradığında ve bir koluyla kıçımın altından tuttuğunda nefesim kesildi. Ev gibi kokuyordu, baharatlı duman ve deri. Kokusunu derin nefeslerle göğsüme çektim ve yıkılmamaya odaklandım.

"Ne oldu lan?" diye bağırdı, beni çoktan kulüp binasına taşımıştı.

Loulou bizi kapıda bir battaniyeyle karşıladı ve Nova ikimizi de kapının yanındaki ilk kanepeye oturttuğunda battaniyeyi omuzlarıma doladı. Titrek bir gülümsemeyle ona teşekkür ettim ve tacıma kondurduğu öpücüğü kabul ettim.

Sonra, Nova'nın altımdaki rahatsız plastik sandalyeden daha gergin olduğunu hissederek, toplanan kardeşlere olanları anlattım.

İşim bittiğinde Zeus hemen ayağa kalktı ve homurdandı, "Toplantı, kilise, hemen şimdi. Gönderdiğim kardeşleri geri getirin. Lanet olsun, bu iş şimdi bitecek. O lanet üretim alanına saldırmamız gerekiyorsa, saldıracağız."

Toplu bir homurtu ve onaylama homurtusu vardı. Adamların çoğu emirlere uyup kulüp binasının sol tarafındaki kutsal toplantı odalarına doğru ilerlerken bana tatlı küçük g ü l ü m s e m e l e r attı ama Zeus'un kendisi bana doğru yaklaştı ve devasa gövdesiyle ayaklarımın dibine çömeldi.

Yüzü öylesine öfkeyle doluydu ki, büyük, korkmuş ellerinden biri yüzüme hafifçe dokunmak için uzandığında korkmamak elde değildi.

"Seni yakaladık," dedi bana sessizce. "Bunu şimdi halledeceğiz, tamam mı? Perdeler için o bilgiyi almakla iyi yaptın Li. Ama bundan sonrasını biz halledebiliriz. Bu işe hiç bulaşmamalıydın. Bu pisliği onayladığım için çok pişmanım... King'in ölümüyle kötü bir duruma düştüm ama bu bir mazeret olamaz."

Elimi onunkinin üzerine koyup yanağıma götürdüm ve ona içten bir gülümseme verdim. "Bu en iyi bahane ve muhtemelen bunu yapmama izin vermeni sağlayacak tek bahane. Yine de yapardım Z, ama bunu senden habersiz yapmak zorunda kalmadığım için mutluyum."

Gülümsemesi yumuşaktı, kenarları hüzünle bulanıklaşmıştı. "Cesur bir kızsın Nova."

"Bilmez miyim," diye karşılık verdi odun gibi. "Bir dakika içinde orada buluşalım patron."

Sesinde bir şey vardı, zehirli bir şey, Z de bunu fark etmiş gibiydi, çünkü bana baktı.

Yüksek sesle iç geçirmeden önce uzun bir süre kardeşine omuz attı, kalçamı alkışladı ve kiliseye gitmek üzere ayrıldı.

"Lou, bize bir saniye izin verir misin?" Nova sordu.

Loulou aramızda dolaşırken dudağını ısırdı, bana bakarken yüzünde acıma ifadesi vardı.

Ve biliyordum.

Tıpkı Z ve Lou'nun yaptığı gibi.

Nova sadece çıldırmıyordu. Kırılıyordu, göğsünde barındırdığı benden bir parça koparıyor ve onu bana geri vermeye hazırlanıyordu.

Lou'nun gittiğini fark etmedim ama fark etmem de gerekmedi çünkü Nova gider gitmez konuştu.

"Bu iş şimdi bitiyor," dedi 1-800'lü bir numaranın sonundaki otomatik hoparlör gibi.

O zaman ona bakmak için döndüm, beni sıkıca yanına yerleştirdiğinde kucağında kalmak için mücadele ettim.

"Ne yapar?" Bildiğim halde talep ettim.

"Irina için çalışıyorsun," diye başladı, birkaç derin nefes almak için durdu. "Bu kulüp için kendini riske atıyorsun. Benim yüzümden neredeyse kaçırılıyordun."

"Senin yüzünden değildi," diye sertçe karşılık verdim, onu tokatlamak istiyordum. "Çünkü dünyada bazı çılgın insanlar var ve bunlardan bazıları bu kulübü yıkmak istiyor."

"Benim yüzümden korumak zorunda olduğunuzu sandığınız bu kulübü," her kelimeyi ısırıp küçümseyerek tükürdü, yüzü muhteşem bir kayıtsızlık maskesiydi.

Her zaman arkasına saklanmaya çalıştığı maske.

Ben cevap veremeden, "Etrafta olmasaydım şu anda yaptıklarını yapmaya istekli olacağını mı sanıyorsun?" diye itiraz etti. "Sen

Ben olmasaydım bu insanları tanımayacaktım bile. Bir ailen olmasının iyi olacağını düşünerek seni buraya getiren bendim, sana nasıl bir aile aldığımla ilgilenen değil."

"Bana var olan en iyi aileyi aldın," diye haykırdım, battaniyeyi attım çünkü aniden öfkeden yanıyordum, kumaş etime iğne gibi batıyordu.

"Mute'u öldürdüler, King'i öldürdüler, Z'yi hapse attılar, böylece bebeklerinin ilk aylarını yaşayamadı," dedi kesin bir dille.

"Kulüp bunu satın almak için her şeyi yaptı! Düşmüşler Mute ve Ares'e bana verdikleri gibi bir yuva verdiler. King'i ailesini kurtarmak için kurşunu göze alabilecek bir adam haline getirdiler ve Zeus Lou'yu verdiler. Sence İlk Işık Kilisesi saldırısı olmasaydı yolları kesişir miydi?" Sözlerimin etkisini göstermesini bekledikten sonra kanepeye uzanıp onun kayıtsız yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ignacio hep böyle aptalca laflar ederdi, ama bu, 'no hay mal que por bien no venga', yani iyiliğin gelmediği hiçbir kötü yoktur. Nova, bunun için kulübü ya da kendini suçlayamazsın. Eğer bunu yaparsan, ikinizin de yıllar boyunca bana sayısız güzellik kattığınız gerçeğiyle dengelemelisin. Çirkinlikten çok daha fazlasını. Bunu neden göremiyorsun?"

"Kulüple olan bağlantın yüzünden lanet bir hayvan gibi ezildikten sonra derinde kir ve kan varken benden bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Ignacio yüzünden olabilirdi," diye bağırdım, öfkemden kızgın kumlara saplanmış, üzerime çökmek ve son zamanlardaki mutluluğumun her parçasını paramparça etmek için toplanan acı tsunami dalgasına bakıyordum. "Nova, beni dinle, bunu bize yapma."

Bana bakmadı, gözleri tezgahın üzerindeki bir noktaya sabitlenmiş, çenesi kapalı.

Tekrar kucağına tırmandım ve yakışıklı yüzünü ellerimin arasına aldım, böylece bana bakmak zorunda kalacaktı. Eğer bu ilişkiyi, yani bizi bitirecekse, bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. "Ben Meredith değilim. Sahip olduğun tek şeyin bu olduğunu sanmıyorum. dünyaya sunabileceğin tek şey yakışıklılığın. Sen tanıdığım en nazik, en sevimli, en yanlış anlaşılmış ruhsun ve bu benim lanet kalbimi kırıyor çünkü seni en çok yanlış anlayan kişi sensin."

Alnımı onunkine bastırdım, bir mistisizm, üçüncü gözde bir bağlantı umuyordum, bu onun zihnini söylediklerime, ona vermek için bu kadar çaresiz olduğum hediyeye açacaktı.

"Ne zaman evimi düşünsem aklıma sen geliyorsun," dedim ona, kalbimdeki çiçekleri koparark, ona olan sevgimin güzelliğini ve derinliğini görebilsin diye otları ve kökleri sökerek. "Sen benim Dane'le olan en yakın bağımsın, sen bir Booth ve Düşmüş bir adamsın. Ama bundan daha fazlası var. Temiz çamaşırlar ve tatilden sonra kendi yatağımızda uyumak gibi. Birini sevmek gibi çünkü onu severek doğmuşsun, ebeveynlerin ya da kardeşlerin gibi ama daha fazlası. Sen benim ailemden daha fazlasısın, en iyi arkadaşımdan daha fazlasısın. Sen her gün yapmak istediğim seçimsin, dolu dolu yaşamak ve en zoru sevmek."

Ateşli sözlerim yüzünün her santimetresine acı çizgileri çizdi, dövmelerinden daha canlıydı, o kadar keskindi ki kalbimi kırarken bile onu teselli etmek istedim.

Ağzını açtı ve ağzından çıkacak kelimeleri bildiğim için onları dilinden öptüm ve yuttum

acı zehri içmek zorunda kalmayayım diye.

Geri çekilmeye çalıştığında, itiraz ettiğinde bile durmadım.

Onu her şeyimle öptüm ve kalbi göğüs kafeslerimizin arasından benimkini tekmelediğinde ve kot pantolonunun içinde onun büyüyen çıkıntısını hissettiğimde, kalbimi kırmadan önce son bir şey istedim.

Karanlıkta yanımda götüreceğim son bir anı.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım ağzına. "Lütfen, bana bunu ver. Son bir kez."

"Lila, hayır," diye ısrar etti ama gözlerinde panik vardı ve elleri hâlâ beni sıkıca kavrıyordu. "Yapma."

"Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan," diye neredeyse ağlayacaktım, "bunu bana son bir kez yaparsın."

Kucağına baktı, saçları alnına döküldü, omuzları yuvarlandı.

İstediğim şey adil değildi belki ama savaşmadan bırakamazdım.

Bana tekrar baktığında, kalbi gözlerindeydi ve savaşı kaybetsem bile muharebeyi kazandığımı biliyordum.

Beni bir çiçek gibi kollarının arasına aldı, nazikçe, saygıyla, burnunu saçlarıma dayayarak derin bir nefes aldı ve bizi koridorun sonundaki ranzalı odasına götürüp beni yatırdı.

Acele etmedik, kıyafetlerimizi usulca soyduk, parmaklarımızla vadilerin izini sürdük, açık ağızlar ve ıslak, kırbaç gibi dillerle tepeleri öptük. Bana tapıyordu, elleri vücudumda bir hizmetkârın kölesine baktığı kadar saygılıydı.

Konuşmadık, inlemedik bile.

Hepimiz ağır, tüy gibi nefesler alıyorduk ve kaygan tenimiz tenimize değiyordu.

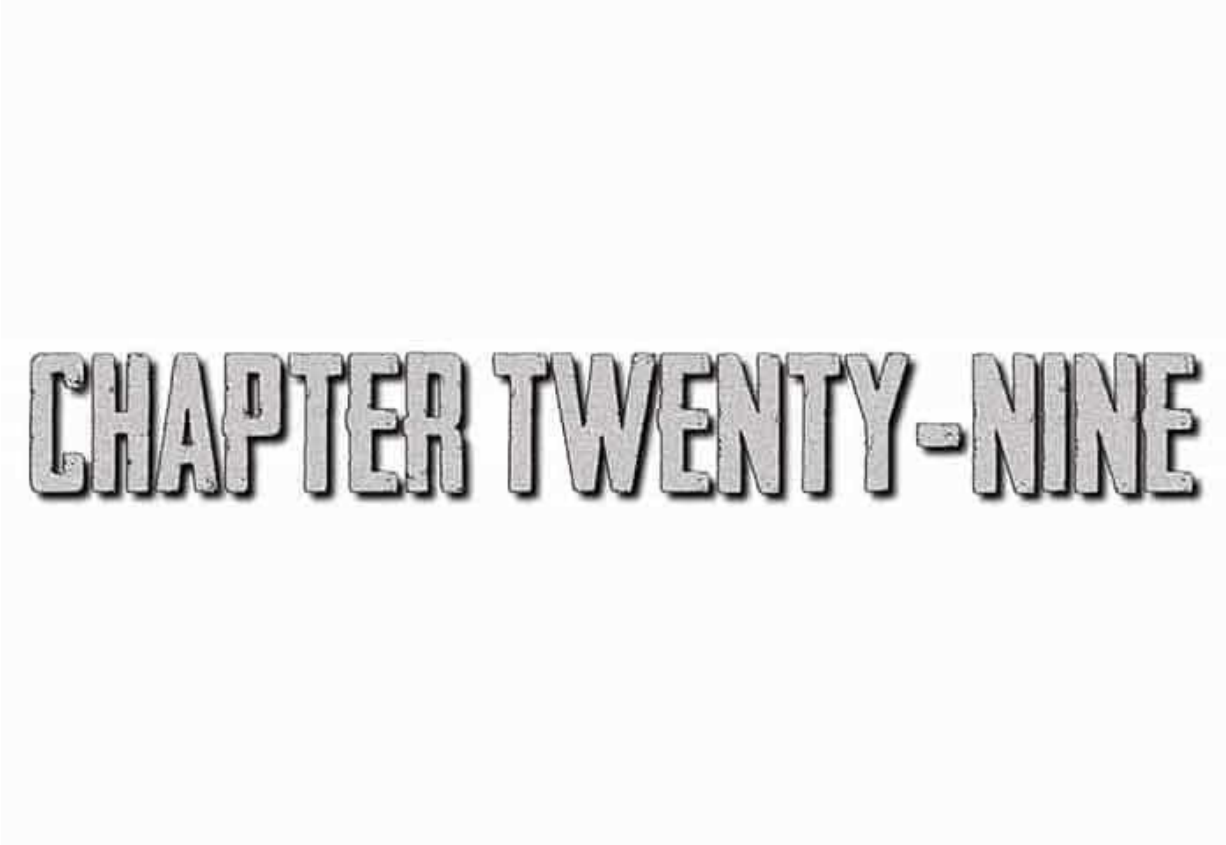
Giriş yerime geldiğinde gözlerini bana, ellerini bana, bacaklarını bana kilitledi ve sonuna kadar itti. Arzunun gözlerinde nasıl oynandığını izledim ve görüntüyü hafızama kazımak için benimkini sıkarak kapattım.

Boşaldığımda, o benimle sevişirken ılık bir su gibi içimi yıkayan bir doruk noktası, ağladım.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını öptü, ağzımın kenarından yaladı ve içime boşalırken ağzımın içine doğru iç çekti.

Onun vücudu ve her ne kadar bunu söylemeyi reddetse de aşkı tarafından harap edilmiş, mahvedilmiş bir halde, gün ve onun tarafından tüketilmiş olarak hemen uykunun kollarına düştüm.

"Umarım rüyanda beni görürsün," diye fısıldadı sesi, beni sımsıkı tutarken, hâlâ içimde ve her yanımda, bırakmaya kıyamıyormuş gibi sımsıkı. "Umarım hiç durmazsın."

NOVA

LILA YATMAK YANINDA BEN, KAYIP IÇIN VE DÜNYA IÇINDE BIR TÜKENMIŞ

Uykuya dalmıştı, göz kapaklarının ardındaki rüyalar korkularının onu uykuya kadar takip ettiğini gösteriyordu. Onun mükemmelliğinin içimde dini bir deneyim gibi dolaştığını hissettim, tıpkı uzun ve zorlu bir hac yolculuğundan sonra bir bağnazın son varış noktasına, huzur ve ibadet yerine bakarken hissedebileceği gibi.

Ve tereddüt ettim.

Tereddüt ettim çünkü onunla olan bu ilişkimi bitirerek hayatımın en iyi kısmını ve kendimin en iyi parçası gibi hissettiğim şeyi isteyerek kesip atıyordum.

Her sabah yatağımda yanımda olmasını, yüzümü tüm o çiçeklere gömdüğümde burnuma gelen çiçek kokusunu istiyordum.

Saç. Ama ona büyük bir haksızlık yaptığım hissinden kurtulamıyordum. Bana zincirlenmiş olmak onu sadece aşağı çekecek, onu asla tam olarak aydınlanamayacağı bir şekilde demirleyecekti.

Beni istiyordu, beni seviyordu ve bana her baktığında bunu gözlerinde görebiliyordum. Ne kadar zamandır böyle baktığını, yaşı ve içinde bulunduğumuz koşullar nedeniyle ne kadar zamandır onu göremediğimi merak ediyordum.

Acı içimi parçaladı.

Çünkü yıllardır onun tenine çiçekler ve kalbine bir bahçe ektiğimi fark ettim ve onun eliyle ekilen aynı bahçenin benim içimde de var olduğunu fark edene kadar bunun onu ne kadar incitmiş olabileceğini hiç bilmiyordum.

Onu sevdim.

Bir erkeğin küçük bir kıza duyduğu sıcak, nazik şefkat değil, bir erkek kardeşin kız kardeşine duyduğu sağlam, karmaşık bir şekilde örülmüş şefkat ipi bile değil.

Onu bir çiçeğin bahçede büyüdüğü tüm karmaşık şekillerde sevdim. Bana canavarca değil de değerli bir şeymişim gibi bakmasını sevdim. Saçlarına çiçek takmasını ve tenine mürekkep sürmesini sevdim çünkü çiçeklerin dilini erkeklerin dilinden daha iyi konuşuyordu ve her zaman çevresindekilerle çok uyumluydu. Yüzünü güneş ışığını arar gibi bana çevirmesini, büyümek ve gelişmek için övgülerimin ve varlığımın sıcaklığına ihtiyaç duymasını seviyordum.

Birinin güneş ışığı, yağmuru, tüm ekosistemi olmak baş döndürücü bir şeydi.

Ama tehlikeliydi de.

Çünkü tek bir yanlış hareketimle, aptalca hatalarımdan biriyle her şeyi yerle bir edebilirdim.

Ve sonsuza dek yok olacaktı.

Bu daha iyiydi, kalbine ektiğim aptalca romantizm otlarını söküp atmak. Diğer şeyler, zamanla, hayatta kalacaktı.

Her zaman bir aile olacaktık ve sonunda arkadaşlığımıza geri dönecektik.

İki yıl bizi mahvetmemişti, kalbini iyileştirmek ve ona daha iyi birini kazanma şansı vermek için birkaç yılın daha ne önemi vardı?

Yatağın kenarına oturdum, giyiniktim, botlarım bağlıydı, ellerim saçlarımdaydı çünkü doğru olduğunu bildiğim halde buna son verdiğim için aptallık ettiğim hissinden kurtulamıyordum.

"Gizlice kaçmak mı?" diye fısıldadı.

Omzumun üzerinden ona baktım, çarşaf kalçasının kıvrımına yapışmıştı, sırtına işlediğim çiçekler koyu teninde ve beyaz örtüde canlıydı. Parmaklarım onları izlemek için kıpırdadı.

"Bu konuda hiçbir şey kolay değil Li," diye itiraf ettim. "Yaparsam sana zarar veriyormuşum, yapmazsam sana zarar veriyormuşum gibi hissediyorum. Ben sadece en iyi seçeneği bulmaya çalışıyorum. Buna inanmayabilirsin ama senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum."

Bana göz kırptı, yıllardır bana bakan o geniş, uzun kirpikli gözler, o güven ve sevgi dolu gözler şimdi kapalıydı, bana karşı korunuyordu.

Kalbim kaburgalarımın kafesine çarparak dışarı çıkmak için mücadele etti.

Ona ulaşmak için.

"Yeterince iyi olmadığını düşündüğünü biliyorum. Farklı olduğun için her zaman kendinden şüphe duyduğunu biliyorum ve büyürken insanlar sana bunun seni kötü yaptığını söyledi. Meredith'in bunu senin için sağlamlaştırdığını biliyorum. Ama bu konuyu şöyle düşünmeni istiyorum." Derin bir nefes aldı ve ben de sözlerine hazırlandım. "Yeterince değerli olmadığını mı söylüyorsun? Bu, Ignacio babam olduğu ve onun kanını taşıdığım için benim de aynı şeyi söylemem gibi bir şey. Her gün onun bana verdiklerinden daha iyi olmayı seçiyorum Nova, her ne kadar o her zaman benim bir parçam olacak olsa da. İsteseydin sen de benim için olduğunu düşündüğün şeyden daha iyi olmayı seçebilirdin."

Birinin adını böyle söylemenin bir yolu vardı. Çiçek çeşitlerinin isimlerini söylerken de aynı şekilde, sanki her bir kelime başlı başına bir romanmış ve tek bir kelimeyle her şeyin özetini aktarmaya çalışıyormuş gibi.

Nova'yı söyleme şeklini ezberlemiştim, sanki şimdiye kadar yazılmış en büyük romanmış gibi. Sanki üzerinde çalıştığı kutsal bir metindi, ellerini sayfaların üzerinde gezdirirdi, ta ki kullanım ve sevgiyle pamuk gibi olana kadar.

Onun için öyle olmak, onun için çabalamak, onu her gün daha çok sevmek istiyordum ama onu bu hayatımda tutmak ne kadar bencilce olurdu?

Lou ve Z hapishane nedeniyle aylarca ayrı kalmış, Cressida ise Kralını kaybetmişti.

Li'yi de ileride benzer bir kadere mahkum etmiş olmaz mıyım?

"Biliyor musun Nova, seni hayatım boyunca sevdim. Seni caddenin karşısında o minibüsten inerken ilk gördüğüm günden beri gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüm." Yumuşak bir kahkaha attı ve ben bir

daha asla

keder ve yas dolu bir kahkaha duydu. "Ama güzel bir çocuğa göre çirkin bir kalbin var."

"Lila," diye başladım ama sesim yanlış çıkıyordu, boğazıma dolanan duygu kobrası beni boğuyor, hayatımı söndürüyordu. "Böyle söyleme. Sen söyleme. Seni güvende görmek, yüzünde tek bir gülümseme görmek için kendi kalbimi sökerdim."

Umutsuzluğu içinde çok güzeldi, Romeo'sundan önceki Juliet gibi romantik bir şekilde trajikti. Elbette, benim Çiçek Çocuğum bile kalp kırıklığını güzel gösterirdi.

"İşte bu kadar. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün beni kolayca gülümsetebilirsin. Tek istediğim senin aşkındı."

"Seni seviyorum," dedim hemen, ama kelimeler yükselmesi gerekirken düz ve ağır düştü, yere düşen bir çocuk oyuncağı gibi içi boş ve ucuz.

"Yeterli değil," dedi hüzünlü bir zafer edasıyla, sanki onun acısını korkunç bir şekilde dindirmişim gibi.

Sanki başından beri onu hayal kırıklığına uğratmamı bekliyormuş gibi.

"Yeterli değil," diye tekrarladı usulca. "Yeterli bile değil deneyin."

Çırılçıplak ve yolumdan geçen bir su perisi kadar görkemli bir şekilde kalkıp banyoya giderken kalbim boğazımda onu izledim. Kapıyı kapatmadan önce bana döndü ve "Umarım geri döndüğümde gitmiş olursun. Ve bilmelisin ki, bu sefer? Seni beklemeyeceğim."

CHAPTER THIRTY

LILA

"HOLA, MI HERMOSA."

Telefonu kulağıma götürürken göz kırptım, Booth'lardaki kulübeme dönmek için gerekli eşyalarımı topladığım Nova'nın dairesinin dışındaki arabamda oturuyordum.

Axe-Man çoktan evdeydi, her şey yoluna girene ve kardeşler Irina'ya ulaşmak için bir plan yapana kadar o gün için benim motorcum olarak görevlendirilmişti. O zamana kadar kulüp kilit altındaydı ve Nova ile aynı anda yerleşkede bulunmayı reddettiğim için Axe-Man benim gölgemdi.

Telefonum bilinmeyen bir numarayla çalmıştı ve cevap vermeden önce düşünmemiştim. Telefonuma hiç rehber kaydı yapmadığım için sürekli bu tür aramalar alıyordum.

Irina'nın aramasını beklemiyordum.

Ransom'ı etrafta dolanırken bulduktan sonra olmaz.

Kulübün geri kalanı gibi ben de Nova'yla ve dolayısıyla kulüple olan bağlarımdan dolayı benim bir hain olduğumu tahmin ettiğini düşünmüştüm.

Wet Works'e geri dönmeyi ya da Irina'yı bir daha görmeyi planlamıyordum.

"Nefes alışını duyabiliyorum güzel kız," diye mırıldandı İrina hoparlörden. "Korktuğunu biliyorum, değil mi? Korkuyorsun çünkü kim olduğumu biliyorsun, ne olduğumu biliyorsun ve casuslara müsamaha göstermediğimi biliyorsun. Seni öldürteceğimi mi sanıyorsun, güzelim?"

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, anahtarlarımı arabaya yerleştirmek için çabaladım ve motoru çalıştırdım.

"Seni öldürmeyeceğim," diye tatlı tatlı söz verdi. "Kendimi tutabilirim. Kapının önünde canlı bıraktığım seksi küçük çocuğu gördün mü? Onu ben öldürmedim. Ve seni de öldürmeyeceğim, Lila Davalos. Sen çok değerlisin, görüyorsun. Merak etme, senin için daha büyük planlarım var."

Kahkahasının sesi arabamı doldururken telefonu kapattım ve arabadan inmek için acil durum frenini serbest bıraktım.

Telefonum yine çaldı.

Görmezden gelecektim ama sonra bir şey numarayı kontrol etmemi sağladı.

Bir öncekinden farklıydı.

Tereddütle cevap verdim, konuşmadım, sadece çağrıyı kabul ettim.

"Lila?" Dane'in sesi telefonda patladı. "Lila, neredesin?"

"Dane," diye nefes aldım, içim rahatlamıştı. Bir parçam onu Wet Works'te görmenin sadece bir rüya olduğunu düşünmüştü. "Aman Tanrım, aradığına çok sevindim."

"Neredesin?" diye tısladı kaba, alçak bir fısıltıyla, hattan parazit sesleri gelirken. "Güvenli bir yerde misin?"

"Arabamdayım," dedim kaşlarımı çatarak. "Booth'lara gidiyorum."

"Yapma," diye emretti, panik sözlerini karbonlaştırarak köpürüp patlamalarına neden oldu. "Jonathon'a git, bir polis karakoluna git, güvenli bir yere git."

"Neden?"

"Irina senin için geliyor. Sen onun listesindesin."

"Manifesto mu?" diye sordum, tüm bedenim soğumaya başlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çalıştığım insanlara sattığı kadınlar listesinde sen de varsın," diye tersledi. "Takas bu gece gerçekleşecek, yani seni zaten almadıysa, geliyor."

Kalbim katıksız bir panik duvarına çarptı ve sonra dik bir şekilde koşmaya başladı.

Kulaklarımdaki kan uğultusu arasında, sürücü tarafındaki camıma yumuşak bir yumruk sesi geldi.

Arabamın kapısı yırtılarak açıldığında irkildim, boğazımdan bir çığlık koptu ve arabamdan sürüklenerek çıkarıldım.

Irina'nın sağ kolu Arturo tarafından. Debelendim, çırpındım ve tekmeler savurdum, başımı çevirip bileğini vahşice ısırdım, kanın sıcak, bakır tınısı ağzıma doldu.

Telefonum yere düştü, Dane'in sesi hoparlörden tiz bir feryat olarak çıkarken Arturo arkasını döndü ve dirseğini enseme indirdi.

Bir saniye sonra her şey karardı.

CHAPTER THIRTY-ONE

NOVA

TELEFONLAR ÇALMAYA BAŞLADIĞINDA KILISENIN ORTASINDAYDIK. Odanın dışında onlar için tuttuğumuz kovada havaya uçuyor.

Kimse onlara cevap vermek için harekete geçmedi.

Irina'nın Wet Works Production'ın arkasındaki dağların eteklerinde bulunan evine nasıl baskın yapacağımızı konuşuyorduk, böylece onu Javier'e karşı fidye için tutabilir ya da hak ettiği gibi onu bitirebilirdik.

Ancak ön kapı büyük bir gürültü ve alkış sesiyle açıldığında hep birlikte ayağa fırladık,

Hepimizin beline takılı silahlara uzanıyorduk.

Bir saniye sonra şapelin kapısı pat diye açıldı ve çerçevenin içinde kocaman bir adam durdu, yüzü dehşetle açılmıştı, nefes nefese kalırken göğsü ağırlaşıyordu.

"Lysander Garrison," diye homurdandı Zeus karanlık bir sesle, silahını adamın göğsüne doğrultmuş ilerliyordu bile. "Evimde ne halt ediyorsun?"

"Onları aldılar," diye homurdandı Lysander, Zeus'u tamamen görmezden gelerek, gözleri adamları ararken çılgına dönmüş, sonra da bana dikilmişti. "Kızları aldılar. Honey'i, Talia'yı... hepsini aldılar. Lila'yı bile."

O konuşurken içimdeki her şey taşa dönüştü, önsezi içimde hızlı kuru çimento gibi aktı ve sonra Çiçek Çocuğumun adını söylediğinde, bana bir çekiç darbesi kadar sert vurdu ve tam ortadan çatladım.

Zeus silahını bıraktı, telefonunu çıkardı ve bir numara çevirerek, "Bana gerçekleri anlat. Bunu nereden biliyorsun? Onları nereye götürdüler?"

Sander çatlamış dudaklarını yaladı ve derin bir nefes aldı. "Honey'i almaya gittim, gitmişti. Wet Works'e gittim, temel güvenlik ve sette aşırı dozdan ölmüş bir kız dışında boştu. Elimde pek bir şey yok, genelde Javier'in adamlarıyla çalışırım ama Irina'nın operasyonuna göz kulak olmam için beni ona ödünç verdi. Son zamanlarda işleri berbat etmeyeceği konusunda ona güvenmiyordu."

Zeus telefonunu açmadan önce "Lanet olsun," diye küfretti. "Lion, evet, ciddi bir durumla karşı karşıyayız. Ventura'lı orospu çocukları Honey ve Lila'yı kaçırdı."

"Javier Ventura için mi çalışıyorsun?" Yumuşakça sordum, çok yumuşakça çünkü ciğerlerim nefes alamıyordu ve

fazla havası kalmadı.

Zihnim öfkeli bir dehşetle kısa devre yapmıştı. Sadece içgüdüydüm, içimdeki canavar zincirlerinden kurtulmuş ve baskındı, tamamen sezgilerimle hareket ediyordum.

"O orospu çocuğu için mi çalışıyorsun?" Tekrar sordum. Bunu görünce aniden yerimden sıçrayıp iri yarı adamı boğazından yakaladım ve onu şapelin duvarına öyle bir vurdum ki, paneller adamın şekline göre eğildi.

Lysander onu idare etmeme izin verdi, asık suratının kenarlarını aşındıran panik dışında gözleri neredeyse ölüydü. "Yaklaşık bir yıldır onun için çalışıyorum."

Lion, Z'nin cep telefonunun hoparlöründen, "Benimle çalışıyor," dedi. "Aylardır Ventura'larla birlikte gizli görevde."

"Ve sen bunu bize söylemeyi düşünmedin mi?" Zeus hırladı.

"Hayır," dedi Lion kararlılıkla. "Sen ve Sander'ın çok fazla geçmişi var. Ona güvenmiyorsun, bunu anlıyorum ama ben güveniyorum. Şimdi aşağı geliyorum, ben oraya varana kadar onu öldürme ve bir eylem planı hazırlayalım."

Zeus telefonu kapattı ama ben Lysander'ı bırakmadım. Bunun yerine, sıkışmış bir boğa gibi nefes aldım ve yüzüne vurmamaya çalıştım. "Bunun o l a b i l e c e ğ i n i biliyordun," diye suçladım tıslayarak. Kalbimin etrafındaki yılan sarmalı daha da daralırken nefes aldım. "Tıpkı kız kardeşini koruman gerekirken korumadığın gibi, o kadınları da korumadın."

"Şimdi ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?" diye karşılık verdi sessizce, kararlı bir şekilde. "Neden o ş e r e f s i z için çalıştığımı sanıyorsun? Çünkü bir patrondan emir almayı seviyorum.

Psikopat mı? Bunu yaptığım onca yanlıştan sonra işleri yoluna koymak için yapıyorum."

"Irina Ventura'yı nerede bulabileceğimi söyleyerek başlayabilirsin," diye teklif ettim iğrenç bir gülümsemeyle, nefes borusuna sertçe bastırarak.

"Oraya gitmek istemezsin, dostum. Kadın bir engerek kadar acımasızdır. Gözüne kestirdiği her Düşmüş adamı öldürecektir."

"Ben değil," diye karanlık bir şekilde söz verdim, zihnim yarışıyor, nabzım o kadar sert atıyordu ki neredeyse boğazımda boğuluyordum. "Her kötü adamın bir zayıf noktası vardır ve Irina'nınki de amcığıdır."

Garaj yolunun sonunda Harley'imin motorunu durdurdum, memleketinden fırlamış gibi görünen pişmiş toprak çatılı devasa, bal rengi sarı konağı seyre daldım. Ben

Kaskımı çıkardığımda, evin iki yanındaki adamların silahlarını bana doğrulttuklarını ve ikinci kattaki adamın tüfeğini açık pencereden kafama doğrulttuğunu fark ettim.

Bisikletimden inip zili çalmak için ön kapıya doğru ilerlerken rahattım, domuz kıçı kadar çirkin suratlı devasa bir orospu çocuğu kapıyı açtığında hiç etkilenmemiş gibi davrandım.

"Irina'yı arıyorum," dedim ukala bir sırıtışla, sanki kaltağı beklemek için dünya kadar zamanım varmış gibi kapının pervazına yaslanarak. "İçeride mi?"

"Guapo."

Irina, göğüslerinden ayaklarına kadar tek fermuarlı, daracık, beyaz bir elbiseyle mermer merdivenlerden inerken adamın omzunun üstünden baktım.

Boğazımdaki safra kabardı ve dilimin arkasını kapladı, ama kaskımı kapıcının göğsüne sokarken ve onu geçip Irina'yı yavaşça kontrol ederken hınzırca sırıtmak için onu iterken geri yuttum.

"Muhteşem görünüyorsun, Irina," dedim ona son adımını atıp uzattığım eli kabul ederken. Onu daha yakına çektim, yüzünü dikkatle izledim çünkü hayatımın en tehlikeli oyununu oynuyordum ve elde edebileceğim her ipucuna ihtiyacım vardı.

"Artık güzelliğimle ilgilenmediğini sanıyordum?" diye sordu hafifçe, bir yılanın çekik gözleriyle beni incelerken. "Senin iyi bir çocuk olduğunu, değerli kulübüne karşı olan kötü kalpli cadıyla uğraşmadığını sanıyordum."

"Ben her zaman kötü bir çocuk olmuşumdur," dedim göz kırparak, tek parmağımı boynunda gezdirdikten sonra bir elimle yavaşça boynunu sararken.

Lila'nın bunu ne kadar sevdiğini, elimi onun güzel boynuna doladığımı, dövmelerimin onun takabileceği en güzel kolye olduğunu bildiğim için bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Ama Irina benimle birlikte olmanın tehlikesini neredeyse yakışıklılığımı sevdiğinden daha çok seviyordu.

Ben de bunu ona verdim ve tahrikten ağırlaşmış göz kapaklarının inişini izledim.

"Vay, vay," diye mırıldandı, kalçalarını benimkilere yaslayarak. "Adamlarımdan güzel bir dayak yedikten sonra senin genç oğlanlardan birini eve gönderdiğim düşünülürse, bu şüpheli bir zamanlama guapo, ama ben kimim ki baştan çıkarmaya direneyim?"

"Roberto," diye seslendi kapıdaki deve. "Senyor Booth'ta silah olup olmadığını kontrol et."

Adam üzerimi sertçe aramak için öne çıkarken, bu çaba bana pahalıya mal olsa da, yanaklarımın arasına çivilenmiş rahat bir gülümsemeyi korudum. İşi bittiğinde başıyla onayladı ve Irina sevinçle alkışladı.

"Oh, gerçekten oynamak için buradasın," diye bağırdı. "Ve yıllar boyunca sana yapmayı düşündüğüm o kadar çok şey var ki yakışıklı. Yani. Çok. Şeyler."

Ona doğru ilerleyip boynunu öpmek için eğildiğimde, "Yolu göster," diye teklif ettim.

Muzlu şeker ve pahalı, iğrenç bir parfüm kokuyordu. Koku burnumu tıkadı ve tasarım ayakkabılarına kusmak istememe neden oldu.

Onun yerine, parmaklarını benimkilerle birleştirmesine ve beni merdivenlerden yukarı, muhtemelen yatak odasına götürmesine izin verdim.

Roberto bizi takip etti, adımları merdivenlerde ağırlaşmıştı.

Kapının dışında kaldı, ceketinin altında bir silahın şişkinliği vardı, kollarını kavuşturdu ve o beni odaya götürürken patronu için nöbet tuttu.

Bu işleri zorlaştırır.

Ama iri yarı ve yavaştı. Ben iri bir adamdım ama hareket edebiliyordum ve bu çabukluğu vurgulamak için antrenman yaptım.

Uzun süre engel olmayacaktı.

Irina kapıyı kilitledi ve üstüme çıkmadan önce beni kabaca yatağa itti, ince, beyaz tişörtümün üzerinden gövdemi okşamak için öne doğru eğilirken kalçalarımı yatağa bastırdı.

"Çok yakışıklı," diye mırıldandı, ellerinin vücudumdaki görüntüsünden etkilenmişti. "Oynayacağımız yolları düşününce şimdiden çok ıslandım."

Ellerimi kalın saçlarına gömdüm ve vücudumda aşağı doğru ilerlerken alçak, pis şeyler fısıldadım, onu yanlış bir güvenlik hissine soktum.

Güzelliğim her zaman utancımın kaynağı olmuştu, sanki güzel bir çocuk olmak yakışıklı yüzümden başka verecek bir şeyim olmadığı anlamına geliyordu.

Bu düşüncelerin özgüvenimi zedelemesine, kendime verdiğim değerin dengesini bozmasına izin verdim, böylece en iyisi yerine en kötüsüne inandım.

Gülümsememin mükemmelliği ve sanatımın etleri üzerindeki zarafetinden başka bir ruha sunacak hiçbir şeyim olmadığına inanıyordum.

Yüzümün de diğerleri gibi bir araç olabileceğini görememek ne kadar aptalcaydı. Ağırlığın kullandığı bir araç

Aklım, sadakatimin gücü ve kalbimdeki pervasız cesaretle sevdiğim ve bir parçası olmak için yeterince iyi olmadığıma içten içe inandığım ailemi korudum.

Beni küçümseyen bir kadın tarafından yanlışlıkla baştan çıkarılırken, yıllarca kendi kendimi kırbaçlamak için kullandığım kırbacı, kadınları köle olarak satacak kadar güzelliğe ahlaktan daha fazla değer veren bir kadına çevirecek olmamın ironik olduğunu düşündüm küçük bir gülümsemeyle.

Dudakları bel kemerimin üst kısmı boyunca acı bir öpücük çizgisi izledi ve yeterince sakinleştiğine karar verdim.

Bu yüzden öne doğru atıldım, onu vücudumdan yukarı çektim ve komodine yakın olabilmek için onu yatağa, yastıkların üzerine doğru çevirdim.

Çünkü orada bir vazo vardı, pembe ve çok çirkin ama porselen.

Benim silahım.

"Tüm güzelliğimi hissetmek ister misin?" Kalçalarımı yavaşça onunkilere bastırırken homurdandım, kalçalarını orada tutarak kalçalarını sabitleyebildim.

"Si," diye nefes aldı, elleri çıplak gövdemin üzerinde hareket ediyor, bacakları kalçalarımın üzerinde kıvrılıyordu, böylece bana karşı dönebiliyordu.

Midem asitle doldu, ama Lila'nın karanlık, rutubetli ve yalnız bir yerde, sonsuza dek kaybolabileceğini düşünerek aklını kaçıracak kadar korkmuş olduğu düşüncesini aklıma getirdim.

Ve öfke tiksintiyi yakıp geçti, geriye sadece kararlılık kaldı.

"Sana güzelliğimin her santimini göstereceğim," diye Irina'ya söz verdim, lambaya dikkatlice uzanırken onun arayan dudaklarını bir öpücükle kaptım.

Onu kavradığım anda içime karanlık, korkunç bir neşe doldu ve canavara kafasını verdim.

Ağzım onunkinde bir hapishane, vücudum bir çapa, lambayı kaldırdım, fişten kurtardım ve arzusunun ötesinde herhangi bir şeyin farkına varmadan önce, başımı başka yöne kaydırdım ve ağır porselen lambayı yüzüne indirdim.

Burnu basınç altında çatlarken çığlığı havayı yırttı ve burun deliklerinden kan fokurdadı, açık ağzından taştı ve sesi boğdu.

Elimi tekrar boğazına doladım ve tüm vücudu sarsılsın diye onu acımasızca yatak başlığına doğru ittim.

"Beni dikkatle dinle İrina," diye bağırdım, parmaklarım onu tutarken kasılıyordu, öfke beni geri dönemeyeceğim bir yere sürüklemekle tehdit ediyordu. "Satmayı planladığın o kızları adamlarının nereye götürdüğünü bana söyleyeceksin. Önümüzdeki otuz saniye içinde bana söyleyeceksin, yoksa bu güzel küçük lambanın bir parçasını boğazını kesmek için kullanacağım. Anladın mı beni?"

Burnundan nefes almaya çalışırken gargara yaptı, hemen cevap vermediğinde daha sıkı sıktığımda nefesi kesildi.

Kapı çalındı, Roberto her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyordu.

Onu görmezden geldim ve son bir kez tehdit etmek için Irina'nın soluk soluğa kalan yüzüne yaklaştım. "Şimdi on sekiz saniyen var, sürtük, konuşmaya başlamanı öneririm."

Roberto kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle. Yine onu görmezden geldim. Onunla uğraşmak için yeterince zamanım vardı.

Irina ile işim bittiğinde.

"Sen ölü bir adamsın," diye ıslak bir şekilde yemin etti ve yüzüme tükürdü, böylece kanlı salvia çenemden aşağı aktı.

"Benden almaya çalıştığın kadını bulamazsam ben zaten ölü bir adamım," diye hırladım. "Şimdi bana duymak istediklerimi söyle, yoksa kendi yatağında ölürsün."

Birkaç saniye sonra, boru sesleri rüzgâr gibi yol boyunca kükredi ve ardından havaya silah sesleri karıştı. Alt katın kapısı kırılarak açıldığında büyük bir gürültü duyuldu, ardından İspanyolca bağırışlar ve daha fazla silah sesi geldi, sonra da motosiklet botlarının merdivenleri tırmanma sesi duyuldu.

Yarasa ve Zeus kapıda belirdiğinde hem Irina hem de Roberto ile işim bitmişti.

Zeus, göğsüne isabet eden bir kurşunla yerde yatan Roberto'ya baktı, gözleri onu görmüyordu, sonra bana baktı.

"İhtiyacımız olanı aldın mı?" diye sordu hafifçe, yatağın ucunda oturup kan lekeli tişörtümü tekrar giyerken Irina'nın arkamdaki yatakta baygın bir şekilde, yüksek iplik numaralı çarşaflarının şeritleriyle yatak başlığına bağlanmış olduğunu gördü.

Yüzünde, alnının bir yanından diğer yanağının ucuna kadar uzanan kalın bir kesik vardı.

Onu öldürmek istemiştim.

Onu bir kez değil, iki kez, üç kez, Tarturus'taki en kötüleri ebedi cezayla cezalandıran zalim bir tanrı gibi tekrar tekrar katledin.

Sadece Lila'nın düşüncesi, ona layık olmaya çalışma düşüncesi beni karanlık sınırdan uzak tuttu.

Yani kaltağı ben öldürmedim ve kulübün de onu öldürmesine izin vermedim.

Onun yerine, güzel yüzünü öyle bir oydum ki, Rahip gurur duyardı ve en çok değer verdiği şeyi aldım.

Lanet olası güzelliği.

Sonra polisleri aradım çünkü Irina için rutubetli bir hapishane hücresinde görünmeden ve tek başına çürümekten daha kötü bir kader olmadığını biliyordum.

"Evet, patron," diye homurdandım ayağa kalkıp Irina'nın yere attığı kesiğimi toplarken. "İhtiyacımız olanı aldım. Vancouver limanındalar."

Titreyen telefonumu çıkarmak için durdum ve aynı bilinmeyen numaradan on üç cevapsız arama olduğunu fark ettim.

Kapıyı açıp kardeşleri evden çıkarken takip ettim, cesetlerin üzerinden kolaylıkla geçtim ve "Ne oldu?" diye sordum.

On yıldır görmediğim bir adamın hayaleti hoparlörden geldi, sesi kulağımda bir kurşun gibiydi.

"Jon, Lila'yı yakalamak için bir planım var."

CHAPTER THIRTY-TWO

LILA

YILANLARLA DOLU BIR HENDEĞIN IÇINDEYDIM. İÇINDE KIVRANIYORLARDI Soğuk, santim derinliğinde çamur ve uyuşmuş tenime bastırarak buz gibi karanlıkta bulabildikleri her türlü ısıyı aradılar. Çığlık atmayı uzun zaman önce bırakmıştım ve şimdi sadece nefesimin yumuşak tıslaması ve ara sıra sıçrayan su sesi sessizliği bölüyordu.

Güçlü sakinleştiriciler hâlâ kanımı bulandırıyordu ve birlikte damarlarımda ağır ağır çalkalanarak düşüncelerimi bulandırıyorlardı. Çoğunlukla, gözlerimi açtığımda, sol elim yarıya kadar acı suya batmıştı, yılanlar tehditkârdı, vücutları arada sırada gümüş renginde parlıyordu

Odanın sol tarafındaki bir çatlaktan içeri ışık sızıyordu. Ama giderek, cesetlerin insan olduğunu fark ettim, kadınlardı, çıplaktılar ve büyük bir geminin bağırsağında erik gibi haşlanıyorlardı.

Düşüncelerim boş bir kâsede dönen bir bilye gibi sonuçsuzca yuvarlanıyordu.

Zaman garip bir şekilde geçti, yine de bir parçam orada en fazla bir ya da iki günden fazla kalmış olamayacağımı biliyordu. Emici dudakların hışırtısı, içinde yattığım sümüksü suyu içme fikrini uyandırdı ve birkaç kez dudaklarımı büzdüm, nefesimi tuttum ve birazını ağzıma, doğrudan gırtlağıma çektim. Kan gibi metalik bir tat ve dilimin üzerinde kalın bir tabaka bıraktı ki bu pek de şaşırtıcı değildi. Yanımdaki kadınlardan birinin karnında uzun, ince bir kesik vardı ve ara sıra ince kırmızı akıntılar halinde ağlıyordu.

Cehennemi hiç bu şekilde hayal etmemiştim, balçığa batmış çıplak, kokuşmuş, kanayan kadınlardan oluşan bir çukur olacağını düşünmemiştim, ama şimdi bu benim gerçeğim olduğuna göre, daha kötü bir şey hayal edemezdim. Kaçımızın hâlâ hayatta olduğundan emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, ben bile emin değildim.

Saatler geçtikçe zihnim ne olduğunu anlayacak kadar berraklaştı.

Irina beni götürmüştü.

Ve şimdi, cinsel köleliğe satmayı planladığı düzinelerce başka kadınla birlikte bir tür gemi ya da konteynerdeydim.

Yaşadığım dehşet beni binlerce kesik gibi vururken gözlerimi sıkıca kapattım. Orada çamurun içinde yatıp ağlamak, farklı bir son dilemek, şöyle düşünmek çok kolay olurdu

Sevdiğim kimseye veda edemediğim için üzülüyorum.

Nova'ya söylediğim son şey, onun çirkin bir kalbi olan güzel bir çocuk olduğuydu.

Boğazımdan bir hıçkırık patladı ve çoğunlukla sessiz olan alanı noktaladı.

Acı içinde nefes almaya, ellerimi arkadan bağlayan ve ayaklarımı birbirine kenetleyen bağlara karşı kıpırdanmaya çalıştım ama paniğimi gerçekten düşünecek kadar köreltmek sonsuza kadar sürdü.

Aklıma ilk gelen tatlım oldu.

İrina kızları Islak İşler'den aldıysa, Garro ailesinin yabancılaşmış üvey kız kardeşinin de orada olması mantıklıydı.

"Tatlım," diye mırıldandım, bu kelime boğazıma bıçak gibi saplanmıştı. "Tatlım mı?"

Küçük bir sızlanma oldu ve sonra, "Lila?"

Aman Tanrım.

"Tatlım, iyi misin? Yaralandın mı?" Seslendim.

"Hayır... ama sanırım yanımda yatan kız öldü," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Ona bir şey verdiler, bir ilaç ve zaten kafası o kadar iyiydi ki... Yanımda aşırı doz aldığını hissettim. Kokusunu alabiliyorum."

"Kahretsin," diye nefes aldım, ölmekte olan bir kadının yanında, onun pisliğine batmış halde yatmayı hayal edemiyordum. "Tamam, tamam. Burada kaç kişi olduğumuzu biliyor muyuz?"

Yüksek sesle bir koklama sesi duyuldu ve ardından yumuşak bir ses "Sanırım yirmi?" dedi.

Sesini tanıdım. "Talia?"

"Evet," diye cevap verdi biraz hıçkırarak. "Bana yanlış doz vermiş olmalılar çünkü beni nasıl aldıklarını hatırlıyorum. Irina bir grup seks sahnesi için setteki ıslak odada yaklaşık altı kişiydik. Çekim yerine biri odaya bir şey attı ve bayılmamıza neden oldu, sonra da bazı adamlar bizi almaya geldi."

Islak oda. Duş sahneleri ve su sporları için kullandık. Irina'ya orada bir film çekerken hiç yardım etmek zorunda kalmamıştım ve buna minnettar olmuştum.

Bunu kullanması midemi bulandırdı ve bunu kaç kez yaptığını merak ettim.

"Geri kalanlar biz geldiğimizde zaten buradaydı," diye devam etti Talia. "Onlar, onlar bir süredir buradalar sanırım."

Eğer koku bir şey ifade ediyorsa, haklıydı.

"Lila?" Honey seslendi, sesi on altı yaşından bile gençti, o kadar savunmasızdı ki onun için ağlamak istedim. "Bundan kurtulacak mıyız?"

Derin, kokuşmuş bir nefes aldım ve göğsümde her zaman bulabildiğim umuda ulaşmaya çalıştım. Nova'nın geleceğine, deri giysili şövalyeleriyle birlikte kromdan tahtına oturacağına ve bana ulaşmak için yoluna çıkan her bir engeli yok edeceğine dair umut.

Beni kurtarmak için.

Tüm hayatım boyunca yaptığı gibi.

Ama o pisliğin içinde yatarken, Nova'nın ilişkimizi bitirme kararının çekiç gibi darbesinin umutta yarattığı çatlakları hissederken, bulunabileceğimize inanamıyordum.

"Bilmiyorum," dedim usulca. "Umalım da birileri bizi bulsun, ama bulamazlarsa ne yapacağımıza dair bir plan düşünmeliyiz. kendimiz."

"İşe yaramaz," diye araya girdi başka bir ses. "İstatistikleri daha önce okumuştum, bir kez kaçırıldığımızda bulunma ihtimalimiz yüzde bir gibi bir şey."

"İmkânsız ihtimalleri her zaman sevmişimdir," diye yarım ağız şaka yaptım, çünkü bir umutsuzluk çukuruna saplanmıştık ve daha fazlasına ihtiyacımız yoktu.

Ve böylece, nemli karanlıkta hiçbir umut olmamasına rağmen, bir düzine kız ve ben kaçışımızın hayalini kurduk.

Belirsiz bir süre sonra, gözlerim kapalıyken ve tüm bedenler tamamen hareketsizken, yumuşak bir hava sesinin ardından odada ışık parladı. Parıltı, kapalı kapaklarının arkasından bile gözlerimi acıtıyordu ama nerede olduğumu anlama fırsatından vazgeçmeye niyetim yoktu.

Bir kapağı açtım, kapının pervazında karanlık bir siluet ve dışarıdan içeriye bakan başka bir siluet buldum.

"Burası bok gibi kokuyor." Adamın sesi sertti ve sudan sırılsıklam olmuş kulaklarımda yankılanıyordu ama sesini duymak için can atıyordum.

Eğer kaçmak istiyorsak, önce birinin buraya gelmesi gerekiyordu.

"Yakala onu, pislik." Diğeri kapı aralığından homurdandı. "Onları bekletmemizden nefret ediyor."

İlk adam kapının pervazından aşağı bir adım atarken suya sıçradı, elindeki el feneriyle kadınların yüzlerini kontrol edebilmek için hızla benim köşeme doğru ilerledi. Her zaman aynı yerde değildim, bir şekilde kadınlar ve dalgalı vücutları beni kapının yanından odanın en uzak köşesine taşıyacak kadar hareket etmişti. Beni kapının yanından odanın en uzak köşesine

Önce kapıyı açtı ama mesafem adamı caydıracak gibi görünmüyordu. Önüne çıkan uzuvlara ve organlara basarken nefes alışları ve hıçkırıkları duymazdan geldi ve bana ulaştığında, beni ayağa kaldırırken kollarımı yuvalarımdan çıkardı. Çenesine bir kafa attım, bana öyle sert bir ters vuruş yaptı ki görüşümde yıldızlar patladı. Bedenimi sallanırken yakaladı, sonra kemiksiz kütlemi omzunun üzerinden fırlattı ve küçük çığlığıma güldü.

Koridordaki sert ışık kornealarıma saplandı ve kısık bir iniltiyle gözlerimi kapattım. Başım beni taşıyan adamın sırtına yaslandı ve beni sarsarak bilincimi kaybetmeme neden oldu.

"Ah, Greg," diye seslendi Javier'in sesi, kendimizi içinde bulduğumuz odanın bir yerinden. "Gracias. Onu sandalyeye oturtun lütfen."

Beni derin bir deri koltuğa bıraktı, ağrıyan kemiklerimi öyle bir itti ki bağırdım. Kendimi toparladığımda, gözlerim bir gemi kaptanının ofisine benzeyen bir yerde bir komutan gibi oturan Javier'e takıldı, haritalar arkasındaki duvara yapıştırılmıştı, önündeki masanın üzerine yığılmış aletler vardı. Beni izliyordu, gözleri bir vücut tarayıcısı gibi tenimdeki her bir kusuru işaretliyordu, buna rağmen yüzü değişmiyordu.

Javier bir sonraki konuşmasında sesi beni ürperten bir şekilde yumuşak ve tatlıydı. "Greg, bu kadına sen mi vurdun?"

Ben başımı koltuğun arkalığına yaslayıp onu izlerken Greg yanımda ayaklarının üzerinde kaydı. Uzun boylu ve sırık gibiydi, sanki vücuduna tam olarak oturmamış gibiydi.

Hayal kırıklıklarında acımasız olan insanlar için bir ömür boyu çalışmış olmanın verdiği gerginlikle.

"Evet patron," diye itiraf etti elini sıkarak. "Onu yakalamaya çalıştığımda yaramazlık yaptı."

"Ah," dedi Javier sanki açıklamayla barışıkmış gibi bilgece başını sallayarak.

Bir an denizcilik malzemeleriyle dolu bir masanın arkasında otururken, bir an sonra ayağa kalkmış, elindeki silahı Greg'e doğrultmuştu.

Boşalan bir silahın keskin sesi kulak zarlarımı patlattı.

Bir an sonra Greg, ağzı dehşet içinde açık, bir taş çuvalı gibi ayaklarımın dibine düştü. Alnındaki delikten kırmızı bir kan şeridi akarak altındaki zemine doğru kıvrıldı.

Şok içinde Javier'e göz kırptım.

Bana nazikçe gülümsedi, neredeyse babacan bir şefkatle, sıcak tabancayı masaya bıraktı ve ön tarafa yaslanıp bana bakmak için yuvarladı.

"Sana vurduğu için üzgünüm," dedi usulca. "Ben de burada olduğun için üzgünüm."

Sistemimde kalan ilaçlar ve bu kadar uzun süre aç ve susuz kalmanın etkisi beynimi durumun ezici doğasıyla başa çıkacak güçten yoksun bırakmıştı. Ağlamak, cenin pozisyonunda kıvrılmak ve Nova'nın gelip beni kurtarmasını beklemek istedim.

Sadece nerede olduğumu ya da ne kadar süredir orada olduğumu bilmiyordum.

Ve bunun için fazla umut olmadığını biliyordum. Bunu atlatmak bana bağlıydı.

Ben de sandalyemde daha dik oturdum ve ona hitap ettim. "Eğer gerçekten üzgün olsaydın, burada olmazdım."

İspanyolca cevap verirken gülümsemesi neredeyse gururluydu. "Evet, evet, çok doğru. Bu yüzden gitmene izin vermeyi planlıyorum."

Ona bakakaldım, bu da onun kendinden memnun bir kıkırdama çıkarmasına neden oldu.

Gücünden zevk alan dramatik bir adamdı. Bunu seviyordu.

"Neden gitmeme izin verdin?" Kapı çalınırken talep ettim.

"İçeri gel," diye seslendi Javier.

"Patron, polislerin karınızı evdeki odasında bağlanmış ve dövülmüş halde bulduklarını bilmenizi istedim. Birinin onu getirmesini ister misin?" Ses tanıdıktı, tüylerim diken diken oldu.

Javier bir anda neşeli, şakacı bir amcadan zalim bir uyuşturucu baronuna dönüştü. Dişlerini emişini ve boynunu kırışını izledim, sanki birine saldırma dürtüsü kanında vardı ve yenilmesi zordu.

"Evet," diye kabul etti kendini kontrol ettikten sonra. "Onu buraya getirin."

"Çoktan yola çıktı, teknenin buraya varması on dakika sürer."

"Ah, Piston," diye seslendi Javier kapı kapanmadan önce. "Buraya gel. Ellie'nin kızını görmeyeli uzun zaman oldu, değil mi?"

Dondum kaldım, kalp atışlarım durdu, nefesim boğazımda düğümlendi.

Ayaklar halının üzerinden geçerken yumuşak bir gümbürtü duyuldu ve sonra adam önümdeydi, sakallarının arasından gülümsüyordu.

Motorcuydu.

Altı yaşındayken Ellie'yle beni kaçırmaya çalışan, günler önce beni ormanda kovalayan kişi.

Dürtülerimi dizginleyemeden sandalyeme geri çekilip ondan uzaklaştım.

Javier gülerek deri giysili motorcunun sırtını dostça sıvazladı. "Teşekkürler Piston, şimdilik bu kadar yeter."

Piston başını salladı, bana tekrar bakarken tereddüt etti, sonra kapıdan çıktı.

"Ne oluyor lan?" Javier orada öylece durup bana gülümserken nefes aldım.

Ellerini birbirine vurdu. "Evet, mükemmel bir soru. Görüyorsun ya abejita, bir zamanlar anneni çok iyi tanırdım. Hatta o kadar iyi ki, babana daha fazla dayanamayacağına karar verdiğinde, onu bana getirmesi için Piston'u gönderdim."

Aman Tanrım.

Sözleri zihnimi derinden delip geçerken, hiç hoşlanmadığım anıları yaralarken ve bir şekilde onları daha da kötüleştirirken nefes alamıyordum.

Masadan kalkıp önümde çömelirken yavaşça, "Görüyorsun ya," dedi ve rahatça çömelebilmek için pantolonunun paçalarını kıvırdı. "Bir zamanlar anneni olağanüstü çekici bulurdum, Lila. O küçük lokantada bana krep servis ettiği zamanı hâlâ hatırlıyorum." Gözleri bu anıya odaklanırken odağını kaybetti. "Senin gibi bir gülümsemesi vardı ve gülümsemesini bana yönelttiği anda onu elde etmek için yanıp tutuştum. Ben kendimi inkar edecek bir adam değilim," dedi kendini küçümseyen bir sırıtışla, avuçlarını teslim olmuş gibi açarak.

"Ben de onu aldım. Ve sekiz harika yıl boyunca Entrance'a her geldiğimde ona sahip oldum, ta ki canavar baban onu öldürene kadar."

Gözleri karardı ve eli o kadar hızlı yüzüme geldi ki bana vuracağını düşünerek irkildim.

O yapmadı.

Onun yerine yanağımı pürüzsüz eliyle kavradı ve nostaljik bir şekilde bana baktı. "Ona kara güzelim derdim... Biliyor musun tatlı Lila, senin adın da tam olarak bu anlama geliyor?"

Mide bulantısı içime doldu. Javier'den uzaklaştım ve isyankâr midemin üzerinde kıvrılarak sandalyenin kenarına kustum. Karnımda kalan az miktardaki besini dışarı atarken başım dönüyordu ve kendimi düzelttiğimde dilimin arkasında hâlâ ekşi bir tat vardı.

Ben kusarken Javier hafif bir tiksintiyle "Hmm," diye mırıldandı. "Merak etme, onu temizleteceğim."

Odanın dışından kadınsı ve öfkeli bir çığlık duyuldu ve ardından Piston kapıyı iterek açtı, kanlar içindeki, parçalanmış İrina'yı odaya öyle bir itti ki İrina tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Saçlarının arasından Javier'e baktı, gözleri çılgına dönmüştü, yarılmış yüzü kelebek bandajlarla kapatılmıştı ve hâlâ kan sızıyordu. "Javier, o hijo de puta beni yaraladı!"

Javier sakince, "Bunu görebiliyorum," dedi.

Ben de yapabilirdim. Güzelliğinin yırtık bir yarayla çaprazlamasına ortadan ikiye ayrıldığını görmek göğsümde karanlık ve neşeli bir şeyin alevlenmesine neden oldu.

Bulunduğum yerden Javier'in masaya yaslanışını, parmaklarının silahın etrafında kıvrılışını görebiliyordum.

daha önce taburcu edildi.

"O adamların her birini öldürmeliyiz," diye bağırdı ve ellerini saçlarında gezdirerek düzeltmeye çalıştı. "Meksika'da bir plastik cerrahtan randevu alacağım ve siz kulübü temizlerken ben de orada iyileşeceğim. Bu korkunç ülkede bir dakika daha geçirmek istemiyorum."

"Hayır," diye yumuşak bir sesle kabul etti. "Irina? Bir misafirimiz olduğunu görmedin mi? Sanırım onu siz davet ettiniz."

Irina uzun bir süre durakladıktan sonra yavaşça dönüp bana baktı, yarısı kocaman sandalyeye gizlenmişti. Yüzü o kadar derin bir şekilde ağarmıştı ki bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Javier," diye başladı, ayağa kalkmak için çabalıyordu.

"Yerde kal!" diye bağırdı, karısının üzerine yürümek için ilerlerken yumuşak görünümü çatırdıyordu. "Ne yaptığını bildiğin halde masum rolü yapma. Lila'yı bana karşı kullanmak için kiraladın İrina ve beni manipüle etmeye çalıştığında nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Ben, ben yapmadım, ben sadece--" sözleri, boğazını tutmak ve yarısını havaya kaldırmak için uzandığında bir gurgle ile kesildi.

"Sen yaptın," diye hırladı. "Sen zavallısın. Ellie ve kızını bana karşı kullanmaya çalıştığını bilmeyeceğimi mi sanıyorsun? Bana acı verirsen, bunun sana güç getireceğini mi sanıyorsun?"

Onu bıraktı ve yüzüne tükürmeden önce yere yığılmasını izledi.

Sonra hafifçe, sadece iki adım geri çekildi ve beline koyduğu silahı karısına doğrultabilmek için çıkardı.

"Karım," diye mırıldandı. "Bu sana sadece ölüm getirecek." Ve sonra tetiği çekti.

Irina'nın kafası patladığında çığlık attım, sesi patlamış bir karpuz gibiydi, kan parçaları her yere uçuşuyordu.

İşte bu yüzden, elimle ağzımı kapatırken Javier'in geri çekildiğini fark ettim.

Elbisesine kan bulaşmaması için.

"Sus, sus," diye beni yatıştırdı, silahı yere bıraktı ve ben irkilip tekrar öğürdüğümde bile saçlarımı okşamak için ilerledi. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

"Benden ne istiyorsun?" Tekrar tıkanmadan önce talep ettim. "Ben senin için neyim?"

O zaman beni inceledi, kasvetli ve uzun süre beni düşündü, çok ileri gittiğimden ve o silahı benim üzerimde de kullanacağından endişelendim.

"Daha önce de çocuklarımı kaybettim," diye yavaşça açıkladı. "Arabasındaki savunmasız kişilerin sömürülmesini ya da öldürülmesini izlemek güçlü bir adamın felaketidir. Ben... bir zamanlar sevdiğim kadının kızının başına bunun gelmesini istemezdim."

"Yani gerçekten gitmeme izin verecek misin?" Cüret ettim.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve botlar güvertenin üzerinde tepinirken ve bağırışlar patlak verirken alarma geçti.

"Batan benim gemim değildi," diye açıkladı gizemli bir şekilde. "Ben sadece karımın pisliğini temizliyorum. İçimden bir ses artık gitmesi gerekenin sen değil de ben olduğumu söylüyor. Ama, mi abejita," elini tekrar saçlarımda gezdirmek için durakladı. "Yakında tekrar görüşeceğiz."

Pişman bir gülümsemeyle geri çekilip Greg'in vurduğu yanağıma ters bir yumruk attığında hiç şaşırmadım.

Bayıldığımda biraz rahatlamıştım.

"LILA."

Rüya görüyordum.

O rüyada Dane, Booth'ların yanındaki çiçek çayırında yanımda oturuyordu. Kucak dolusu çiçek topluyordu, o kadar uzundu ki yüzünü zar zor görebiliyordum.

"Lila," diye seslendi, her ne kadar yanında olsam da, onunla birlikte çimlerde oturmaktan ve hiç ayrılmamaktan mutlu olsam da. "Lila!"

Gözlerim açıldı, ışık kornealarıma öyle şiddetli saldırdı ki tekrar öğürdüm, midemde çalkalanan asitten kurtulmak için beni tutan birinin koluna doğru eğildim.

İri, sert bir el işim bitene kadar saçımı tuttu ve sonra kendimi düzeltmeme yardım etti.

"Bu onlardan biri mi?" Kalın aksanlı bir ses sordu.

Vancouver'daki iç limanın hemen dışında devasa bir yük gemisinin güvertesindeydik. Alacakaranlıktı, gölgeler güvertedeki nakliye konteynerlerinin ayrıntılarını gizleyecek kadar uzundu. Ama dört silahlı muhafızla birlikte duran uzun boylu, kalın adamı ve onların önünde kümelenmiş kirli, nemli kadın grubunu seçebilecek kadar görebiliyordum.

"Öyle," dedi beni tutan kişi soruya cevap olarak.

Dane'e bakmak için kollarında sarsıldım, gözleri soluktu ve sessiz ışıkta parlıyordu. Beni ayağa kaldırırken biraz sıktı.

Yetkili olduğu her halinden belli olan diğer adam beni kontrol etmek için ilerlerken, "Ah, bu onun videosundan hatırladığım kişi," dedi. "Kendim için saklayabileceğim bir tane."

Adamlar karanlık bir şekilde kıkırdadı. Ama hepsi buydu.

İşim bitmişti.

Bunalmış ile İğrenme ve Nefret, yorgun ve umutsuzdum, beni durduğum yerde öldürseler bile umurumda değildi.

Nesneleştirilmekten bıkmıştım.

Ben bu adamın, Javier'in, Ellie'nin ya da Ignacio'nun malı değildim.

Ben kendimdim.

Ben de dilimde ne kadar tükürük varsa topladım ve ayaklarının dibine fırlattım.

Yanında Ben, Dane iç çekti a bölünmüş ikinci önce o pislik seks taciri benim bildiğim dilde bir şeyler bağırdı.

tanımadı ve gözlerimin arasında bir silah kaldırdı.

"Hayır," dedi Dane, silahını adamın şakağına dayamak için bir adım öne çıkarak. "O benim kız kardeşim."

Adam ona öyle bir şaşkınlıkla baktı ki, başka bir durumda olsa komik olurdu. "Şeytan, beni öldüremeyeceksin."

Bir silah ateşlendi ama bu Dane'in silahı değildi ve adam ayaklarımın dibinde yere düştü.

Başımı kaldırdığımda Nova, Zeus, Bat ve Axe-Man'in silahlarını çekmiş bir şekilde güvertede koştuklarını ve geminin kenarına bir merdiven attıklarını gördüm.

Kıyamet kopmadan önce kıç tarafındaki Nova ile göz göze gelmek için sadece bir anım vardı.

Kurşunlar uçuşmaya başlayınca eğildim, çığlık atıp ağlayan ve sığınacak bir yer arayan kızlara doğru ilerledim.

Honey'nin çilek sarısı saçlarını görünce, "Hadi," diye bağırdım.

Devasa nakliye konteynırlarından birinin arkasına saklandım ve kızları da yanımda sürükleyerek ellerine uzandım. Honey oradaydı ve kendini bana doğru fırlattı, ağlıyor ve bana öyle sıkı sarılıyordu ki canı yanıyordu.

Başımı kaldırdığımda Nova, Zeus, Bat ve Axe-Man'in silahlarını çekmiş, geminin kenarına atılmış bir merdivenden güverteye doğru koştuklarını gördüm.

Kıç tarafındaki Nova ile göz göze gelmek için sadece bir anım vardı ve sonra kıyamet koptu.

Kurşunlar uçuşmaya başlayınca eğildim, çığlık atıp ağlayan ve sığınacak bir yer arayan kızlara doğru ilerledim.

Honey'nin çilek sarısı saçlarını görünce, "Hadi," diye bağırdım.

Devasa nakliye konteynırlarından birinin arkasına saklandım ve kızları da yanımda sürükleyerek ellerine uzandım. Honey oradaydı ve kendini bana doğru fırlattı, ağlıyor ve bana öyle sıkı sarılıyordu ki canı yanıyordu.

"Bu çok boktan" diye bağırdı kulağıma.

Sırtını sıvazladım, sonra onu yanımda toplanmış kadınların arasına geri götürdüm. "Sorun yok, Düşmüşler burada."

Honey'nin kara gözleri parladı ve ağzı düzleşti. Onu daha önce hiç bu kadar ayık görmediğimi fark ettim ama ayaklarının dibindeki yere tükürüp "Siktiğimin düşmüş adamları" dediğinde yine de şaşırdım.

Güçlü eller beni kızlardan uzaklaştırdığında ve bir kol boğazıma dolandığında kaşlarım hızla soluğuma dönüştü.

Bir an sonra şakağıma soğuk bir şey bastırdı.

"Ben buradan gidiyorum," diye tısladı biri kulağıma. "Ve bilet sensin, değil mi güzel şey?"

Bat'ın bana öğrettiği şekilde geri çekilmeye çalıştım, kafamı saldırganın burnuna doğru ittim ama beni yana kaydırdı ve ıskaladım. Sorun değildi, çünkü Bat bana bu durumda ne yapmam gerektiğini de öğretmişti. Manevrasının bana verdiği boşluğu kullanarak ön kolumu yukarı kaldırdım ve dirseğimi aşağı doğru açarak adamın kasıklarına güzel bir darbe indirdim.

Arkamda yere yığıldı.

Çok hızlı döndüm, panikle nefesim dudaklarımda patladı, başım adrenalin ve yorgunluktan döndü.

Tökezlediğimde biri beni yakaladı.

Baharat ve deri kokuyordu.

Nova beni bedenine sımsıkı, çaresizce, rahatlattığı kadar acı da veren bir sarılmayla sardığında anında gözyaşlarına boğuldum ve sonra beni itiraz edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde itti.

"Yakaladım seni, Li kız," diye sert bir fısıltıyla yatıştırdı Zeus beni yakalayıp sımsıkı sarılırken.

Neredeyse anında onun devasa kollarının korumasına yerleştim, ama daha çok gözlerim Nova'ya takılı kaldığı için.

Kalan seks tacirine doğru eğildi, kurşun geçirmez yeleğine soktuğu eliyle onu kaldırdı ve ardından sağ elmacık kemiğine kemik kıran bir yumruk indirdi. Gümüş yüzükleri yanakta üç uzun kesik açmış, kan Nova'nın yüzüne çarparak havada dalgalanmıştı.

Umurunda değildi.

Aksine, bu onu daha da cesaretlendirdi.

Nova'nın adamı sistematik ve acımasız bir şekilde kanlı bir posa haline getirmesini trans halinde izledim. Düşmüşler arkamdaki travma geçirmiş kızlarla usulca konuşurken, Nova adamın kalçalarına oturarak onu yük gemisinin zeminine sabitledi ve çıplak elleriyle bir adamı öldürdü.

Sadece beni tehdit ettiğin için.

İşini bitirdiğinde ayağa kalktı ve yüzünü bize döndü. Yumruklarından, saçlarından ve vahşi, vahşice yakışıklı yüzünden kan damlıyordu.

Gözlerindeki öfke göğsümde bir delik açtı ve bu delik öne doğru adım attığı anda dağlandı, elleri dua edercesine açıktı, yüzü tatlı, acı veren bir rahatlamayla çökmüştü.

"Lila," diye mırıldandı ve sonra kollarındaydım.

Kan, şiddet, bu adamın gözümün önünde bir başkasını öldürmüş olması umurumda değildi.

Kan dökme ve şiddet Düşmüşler'in bir parçasıydı, Nova bunun bir parçasıydı ve o? O benim bir parçamdı. Yapmış olmayı dilediğim şeyi yaptığı için onu yargılayamazdım.

Çünkü ben de onları öldürürdüm. Hepsini.

Irina, Javier, Piston ve mürettebatın geri kalanı, kadın eti satmaya kararlı teknedeki diğer erkekler.

Ölüp gittikleri için mutluydum.

Fallen'ın bunu yapmasından gurur duyuyordum. Ve Dane.

Dane'in adını fısıldayacak kadar uzun bir süre Nova'nın şiddetli sarılışından uzaklaştım.

"Evet," diye kısık sesle cevap verdi, başını eğip alnını benimkine dayadı. "O yaşıyor, Li. Lanet olası güzel pislik yaşıyor."

Bacaklarım titrerken başımı salladım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Ağlamak için nem harcayamayacak kadar susuz kalmıştım ama duracak gibi de görünmüyordum.

"Mi hermana," diye seslendi Dane arkamdan usulca, sanki ismiyle şeytan gibi çağrılmış gibi.

Nova beni bırakmadı ama kardeşimle yüzleşebilmem için beni kollarının arasında çevirdi.

Bunu yapar yapmaz, Dane ter ve kan içinde bana doğru koştu, gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı ve bana sarıldı.

İkimize de sarıldı.

Küçüklüğümden beri sevdiğim iki adamın arasına yığılırken hıçkırıklarımın şiddetiyle gözlerim kapandı

ve tüm ağırlığımı taşımalarına izin verdim. Sadece daha da yakınlaştılar, Dane'in elleri saçlarımda, boynumda, gözleri neye benzediklerini unutmadan önce toprakların haritasını çıkaran bir haritacı gibi yüzümü tarıyordu.

Ben aynısını yapmadım.

Dane'in neye benzediği, nasıl koktuğu, farklı ya da aynı olması umurumda değildi.

Tek önemsediğim, yıllar sonra kollarımda olması ve benim onu sevdiğim gibi onun da beni sevmesiydi. Tek yapmam gereken yanağımı göğsünün üstündeki sert kaslara bastırmak, elimi boynuna götürmek ve kalp atışlarının sesini dinlemekti.

Etrafımızdaki kadınlar, Düşmüşler onları merdivenden indirip aşağıda kendilerini güvenliğe almak için bekleyen teknelere bindirirken rahatlayarak ağlıyorlardı.

Ama uzun süre orada durdum, bir yaprak gibi titriyordum ama beni her zaman demirlemiş ve güvende tutmuş olan iki bedenin arasında sıkışıp kalmıştım.

O an her şeye değdi. Korkuya,

travmaya, kalp ağrısına.

O kızları kurtardığım, ailemi koruduğum ve nihayet Dane'i tekrar hayatıma soktuğum için.

LILA

İKI HAFTA BOYUNCA BOOTH'LARDAN AYRILMADIM.

Çoğunlukla beni gözlerinin önünden ayırmak istemedikleri için. Diogo Molly ve benimle evde kalmak için işten izin bile aldı. Ellie'nin maduralarını nasıl yapacağıma dair dersler karşılığında bana caldo verde ve pastéis de feijão gibi en sevdiğim vejetaryen Portekiz yemeklerini yapmayı öğretti. Milo ve Oliver garajlarındaki derme çatma ağırlık odasında benimle birlikte çalışmak için ısrar ettiler, böylece biri benimle tekrar uğraşmaya kalkarsa daha güçlü olacaktım. Hudson ve Ares yanımdan hiç ayrılmadılar. Hudson'ın sürekli şakaları ve neşesi, Ares'in huzurlu aurası ve sözlü şiirleri arasında,

Uyandığım andan Molly'nin beni yatağa yatırdığı ana kadar geçen birkaç haftanın travmasından uzaklaşmıştım.

Dane bana güvende kalacağıma, Booth'ların evinde bir kuledeki prenses gibi kilitli kalacağıma, o da sonunda Entrance'a temelli dönmek için orduda ne yapması gerekiyorsa onu yapacağına dair söz verdirmişti. Ve yıllar sonra kardeşime verdiğim bu ilk sözü, delirmek üzere olsam da kesinlikle bozmayacaktım.

Ben de kulüp için kaldım.

Polis Irina'nın seks kaçakçılığı çetesini ve Dane'in patronunun Orta Doğu'daki operasyonunu araştırırken benim evde güvende olmamı istiyorlardı. Şehirde dolaşan çok sayıda kamera ekibi tarafından rahatsız edilmemi ya da röportaj yapmamı istemiyorlardı ve her zaman hesap vermemi istiyorlardı.

Booth'ların evinde her zaman deri giyen bir kardeş vardı.

Neredeyse her biri, hem kendi huzurları hem de benim huzurum için rotasyona katıldı. Boner, Diogo'nun yemeklerini çok sevdiği için akşam yemeğinde mutlaka yanımda olurdu, Bat ve Cy savunma eğitimimi sürdürmek için uğrardı ve Axe-Man ben çalışırken bahçede benimle oturur, istediğimde bana aletlerimi verir ya da otları ayıklardı. Sessiz şeylerden hoşlanan sessiz bir adamdı, bu yüzden kaotik, aşırı dolu evde onun arkadaşlığından keyif aldım.

Nova ziyaret etmedi.

Nova, beni yük gemisinde ve Diogo'nun operasyon için kulübe ödünç verdiği balıkçı teknelerinden biriyle eve dönüş yolculuğunda tuttuktan sonra, benimle birlikte hastaneye gitmişti.

Vancouver'a gittim, böylece kontrol edilebilecektim. Elimi tuttu, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi her saniye bana baktı ve sonra ironik bir şekilde, doktorların olası bir beyin sarsıntısını kontrol etmek için bana CT taraması yapabilmeleri için ayrıldığımızda, kendisi kayboldu. Kaybolduğunu fark eder etmez Booth'lara sordum ama Hudson en sevdiğim kombucha'dan bir şişe ve Eugene's'ten dağın tepesine kadar getirilmiş bir hamburgerle gelerek dikkatimi dağıttı.

O ikinci haftanın son gününe kadar fark etmediğim şey, kimsenin Nova'nın ziyaretine izin vermeyeceğiydi.

Harleigh Rose o gün bahçede başını güneş ışığına doğru eğmiş, elindeki yeni, pırıl pırıl nişan yüzüğü ışıkta parıldarken bana açıkladı.

"Kefaretini ödüyor," dedi bana. "Ne?"

İçini çekti ve bana bakmak için gözlüklerini indirdi. "Bebeğim, o senin kalbini kırdı. Herkes çok kızgın. Oliver bu yüzden onunla kavga etti. Gözündeki morluğu görmelisin, gerçekten çok güzel."

Ona bakakaldım. "Ne? Bunu bana nasıl kimse söylemedi?"

Omuz silkti. "Belki de ormanda takip edildiğin, kaçırıldığın ve neredeyse ömür boyu sürecek bir cinsel kölelik kariyeri için satıldığın içindir? Ya da uzun zamandır kayıp olan kardeşinin hayatta olması, seni kurtarmaya yardım etmesi ve Entrance'a geri dönüyor olması?"

Çenemi duyulabilir bir tıkırtıyla kapattım. "Evet, bir şeyler oluyor ama kulüpte her zaman olur. Bu Nova'yı görmek istemediğim anlamına gelmiyor."

Ya da beni görmek istemediğini düşünmenin, beni neredeyse kaybettikten sonra bile bundan hiç etkilenmemesinin canımı acıtmadığını.

"Bebeğim, seni görmeye gelmek istemediğinden değil," dedi kuşkulu bir iç çekişle. "Şu anda kendine bir bakmalısın. O kadar umut dolusun ki... kızım, seni umutlandırmak istemem ama sen buraya geldiğinden beri her gün eve geliyor. Oliver'la kavga etmelerinin nedeni buydu, onlardan kaçmaya çalıştı ve Oliver buna izin vermedi. Erkeklerin anlaşmazlıkları nasıl çözdüğünü bilirsin."

Kulüp binasındaki partinin ertesi sabahından beri kalbim göğsümde soğumuştu, kullanılmış ve kurumaya bırakılmış bir şey gibi.

Ama bunu duyunca kıpırdandı ve çözülmeye başladı.

"Onu görmek istiyorum," diye ısrar ettim. "Bir dahaki sefere buraya geldiğinde. Onu görmek istiyorum."

Dudaklarını büzdü, sonra omzumun üzerinden yukarı baktı ve güldü. "Dileğin benim için emirdir."

Duraksadıktan sonra çimlerin üzerindeki battaniyenin üzerinde dönüp eve bakarken nabzım kulaklarımda uğuldadı.

Nova verandanın kenarında durmuş, sanki bir güneş tutulmasıymışım, gözünü kırpsa kaçıracağı nadir ve büyüleyici bir olaymışım gibi bana bakıyordu.

Öğlen güneşinin aydınlattığı görüntüsü, uzun, geniş formunun her santimetresi altın renginde vurgulanmış, saçları bakıra dönmüş ve gözleri derin, karanlık havuzlar halinde hatasız bir şekilde bana çevrilmişti... O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi ve bunun asla değişmeyeceğini biliyordum.

"Jonathon," diye fısıldadım, o kadar yumuşaktı ki sesi ben bile zar zor duydum, ama avlunun öbür ucuna kadar

sanki

kelimeyi kulağına üfledi.

Göğsündeki ve omuzlarındaki kapitone kaslara yapışan, sahip olduğu saf gücü vurgulayan ve parmak uçlarından saç çizgisinin alt yarısına kadar kaleme alınmış mürekkebin canlı rengiyle kontrast oluşturan düz siyah bir tişört giyiyordu.

"Seni görmek istedim," dedi basitçe, ellerini gökyüzüne doğru açtı, sanki karşı koyamamış ve af diliyormuş gibiydi.

Dudaklarımdan bir kahkaha fırladı, bir inançsızlık ve rahatlama patlaması. "Peki o zaman," dedim battaniyeyi işaret ederek.

Harleigh Rose ayağa kalkarak kıpırdandı. "Ben sadece... bir saniyeliğine serayı kontrol edeceğim. Bakalım Dane için hazır mı?"

Gidişini izlemedik. Onun yerine, çimenlikte salına salına yürürken onu izledim, gözleri hep benimkilere takılıydı, yanımdaki battaniyenin üzerine zarifçe çökerken bile.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hissettiğim her şey kelimelere meydan okuyordu; hâlâ kalbime yapışmış olan umudun ağırlığı, yabani otların en inatçısı, beni aradığı ve bulduğu için ifade etmek istediğim minnettarlık, her zaman sahip olduğum, göğsümde beni ele vereceğinden endişe ettiğim, ikinci bir güneş kadar parlak bir şekilde parlayan aşk.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ve ses kısıklığı olan boğazını temizledi. "Seni görmeye geliyordum ama ailem bana çok kızdı."

"Yeni duydum. Umarım biliyorsundur, seni asla uzak tutmak istemem." Ve yapmazdım, asla. Bunu daha önce de denemiştim, onu hayatımdan olabildiğince çıkarmaya çalışmıştım.

Jake'le geçirdiğim o iki yıl Nova'yla aramızdaki bağı, zorlandıkça güçlenen test edilmiş bir kas gibi daha da güçlendirmişti.

"Biliyorum."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Onun dışında her yere baktım, kare çenesindeki siyah kirli sakalın görüntüsüne, sol gözü Oliver'ın yumruğu yüzünden hâlâ hafifçe morarmışken bile kadife bakışlarının yoğunluğuna dayanamadım. Bunun yerine, çiçeklerin esintide eğilmesini, parlak yüzlerinin değişmeyen gülümsemelerini izledim.

Ben de gülümsedim.

"Biliyor musun, geceleri uyuyamadığımda hâlâ bu oyunu oynarım," dedi Nova, sesi alçak ve samimiydi, küçük bir odadaki tütsü gibi içimi ısıtıyor, aramızdaki aniden küçülen boşluğu anılarla kokulandırıyordu. "Amaryllis, Bluebells, Calla Lilies... genellikle, Suntastic Yellow Sunflowers'a geldiğimde çoğunlukla uykuya dalmış oluyorum."

Mırıldandım, çünkü ağzımı açamıyordum yoksa hıçkırıklarım dışarı taşacaktı.

"Beni uyutan oyun değil, Li," diye itiraf etti kısık sesle, öne doğru eğilip bir avucuyla yüzümü tüy gibi hafifçe kavradı. "Seni düşünmek. Küçük bir kızken yatağında kıvrılıp yattığın, ben seninle yatağa girene kadar o kadar korktuğun, sanki ne olursa olsun seni güvende tutacağım konusunda bana güvendiğin düşüncesi. Dane ve ben sana los tres Caballeros'un kimseden bir bok almayacağını öğrettiğimiz için, kaykay parkında saçında orantısız örgülerle çok gençken boş boş konuştuğunu düşündüm."

Derin bir nefes çekti ve elinin yanağımdan aşağı inip fısıltıyla yumuşak bir şekilde yanağıma sarılmasını izledi.

Başparmağı nabzımın üzerinde ileri geri sürtüyordu.

"Sana karşı hissettiklerimi tam olarak ifade etmek benim için çok zor Li, çünkü daha önce hiç kimseye ya da hiçbir şeye karşı böyle hissetmemiştim. Bu kör bir adamdan mavi rengi tarif etmesini istemek gibi bir şey. Bu yüzden hakkını veremezsem beni affet, yapabileceğimin en iyisi bu ve bilge bir kadın bir keresinde bana önemli olanın çaba olduğunu söylemişti."

Gülümsedi ve bu yeni bir ifadeydi, Nova'nın muhteşem, kibirli yüz hatlarında hiç hayal etmediğim bir ifadeydi. Küçük, neredeyse utangaç ve hala sıkı sıkıya tomurcuklanmış bir çiçek gibi tam olarak fark edilmemişti.

"Sana yanlış yaptım ve ilişkimizi artık sığmadığı bir kutuya sokarak sana uzun zamandır yanlış yapıyordum. Uzun zaman önce bu tür bir arkadaşlıktan daha fazla bir şeye dönüştük, ama ben bunu göremeyecek kadar korkak ve aptaldım. Sana asla layık olamayacağımı söyleyip durdum ve dürüstçe söylemeliyim ki, gezegende senin verdiğin türden bir sevgiye layık bir insan olduğundan emin değilim, ama... Bunun için savaşacağım. Hak etmek için. Her şeyi bitirdiğimde onu paramparça etmiş olsam bile geri almak için."

Çenesi o inatçı Booth tarzında sertleşti, bir kas sıçradı, kaşları yüzünde kalın siyah çizgiler oluşturdu, ama yine de boğazıma dokunuşu acı verecek kadar nazik kaldı.

"Senin için savaşacağım," diye tekrarladı. "Tıpkı bir kızken senin için s a v a ş t ı ğ ı m g i b i. Bıraktığım için çok üzgünüm ve yemin ederim bir daha bırakmayacağım."

Ona baktım, ifadesinin vahşiliğine, dokunuşunun inceliğine, yüzünün güzelliğine baktım.

Sadece benim için savunmasız bir şekilde açıl.

Ve onu affettim.

Sadece bu kadar kolay, sadece bu kadar.

Çünkü o Jonathon Booth'tu ve farkında olsa da olmasa da başından beri benim için savaşıyordu. Tek hatası, başından beri tek cevap kendisi iken, beni kendisinden daha iyi bulmak için savaşması gerektiğini düşünmesiydi.

Yine de bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin veremezdim.

Ve umut göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi zonklasa da beni gerçekten sevdiğinden emin değildim.

Gözlerindeki bakış aksini söylese de bunu söylememişti.

"Tamam," dedim yavaşça, sadece kıvranışını izlemek için. "Bunu telafi etmeye çalışabilirsin."

Bana göz kırptı, sonra mor kırmızı ağzını muhteşem bir sırıtış kaplarken nefesimi çaldı. "Öyle mi?"

"Sanırım," dedim omuz silkerek. "Deneyebilirsin."

"Oh," dedi, o sırıtış yine haydutlaştı, gözleri yine parladı, rahatlama o alışılmadık utangaçlığı bastırırken Nova'm tüm gücüyle geri döndü. "Çok çekiciyimdir, o yüzden hiç şansın olduğunu sanmıyorum."

"Çok mu kibirlisin?" Kahkahalarımı yutarak kaşlarımı çattım.

"Hey, biraz kazanırsın, biraz kaybedersin... sadece," diye dramatik bir şekilde durakladı, ellerinin üzerinde geriye yaslandı, böylece geniş, kaslı göğsünün tamamı bana sergilendi. Gözlerim kumaşın arasından görünen sol meme ucundaki halkaya takıldı ve ağzım sulandı. "Ben her zaman kazanırım."

Güldüm, içimdeki tatlı rahatlamanın kurak topraktan geçen bir nehir gibi yayılmasına izin verdim. İyiliğini, gülümseyen gözlerini tenimde hissetmeyi içime çektim ve iki hafta ayrı kaldıktan ve bir daha asla bir araya gelemeyeceğimizi düşündükten sonra kendimi onun varlığına bıraktım.

Oyun parkındaki iki aşık çocuk gibi birbirimize gülümserken, yeni keşfettiğimiz duygularımızla sersem ve utangaç, ne kadar aptalım diye düşündüm. Aramızdaki bağdan bir an bile şüphe etmem ne kadar aptalcaydı.

"Nova," diye seslendi Milo verandadan. "Li'yi rahatsız etme konusunda sana ne demiştim, ha?"

Oliver parmak eklemlerini uğursuzca kırarken, "Beni oraya getirtme," diye uyardı.

Tekrar güldüm, o kadar hafiflemiştim ki kendimden geçeceğimi hissettim.

"Ben gidiyorum," dedi Nova. "Ama yarın döneceğim. Ve ertesi gün. Ve muhtemelen benden bıkana kadar her gün."

"Çok sinir bozucusun," diye takıldım.

"Beni aynı şekilde seviyorsun," dedi basitçe, zalimce değil, duygularımla alay etmiyordu, sadece gerçeği olduğu gibi kabul ediyordu.

Omuz silktim, ona başka bir şey vermek istemedim.

Göz ucuyla Harleigh Rose'un bize doğru yürümeden önce tereddüt ettiğini fark ettim.

"Görüşürüz," dedim.

Nova bir süre oyalandıktan sonra dizlerinin üzerine kalkıp eğildi ve alnımdan öptü. Tenimde elektrik çarpması gibi bir his patlaması hissettim.

"Görüşürüz, Çiçek Çocuk," dedi, botlarına doğru sallandı ve geri çekilip avludan çıkmak için öne doğru sallanırken bana göz kırptı.

"Görmedin, değil mi?" Harleigh Rose tekrar battaniyeye uzanırken sordu.

Gözlerimi onun geri çekilen sırtından çektim. Dane'le kaykay parkında aptalca numaralar yaparken ACL'sini yırttığı için sağ tarafında hafif bir hıçkırık olan onun yumuşak ve yuvarlanan yürüyüşünü izlemeyi hep sevmişimdir. Artık topallamıyordu, yıllar önce tamamen iyileşmişti ama o hıçkırık yürüyüşünü sürdürdüğünü b i l i y o r d u m çünkü kızlar buna bayılıyordu.

"Pardon?" Hâlâ göz kapaklarımın iç kısmına güneşe bakmaktan oluşan siyah noktalar gibi yapışmış izlenimiyle dikkatim dağılmış bir halde sordum.

"Sen görmedin," diye onayladı başını dehşetle sallayarak. "Ama ben gördüm."

Gözlerimi devirdim. "Her zaman çok dramatiksin."

"Siktir g i t. Kendi gözlerimle gördüm, yoksa asla inanmadım."

"Neye inanmadım?"

"Sana sadece onun için açmış bir çiçekmişsin gibi baktı."

"Kapa çeneni," diye emrettim kalbim göğsümde bir aşağı bir yukarı zıplarken. Elimi oraya bastırdım, sarsılmasından nefret ediyordum. "Öyle söyleme."

"Özür dilerim," dedi ama gözlerinde giderek büyüyen bir pırıltı vardı. "Ama bu doğru. O adam mı? O seni seviyor, Li. Yani, sana aşık."

Yanındaki battaniyeye çöktüm ve vücuduna sarıldım, yüzümü boynundaki gül kokulu saçlara gömdüm, böylece "Umarım öyledir" diye fısıldayabildim.

CHAPTER THIRTY-FOUR

LILA

ERTESI GÜN UYANDIĞIMDA EVIMDE BIR PAKET VARDI.

Yatak.

Not yoktu, sadece kahverengi ambalaj kâğıdının üzerine onun modern, minimalist tarzıyla çizilmiş mor bir kalp vardı.

Nova'dan geldiğini hemen anladım.

Noel sabahı hediye alan bir çocuk gibi kâğıdı yırttım, sonra da kutuyu ikiye böldüm, böylece kâğıda sarılı ürün kucağıma düştü.

Açarken ellerim titredi, çünkü bir şekilde, daha peçeteyi geri itmeden ve ellerim soğuk, parlak deriyle karşılaşmadan önce ne olduğunu biliyordum.

Motorcu bebek ceketi.

Tıpkı Harleigh Rose'un gençliğimde bir doğum günümde bana aldığı Kimsenin Malı olmayan ceket gibi.

Bu muhteşemdi, mükemmel bir şekilde dikilmişti, belini saran deri kemer beni sıkıyor ve kıvrımlarımı vurguluyordu.

Ama onu sevmemin nedeni bu değildi.

Gözlerim kapalı bir şekilde ters çevirdim, kalbim boğazımda öyle güçlü atıyordu ki nefes alamıyordum.

Parmaklarım sırtında gezindi, ipeksi dikişlere ve bir yamanın pürüzlü dokusuna dokundu.

Gözlerimi açtığımda gözyaşlarım dışarı sızdı.

Nova'nın mülkiyeti, ortada bir çiçekle noktalanan bir üst ve bir alt olmak üzere iki salıncağın arkasına dikilmiştir.

Göğsümde bir hıçkırık köpürdü ve Nova'ya sarılmak istediğim gibi ceketi göğsüme sararken yorganın üzerine döküldü.

Daha sonra, kahvaltıdan sonra, ilk mesajı aldım.

NOVA: FOTOĞRAFLARLA BİZİM TARİHİMİZ.

Ve sonra geldiler, günün geri kalanında her saat başı bir tane.

Eugene'in barının arkasında los tres Caballeros'un grafiti resmi.

İlk bakıcılığını yaptığım Summerland çiftliğindeki yaban mersinlerinin bir fotoğrafı.

Dane ve Nova'nın beni almadan dakikalar önce gönderdikleri selfie, yüzleri o kadar genç ve parlaktı k i

neşe.

Kaykay parkında üçümüzün bir başka fotoğrafı, ben iki gencin arasında kaykayımı bir kupa gibi havada tutarken.

Street Ink Tattoo Parlour'un yan tarafına Dane için birlikte grafiti yaptığımız resim, ardından ikimizin de vücuduna dövmeyle yaptırdığımız lotus çiçekleri.

İlk dövmem.

Yanak yanağa çekilmiş, yağmurdan ıslanmış ve nadiren kötü hava koşullarının olduğu bir günde Portekiz gezimizde Algarve sahilinin önünde poz verirken her bir dişimizi sayabileceğiniz kadar kocaman gülümsediğimiz fotoğraflar vardı. Nova'nın o şiddetli yağmurda bile hepimizi sahile gitmeye nasıl zorladığını ve iliklerimize kadar ıslanırken gülerek dalgalarla oynarken ne kadar eğlendiğimizi hatırladım.

Çok fazla fotoğraf, birlikte yarattığımız goblenin çok fazla görsel hatırlatıcısı, iki hayatı bir araya getirdik.

Sonuncusu o akşam yemekten sonra geldiğinde, Nova'nın bizzat gelmesinden umudumu kesmişken, aynı anda hem ağlamak hem de gülümsemek istedim.

KABUL ET, BIRLIKTE ÇOK IYI GÖRÜNÜYORUZ. ALTI, ON ALTI, YIRMI ALTI, ALTMIŞ IKI... BIRLIKTE IYI GÖRÜNECEĞIZ
HAYATIMIZIN GERI KALANINDA.

"Lila," Molly'nin sesi beni o kadar korkuttu ki telefonu kanepeye bıraktım ve aslında suçlanacak bir şeyim olmamasına rağmen suçlu gibi baktım.

Usulca güldü, o ortanca mavisi gözleri kırışarak kanepede yanıma oturdu, dizlerimize bastırdı.

Birlikte.

"Bu kadar utanmana gerek yok. Ben dört erkek annesiyim, güven bana, artık hiçbir şey beni şok etmiyor."

Dudağımı ısırdım ve parmaklarımı kırarken parmak eklemlerime baktım. "Nova ve ben bile mi?"

"Tatlım," dedi, bana gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken dudakları titriyordu. Elleri benimkilere uzandı ve o anaç tavrıyla anında rahatlatmak için dalgınca ovuşturdu. "Nova ile aranızdaki ilişkiyi sen ve Nova bilmeden önce de biliyordum."

Bir kahkaha attım ve deri koltuğa sırtımı yasladım. "Sen ve Giriş'teki diğer herkes."

"Muhtemelen," diye kolayca kabul etti ve beni tekrar güldürdü.

"Onu seviyorum," diye itiraf ettim ve bunu yüksek sesle söylemek çok iyi geldi. "Onu o kadar çok seviyorum ki bazen göğsümün içinde istilacı bir tür varmış gibi hissediyorum."

"Böyle olabiliyor," dedi, ayılmadan önce hem bana hem de ona takılarak, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak ve yanağımı okşamak için yaklaştı. "Lila, tatlı kızım, sen bu aile için ifade edemeyeceğim kadar değerlisin. Umarım bunu biliyorsundur. Umarım bunu gösterebilmişizdir--"

"Yaptın!" Aksini düşünebileceğinden korkarak haykırdım. "Bu aileye her şeyimi borçluyum."

Molly'nin tatlı, açık yüzü kilitlenmiş bir hapishane gibi kapandı. "Hayır. Bize hiçbir şey borçlu değilsin. Bu evde yaşadığın her gün nezaketinle, ruhunla ve kocaman kalbinle bize borcunu ödedin. Hepimiz seni seviyoruz ve her evde olduğu gibi seninle de özel ilişkilerimiz var.

aile. Ama Nova, şey..." En büyük oğlunu düşünürken gizlice, usulca gülümsedi. "Her zaman içine doğduğu mutluluk için yeterince iyi olmadığına inandı. Sıkıntı çekmediğine, yeterince sınanmadığına inanırdı, bu yüzden kendini pervasızca her yeni deneyimin, her kötü fikrin içine atardı, sadece çoğu çocuğun beyzbol kartı topladığı gibi yara izi toplamak için. Ona bir amaç veren, sadece sizi sevdiği için kendini daha iyi bir insan gibi hissetmesini sağlayan, size de hayatının meyvelerinin tadını çıkarma fırsatı veren Dane ve siz oldunuz."

Saçlarımı tekrar okşadı ve bana bir kadının diğerine gizli, kadınsı bir güvenle gülümsediği gibi gülümsedi. "Sana olan aşkının temeli buysa, onun da sana aşık olduğunu fark etmesinin ne kadar zor olduğunu tahmin edebilirsin. Yıllar geçtikçe, sanırım hepimiz bunu gördük, tatlı, kayıtsız Hudson bile, ama ikinizin bunu çözeceğinizi umarak kendi haline bıraktık. Düşündüğümden biraz daha uzun sürdü ama umarım artık çözmüşsünüzdür."

"Öyleyiz, sanırım," diye mırıldandım, telefonuma bakarak o fotoğrafların sıcaklığının beni tekrar ele geçirmesine izin verdim.

"On altı yaşına bastığınızdan beri birbirinize sadece arkadaş olmak için biraz fazla uzun baktınız," diye açıkladı Molly kısık bir kıkırdamayla. "Diogo'nun ilk fark ettiği zamanı hâlâ hatırlıyorum. En büyük oğlundan pek memnun değildi. Ama anlıyor, hepimiz anlıyoruz. Bazen iki insan birbirine o kadar bağlanır ki aşık olmaktan başka çareleri kalmaz."

"Yine de bu bir seçim," diye ısrar ettim. "Ve ben onu seçiyorum."

O sırada kapı çalındı ve ben ayağa fırladım, Molly'yi ürküttüm ve tekrar güldürdüm. Yeni deri ceketimi ve mor boho elbisemi düzelttim ve koruyucu anneme bir poz verdim.

"İyi mi?"

Gülümsemesi yavaş ve tatlıydı. "Her zaman, ama evet, çok iyi."

Ona gülümsedim ve sonra neredeyse kapıya doğru süzüldüm.

Açtığımda Nova'ya alaycı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Anahtarını mı kaybettin?"

Gözlerim onun her santimini tararken sırıttı. Tişörtü, bronz tenini, mürekkebini, dişlerinin parlaklığını ve gözlerinin beyazlığını ortaya çıkaran parlak bir beyazdı ve mağazada katlandığı için orta uyluğun aşağısında hala hafif bir kırışıklık bulunan koyu renkli yeni bir kot pantolon giyiyordu.

"Hayır, bu bir randevu. Kapıyı düzgün bir şekilde çaldım," dedi gururla.

"Bravo," diye takıldım ve arkasına bakmaya çalıştım. "Arkada ne var?"

"Ah," diye kaşlarını çattı, sonra yaklaştı. "Önce bana bir öpücük ver. Hiçbir şey bedava değildir."

Güldüm ve yanağına bir öpücük kondurmak için öne atıldım.

"Düşündüğüm bu değildi ama kabul ediyorum," dedi huysuzca.

Güldüm ve dalgın bir şekilde, hiç bu kadar sersemlemiş, bu kadar olumlu beklenti ve umutla dolu olup olmadığımı merak ettim.

Ellerini iki büyük avuç dolusu ayçiçeğini tutarak önüne getirdiğinde nefesim kesildi.

Muhteşem Sarı Ayçiçekleri.

Gözlerimin arkası ıslanırken çiçeklerin üstünden ona baktım ve burnum sızlamaya başladı. "Beni ağlatacaksın ve makyajlıyım."

"Ağlama, yapacak işlerimiz var," diye emretti ve Molly arkamdan gelirken ona çiçekleri uzattı. "Hey, anne. Sence kaç tane vazo vardır?"

Kaşlarını çattı. "Um, normal bir miktar."

Başını salladı, ağzının sol tarafında küçük bir sırıtış vardı. "Milo, Oliver ve Hudson'ı buraya getirin, Lila'nın çiçeklerinin geri kalanı için yardıma ihtiyacınız olabilir."

Eliyle sokağı işaret etmesini izledik ve sonra ikimiz de orada gördüğümüz şey karşısında nefes nefese kaldık.

Küçük mavi VW aracımın tüm camları açılmıştı, her açıklıktan aşırı doldurulmuş bir oyuncak bebek gibi çiçekler fışkırıyordu.

Nova güldü, havada çınlayan ve gözyaşlarına b o ğ u l m a k istesem de beni gülümseten dolgun, zengin bir ses. Elimi tuttu ve beni merdivenlerden arabaya doğru itti. Hemen çiçeklere eğildim, ellerimi çiçeklerin üzerinde gezdirdim, burnumu frezyalar, güller, ayçiçekleri, zambaklar ve daha fazlasından oluşan mis kokulu koleksiyona soktum.

Uzaklaştığımda Nova'ya baktım, bunun bir rüya olması ihtimaline karşı neredeyse ona dokunmaya korkuyordum.

Fark etti.

"Hâlâ buraya, ait olduğun yere gelemeyecek kadar kızgın mısın bana?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Burnunda polen var," diye kıkırdadı ve başparmağıyla ovalamak için uzandı.

"Lütfen bunu yapma," dedim patlayıcı bir telaşla. "Lütfen bana asla vermeyeceğini söylediğin peri masalıyla beni kızdırma, eğer gerçekten bunu kastetmiyorsan. Ben... Ben gerçekten buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Nova'nın yüzündeki tüm mizah izleri silinmişti ve bir adım öne çıktığında onu hiç görmediğim kadar ciddi görünüyordu. Göz hizamıza gelene kadar eğildi ve elleriyle yüzümü çerçeveledi.

"Hey," diye mırıldandı. "Pisliğin teki olduğumu biliyorum ama bunu asla yapmam. Hadi gidelim, tamam mı? Sana göstermem gereken iki şey daha var, sonra konuşabiliriz."

Kardeşleri verandada Molly'nin etrafında toplanırken, "Gidiyoruz," diye bağırdı. "Bu boku hallet, tamam mı?"

Moly güldü ama kardeşleri homurdandı.

Nova'nın Harley'ine geçip binerken Oliver, "Bunu bir daha batırırsan sana bir morluk daha veririm," diye bağırdı.

Motoru çalıştırıp yola çıkarken Nova ona ters ters baktı.

Göğsümü sırtına, bacaklarımı dış uyluklarına bastırdım ve kollarımı havaya kaldırarak "İşte bu!" diye bağırdım.

Bir köşeyi dönüp bizi Ana Cadde'ye götürürken kıkırdaması içime işledi. Street Ink Dövme Salonu'nda durduğumuzda hiç şaşırmadım. İlişkimizin büyük bir kısmı orada geçmişti, konuşmamızı oranın duvarları arasında yapmak istemesi uygun görünüyordu.

Beni karanlık dükkânın içinde dolaştırdı, istasyonundaki ışık dışında hiçbir ışığı yakmadı. Dükkânın kenarına oturdum.

dövme sandalyesinde aletlerini hazırlıyordu.

"Bir dövme daha mı yaptırıyorum?" Sesimde bir gülümsemeyle sordum, çünkü bir hevesle benim için bir şey tasarlamak tam ona göreydi ve hemen, görmeden, vücuduma işlenmesini istemek tam bana göreydi.

Nova batı yakasının en iyi dövme sanatçılarından biriydi ve genellikle tasarımları oldukça pahalıya satılıyordu, bu yüzden aile indirimi aldığım için kendimi şanslı sayıyordum.

"Pek sayılmaz." Thermafax kağıdına bir desen basmasını izledim, ne çizdiğini anlayamıyordum. "Bugün farklı bir şey denemek istiyorum."

Tepsiyi sandalyeye yaklaştırıp kâğıdı bana uzatırken kaşlarımı çattım. Üzerinde JB + LM harfleri olan basit ama güzel bir mor dikenli tel kalp bana bakıyordu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda tişörtünü çıkarmış, erkeklerin hiç anlamadığım ama çok seksi bulduğum bir şekilde ensesinden çekiştiriyordu.

"Nova?" Aramızda her ne oluyorsa rahatsız etmekten korkarak sessizce sordum.

Sonra gömleksizdi, gövdesindeki mürekkep goblenleri yoğun kaslı göğsünün esnemesi ve yuvarlanmasıyla hareket ediyordu. Dövme sandalyesine zıplayıp beni bacaklarının arasına çektiğinde ağzım kurudu.

"Tam buraya dövme yapmanı istiyorum," dedi ve göğsünde kalan tek çıplak deri parçasına, boğazının dibine işlenmiş lotus çiçeğinin hemen altına vurdu. "Uzun zamandır orayı boş tutuyor, Dane kadar önemli birinin oraya dövme yapmasını bekliyordum, böylece ben ve herkes ne giyersem giyeyim onu her zaman görebilecektik." Durakladı, siyah çizgileri olan koyu kahverengi gözlerini kaldırdı

Booth'un mutfak masasının ahşap damarlarındaki mürekkep gibi, kirpiklerinin yelpazeleri o kadar kalın ve uzundu ki neredeyse gerçek dışı görünüyorlardı. "Koşullar göz önüne alındığında bu doğru görünüyordu."

Kaşlarım alnımda yukarı doğru kalktı. "Koşullar mı?"

"Evet." Başını salladı, kalçalarımı ellerinin arasına aldı. Parmak uçları sırtıma kadar uzanıyor, başparmakları kalça kemiklerime öyle bir yerleşiyordu ki kendimi sahiplenilmiş ve ele geçirilmiş hissettiğim kadar kadınsı ve küçük de hissediyordum. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimiz bir durum."

Umut kalbimi aşırı şişirip boğazıma kadar yükseltirken, gevşek dudaklarımdan boğuk bir miyavlama yükseldi.

Nova'nın elleri kalçalarımda esnedi ama devam etti. "Her zaman kolay olacak demiyorum, sen benimlesin, ben senin gibi bir kadına layık bir adam olmaya çalışıyorum, tanıdığım en iyi kadınsın, ama senin sabrın var, ya benim? Benim zamanım var. Yani, sen de hayatımızın geri kalanını benimle geçirmek istiyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda hınzırca sırıttı ve omuz silkti. "Yani, hayatının geri kalanını tüm bu güzelliklerle geçirmek istememek için deli olman gerekir, ama burada bir beyefendi olmaya çalışıyorum, bu yüzden sana bir seçenek sunmam gerektiğini hissettim."

Beni daha yakına çekip alt dudağımı ısırdığında tekrar bir şeyler söylemeye çalıştım. "Bunun tamamen saçmalık olduğunu söylemeliyim. Gerçekten başka bir seçenek yok. Ne olursa olsun seni benim yapacağım. Dediğim gibi, ben kaybedecek türden bir adam değilim."

Bir kahkaha patlattım ve onu susturmak için ellerimi saçlarına daldırıp sıkıca çektim. Sonra, hala kıkırdayarak, dudaklarım

"Asla bir seçenek yoktu. Bana kendim için bir hayale ihtiyacım olduğunu söylediğinden beri seninim. Bir gün bir Booth olacağımı hayal ettim, ama yıllar geçtikçe sadece bir Booth olmak istemediğimi, senin olmak istediğimi fark ettim."

Nova elimi tuttu ve göğsünün ortasına bastırdı. "Seni ilk mürekkeplediğimden beri böylesin. Şimdi ben de senin mürekkebini vücudumda istiyorum."

"Dövme hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ya elime yüzüme bulaştırırsam?" Onun muhteşem vücuduyla oynama fikri neredeyse kurdeşen dökmeme neden oluyordu.

Ama aynı zamanda jestini de sevdim, sadece beni temsil eden bir dövme değil, aynı zamanda kendi elimle yapılmış bir dövme istiyordu. Sadece Nova'nın yapabileceği şekilde tatlı ve sahipleniciydi.

Homurdandı. "Bebeğim, on sekiz yaşımdan beri dövme yapıyorum ve hâlâ hata yapıyorum, herkes yapar. Her şey düzeltilebilir."

"Gerçekten güven vermiyorsun," diye mırıldandım.

Güldü ve hâlâ gülerken beni öptü. Bir an sonra gülümseyecek bir şey kalmamıştı çünkü öpüşüyorduk, onun eli kıçımda, benimki saçlarında, dillerimiz birbirine dolanmış, sıcak ve ipeksi.

"Bunu senin yazında istiyorum. Üzerimdeki izini. Sana koçluk yapacağım," diye teklif etti boğuk bir sesle, ayrıldığımızda. "Ben iyi bir öğretmenim. Sana beni bakire kıçına almayı ne kadar iyi öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

"Nova!" Güldüğüm halde itiraz ettim. "Kahretsin, çok çirkinsin."

Utanmazca sırıttı. "Sonrasında nasıl kutlama yapacağıma dair çılgınca fikirlerim var ve hepsi de

çok daha az kıyafet. Aslında, neden bekleyelim ki? Elbiseyi çıkar."

Ben daha kıpırdayamadan, kumaşı ellerinin arasına aldı ve üzerimden kaldırdı. Ben de kollarımı kaldırarak ona uydum.

Ellerini çoğunlukla çıplak olan bedenimde gezdirirken Nova'nın göğsünden alçak bir homurtu yükseldi. Sırıttım, hazırlıklı geldiğim için ifademe kadınsı bir kendini beğenmişlik yerleşmişti.

Siyah dantelle kaplı koyu mor saten, göğüslerimi günahkâr kabarıklıklara kaldıran demi cup sütyen, kalçalarımın üzerinde yüksek kesimli tanga.

Nova başını göğüs kemiğime doğru eğdi ve her bir göğsümün tepesine birer öpücük kondurdu. "Sik beni, o günahkâr bedenine yapacağım her şeyi düşünmek beni bir hayvan gibi hissettiriyor. Seni dükkânda, yatağımızda, çayırda, bisikletimde... düz bir yüzeyi ve bir nebze mahremiyeti olan her yerde becermek istiyorum."

Satenin arasından bir meme ucunu sertçe emerken inlemek için başımı geriye eğdim, sonra eli kıçıma çarptığında irkildim.

"Hadi işe koyulalım," diye homurdandı, alet masasını yaklaştırdı, sonra ellerini başının arkasına koyarak arkasına yaslandı, kolları ağzımı sulandıracak şekilde büküldü. "Gel kalçalarıma otur da beni mürekkeplerken ne kadar sertleştirdiğini hisset."

Dar beline sarılıp talimatlarını uygularken kalın bir şekilde yutkundum. Aydınger kağıdını dağ gibi göğüslerinin üzerindeki vadiye yerleştirerek başladım, özel bir deri kalemiyle tasarımı takip ettim, böylece dikenli tel kalp ve stilize baş harfler

Altın tenini. Yıllar önce ilk seanslarımdan birinde merakımı dile getirdiğimde bir dövme tabancası tutmuştum, bu yüzden elimdeki şiddetli vızıltıya hazırlıklıydım, ancak mürekkeplerin nasıl daldırılacağını öğrenmek özel ve sinir bozucuydu.

Nova başından sonuna kadar sakin kaldı, sanki etine kalıcı bir şey kazımak yerine onu tıraş etmeye hazırlanıyormuşum gibi.

Silahı ona doğru bastırdığımda kasları elimin altında esnedi ama sandalyeye yaslandım ve çizgileri doğru takip ettiğimden emin olmak için neredeyse üzerine yatacak kadar yakınına eğildim.

Odada hissedilir bir gerginlik vardı, havada fırtına öncesi atmosfer gibi elektriksel bir sıcaklık vardı. Nova'nın yarı sertleşmiş sikinin tepesinde hafifçe kıpırdanmama neden oldu.

"Kıpırdama," diye emretti kabaca. "Yoksa ikimiz de dövmeyi mahvedeceğiz, çünkü içinde olacağım, elini sabit tutamayacağın bir şekilde seni sikeceğim."

Omurgamı bir ürperti kapladı. "Çok seksi, ellerim senin üzerinde, bu büyük, güzel vücut benim için böyle serilmiş. Tenine her gün göreceğin ve sana beni hatırlatacak bir şey sürmek."

"Yanlış anladın Li. Onu kendime bir hatırlatma olsun diye oraya koymuyorum. Aklımdan geçen her düşünce sana geri dönüyor, tıpkı okyanusun her zaman kıyıya geri dönmesi gibi. Bir hatırlatıcıya ihtiyacım yok, sana duyduğum sevginin tüm mürekkeplerden daha kalıcı olduğunu bilmeni istiyorum. Kalbini göğsümde gururla taşıdığımı bilmeni istiyorum."

Gözyaşları gözlerimin arkasına sıcak iğneler gibi battı. Dikenli kalbin sol kemerine odaklanarak onları göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım.

Nova yumuşak bir sesle, "Hey, Li, ağlama benim güzel kızım," diye mırıldandı.

"Seni çok uzun zamandır seviyorum," diye fısıldadım boğazımdaki tıkanıklığı aşarak. "Çok uzun süre umut ettim. Yıllardır göğsümde taşıdığım aşkın sonunda senin olduğunu sindirmek çok zor. Dürüst olmak gerekirse, bunun her zaman verilmemiş mükemmel bir hediye olacağını düşünmüştüm."

Yumuşak, kırık bir keder sesi dövme tabancasının altında göğsünü titretti.

Gözlerinin içine bakmadım, her zaman düşüncelerimi okuyan ve duygularımı harap eden o gözlere. Çok sarsılmıştım, ters dönmüş bir gazoz kutusu gibiydim ve daha fazlasının beni patlatmasından korkuyordum.

Sanki odaklanma, durulma ihtiyacımı hissetmiş gibi Nova sessiz kaldı, on beş dakika sonra tasarımın 'B' harfinin üzerindeki süslemeyi bitirene kadar sessiz, düşünceli bir sessizlik onu ele geçirdi.

"Bitirdim," diye fısıldadım, sanatı incelemek için arkama yaslandım. "Aslında kötü bir iş çıkardığımı düşünmüyorum."

"Mükemmel," dedi kendinden emin bir şekilde, her ne kadar bunu onaylaması için ona aynayı uzatmamış olsam da. "Şimdi, buraya gel."

Kıvrıldı, karın kasları üst üste yığılmış kutular gibi gövdesinde patladı, yüzümü kavradı ve ayak parmaklarımda hissettiğim derin, ıslak bir öpücük için beni içine çekti. Havada çoğunlukla uykuda kalmış olan kimya, alev gibi etrafımızda canlandı, uyluklarımı yaladı, kor kömürler gibi göbeğime yerleşti.

Yeni dövmesine dikkat ederek etrafında kıvrıldım, ellerimi saçlarına sokarak onu daha da yakınıma çektim.

Dilinin sıcak kayışının etrafında inledim, sonra büyük avuç içi omurgamdan aşağı kayarken nefessiz kaldım, kabaca kıçımı tutmadan önce her omurgayı şekillendirdi. Beni sikinin kabarıklığına doğru bastırdı, ben onun ritmine ayak uydurana kadar kalçamı salladı.

Bu sahiplenici, agresif dokunuşla içimde bir şeyler kıvılcımlandı ve ateş daha da alevlendi.

Nova'nın kemerini ve kot pantolonunu çıkarmak için uzandığımda beceriksizce davrandım, sıcak uzunluğu elime düştüğünde iç çektim, neredeyse tenimi haşlıyordu, çok sıcaktı.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye soluyarak başını zaten sırılsıklam olan girişime çentikleyecek kadar kaldırdım, külotumu kenara çektim ve sonra kendimi onun kalın şaftına dayadım.

İkimiz birlikte inliyoruz, mükemmel bir uyum içinde uzun uzun.

Onu içimde hissetmek çok istilacı, hem büyüklük hem de güzellik açısından çok eziciydi. Onunla mücadele etmek zordu ama birkaç kalp atışından sonra kaslarımın onun etrafında erimesini, esnemesini seviyordum.

İçe doğru her itişinde ön duvarıma sürtünen her kalın çıkıntısını ve damarını hissetmeyi sevdim ve kalçalarım geriye doğru eğilmişken, ıslak klitorisim kasıklarındaki kaba kıllara sürtünüyordu, her seferinde sert, lezzetli bir his fırçası.

Nova kalçalarımı kavrayıp beni daha da sertleşmeye zorlarken, "Siktir, seni böyle görünce sikim kalktı," dedi. "Tüm bu güzellikler sikimi doyamıyormuşsun gibi alıyor."

Ellerinden biri kalçamdan içeri girerek kasık kemiğimin üzerinden geçti ve eli içerideki hissini artıracak şekilde sıkıca bastırdı. Başparmağı aşağıya indi ve açıktaki klitorisimi okşadı.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirmek için saçlarından çözerken başımı geriye attım.

"Evet, şu haline bak," diye homurdandı. "Çok güzelsin ve tamamen benimsin."

Ateşi klitorisimde daha da yükseltirken nefesim kesildi. Kalçalarım kıpırdadı, sikinin ıslak kayışı ve nefesimizin düzensiz çekişleri dükkândaki tek seslerdi.

Nova eliyle alt çenemi kavrayacak şekilde uzanarak, "Bana bak," dedi. "Sikimi alırken beni izle. Seni o kadar sert boşaltacağım ki, amının o tatlı tokası beni kurutacak."

Etlerimizin ıslak tokatları arttıkça ısı omurgamı yaktı ve bacaklarımın arasında birikti.

Nova'ya baktım, sert yapay ışıkta bile çok güzeldi. Saçlarının tepesi terden ıslanmıştı, nabzı dövme boğazının kenarında atıyordu. O uzun, güçlü et sütununa bakıp sonunda benim için atan o kalbi düşünmeden edemiyordum. Bu yüzden, onun eli benimkine sarıldığı gibi ben de kendi elimi ona sardım, sadece tuttum, bastırmadım, sadece onu avucumun altında canlı ve benim için ağrıyor hissetmek için.

"Lila'm," diye homurdandı ben yere çöküp onun etrafında kasılırken, o kadar yaklaşmıştım ki rahmim sıkıca kenetlenirken içindeki sızıyı hissedebiliyordum. "Sikimi döllerinle ıslattığını hissetmek istiyorum."

Sözleri bir orman yangını gibi içime işledi, düşüncelerimi küle çevirdi, çekingenliğim rüzgârda toz oldu. Haykırırken başımı tavana doğru eğdim; zevk amımdan, karnımdan, boğazıma kadar içimi yırtıyordu, o kadar ağır ve patlayıcıydı ki, hepsini içimde tutamadım ve bağırdım.

Tek istediğim adamın adını haykırdım.

Bunu muzaffer bir savaş çığlığı gibi haykırdım çünkü yıllarca onun için savaştıktan, onun için umut ettikten sonra nihayet benim olmuştu.

Nova diğer elini başıma doladı ve dudaklarımı kendi dudaklarına götürdü. Beni de kendine ait kıldığı için ne kadar muzaffer hissettiğini gösteren aç ve dinsiz bir iniltiyle haykırışımı diliyle yedi. İçimde sikinin tekmesini hissettim ve ardından beni dölleriyle kaplarken ani bir sıcaklık seli hissettim.

Doruk noktamdan yavaşça inerken elleri üzerimde gezindi, tıpkı bir antrenörün güçlü bir parkurdan sonra bir sporcuya masaj yapması gibi. Güçlü pantolonunun altında kendimi kedi gibi yumuşak hissediyordum, başparmakları göğüslerimi sıkıca okşayıp şişmiş dokuyu gevşetiyor, sonra omzumun üzerinden yukarı çıkıp saçlarımın arasında görkemli bir şekilde esniyordu.

Tekrar inledim, bu sefer benzini bitmiş bir motor gibi titreyen bir sesle.

Hafifçe kıkırdadı ve başımın boynuna ve omzuna yaslandığı şakağımı öptü.

"Biliyordum," diye mırıldandı, sanki az önce yarım bıraktığımız bir konuşmaya devam ediyormuş gibi. "Dükkânın dışındaki grafitiye sakladığın dikenli telden kalbi biliyordum. İlk başta, sanat eserlerine mesaj saklamanın komik olacağını düşünmüştüm.

Senin de vücudunda mürekkep var. Sadece benim için bir tür mizah. Yıllar boyunca bir sonraki adımda ne saklayacağımı düşünerek saatler geçirdim." Parmakları kalçamdaki şakayıkların üzerinde geziniyor, çiçeklerin üzerinde dönüyordu. "Tam buraya Nabokov'dan bir alıntı sakladım, kelimeler yaprakların kenarını oluşturuyor. 'Her zaman küçük, çılgın bir umudu besledi,'" diye yumuşak bir şekilde alıntı yaptı ve kalbimin acı verici bir şekilde sıkıştığını hissettim, acaba patlayacak mı diye düşündüm.

"Biliyordun," diye suçladım kısık bir sesle, sanki bir anılar müzesindeymişiz ve yüksek ses bizi dışarı attırabilirmiş gibi. "Nasıl hissettiğimi biliyordun."

Sırıttı ve kaslarla kaplanmış ve şeytani bir aşk tanrısının damgasını taşıyan omzunu silkti. "Aramızda bir bağ olduğunu biliyordum, özel bir şey. Genç olduğun için bunun romantik olduğunu düşünebilirsin."

Ona vurdum. "Bakın sonunda kim haksız çıktı."

Kıkırdaması, aramızda kıvrılan ve doğrudan kafama giden esrar dumanı gibi baş döndürücüydü. "Belki."

"Başka ne var?" Arkama yaslanıp önümün tamamını görmesini sağlayarak sordum. "Başka hangi sırları sakladın?"

"Buradaki kelebek." Sağ kalçamdaki mor kelebeğe bir öpücük kondurduktan sonra kemiğin derime doğru uzanan çizgisini yaladı, ben de kıpırdandım. "Aslında iki tane var, biri ilkinin hemen arkasında ve solunda saklı. Bir kelebek mücadeleyle gelen gücü simgeler, bunu sen de biliyorsun, ama iki tane?" Burnu narin tenimin üzerinde gezinerek beni ürpertti. "İki, aşkta bir araya gelmiş iki ruh demek."

"Bunu daha geçen yıl almıştım," diye nefes aldım, dokunuşuyla tahrik olmuş, sözleriyle yıkılmıştım.

"Seni geçen yıl sevmiştim," dedi Nova, öyle bir dürüstlükle söyledi ki irkildim. "Seni kaykayımı çaldığın ve kickflip numarası yapmaya çalışırken kaçtığın günden beri seviyorum. Zaman içinde bir yerlerde, muhtemelen bu dövmeyi yaptırdığım sıralarda," avucu karnımdan yukarı kayarak göğüslerimin arasındaki lotusu örttü, "bu sevgi değişti, yapraklar açtı ve kardeş sevgisinden çok daha büyük bir şeye dönüştü."

Elimi onun göğüs kafesimin üzerine bastırdım ve gözlerimdeki yaşları kırpıştırdım.

"Ben de seni seviyorum," dedim basitçe, belki de aptalca çünkü elbette zaten biliyordu.

"Biliyorum," dedi, gözleri ağaç kabuğundaki güneş ışığı gibi sıcaktı. "Senin aşkın uzun zamandır hayatımın belkemiği oldu."

Sonra beni öptü, elini kalbimin üzerine koydu, dudakları dudaklarıma yapıştı, dili yağmaladı ve göğsümde çiçekler açtığını hissettim, tıpkı yıllar boyunca bana her baktığında, dokunduğunda, beni her şekilde sevdiğinde olduğu gibi.

Ama bu sefer biliyordum ki, Nova ruhuma ektiği bahçenin bir daha asla bakımsız kalmasına izin vermeyecekti.

LILA

IRINA'NIN TUTUKLANMASININ ARDINDAN YUMUŞAK BIR SONUÇ ÇIKMADI. Ventura'nın Wet Works Production'daki üst düzey personeli. Haber ekipleri bir ay boyunca Giriş'te kamp kurarak Javier'in kayıp karısıyla ilgili cevaplar için peşine düştü. Tabii ki, o da bunu çarpıtmanın bir yolunu buldu, çünkü o sadece takım elbiseli bir haydut değildi.

Javier zeki ve psikopattı, geri kalanımıza karşı bir üstünlüğü vardı çünkü Düşmüşlerin hiçbirinin girmeyi düşünmeyeceği yerlere gitmeye istekliydi. Yakaladığımız seks ticareti çetesinin suçunu üstlenmesi için iş arkadaşları tarafından karısına tuzak kurulduğu yalanını söylemek de buna dâhildi.

Yine de kulüp ve kartel arasında bir yumuşama var gibi görünüyordu. Bazen gecenin geç saatlerinde, düşüncelerimi darmadağın eden travma yüzünden uyuyamadığımda, bu uzlaşmanın benimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Belki de Irina'nın iğrenç iddialarında gerçeklik payı vardı.

Belki de Javier ve Ellie çok ama çok uzun zamandır sevgiliydiler.

Ama bu Nova'nın aklıma getirmeme izin vermediği bir düşünceydi. Uyuyor olsa bile, ki artık her geceyi onun yatağında geçirdiğim için bunu çok sık yapıyordu, okyanustan gelen bir fırtına gibi üzerimden yayılan enerjiyle uyanırdı. İçime yuvarlanır, o tatlı, ağır ağırlığı bacaklarımın arasına yerleştirir ve diliyle bana her şeyi, kendi adımı bile unutturan şeyler yapardı.

Sonra Dane vardı. Geri

dönmüştü.

Entrance'a, hayatımıza geri döndük, ama dönmedik.

Bat bana Afganistan'da savaş esiri olarak geçirdiği zamanın ağır TSSB'si olduğunu, sivil hayata uyum sağlamakta zorlanmasının doğal olduğunu, kendisinin de yıllarca mücadele ettiğini söyledi.

Ve şimdi bile hala mücadele ediyordu.

Dane'in aile yemeklerinde dilsiz bir otomat gibi oturduğunu görmek beni gurur duyduğumdan daha fazla ağlattı; ruhu, masamızdaki bir hayaletten daha canlı değildi.

Yıllardır kayıptı. Nova ya da benimle takılmak, Entrance'ı keşfetmek ya da hayatımızdaki yeni insanlarla tanışmak istemiyordu. Sadece uyumak ya da kanepede uzanıp yıllarca izlemediği televizyonu izlemek istiyordu.

Ne olanlardan, savaş esiri olarak geçirdiği zamandan ya da rehin tutulduğu şehirle bağlantılı bir seks kaçakçılığı çetesini çökertmek için nasıl askere alındığından bahsetmek istemedi. Bir gün Dane'i bırakmaya geldiğinde amirinin bize anlattıklarından fazlasını bilmiyorduk.

Ama en azından evdeydi.

Yardım istemediğini söyledi ama artık ne istediği umurumda değildi. Limandaki olayın üzerinden iki ay geçmişti ve ben kardeşimi geri almak için yanıp tutuşuyordum.

Ben de yardım edebileceğini bildiğim iki kişiyi görevlendirdim.

Bat, Booth'ların evine yakışıklı ve asık suratlı bir şekilde geldi, tamamen siyah giyinmişti, dudakları yanaklarının arasında soluk, bükülmüş bir yara izi gibiydi. Beni yanağıma kondurduğu bir öpücükle selamladı ve hemen geri çekilmedi.

Gözlerinin içine baktım, o kadar karanlıktı ki simsiyah görünüyordu ve göz kırptım.

"Eski bir veterinerle bir saat sohbet ederek düzeltilecek türden bir şey değil," diye mırıldandı, pazımı hafifçe sıkarak. "Ama bana ne kadar ihtiyacın olursa olsun, yanındayım. Onun için buradayım çünkü sen ve Nova için buradayım."

Ah, şu motorcu büyüsü.

Ona titreyerek gülümsedim ve Dane'i döndüğünde yerleştirdiğimiz eski serama girmesine izin vermek için kenara çekildim.

Zeus Harley'sini çekip kaskını kolunun altına sıkıştırarak bana doğru geldiğinde tek kelime etmedi. Beni tek koluyla kucaklayıp havaya kaldırdı, sonra yere bıraktı ve evin küçük kapısından içeri girerken çenesini yukarı kaldırarak bana baktı.

Dane'le konuşurlarken yanlarında oturmayı çok istiyordum ama onu rahat bırakmanın daha iyi olacağını biliyordum, bu yüzden elimdeki işe geri döndüm. Molly ben taşındıktan sonra bahçenin büyük bir kısmıyla ilgilenmişti ama seranın yan tarafındaki kır çiçeği bahçemdeki yabani otları kontrol edemiyordu, bu yüzden dizlerimin üzerinde toprağın içindeydim, kollarım dirseklerime kadar kirliydi.

"Bir gün iyi olacak," diye seslendi Ares arka verandadan.

Gözlerimi güneşten koruyarak, patikadaki basamaklardan inip yanıma gelirken ve toprağın üzerine otururken ona baktım. Yakışıklı yüzü Düşmüşler'le yaşadığı iki yıl içinde dolgunlaşmıştı, vücudu nihayet büyümüş, genişlemişti, bu yüzden uzun boylu bir adam olacak gibi görünüyordu.

"Öyle mi?" Sarılmak istememe rağmen ona gülümseyerek sordum çünkü dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyordum. "İnancınıza hayranım."

"Bu inanç değil," diye karşı çıktı, ergenlik çağındaki bir çocuğun sahip olmaması gereken o garip yoğunlukla. "Bunu biliyorum çünkü yaşadım. Anılar asla yok olmaz, ama bazen, yeterince şanslıysak, onları bir metre aşağıya yenileriyle, daha iyileriyle gömebiliriz."

Ona göz kırptım. "Belli ki King'le çok fazla vakit geçirmişsin."

Genişçe sırıttı ve bu, kasvetli yüz hatlarını son derece çekici bir şeye dönüştürdü. "Evet, biliyorum.

Kazmanıza yardım edebilir miyim?"

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Hayır." Omuz silkti ve bana henüz on yaşında olduğunu hatırlatan küçük, muzip bir gülümseme takındı. "Ama ne kadar zor olabilir ki? Sincaplar bile yapıyor."

Dane'le görüşmenin nasıl geçtiğini görmek için beklerken, bazen omuz omuza, vücudunu kasıtlı olarak benimkine bastırarak bana sessiz bir şekilde rahatlık sunarken güldüm.

Bunu beklemiyordum ama bir süre sonra geldiğinde şaşırmadım.

Bir şeyin duvara çarpma sesi.

Bağırışlar evin içinde yankılanırken donup kaldım, olduğum yerde mi kalmalıydım yoksa yardıma mı gitmeliydim emin değildim.

Bir başka şiddetli çığlık daha duydum ve evin içine uçtum, ön kapıdan içeri girip oturma odasının hemen içinde durduğumda arkamda toprak tekmeleniyordu.

Televizyonun yanındaki duvarın dibinde kırık bir vazo duruyordu, ıslak çiçekler enkazın içinde parlıyordu. Sandık sehpa devrilmiş ve parçalara ayrılmıştı, bir tarafında Bat kıymıkların arasında oturuyordu, yanağındaki kesik bana bakıyordu.

Kardeşimi tutuyordu. Peki ya Dane?

Ağlıyordu.

Hayır, Hıçkıra hıçkıra. Harika, YÜRÜYÜŞ Hıçkırıklar o wracked İri gövdesi o kadar şiddetliydi ki ürperdi.

Kalbim durdu, öfkeli hüznün yumruğu onu öyle sıkıca sardı ki emboli geçirebilir miyim diye düşündüm.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde, kollarını göğsünde kavuşturmuş sahneyi acımasızca izleyen Zeus'a

baktım. Gözüme takıldı

Ağır çizmeleriyle enkazın içinden geçerken iç çekti ve omzumu eline aldı.

"Bizi biraz yalnız bırak, olur mu? Onu halledeceğiz," dedi beni nazikçe kapıdan dışarı çıkarırken.

"Burada olmalıydım," diye itiraz ettim, Dane'in yanına gidip onu kollarımla sarmak için yanıp tutuşuyordum.

"Hayır," diye karşı çıktı. "Seni büyüten adam bu, onu böyle görmeni istemezdi, bu yüzden henüz sinir krizi geçirmedi. Bırak kendi haline, Li kızım, atlattığında seni arayacağım, tamam mı? Güven bana."

Tanıdığım en iyi ailenin reisine gözlerim yaşararak baktım çünkü kalbinin güzelliğinden o kadar etkilenmiştim ki neredeyse nefes alamıyordum.

"Onu iyileştirmeme yardım edeceksin, değil mi?" Gözyaşlarımın arasından hırıldadım. "Tıpkı Mute'a, Ares'e ve bana yardım ettiğin gibi?"

"Hey şimdi," dedi o korkunç sesiyle, sert ve derin, gözleri pamuk kadar yumuşak. "Ben bir şey yapmadım. Sadece hepinizin kendi yolunu bulmasını izledim."

Gözyaşlarım ve minnettarlığımla başımı salladım. Parmak uçlarımda yükselip sakallı çenesinin kenarına bir öpücük kondurdum ve gitmeden önce omzunun üzerinden, hâlâ Bat'in sarsılmaz kollarına sarılmış olan kardeşime son bir kez baktım.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi, ki son altı ayda yaşadığım olaylar göz önüne alındığında bu çok şey ifade ediyordu, ama bunu yaptığım için mutluydum.

Bir yıl sonra Dane'in The Fallen'a katılışını izlediğimde ve ondan bir süre sonra düğününe katıldığımda daha da mutlu oldum.

Yıllarca benimle ilgilendikten, bana Booth'ları ve daha iyi bir hayatı verdikten sonra, sonunda ailemi, Düşmüşleri Dane'e sunma sırası bana gelmişti ve ona da daha iyi bir hayat verdiğimi biliyordum.

İKİ AY SONRA

"HEY HERKES!" Öğle yemeği için adamımı almak üzere Street Ink Dövme Salonu'nun kapısından içeri girerken bağırdım.

Kimse beni karşılamadı.

Sara resepsiyonun arkasında değildi. Jae Pil, Axe-Man ve Chelsea gitmişti.

Sadece Nova vardı, kendi dövme sandalyesinde oturmuş, ellerini başının arkasında birleştirmiş, sanki

Gidip ona hizmet etmemi istedi.

Sırıttım ve ona doğru ilerlerken çantamı resepsiyon masasına bıraktım.

"Hey, yakışıklı." Dudaklarına karşı konuşmak için üzerine eğildim ve onu derinden öptüm, bir kadının çölde içtiği ilk içki gibi onun tadını içime çektim. "Herkes nerede?"

Cevap vermedi. Bunun yerine beni kendine çekti ve bir elini saçlarımın arkasına sokarak beni dudaklarına yapıştırdı. Dilinin ipeksi kayışı ağzımı ayırıp içeri daldığında inledim. Vücudum anında ona karşı eridi, anlık şehvet sıcak su gibi içime akarken sıvı ve durgunlaştı.

Sonunda çekip gittiğinde, ilk başta ağır göz kapaklarımı açamadım.

Dumanlı kıkırdaması karıncalanan dudaklarımın üzerinde dolaştı ve ona baktığımda o kadar güzel gülümsüyordu ki nefes almakta zorlandım.

"Ne selamlamaydı ama," diye mırıldandım, zayıflamış dizlerimin üzerinde sallanmamak için bileklerini tutuyordum. "Neler oluyor?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi o çapkın sırıtışıyla.

İnledim. "Bebeğim, gördüm, bayıldım, büyük olduğunu biliyorum."

Başını arkaya attı ve güldü, o zengin, sıcak ses beni sıkıca sardı. Kendini toparladığında, ağzıma hala neşesiyle tatlandırdığı bir öpücük kondurdu.

Beni dükkândan çıkarmaya başlarken "Yeni bir şey," diye ölçtü.

Yürürken ayaklarımızın birbiri ardına düşüşünü izledim, bu küçük eşzamanlılık çok daha fazlasını ifade ediyordu. Irina'nın ameliyatını sonlandırdığımızdan beri geçen haftalarda Nova ve ben daha da yakınlaşmıştık.

Onu benden daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama bu her gün gerçekleşti. Birbirimize ve ortak hayallerimize yer açarak ilişkimizin derinliklerine gömüldük. Gece geç saatlerde, uyumadan önce ve seviştikten sonra nereye seyahat edeceğimizi, neler yapacağımızı ve bir gün sahip olabileceğimiz aileyi konuştuk.

Aile hakkında konuştuğumuzda Nova'nın gözlerindeki bakış her seferinde içimde deprem etkisi yaratıyordu. Benimle bir bebek sahibi olmayı her şeyden çok istediğini biliyordum, sadece o bakıştan değil, bazen yanağını karnıma bastırıp kalçalarımda daireler çizmesinden de, sanki oraya bir bebek yerleştirip içimde büyümesini izleyeceği zamanı bekliyormuş gibi.

Kendimi normal ve güvende hissetmek için evliliğe, istikrara, beyaz çitlere ve 2,5 çocuğa ihtiyacım olmadığını düşünüyordum. Nova'yla birlikte hayatı geldiği gibi sevmeyi öğrenmiştim, çünkü dünyayı onun yanında, onun gözünden görmek beni her günün sunabileceği her şeye karşı istekli kılıyordu. En sıradan şeyler bile onun sevgisinin prizmasından geçerek örnek teşkil ediyordu.

Bu yüzden Street Ink'in köşesini dönüp, bir zamanlar Dane'e bir övgü grafiti yaptığımız sokağa girdiğimde, tüm tuğla duvarın renkli, muhteşem sanat eserleriyle dolu olduğunu görmeyi beklemiyordum.

Ve bu görüntülerin, çiçeklerin bolluğunun, bir köşedeki kaykayın, müzik notalarının

Gökyüzüne doğru spiral çizerek en az on iki metre boyundaki merkezi bir görüntüyü çevreliyordu.

Benim bir görüntüm.

Her ayrıntı oradaydı; dövmeli omuzlarımın üzerinden kayan gür saçlarımın parlaklığı ve ağırlığı, gülümsediğimde gözlerimin alttan kırışması ve soluk, esmer bir pembeye boyanmış ağzımın tam şekli.

Her şeyin üzerinde, eğimli, inanılmaz derecede havalı bir grafitide 'Nova'nın Çiçek Çocuğu' yazıyordu.

Ve hepsinin altında, "Evlen benimle" yazıyor.

Nefesim kesildi, iki elim de vücudumdan yayılan şoku yakalamak istercesine açık ağzıma doğru uçtu.

Nova'ya baktığımda altımda diz çökmüştü, o hınzır, çapkın sırıtışı muhteşem yüzünü kesiyordu.

"Hayatımızın geri kalanıyla ilgili söylediklerimde ciddiydim," diye başladı, gözleri öyle parlıyordu ki onun güzelliği karşısında gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. "Dünyada hiçbir şeyin seni yanımdan ayıramayacağını bilsem de seni her şekilde benim yapmak istiyorum. Bu dünyadaki zamanımızın geri kalanında senin en iyi arkadaşın, ailen ve dünyanı sallayan sevgilin olacağım," boğazıma takılan hıçkırıkların arasından güldüm, "bu dünyadaki zamanımızın geri kalanında. Ama yine de senden, Lila Meadows, karım olarak ikimizin de hayallerini gerçekleştirmeni ve resmen bir Booth olmanı isteyeceğim."

O kadar çok ağlıyordum ki gözlerimdeki selden onu göremiyordum ama yine de kendimi kollarına attım ve "Evet, evet, evet" diye bağırırken yüzünü öpücüklere boğdum.

Sonra güldü, ağaçların arasından yükselen kuş sesleri gibi parlak, yüksek bir ses patlamasıydı. Geri çekildim, böylece

Islaklığı göz kırparak uzaklaştırdım ve onu izledim, dövmeli boğazının güzelliğini, ellerimdeki kalın, karışık, siyah saçlarını, ona verdiğim sevinç sesleriyle hareket eden ağzını.

Ve bana gülümsemek için başını eğdiğinde, gülüşünü dudaklarından öptüm.

INKED IN LIES'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

DMW (The Fallen Men, #6) önümüzdeki sonbaharda geliyor!

King ve Cressida döndüğünde neler olacağını merak ediyor musunuz?
Aralık 2020'de çıkacak bir Noel romanı için bizi izlemeye devam edin!

Yeni yayınlar ve bonus içeriklerle ilgili haberlerden haberdar olmak istiyorsanız okuyucu grubuma katılın veya haber bültenime abone olun!

Havalandırmaya mı ihtiyacınız var?
Inked in Lies Spoiler Odası'na katılın!

Lila ve Nova arasındaki yaş farkını okumayı sevdiyseniz, The Fallen MC'nin Başkanı Zeus Garro'nun tabu aşk hikâyesine bayılacaksınız! The Fallen MC'nin Başkanı, belediye başkanının kızının hayatını kurtardığında ve hayatları sonsuza dek birbirine karıştığında neler olduğunu keşfedin...

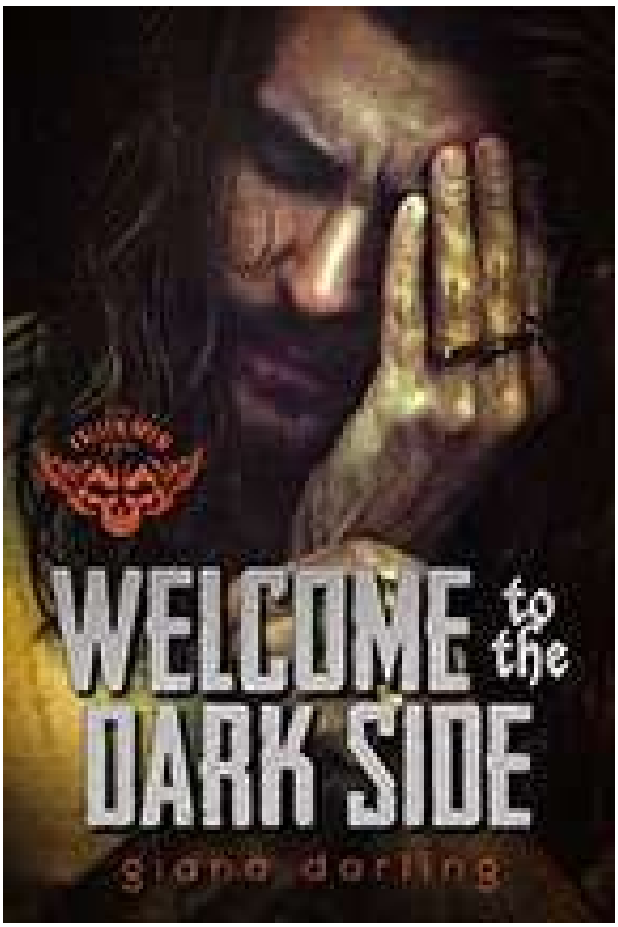
Amazon'un en çok satan 40 kitabından biri...

"Tabu, nefes kesici ve kavurucu sıcak! WELCOME TO THE DARK SIDE'a bayıldım."-Skye Warren, New York Times çoksatan yazarı

Şimdi Tek Tıkla KARANLIK TARAFA HOŞ GELDİNİZ!

Bir alıntı için sayfayı çevirin...

Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz (Düşmüş Adamlar, 2. Kitap) Alıntı

Ben iyi bir kızdım.
Sebzelerimi yedim, yerel otizm merkezinde gönüllü çalıştım ve her Pazar kilisenin ön sıralarında oturdum.
Sonra kanser oldum.
İyi yaşanmış sıkıcı bir hayat için ne tür bir ödüldü bu?
On yedi yaşında bir erdem timsaliydim ve bundan bıkmıştım.

Küçük bir kızken hayatımı kurtardığından beri mektuplaştığım adamla nihayet karşılaştığımda bana göstermeyi teklif etti

Hayatın karanlık tarafını tamamen terk etmeden önce, evet dedim. Yalnız, Zeus Garro'nun bu şirketin başkanı olduğunu bilmiyordum.

The Fallen MC ve şeytandan daha kötü bir adamla anlaşma yaptığınızda, geri dönüşü yoktu...

Düşmüş Adamlar Serisi'nde tek başına.

Prologue.

KARANLIK TARAFA HOŞ GELDİNİZ ALINTI

Pop'un ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçüktüm.

Çocuk kulaklarıma devasa bir sakız patlatan bir dev gibi geldi.

Bir merminin hazneden çıkması gibi değil, omzuma çarpıp parçalandığında ardından gelecek keskin acı patlamasını müjdeliyordu.

Ayrıca First Light Kilisesi'nin park yerindeydim. Sadece bir kilise olduğu ve bu tür yerlerin asıl amacı bu olduğu için değil, aynı zamanda büyükbabam papaz olduğu, büyükannem okul sonrası programları yürüttüğü ve babam belediye başkanı olduğu için benim cennetimdi, bu yüzden ailesinin olduğu kadar onun da sahnesiydi.

Yedi yaşındaki bir kız çocuğu bir kilisenin otoparkında, bir yanında annesinin diğer yanında babasının elini tutarken, anneannesi ve dedesi küçük çocuklarını okul sonrası bakım evinden alırken açık kapıdan el sallarken vurulmayı beklemiyor.

Ayrıca, kilise otoparkının girişinde yavaşça araba süren bir adamın görüntüsü beni olağandışı bir şekilde büyülemişti.

çok. Çocuk gözlerime gümüş ve siyah sırtlı bir ejderha gibi görünen devasa, hırıltılı bir hayvana biniyordu. Sadece adam olması gerektiğini düşündüğüm gibi parlak bir zırh giymiyordu. Bunun yerine, arkasında büyük bir ateşli kafatası resmi ve parçalanmış kanatlar olan ağır bir deri yeleğin altına uzun kollu dar bir gömlek giymişti. Ne tür bir şövalye deri yelek giyip mekanik bir ejderhaya biner ki?

Küçük kız beynim cevabın karmaşıklığını kavrayamayacak kadar küçüktü ama kalbim, küçük de olsa, o adamın nasıl bir kardeşlik içinde olacağını bağlamdan bağımsız olarak biliyor ve onu özlüyordu.

Yedi yaşındayken bile, kadife fiyonklara ve İncil ayetlerine bağlı siyah bir asi ruhu barındırıyordum.

Sanki bakışlarımı, düşüncelerimi hissetmiş gibi motorcu dönüp bana baktı, yüzü öfkeyle doluydu. Titredim ve bakışları benimkine yerleştiğinde, aniden aşırı çalışan kalbimin ritmine mükemmel bir şekilde uyan kesik kesik bir vuruşla o silah sesleri çınladı.

Pop. Pop. Pop.

O andan itibaren her şey aksiyon filmlerinde olduğu gibi, şiddetli bir kakofoniye dönüşen hızlı ses ve hareket patlamalarıyla gerçekleşti. Kasabanın ve ilin tarihindeki en kötü çete şiddeti olaylarından biri olarak tarihe geçecek olan çatışmadan sadece üç şey hatırlıyorum.

Bir.

Babam bir anda yere uçtu, kendi başını örtebilmek için elini benimkinden çekti.

Annem uluyan bir maymun gibi çığlık atıyordu ama olduğu yerde donup kalmıştı, eli benimkinin üzerinde felç olmuştu.

İşe

yarama

z. İki.

Siyah deri yelekli adamlar betona bir kuzgun sürüsü gibi üşüşmüştü, ellerinde dumanı tüten metaller pat, pat, pat sesleri çıkarıyordu. Bazıları gizemli motorcu gibi bisiklet sürüyordu ama çoğu yaya, arabaların arkasından, binaların etrafından aniden ortaya çıkıyorlardı.

İzlediğim adamın arkasından daha fazlası kükreyerek yola indi, gümüş, yeşil ve siyahtan oluşan uçan bulanıklıklar.

Her yerdeydiler.

Ancak bu ilk iki gözlem sadece belirsiz izlenimlerdi çünkü gözlerim sadece bir kişiyi görüyordu.

Hatırladığım üçüncü şey ise onun, Zeus Garro'nun, kaos patlak vermeden bir saniye önce otoparkın karşısında benimle göz göze gelmesiydi. Bakışlarımız iki gezegenin karşılaşması gibi çarpışmış, ardından gelen kargaşa da bu çarpışmanın doğal bir sonucu olmuştu. Sadece onu izlediğim için yüz hatlarını bozan dehşeti gördüm ve kötü bir şey olacağını anladım.

Biri beni arkamdan yakaladı, ellerini çukurlarımın altına koyarak havaya kaldırdı. Uzun boyluydular çünkü tuttuğu yerden bir süs eşyası gibi sarktığımı hatırlıyorum, küçük ama anlamlıydı. Beni kullanıyordu ve o zaman bile bunu biliyordum.

Mary Jane'lerimin sert topuğuyla gövdesine tekme atmaya çalışmak için döndüm ve o benim

Korkudan donup kaldım çünkü küçük ayakkabım yumuşak bir yere değdi ve hemen tutuşunu gevşetti.

Yere tam olarak düşemeden koşmaya başladım ve ona doğru koşuyordum. Büyük gümüş ve siyah canavarın üzerindeki adam, bir şekilde katliamı müjdelemişti ve her tarafım kan ve duman içinde kalmıştı.

Bisikleti arkasında yan yatmıştı ve dimdik duruyordu, o kadar uzun boyluydu ki genç zihnime büyük bir dev, başka bir gezegenden ya da ormanın derinliklerinden gelen bir canavar, hayatta kalmanın yanı sıra spor için de öldüren bir şey gibi görünüyordu. Ve şimdi bunu yapıyordu, kuzenim Clyde'ın oynamayı sevdiği o korkunç, vahşi video oyunlarından başka bir şey değilmiş gibi adam öldürüyordu. Bir elinde, ayaklarının dibinde yatan iki adamın kanıyla çoktan cilalanmış kavisli bir bıçak, diğer elinde ise başka koşullar altında güzel bir oyuncak olduğunu düşünebileceğim dumanı tüten bir silah tutuyordu.

Ona doğru koşarken bunları düşündüm, patlamaları, çığlıkları ve kaldırıma çarpan bedenlerin ıslak tokatlarını fark etmemek için ona odaklandım. Böylece dilimde barutun metalik kalıntısını tatmayacak ya da bir adam bir diğeri tarafından vahşice parçalanırken yanından geçerken üzerime yağan kan sıçramasını hissetmeyecektim.

Bir şekilde, eğer ona ulaşabilirsem, her şey yoluna girecekti.

Ona doğru gelişimi izledi. Gözleriyle değil, çünkü kötü adamları öldürmekle ve kendisiyle aynı üniformayı giyen adamlara kısa, sert emirler vermekle meşguldü, ama büyük bedeninin bana doğru eğilmesinde, ayaklarının üzerinde kaymasında bir şey vardı, böylece her zaman

Ben onun için gelirken bile onun beni kolladığından emin olmamı sağladı.

Sadece bir taş atımı uzaktaydı, ama kısa bacaklarımın beni asfaltta ilerletmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve yolun yarısına geldiğimde yüz ifadesi değişti.

Yumuşak yerine tekme attığım adamın tekrar ayağa kalktığını ve muhtemelen kızgın olduğunu bilmeden biliyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve şiddetli bir ürperti, yırtılan bir cırt cırt gibi omurgamdan aşağıya indi. O anda fark etmemiştim ama birkaç blok ötede polis sirenleri çalmaya başladığında çığlık atmaya başlamıştım.

Motorcu adamım kükredi, havayı ikiye bölen ve ona en yakın olan bazı insanların dövüşün ortasında bile duraklamasına neden olan şiddetli bir ses. Sonra hareket etti ve bu kadar uzun boylu bir adam için hızlı hareket ettiğini düşündüğümü hatırlıyorum çünkü bir nefes aralığında, beni daha yakına çekmek için bir elini uzatarak önümdeydi...

Bir an için çok geç.

Çünkü dövmeli ellerinin beni göğsüne kavradığı ve bizi yere atmaya çalıştığı o saniyede, küçücük bedenime insan vücudu zırhı görevi görmek için umutsuz bir çabayla dönerken, diğerlerinden çok daha yüksek bir KOKU havada patladı ve adrenalin dolu kalbimin sadece birkaç santim ötesindeki sol omzumu dayanılmaz bir acı yırttı.

Yere indik ve omzum kaldırıma çarptığında ve motorcu adamım acı dolu bir homurtuyla tamamen üstüme yuvarlandığında acı daha da arttı.

Gözlerimde biriken yaşlarla gözlerimi kırpıştırdım, nefes almaya çalıştım, bir yılan gibi yayılan acıyla yaşamaya çalıştım.

Nükleer patlama alanı göğsümü delip geçti. Tek gördüğüm oydu. Kolu başımı örttü, bir eli kulağımın üzerindeydi ve yüzüme bakabilecek kadar geri çekildi.

En çok hatırladığım şey buydu, o üçüncü şey, Zeus Garro'nun kan ve dumanla, çığlıklar ve iniltilerle dolu bir kilise otoparkında bana bakan gümüş gözleri, ama o gözler baygın kalbimi daha düzenli atmaya iten bir sükûnet vahasıydı.

"Seni yakaladım küçük kız," dedi herhangi bir canavarınki kadar sert ve derin bir sesle, beni koruyucu bir melek gibi tutarken. "Seni yakaladım."

Kana bulanmış gömleğine küçük bir yumruk attım ve bilincimi kaybedene kadar koruyucu canavarımın gözlerine baktım.

Şimdi bazen, o kurşunun küçük bedenimi nasıl parçalayacağını, kemiklerimi ve körpe etimi kıracağını, hayatımın akışını geri dönülmez bir şekilde sonsuza dek değiştireceğini bilseydim bile farklı bir şey yapar mıydım diye merak ediyorum.

Cevap her zaman hayırdır.

Çünkü beni ona getirdi. Daha
doğrusu onu bana.

Kindle Unlimited üzerinden şimdi ÜCRETSİZ alın!

THANKS ETC.

Bu kitabı tuhaf bir dönemde yazdım. Dünyada bir pandemi hüküm sürüyor, ekonomiler zarar görüyor ve Amerika'daki ırksal sorunlar, yeniden canlanan bir sosyal adalet hareketinin doğmasına neden olan yeni dehşet boyutlarına ulaşıyordu. Bu kadar kaos ve üzüntünün ortasında, kendi gerçekliğimdeki önemli meseleleri aklımdan çıkarmakta son derece zorlandım. Ne mutlu ki, Nova ve Lila beni Düşmüşler'in sevgili dünyasına çekerek günlük olumsuzluklardan kaçmamı sağladılar ve umarım bu kitabı okurken siz de aynı şeyi yaparsınız.

Nova Booth karmaşık bir kahraman ve bu nedenle, hiç de şaşırtıcı değil, favorilerimden biri. Çekici, muhteşem ve girişken, yüzeyde tam olarak temsil ettiği gibi görünüyor: kolay giden, denenmemiş ve her yönden güzel. Lila'nın onun derinliğini, başka hiç kimsede görmediğimiz aşırı sahiplenici, hırıltılı, düşünceli adamı ortaya çıkarmasına bayılıyorum. O benim normal motorcumun tam tersi, dış görünüşü huysuz ama içi tatlı. Nova aldatıcı, nükleer bir reaktörü saklayan güzelce sarılmış bir paket.

Karşılıksız aşk, bir insanın yaşayabileceği en kötü, en umutsuz duygulardan biridir. Sanki göğsünüzde kimsenin görmek istemediği güzel bir hazine varmış gibi hissetmenize neden olur. Umarım Lila'nın endişesi sizde yankı bulmuştur, ama umarım daha da fazlası, seçimleri size mantıklı gelmiştir. Onun ve Nova'nınki gibi birbirine dolanmış iki kalbi ayırmak inanılmaz derecede zor, ama ona ve aşklarına inanmakta haklı olduğuna inanıyorum.

Ciddi bir not olarak, seks ticareti uluslararası alanda hala feci sayıda insanın hayatını etkileyen çok gerçek bir konudur. Hem erkekler hem de kadınlar gençleri uyuşturucuya alıştırarak, onlara aşk ve/veya para teklif ederek sömürmekte ve ardından onları yavaş yavaş cinsel köleliğe alıştırmaktadır. Bu, toplumun kenarlarında kalan ve genellikle yeterince ilgi görmeyen korkunç bir gerçektir.

Mağdursanız veya birinin yardıma ihtiyacı olduğundan şüpheleniyorsanız, lütfen 1-833-900-1010 numaralı telefondan Kanada'nın ulusal insan ticareti yardım hattına veya ikamet ettiğiniz ülkenin yardım hattına ulaşın.

Şimdi iyi şeylere gelelim, çünkü hayalimdeki işi mümkün kılan insanlara teşekkür etmek, bir roman daha yayınlamış olmanın pastanın üzerindeki kreması gibi.

Allaa, aşkım, ikizim, kayam ve ses tahtam olduğun için teşekkür ederim. Kelimeler benim geçim kaynağım ve tutkum olsa da, sana olan sevgimi ve minnettarlığımı ifade etmeye yetecek kelimeler bulamıyorum.

Benim #dirtysoulsister'ım Michelle Clay'e. Biz benzer ruhlarız ve seninleyken kendimi tamamen kendim gibi ve %100 desteklenmiş hissediyorum. Bir kadın olarak sana hayranım ve sana özeniyorum ve hayatımda senin sevgine sahip olduğum için inanılmaz derecede minnettarım.

Annette, tatlı aşkım, iyimserliğin ve ışığın her günüme neşe katıyor. Benimle ilgilendiğin, beni kolladığın ve her zaman bir adım öne çıktığın için teşekkür ederim. Seni o kadar çok seviyorum ki bazen ağlamak istiyorum.

Ella'ya, Coco'mun Chanel'ine. Birlikte çok şey atlattık ve daha fazla kahkaha, kaos ve kardeşlik dolu yıllar geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Güvenli bir liman ve her zaman güvenebileceğim biri olduğun için teşekkür ederim.

Bre, sonunda adım attığımız ve birlikte çalışmaya başladığımız için çok mutluyum! Bu kadar anlayışlı, cesaretlendirici ve en önemlisi nazik olduğun için teşekkür ederim. Kaotik hayatımı çok daha verimli hale getiriyorsun ve bunun için sana minnettarım.

Ashlee, benim Slytherin'im, benim grafik sihirbazım, benim arkadaşım. Beni güldürüyorsun, bana yaptığın grafikler için azgın gözyaşları döktürüyorsun ve her zaman sevildiğimi ve desteklendiğimi hissettiriyorsun.

Kim BookJunkie Editing'den Kim, el yazmamın felaketini dizginlediğiniz ve onu evcilleştirdiğiniz için teşekkür ederim

açık, özlü ve dilbilgisi açısından doğru bir şeye! Siz Tanrı'nın bir lütfusunuz ve editörüm olduğunuz için çok minnettarım.

Social Butterfly PR'dan Jenn, sonunda birlikte çalışabildiğimiz için çok mutluyum. Uzmanlığınız, yönetiminiz ve doğrudan çekiciliğiniz beni tamamen büyüledi ve bu sürümü şimdiye kadarki en iyi sürümüm yaptı. Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim!

Najla Qamber Designs'dan Najla Qamber, her zaman o l d u ğ u gibi, muhteşem grafikleriniz için son dakika taleplerime katlandığınız ve bana en çarpıcı kapakları yaptığınız için teşekkürü hak ediyorsunuz. Başka biriyle çalışmayı hayal bile edemiyorum ve çalışmak da istemezdim.

Nova'nın Yaramaz İnceleme Ekibine, amigolarım olduğunuz için çok teşekkür ederim. Yazar olmak bazen yalnız bir uğraştır ve bir yazar olarak kendi yeteneklerinizhakkında paranoyak olmamak zordur, ancak sizler bana her zaman çok fazla sevgi ve destek veriyorsunuz! Kitaplarım hakkında bağırdığınız için teşekkür ederim!

Giana'nın Sevgilileri, siz gezegendeki en iyi okuyucu grubusunuz ve benim internetteki güvenli, küçük mutlu yerimsiniz. Sizlerle kitaplar, erkekler ve gerçek hayattaki sorunlar hakkında konuşmayı seviyorum. Kendi kişisel kız takımıma sahip olmak gibi ve bu oldukça harika.

Bu muhteşem toplulukta o kadar çok arkadaşım var ki, hepsine saygılarımı sunmam mümkün değil ama beni her gün güldüren Sarah Green'e ve her zaman benim fikir tahtam ve gurum olan Parker S. Huntington'a özel olarak teşekkür etmeliyim. Bu topluluk pek çok seçkin yazar ve gerçekten harika kadınlarla dolu, bu yüzden kendimi bunun bir parçası olduğum için kutsanmış sayıyorum.

Bu kitabın sayısız kitapla dolu bir gökyüzünde kutup yıldızı gibi parlamasını sağlayan sayısız blog yazarı var ve her birinize çok minnettarım. En özel teşekkürüm Jessica @peacelovebooksxo, Lisa @book_ish_life, Emilie @gianadarlingfans, @krysthereader ve @kerilovesbooks'a gönderilerimi her zaman paylaştıkları ve destekledikleri için gitmeli.

Kız kardeşim Grace'e, bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. En başından beri beni hayallerimin peşinden gitmeye teşvik eden tek ses sendin ve iyi ki de öyle yapmışsın.

Armie'me. Tuş seslerimle seni uyuttuğum günleri özlüyorum, ama ayrı olsak bile, hala en iyi halim olmak ve en iyi işimi üretmek için bana ilham veriyorsun. Her zaman hayalini kurduğum en iyi arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Benim için her şeysin.

Fiona ve Lauren, siz benim hayatımdaki iki büyük destek ve neşesiniz. İkinizin bu kadar destekleyici olması beni sürekli şaşırtıyor. Stres, şüphe ve teslim tarihleri içinde boğulduğumda bile cesaretiniz ve sevginiz beni canlandırıyor.

Albie'm, ortaokuldan beri benim en iyi arkadaşım oldun ve yıllar boyunca birlikte geçirdiğimiz her anın değerini biliyorum. Bugün olduğum kişiye dönüşmemde bana yardımcı oldun ve seni anlatamayacağım kadar çok seviyorum.

Sonunda, Hayatımın Aşkına. Son altı ayın tüm kaosunun ortasında - küresel bir salgın, iş istikrarsızlığı, iptal edilen planlar ve seyahatler - sevginiz beni ayakta tutan değişmez şeydi. Ben inanmadığımda bile bana inandığın, ihtiyaçlarımla ilgilenmeyi unuttuğumda beni desteklediğin için teşekkür ederim,

ve beni her gün tutkuyla v e şiddetle sevme seçimini yaptığınız için.

Giana Darling, USA Today, Wall Street Journal, En Çok Satan 40 Kanadalı romantizm yazarıdır ve aşkın ve romantizmin tabu ve endişeli yanlarında uzmanlaşmıştır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşamakta ve zamanını erkeğinin bisikletinin arkasına binerek, turta pişirerek ve kedisi Persephone'a sarılıp kitap okuyarak geçirmektedir.

Okuyucu Grubuma Katılın
Bültenime abone olun Beni
IG'de takip edin
Beni Facebook'ta beğen
Beni Goodreads'te takip et
Beni BookBub'da takip et
Beni Pinterest'te takip et

Günahın Evrimi Üçlemesi

Giselle Moore, Amerika'da yeni bir hayat için Fransa'daki geçmişinden kaçmaktadır, ancak New York'a taşınmadan önce Meksika sahillerinde bir tatil yapar ve itaatkâr arzularını uyandıran ve hayatını sonsuza dek değiştiren günahkâr, esrarengiz bir Fransız işadamı olan Sinclair ile tanışır.

İlişki Sır

Sonuç

Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti

Düşmüş Adamlar Serisi

Düşmüş Adamlar, her biri müstehcen konuşan Alfa erkekleri ve Alfa kadınları arasındaki yaş farkı aşk hikayelerini içeren, birbirine bağlı, bağımsız, erotik MC romanları serisidir.

kalplerini kazanan güçlü, şımarık kadınlar.

Yolsuzluk Dersleri
Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz
Yalanlarla Mürekkeplenmiş Düşüşün Ardından
İyiler Kötüye Gitti

Düşmüş Adamlar Şiir Kitabı:

Demir Kalplerin Kralı

Köleleştirilmiş Düet

Köleleştirilmiş Düet, on sekiz yaşındaki bir genç kız hakkında karanlık bir aşk düolojisidir.
İtalyan manken Cosima Lombardi, borçlu babası tarafından, kendisi için cinsel kölelikten daha fazlasını içeren hain planları olan İngiliz bir konta satılır... Beş yıllık bir süre boyunca İtalya, İngiltere, İskoçya ve ABD'yi kapsayan destansı hikâyeleri, cinayet, ayrılık ve sonsuz yalanlardan oluşan bir ağa katlanmalarını sağlar.

Enthralled (The Enslaved Duet #1)
Enamoured (The Enslaved Duet, #2)

Elit Yedi Serisi

Tembellik (Elit Yedili Serisi, #7)

Çok yakında:

AhiL (Dante'nin Kitabı)
DMW (Düşmüş Adamlar, #6)